SIAM INTER BOOKS

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

เรื่องจีนที่ ทีวีบี สร้างเป็นละครโทรทัศน์

巾衣神相 เทพาภรณ์ ประภาศิต

3

ตอน เจ้ากระบี่บุปผาร่วง

อุหลุยอัน(温瑞安) ประพันธ์
น.นพรัตน์ แปลใหม่

「จากกระบี่บุปผาร่วงพรูพรั่ง ตามด้วยบันทึกแห่งรอยดาบ」

คำนำสำนักพิมพ์

“คนคำนวณไม่สู้ฟ้าลิขิต”

“ความพยายามเป็นเรื่องของคน ผลเป็นเรื่องของฟ้า”

“พยากรณ์ประกาศิต” เป็นเรื่องที่สะท้อนถึงภาษิตสองประโยคนี้ได้อย่างถึงแก่นและเด่นชัด

คนมีชีวิตอยู่ในโลก ที่ทำได้ก็คือ พยายามใช้ชีวิตอย่างไม่ละอายต่อฟ้าดิน และพึงกระทำในสิ่งที่ควรกระทำ เมื่อนั้นผลลัพธ์จะออกมาเช่นไรนั่นย่อมไม่สลักสำคัญแต่อย่างไรแล้ว

“พยากรณ์ประกาศิต” กล่าวถึง เทพพยากรณ์ลี้โป่วอี ยอดหมอดูผู้เดินทางเร่ร่อนในยุทธจักรเพื่อปัดภัยพาลอภิบาลคนดี

เขาไม่ได้หวังตนเองจะผดุงคุณธรรมแทนฟ้า หากแต่เขาเพียงต้องการให้โลกหล้าไม่ไร้ซึ่งคุณธรรมจนเกินไป

หากครั้งหนึ่งท่านชื่นชอบในชุด “สี่ยอดมือปราบ” หรือชุด “สุดยอดศาสตราวุธ”

เราสำนักพิมพ์รับประกันว่า นี่คืออีกหนึ่งสุดยอดผลงานของอุนสุยอันที่คุณห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวง

บรรณาธิการ

คำนำผู้แปล

เรื่องพยากรณ์ประกาศิตเป็นผลงานของนักเขียนนามกระเดื่องอุนสุยอัน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

อุนสุยอันเขียนพยากรณ์ประกาศิตระหว่างปี พ.ศ. 2524-2526 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เขาประสบเคราะห์กรรมในชีวิต โดยถูกเนรเทศออกจากไต้หวันต้องระหกระเหินมายังฮ่องกง ดังนั้นเปลี่ยนนามปากกาเป็นซูเฮียบบู๊ เขียนเรื่องพยากรณ์ประกาศิตให้กับสำนักพิมพ์พับลิคเคชั่น โฮลดิ้งของฮ่องกง โดยเขียนถึงวิชาการต่อสู้เป็นหลัก โหราพยากรณ์เป็นรอง หล่อหลอมวิชาทำนายทายทักเข้ากับนวนิยายกำลังภายในอย่างกลมกลืน และได้รับการดัดแปลงสร้างเป็นละครโทรทัศน์โดยสถานีโทรทัศน์เอทีวีมาแล้ว ล่าสุดสถานีโทรทัศน์ทีวีบีของฮ่องกงได้สร้างเป็นละครโทรทัศน์อีกครั้ง ซึ่งทางเมืองไทยตั้งชื่อเรื่องว่าศึกเทพพยากรณ์พิชิตมาร

พยากรณ์ประกาศิตเป็นพฤติการณ์ของหมอดูเร่ร่อนนามลี้โป๋วอี ซึ่งเป็นตัวละครที่ผมนิยมชมชอบเป็นพิเศษ แม้แต่คุณเปลว สีเงิน ผู้นำสื่อมวลชนที่ถืออิสรภาพแห่งความคิด ก็เขียนถึงในคอลัมน์เปลว สีเงิน สะบัดปากกาตีแสกหน้า ไว้ดังนี้

แล้วก็มาถึงเรื่องที่ผมปรารถนาอย่างเร่าร้อนในอันที่จะเขียนถึงคือ

*เรื่อง "พยากรณ์ประกาศิต" เพิ่งออกสู่ตลาดสดๆ ร้อนๆ เล่มนี้นับว่าเป็นพลุในวงการกำลังภายในทีเดียว นักเขียนก็หน้าใหม่ถอดด้ามจากไต้หวันคือ "**อุนเลี้ยงเง็ก**"* เขาพลิกแนวและลีลาการผูกเรื่องจนกระทั่งโก้วเล้งและกิมยังปรมาจารย์ยกให้เป็นแนวหน้าของนักเขียนรุ่นใหม่*

พยากรณ์ประกาศิต มิใช่หนังสือกำลังภายในที่อ่านแล้วก็โยนทิ้งอย่างเล่มอื่นๆ แต่เขาเอาวิชาพยากรณ์มาประสานไว้ด้วย และประสานได้อย่างน่าทึ่ง เขาเขียนไว้ตอนหนึ่งว่า "ในวิชาพยากรณ์ นอกจากเสี่ยงทาย ดูราศี ดูลายมือ ดูชะตาวันเกิด ลูบคลำกระดูกแล้ว ยังมีทำนายวัตถุ ทำนายโลหะ ทั้งยังมีการทำนายรูปลักษณ์"

ครั้งหนึ่ง กลางงานชุมนุมอันยิ่งใหญ่ เขาดูออกว่าชนชั้นผู้นำที่ได้รับการสนับสนุนอย่างท่วมท้น กลับมีเงาหลังอันหดหู่ ไม่นานคนผู้นั้นก็ถูกทอดทิ้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย

อ่านแล้วก็น่าหาซื้อแจกใครต่อใครที่กำลัง "ยิ่งใหญ่" ในยุทธจักรเดี๋ยวนี้กันคนละเล่มสองเล่ม เพราะเท่าที่เห็น "เงาหลัง" ของบางคน ไม่น่าฉงนในคำพยากรณ์เลย

.....

พยากรณ์ประกาศิต ตอนเงากระบี่บุปผาร่วง เป็นพฤติการณ์ของลี้โป่วอีที่ผมแปล-เรียบเรียงขึ้นมาใหม่ ประกอบด้วยเรื่องสั้นสองตอน และเรื่องขนาดกลางอีกสองตอน ได้แก่ตอนคิ้วขนนกเขียว (หรือเงากระบี่บุปผาร่วง) กับตอนบันทึกรอยดาบ เขียนถึงความรักความใคร่ ไฟรักไฟปรารถนาของนักฆ่าและคนโฉดในยุทธจักร เทพพยากรณ์ลี้โป่วอีจะรับมือและคลี่คลายสถานการณ์อย่างไร คงต้องพลิกอ่านด้วยตัวเอง

น.นพรัตน์

**เป็นนามปากกาของอุนสุยอัน*

คำนำผู้แต่ง

ก่อนนี้ ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายในเพื่อความสนุก สำหรับกับข้าพเจ้า งานเขียนคือความบันเทิงชนิดหนึ่ง ในโลกนี้มีสักกี่คนที่ถือการทำงานเป็นความสุข กระทำเรื่องที่ตัวเองสนุกสนาน? นึกดูข้าพเจ้าช่างโชคดี นับตั้งแต่แต่งบทกวีชิ้นแรกเมื่ออายุแปดขวบ สี่สิบปีมานี้เป็นเช่นนี้ เรื่องอื่นๆ ล้วนเป็นเรื่องรองลงไป

แต่ว่าการเขียนนวนิยายกำลังภายในยังเพิ่มพูนความหมายอย่างหนึ่ง นั่นคือศรัทธาความเชื่อ ข้าพเจ้าเชื่อในคุณธรรมผู้กล้า ในโลกมีน้ำใจ ในโลกก็มีผู้กล้า ข้าพเจ้าไม่คิดสืบค้น ยกอ้างตำราโบราณอันใดมาอธิบายความหมายของ *"ผู้กล้า"* หรือ *"ชนชั้นผู้กล้า"* เนื่องเพราะภายใต้การควบคุมของตัวบทกฎหมายตลอดจนการบิดเบือนของ**วัฒนธรรมหยูเจีย** *(สำนักบัณฑิต)* อันฟอนเฟะ ได้แปรสภาพเปลี่ยนโฉมหน้า เปลี่ยนแก่นแท้ของ *"ผู้กล้า"* ไปโดยสิ้นเชิง ผู้กล้ากลายเป็นไม่น่ารัก ผู้กล้ากลายเป็นการผสมผสานของความรุนแรงและคาวเลือด ความธรรมดาและโอ้อวด อันธพาลกับเรื่องเซ็กซ์

นี่เป็นเรื่องที่น่าเศร้า เนื่องเพราะไม่ว่าชนชาติใดหากปราศจากน้ำใจผู้กล้า จะสูญเสียพลังชีวิตอันเข้มแข็งมีพลังที่เปี่ยมด้วยการสร้างสรรค์ และไม่ว่าสังคมใดไร้ซึ่งจริยะผู้กล้า จะถูกความฟอนเฟะ ต่ำช้า จอมปลอม และฉ้อฉลเข้าครอบครอง การคงอยู่ของผู้กล้าเพื่อขจัดความขุ่นมัวให้สดใส ผู้กล้าคือผู้มีปณิธานแห่งยุคสมัย การสดุดีหรือสะกดผู้กล้า ขึ้นอยู่กับคำ

กล่าวของปราชญ์โบราณ และการจำกัดความของนักวิชาการปัจจุบัน ผู้กล้าในสายตาข้าพเจ้าคือ ทางเลือกระหว่างพึงกระทำและไม่พึงกระทำ ผู้กล้าคือการผสมผสานของความยิ่งใหญ่และความเห็นใจ ผู้กล้าคือการจำแนกความผิดถูกชั่วดี

ฉะนั้นผู้กล้ามิใช่ชมชอบต่อยตี มิใช่ไม่เลือกวิธีที่ใช้ มิใช่ประลองฝีมือชิงชัย มิใช่ละเลยตัวบทกฎหมาย ยิ่งมิใช่วีรบุรุษส่วนบุคคล ผู้กล้าคือการต่อสู้กับความอยุติธรรม คือการธำรงคุณธรรม สามารถออกจากทางโลกและสามารถเข้าสู่ทางโลก *"ผู้กล้า"* ไม่จำกัดอยู่ในสมัยโบราณ หากแต่เป็นความต้องการของปัจจุบัน "เขา" อาจเป็นผู้สื่อข่าว นายแพทย์ ตำรวจ ทนายความ พนักงานขาย ครูบาอาจารย์ เพื่อนแรงงาน พ่อค้าวาณิชที่มีมโนธรรม รวมทั้งคนฆ่าวัว ดีเจและหมอดู

ดังนั้นข้าพเจ้าเขียนชุดพยากรณ์ประกาศิต ตอนแรกที่ลงมือเขียนอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1981 ถึง ค.ศ. 1983 *(ตรงกับปีพ.ศ. 2524 ถึงพ.ศ. 2526)* ประจวบกับข้าพเจ้าถูก *"ตั้งข้อหา"* ที่ไต้หวัน *"ระหกระเหิน"* มาที่ฮ่องกงต่อไปยังสิงคโปร์ มาเลย์ ญี่ปุ่น เกาหลี โดยไม่มีหลักแหล่งแน่นอน โลกหล้าแม้ไพศาล แต่ไม่มีที่ทรงกาย อดผิดหวังอยู่บ้างมิได้ แต่ขณะที่เขียนพยากรณ์ประกาศิต ยังยึดถือศรัทธาความเชื่อที่มีอยู่ รู้ชะตาแต่ไม่ยอมรับชะตา รูปลักษณ์เกิดจากจิตใจ จิตใจเปลี่ยนตามรูปลักษณ์ โชคเคราะห์พึ่งพากันเอง ดีชั่วรวมอยู่ในร่างเดียว ออกจากทางโลกด้วยจิตวิญญาณ เข้าสู่ทางโลกสร้างกิจการ สุดท้ายสถานที่ซึ่งข้าพเจ้าเคยผ่านเคยอยู่อาศัย ล้วนกลายเป็นถิ่นที่อยู่ สถานท่องเที่ยว และพื้นที่ขยับขยายของข้าพเจ้า นำมาซึ่งโชคลาภวาสนา ค้นหาความสุขสำราญ ไม่กลัวความกลัดกลุ้ม สร้างฝันให้เป็นจริง เกิดการผลิดอกออกผล ถ้าหากชะตามีจริง ก็ขอเผชิญหน้าและกำหนดโชคชะตาเถอะ

ถึงแม้ว่าที่แล้วมาข้าพเจ้าเห็นว่ากำลังภายในสามารถหลอมรวม

กับวรรณกรรม เช่นเดียวกับที่บทกวีกับกระบี่เผชิญพบกันก่อเกิดประกาย ทั้งยังเห็นว่าเรื่องพื้นๆ เป็นความไม่ธรรมดา ถึงแม้สิ่งที่ยิ่งใหญ่ไม่แน่ว่าจะแพร่หลาย แต่ที่ยิ่งใหญ่ต้องแพร่หลาย เช่น**กวีถังโคลงซ้อง สุยหู่จ้วน** *(ผู้ยิ่งใหญ่เขาเหลียงซาน)* **สามก๊ก ความรักในหอแดง ไซอิ๋ว** ล้วนแต่ *"แพร่หลาย"* มาร้อยพันปี ข้าพเจ้าไม่เคยคาดหวังว่า นวนิยายของข้าพเจ้าจะได้รับคำชมจากท่าน *"ผู้ทรงภูมิความรู้"* เพียงคิดให้กับ *"ชาวบ้านทั่วไป"* อ่านดู บางครั้งข้าพเจ้าอยู่ในรถไฟใต้ดินฮ่องกง บนรถบัสที่มาเลย์ หมู่บ้านชนบทในจีนแผ่นดินใหญ่ เห็นมีคนตั้งอกตั้งใจอ่านนวนิยายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทางหนึ่งละอายใจ ทางหนึ่งปีติยินดี ความรู้สึกนี้เป็นกำลังใจยิ่งกว่าท่านผู้รู้เขียนคำวิจารณ์ชมเชยอีก

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ Storm & Strees ที่ผลักดันให้ผลงานของข้าพเจ้าได้ *"คืนสู่ยุทธจักร"* ในไต้หวัน ภายใต้รูปโฉมแบบใหม่ และขอขอบคุณสำนักพิมพ์ WAN SHENG ที่ใจกว้าง สิบกว่าปีมานี้ ให้การดูแล *"ทารก"* ที่ข้าพเจ้าคลอดออกมา บัดนี้ยังปล่อยให้ *"ทารกทั้งหลาย"* ได้รับอิสระ คืนสู่บรรณพิภพอีกครั้ง

อาจบางทีนี่สอดคล้องกับคำทำนายใน**ตำราหวงจี๋จิงซื่อเถี่ยปั่นเสินซู่*** ที่ว่า...

จักรวาลก่อเกิดวัตถุเรื่องราวใหม่ผ่านการไตร่ตรองผลักดันดำเนินไป

อุนสุยอัน

ธ.ค. 2004

---

* *ตำราโหราศาสตร์ที่มีชื่อเสียงที่สุด แต่งโดยเส้าคังเจี๋ยสมัยราชวงศ์ซ้อง*

ตอน เงาคระบี่บุปพาร่วง

นิ้วมือของคนตาย

หญิงสาวที่งดงามนั้นเผยอยิ้มให้กับลี้โป่วอี

ยามนี้ยามเที่ยงเพิ่งผ่านพ้น ลี้โป่วอีเดินอยู่บนเส้นทาง กำลังใคร่ครวญว่าจะเดินทางต่ออีกระยะหนึ่งจนถึงตัวเมืองข้างหน้า หรือหยุดแวะที่สำนัก**ไต้ฮวงมึ้ง** *(สำนักผ่าเผย)* แห่งนี้ หญิงสาวนั้นก็เอียงหน้ามายิ้มให้กับเขา ต่างหลีทองของนางสะท้อนประกายใต้แสงอาทิตย์ คล้ายความเย็นชุ่มฉ่ำกลางอากาศร้อนอบอ้าว ลี้โป่วอีจึงครุ่นคิด...*ตกลง อยู่ไขโชคเคราะห์ของผู้คนในที่นี้ก่อน*

หญิงสาวนั้นอายุอ่อนเยาว์ เนื่องด้วยรูปโฉมงดงาม ยิ่งหมดจดสดใสแฝงความภาคภูมิชนิดหนึ่ง ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย เดินไปยังประตูตึกของสำนักผ่าเผย หญิงสาวนั้นกลับชิงพุ่งโฉบขึ้นบนประตูตึก

ลี้โป่วอีส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า “วิชาตัวเบาที่ไม่เลว...”

ต่อจากนั้นเขาเห็นบนหอสังเกตการณ์เหนือประตูตึกแขวนเต็มไปด้วยป้ายผ้า เป็นผ้าขาวอักษรดำ ล้วนเป็นถ้อยคำไว้อาลัย ลี้โป่วอีฉุกใจคิดทราบว่าที่นี้กำลังจัดพิธีศพ ในยามนั้นบังเกิดเสียงกู่ร้องดังขึ้น เงาร่างสองสายเหินจู่โจมลงมา คนเบื้องหน้าฟันดาบใส่ข้อเท้าซ้ายของเขา คนที่ด้านหลังกางนิ้วทั้งสิบ คว้าใส่หัวไหล่ด้านหลังของเขา

การลอบทำร้ายทั้งสองครั้งครานี้ ล้วนรวดเร็วยิ่ง ต่อให้ต่อสู้กันซึ่ง

หน้า เกรงว่าน้อยคนที่หลบรอดได้ แต่แล้วคนที่เบื้องหน้าฟันดาบใส่คนที่ด้านหลัง คนที่ด้านหลังลงมือคว้าใส่คนที่เบื้องหน้า เพราะว่าลี้โป่วอีที่อยู่ตรงกลางพลันหายวับไป

คนทั้งสองก็เป็นชนชั้นมือดี คนที่ด้านหลังยกเท้าเหยียบดาบเอาไว้อย่างทันท่วงที ส่วนคนที่เบื้องหน้ายกแขนซ้ายปิดป้องนิ้วทั้งสิบของพวกเดียวกันไว้

ลี้โป่วอีลื่นหลบไปเจ็ดเชียะ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทั้งสอง..." ไม่ทันกล่าวจบ เบื้องบนศีรษะบังเกิดกระแสลมดังขึ้น

เป็นกระแสลมดาบ

ลี้โป่วอีก้มศีรษะลง กระแสลมดาบก็เฉียดผ่านศีรษะไป แต่แล้วปรากฏกระแสลมดาบอีกสายหนึ่งฟันติดตามมาถึง

เมื่อครู่นี้สองคนแรกลงมือลอบทำร้าย แต่ล้วนไม่ต้องการชีวิตผู้คน ลี้โป่วอีจึงไม่ลงมือตอบโต้ แต่บุคคลที่สามนี้ ฟันดาบแรกล้มเหลวกลับบันดาลโทสะ ดาบตามหลังคิดร้ายหมายชีวิต คนที่ยกมือปิดป้องนิ้วมือของพวกเดียวกันรีบร้องว่า "**ซาม่วย** *(น้องสาวที่สาม)* ทำไม่ได้..."

แต่แล้วประกายดาบหายวับ ดาบเล่มนั้นตกอยู่ในมือลี้โป่วอีแล้ว

ลี้โป่วอีพุ่งถอยไปเก้าเชียะ ยิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กหญิงไฉนลงมือด้วยอำมหิต..."

ที่แท้บุคคลที่สามที่ฟันดาบใส่เขา กลับเป็นหญิงสาวที่สวมชุดขาวลายดอกสีดำ ซึ่งเมื่อครู่ยังยิ้มให้กับเขา นางใช้ดาบสั้นคู่หนึ่ง เป็นดาบคู่ผีเสื้อซึ่งธิดาบู๊ลิ้มชมชอบใช้ เพียงนี้ยามนี้ในมือนางคงเหลือดาบสั้นเล่มเดียว

ดาบสั้นอีกเล่มหนึ่งตกอยู่ในมือลี้โป่วอี

หญิงสาวนั้นขยี้เท้าร้องว่า "พี่ใหญ่ ท่านห้ามมิให้ข้าพเจ้าลงมือ ดาบกลับถูกผู้อื่นแย่งชิงไป"

บุรุษที่มือเปล่าสุขุมหนักแน่นกว่า จึงกล่าว "ถามให้แน่ชัดค่อยลงมือก็ไม่สาย"

ชายหนุ่มที่ถือดาบกลับกล่าวว่า "ยังถามอันใด? คนผู้นี้ปลอมเป็นหมอดู มีวิชาฝีมือติดตัว ลอบเข้าตระกูลปึงมา แสดงว่ามีจิตคิดร้าย รอให้ข้าพเจ้าคร่ากุมมันไว้ เมื่อถึงเวลานั้นมันมิอาจไม่บ่งบอกแล้ว"

คนผู้นี้คิ้วเรียวโค้งจรดจอน หน้าตาโอ่อ่าผ่าเผย แต่ว่าท่าทางหยิ่งยโส พวกมันล้วนสวมเสื้อปอไว้ทุกข์ ส่วนหญิงสาวนั้นทัดดอกไม้ขาวที่ข้างหู

ลี้โป่วอีส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "ขอถามสักคำ ท่านเอ่ยถึงคนที่ปลอมเป็นหมอดู ใช่หมายถึงเราหรือไม่?"

ชายหนุ่มนั้นเชิดหน้ากวาดตามองรอบหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ที่นี้ยังมีหมอดูปลอมคนที่สองอีกหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "อย่างนั้นหมายถึงเราแล้ว...แต่ว่าเราขจัดคราเคราะห์แก่ผู้คนสิบกว่าปี ถูกผู้คนกล่าวหาว่าหลอกลวงเงินทอง ทำนายไม่แม่นยำ แต่ไม่เคยได้ยินว่ามีคนสวมรอยเป็นหมอดู" เขายิ้มพลางกล่าวสืบต่อว่า "คนที่ยึดอาชีพนี้ไม่เห็นจะเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลอันใด"

ชายหนุ่มนั้นร้องว่า *"ท่านยังแก้ตัวอีก"* พลางสืบเท้าเข้ามา ตวัดดาบขึ้น ร่างกลับหยุดชะงักลง ลี้โป่วอีเห็นเช่นนั้น ต้องลอบโห่ร้องชมเชยในใจ

ที่แท้ตอนที่ชายหนุ่มผู้นี้โถมเข้ามายังมีโทสะอัดอก แต่พอเข้าใกล้ศัตรูก็รักษาบุคลิกท่วงท่าไว้ จิตใจไม่สับสน อารมณ์ไม่กราดเกรี้ยว สมเป็นศิษย์ค่ายสำนักมาตรฐาน ลี้โป่วอีเพิ่งชมเชยว่า *"ประเสริฐ"* มันก็ฟาดฟันดาบลง

ดาบนี้คล้ายใช้ออกหนึ่งกระบวนท่า แต่ก็แฝงท่า**กัวงู้ม่องง้วย** *(แรดแหงนมองจันทร์)* **เซาะฮวยก่วยเต้ง** *(เกล็ดหิมะคลุมศีรษะ)* **ตัวะต๋วนเชี่ยงเกี้ย** *(ร้องตวาดตัดสะพาน)* **ซือโกวตาซั่ว** *(อาจารย์หญิงกางร่ม)* **แป๊ะจิ้วโท่วซิ่ง** *(งูขาวแผ่แม่เบี้ย)* **ฮกซิ่วซ้วงฮวง** *(คว่ำมือก่อลมหวน)* **เสี่ยวกุ้ยน่ากี้** *(ปีศาจน้อยโบกธง)* รวมเจ็ดกระบวนท่า

ลี้โป่วอีเห็นเช่นนั้นก็ยื่นมือออก ใช้ลำไม้รวกแตะกับตัวดาบ ในความรู้สึกของชายหนุ่มนั้น ลำไม้รวกเล็กๆ กลับหนักราวพันชั่ง อย่าว่าแต่

กระบวนท่าทั้งเจ็ดไม่อาจจู่โจมใช้ออก กระทั่งคิดรั้งดาบกลับยังทำไม่ได้ มันกัดฟันยืนหยัดดิ้นรนจนใบหน้าแดงฉาน

ชายฉกรรจ์ที่มือเปล่าเห็นผิดท่าก็ชักดาบใหญ่โถมเข้ามา ลี้โป่วอีพลันตวาดว่า **"เพลงดาบลั้งมึ้งแจ่ตอฮวบ** *(เพลงดาบขวางประตู)* **อันยอดเยี่ยม ท่านทั้งสามใช่เป็นศิษย์ของเกี่ยมขี่จ้งฮ้วย** *(พลังดาบเกลื่อนกล่น)* **หรือไม่?"**

เสียงตวาดครั้งนี้กลับได้ผล ชายฉกรรจ์ที่ถือดาบใหญ่กับหญิงสาวที่ใช้ดาบผีเสื้อหันไปสบตากันแวบหนึ่ง ชายฉกรรจ์ที่ถือดาบใหญ่ประสานมือกล่าวว่า "ท่านเป็นใคร? ไฉนรู้จักบิดาผู้ล่วงลับ?"

หญิงสาวนั้นกลับตวาดว่า "มีอันใดน่าแปลก คนที่โจรเฒ่านั้นส่งมาย่อมทราบว่าพวกเราเป็นใคร พี่ใหญ่อย่าได้หลงเชื่อคำพูดของมัน..."

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย พลันรั้งลำไม้รวกกลับ ชายหนุ่มที่หยิ่งยโสกำลังถอนดึงดาบอย่างสุดกำลัง ดังนั้นลอยหวืดขึ้นไป มันด่าทอคำหนึ่ง ไม่ทันขาดคำก็ล้มหงายกับพื้น

พี่ใหญ่นั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านเป็นใคร? หากไม่บอกกล่าวให้ชัดเจน อย่าได้โทษว่าพวกเราเสียมารยาท"

ลี้โป่วอีมองดูข้อความบนป้ายผ้าซึ่งผูกติดกับลำไม้รวกของตัวเอง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เราเขียนบอกชื่อแซ่ไว้แต่แรก **ปึงเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่ปึง)* ไยต้องถามอีก?"

ชายฉกรรจ์นั้นมองดูข้อความ **"ซิ้งเซี่ย** *(ผู้พยากรณ์)* ลี้โป่วอี" บนป้ายผ้า กล่าวว่า "ท่านเป็นหมอดูเร่ร่อนจริงๆ?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นความจริงไม่แปลกปลอม นอกจากดูลักษณะราศี ดูลายมือ ยังพอเรียนรู้ทำเลฮวงจุ้ย และการเสี่ยงทายทำนาย หมู่ตึกท่านตั้งอยู่ในทำเลงามตระการ ท่ามกลางภูเขาล้อมรอบ ลำธารน้ำโอบอุ้ม ซ่อน**ฮวง** *(ว่าด้วยสายลม)* ได้รับ**จุ้ย** *(ว่าด้วยสายน้ำ)* เป็นภูมิทัศน์อันมงคล...เนื่องเพราะเราไม่ทราบว่าหมู่ตึกท่านจัดงานศพ จึงล่วงเกินโดย

ไร้เจตนา ต้องขออภัย ณ ที่นี้"

กล่าวพลางประสานมือคารวะ พี่ใหญ่นั้นพอฟังลี้โป่วอีบรรยายทำเลฮวงจุ้ยของสำนักผ่าเผยนับว่า *"แสดงฝีมือ"* ออกมา จึงคารวะตอบ กล่าวว่า "ไม่ทราบท่านรู้จักบิดาผู้ล่วงลับได้อย่างไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "บิดาท่านฝึกเพลงดาบถึงขั้นใช้พลังดาบไร้สภาพประกอบวีรกรรมในยุทธจักร ทั้งยังช่วยเหลือมหาบัณฑิตลี้ตังเอี้ยงผลักดันนโยบายปกครองโดยธรรม ได้รับการแซ่ซ้องสดุดี เราย่อมนับถือเลื่อมใส"

คำชมเชยเหล่านี้สร้างความพึงพอใจแก่คนทั้งสามยิ่ง พี่ใหญ่นั้นกล่าวว่า "พวกเราก็มีส่วนผิด เนื่องเพราะทราบว่าคนชั่วช้าจะมารุกรานในวันเคารพศพบิดาผู้ล่วงลับ จึงตั้งด่านดักรอกำจัดมาร กลับล่วงเกินต่อท่าน"

ลี้โป่วอีเพ่งตาถามว่า "มีมารร้ายรุกรานหรือ? นายผู้เฒ่า..."

พี่ใหญ่นั้นทอดถอนใจกล่าวว่า "บิดาสิ้นบุญไปเมื่อวันก่อน วันนี้เตรียมจัดงานศพ คาดว่าศัตรูของท่านผู้เฒ่าจะมาชิงตัวซาม่วย ดังนั้น..."

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ซาม่วย? เป็นเรื่องราวใด?"

หญิงสาวนั้นถลึงตาใส่อีกฝ่าย กล่าวกับพี่ใหญ่นั้นว่า "พี่ใหญ่ อย่าได้สนใจมัน พวกเรายังรับมือได้"

ลี้โป่วอีเห็นหนุ่มสาวทั้งสามหล่อเหลางดงาม หากทว่าประสบเภทภัยกรายกล้ำ ไม่แน่ว่าจะผ่านคราเคราะห์ได้ คงต้องยุ่งเกี่ยวสักครา จึงกล่าว "น่าเสียดายเรากับ**ปึงเล่าเฮียบ** *(ผู้กล้าสูงอายุแซ่ปึง)* ไม่มีวาสนาพบหน้า วันนี้คิดเห็นหน้าเป็นครั้งสุดท้าย..."

พี่ใหญ่นั้นกล่าวว่า "ขอเชิญท่านเข้าหมู่ตึกไป ให้พวกเราจัดน้ำชาต้อนรับ..."

ลี้โป่วอีกล่าวถามว่า "ที่นี้เป็นสำนักผ่าเผย อย่างนั้นสถานที่นี้คงเป็น**ได้ฮวงจึง** *(หมู่ตึกผ่าเผย)* ซึ่งมีชื่อเสียงมานานกระมัง?"

พี่ใหญ่นั้นรับคำว่า "ถูกแล้ว เราเรียกว่า**ปึงลี้** น้องรอง**ปึงฮิว ซาม่วย คิงเฮี้ย** *(เมฆเบาบาง)* หากมีที่ใดล่วงเกิน ต้องขออภัยด้วย"

กล่าวพลางประสานมือคารวะ หญิงสาวปึงคิงเฮี้ยก็ชม้ายมองลี้โป่วอีแวบหนึ่ง ปึงฮิวกลับแค่นเสียงดังเฮอะ ซุกเก็บดาบไว้

ปึงลี้ร้องบอกว่า "ท่านอาใช้ มีแขกมาแล้ว" ที่เบื้องบนมีเสียงขานรับคำหนึ่ง คาดว่าเป็นผู้ดูแลเรื่องราวทั่วไป ครั้นแล้ว ปึงลี้ชักนำลี้โป่วอีเข้าสู่ห้องโถงหลังหนึ่ง ลี้โป่วอีกล่าวว่า "**ปึงเล่าเอี้ยจื้อ** *(นายผู้เฒ่าแซ่ปึง)* มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ เหตุใด..."

ปึงลี้มีสีหน้าคับแค้นเดือดดาล ปึงฮิวกลับฟาดฝ่ามือใส่ผนังห้องดังฉาดใหญ่ ร้องว่า "ล้วนสืบเนื่องจากโจรเฒ่า**เล้าพั่ว**"

ลี้โป่วอีใจหายวูบ ทราบว่าเล้าพั่วกับปึงซิ่งอั้วและ**โก้วเชี่ยงเซี้ย**เคยสาบานเป็นพี่น้อง มีฉายานามว่า**เพ็กเละซาหงี** *(สามคุณธรรมผ่าฟ้า)* โดยถือปึงซิ่งอั้วเป็นพี่ใหญ่ เล้าพั่วเป็นน้องสุดท้อง ส่วนโก้วเชี่ยงเซี้ยเป็นน้องกลาง

ปึงซิ่งอั้วถือคุณธรรมธัมมะ มีการคบหากับมหาบัณฑิตลี้ตังเอี้ยง คนหนึ่งรับราชการ คนหนึ่งอยู่ในยุทธจักร สอดประสานเป็นอย่างดี ลี้ตังเอี้ยงสอบได้ตำแหน่ง**จิ้งสือ** *(ตำแหน่งบัณฑิต)* ต่อจากนั้นเข้ารับราชการ ไต่เต้าขึ้นไปตามลำดับ มักทำหนังสือกราบทูลเฮ่าจงฮ่องเต้ บรรยายความเดือดร้อนลำเข็ญของราษฎร ดำเนินการปฏิรูปในหลายเรื่อง

แต่หลังจากที่เฮ่าจงฮ่องเต้เสด็จสวรรคต บู๊จงฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์สืบแทน ฮ่องเต้องค์นี้ตั้งชื่อปีรัชกาลว่า**เจี่ยเต็ก*** หากทว่าประพฤติตรงกันข้าม ไม่ดูแลราชการงานเมือง มอบหมายให้ขันที**เล้ากึง**สะสางงานแทน เล้ากึงกับคณะขันทีอีกเจ็ดคน มีหน้าที่ประจบสอพลอเจ้าชีวิต เป็นเพื่อนเจี่ยเต็ก ฮ่องเต้ไปจับจิ้งหรีด ชมดูงิ้ว เที่ยวหอนางโลม

เล้าพั่วหาโอกาสเหมาะ สมัครเป็นลูกศิษย์ของขันที**ก๊กได้เอ่ง** ซึ่งเป็นคนสนิทของเล้ากึง ก๊กได้เอ่งกับพวกอีกเจ็ดคนขนานนามเป็นแปดพยัคฆ์ ฉวยโอกาสที่มหาบัณฑิตเล้าเกี๋ยง ลี้ตังเอี้ยงกับเจี่ยเชียมกับอีกเก้าขุนนาง

** ภาษาจีนกลางอ่านว่าเจิ้งเต๋อ แปลว่าจริยะอันเที่ยงธรรม เป็นฮ่องเต้เจ้าสำราญในราชวงศ์หมิง ผู้กำกับมือทองหลี่ฮั่นเสียงเคยสร้างเป็นยอดภาพยนตร์เรื่องจอมใจจักรพรรดิ*

ทำหนังสือกราบทูลขอให้ปลดแปดพยัคฆ์ออกจากตำแหน่ง พากันโอดครวญต่อฮ่องเต้หนุ่ม ซึ่งพระชนมายุเพียงสิบหกพรรษาว่า ความจงรักภักดีของพวกมัน เป็นที่อิจฉาตาร้อนของผู้คน เจี่ยเต็กฮ่องเต้จึงทรงอวยยศเลื่อนตำแหน่งให้แก่แปดพยัคฆ์ ในการนี้ทรงแต่งตั้งก๊กไต้เอ่งเป็นผู้บัญชาการค่าย **ตังเชี่ยง**กับ**ไซเชี่ยง** *(ค่ายตะวันออกและตก)*

เล้าเกี๋ยง ลี้ตังเอี้ยงกับเจี่ยเชียมเห็นฮ่องเต้ประพฤติย้อนทวนเช่นนี้ ได้แต่ขอลาออกจากราชการ แปดพยัคฆ์ย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสขจัด *"หนามตำตา"* นี้ นอกจากลี้ตังเอี้ยงซึ่งฮ่องเต้รับสั่งรั้งตัวไว้ ที่หลงเหลือล้วนประสบชะตากรรม เล้าพั่วเมื่อเข้าร่วมกับก๊กไต้เอ่ง พลอยมีอิทธิพลอำนาจกว่าเดิม มันเคียดแค้นปึงซิ่งอั้วตอนมีชื่อเสียงไม่หยิบยื่นผลประโยชน์ให้ ตอนนี้มันมีหน้ามีตา สมควรจัดการกับปึงซิ่งอั้วเป็นการแก้แค้น

แต่ว่าลี้ตังเอี้ยงยังอยู่ในราชสำนัก เล้าพั่วบังเกิดจิตครั่นคร้าม ไม่กล้ายึดครองตระกูลปึงอย่างเปิดเผย ปึงซิ่งอั้วก็ถอนตัวออกจากยุทธจักร เก็บตัวอยู่ในบ้าน หวังว่าสามารถรอดพ้นจากคราเคราะห์ คิดไม่ถึงกลับด่วนเสียชีวิต

ลี้โป่วอีบังเกิดความสะทกสะท้อน มาถึงที่ตั้งศพ ยืนไว้อาลัยอย่างเงียบงัน หวนนึกถึงปึงเล่าเฮียบทอดทิ้งบุตรธิดาอยู่หลายคน อยู่ภายใต้การจ้องตะปบทำร้ายของเล้าพั่ว เกรงว่าไม่อาจตายตาหลับ นึกถึงตอนนี้เพ่งตามองซากศพในโลงไม้ เห็นปึงซิ่งอั้วคิ้วสีเงินเคราขาวโพลน ใบหน้าถึงข้างหูคล้ายฉาบไว้ด้วยผงสีขาวชั้นหนึ่ง นิ้วทั้งห้ายื่นเหยียดออก นิ้วหัวแม่มืองอนขึ้นเล็กน้อย สวมแหวนมรกตวงหนึ่ง คาดว่าสามเฮียม่วยตระกูลปึงต้องการดูซากสังขารของบิดาให้มากกว่านี้ ไม่อาจหักใจปิดฝาโลง

ลี้โป่วอีล่าถอยมาด้านข้าง ปึงลี้ค่อยตอบคำถามเมื่อครู่ของเขาว่า "เล้าพั่วเห็นบิดาล้มป่วย จึงมาสู่ขอซาม่วย..."

ลี้โป่วอีขมวดคิ้วทวนคำ *"สู่ขอ?"* ปึงลี้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "เล้าพั่วมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งโง่เขลาปัญญาอ่อน คนหนึ่งเที่ยวฉุดคร่าสตรี

บิดาไหนเลยเห็นชอบด้วย? แต่เล้าพั่วบอกว่านี่เป็นเจตนารมณ์ของ**ก๊กไต้เอ่ง กงกง** *(คำเรียกขันที)* บิดาเมื่อไม่อาจขัดคำสั่ง ได้แต่ถ่วงเวลาออกไป ลากถ่วงอยู่หลายวัน จิตใจทั้งร้อนรุ่มทั้งกระวนกระวาย ดังนั้น...*โอ"*

ลี้โป่วอีความจริงเห็นว่าปึงคิงเฮี้ยดุร้ายเอาเรื่อง ผู้ใดตบแต่งนางไปคงยากทนทานได้ แต่พ่อลูกตระกูลเล้าถืออำนาจบาตรใหญ่ ไหนเลยนิ่งดูดายได้ จึงกล่าว "ดังนั้นพวกท่านซุ่มอยู่หน้าสำนักผ่าเผย เตรียมจัดการกับคนของเล้าพั่ว?"

ปึงลี้ก้มศีรษะรับคำ ลี้โป่วอีถามอีกว่า "พวกท่านทราบได้อย่างไรว่าเล้าพั่วจะมาในวันนี้?"

ปึงลี้กล่าวว่า "มันบอกว่าวันนี้บิดาต้องส่งมอบบุตรีออกไป"

ปึงฮิวแค่นหัวร่อกล่าวว่า "บุคคลเช่นมันต้องเลือกวันนี้รุดมาแน่นอน"

ลี้โป่วอีผงกศีรษะรับ กวาดตามองรอบข้าง เห็นยืนไว้ด้วยบ่าวไพร่หลายคน หนึ่งในจำนวนนั้นหน้าตาสัตย์ซื่อถือมั่น คือปึงใช้ซึ่งปึงลี้เรียกหาเป็นท่านอา ยามนั้นถามว่า "ข่าวการตายของ**ปึงเล่าเฮียบ** *(ผู้กล้าสูงอายุแซ่ปึง)* ยังไม่ส่งออกไปหรือ? เหตุใดไม่มีผู้คนมาเคารพศพ?"

ปึงฮิวกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "เมื่อตอนมหาบัณฑิตลี้ตังเอี้ยงช่วยฮ่องเต้องค์ก่อนดูแลบ้านเมือง มีผู้คนมาหาไม่ขาดสาย หลังจากขอลาออกจากราชการ ก็ไม่มีผู้ใดย่างกรายมา อย่าว่าแต่หมู่ตึกผ่าเผย หลังจากที่เล้าพั่วมาก่อกวน แม้แต่นักเกาะกินในหมู่ตึกก็หนีหายไปสิ้น ตอนนี้บิดาสิ้นบุญยังมีผู้ใดกล้ามา?"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่ก็ยากตำหนิ คนคงอยู่น้ำใจคงอยู่ คนตายจากก็แยกจากกัน ผู้คนต่างนึกถึงตัวเอง ไม่คิดตอแยเรื่องราวใส่ตัว"

ปึงฮิวถลึงตาใส่เขา กล่าวว่า "หากท่านกลัวเกิดเรื่อง เชิญจากไปแต่เนิ่นๆ"

ลี้โป่วอีหันไปกล่าวถามปึงลี้ว่า "**โก้วเชี่ยงเซี้ย โก้วยี่เฮียบ** *(ผู้กล้าอันดับสองแซ่โก้ว)* เล่า? ท่านผู้นี้มีน้ำใจระอุอุ่น ตามเหตุผลต้องไม่ใช่คนขลาด

เขลา”

ปึงลี้กล่าวว่า “**โก้วยี่เจ่ก** *(อาที่สองแซ่โก้ว)* ย่อมต้องรุดมา ทั้งยังจะเชื้อเชิญ*ผู้กล้านครหลวง***ซีเบ๊อวย**มาด้วย”

ลี้โป่วอีส่งเสียงดังอ้อ เห็นปึงคิงเฮี้ยสองแก้มแดงระเรื่อ ต้องครุ่นคิด *‘หรือว่าเด็กหญิงนี้กับซีเบ๊อวย...’* จากนั้นเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ ซีเบ๊อวยมีอายุสี่สิบเศษแล้ว เด็กหญิงนี้แม้ดุร้ายหากยังไร้เดียงสา ต้องไม่ชมชอบบุคคลเช่นนี้

ลี้โป่วอีเห็นว่าหนุ่มสาวเหล่านี้เป็นทายาทฝ่ายธัมมะ ไม่อาจเบิ่งตาดูพวกมันถูกข่มเหงรังแก คงต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว

ปึงฮิวกลับเห็นลี้โป่วอีเป็นที่ขัดตา จึงกล่าวกับปึงลี้ว่า “ลูกผู้ชายไยต้องครั่นคร้ามความตาย? เฒ่าบัดซบเล้าพั่วหากกล้ามา คนของตระกูลปึงเราขอเสี่ยงชีวิตกับมัน อย่างมากเพียงแค่ตาย”

ลี้โป่วอีเหลียวมองมัน กล่าวว่า “หากท่านพลีชีพอย่างอาจหาญอย่างนั้น**ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* ท่านเล่า?”

ปึงฮิวงงงันวูบหนึ่ง เหลียวหน้าไปยังปึงคิงเฮี้ย ปึงคิงเฮี้ยน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ร้องว่า “หากต้องตกไปในเงื้อมมือพวกมัน...ข้าพเจ้ายอมตายเสียประเสริฐกว่า”

ลี้โป่วอีผงกศีรษะกล่าวว่า “หากพวกท่านล้วนตกตาย จะให้ผู้ใดคุ้มครองซากสังขารของบิดาท่าน?”

ปึงฮิวกับปึงคิงเฮี้ยล้วนตะลึงลานกับที่ ปึงลี้ทอดถอนใจยาวกล่าวว่า “หวังว่าโก้วยี่เจ่กกับซีเบ๊ได้เฮียบรุดมาทันเวลา อาศัยพวกเราเพียงนี้ ยากรับมือเล้าพั่วกับพวกได้...”

ลี้โป่วอีกล่าวถามปึงลี้ว่า “อย่างนั้นปึงเล่าเอี้ยจื้อพอลาโลก เหตุใดท่านไม่ไปจากที่นี้แต่เนิ่นๆ?”

ปึงลี้กล่าวว่า “นี่เป็นสมบัติของบรรพบุรุษ ไม่อาจละทิ้งจากไป”

ปึงฮิวยืดอกขึ้นกล่าวว่า “บิดาก่อตั้งสำนักผ่าเผยในที่นี้ สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะเผยแพร่ตระกูลปึงให้เลื่องระบือออกไป”

ปึงคิงเฮี้ยกล้ำกลืนน้ำตาไว้ กล่าวเบาๆ ว่า "น่าเสียดายที่บิดามองไม่เห็นแล้ว"

ลี้โป่วอีบังเกิดความสะทกสะท้อนกว่าเดิม ดูท่าในสามเฮียม่วยตระกูลปึง พี่ใหญ่อ่อนไหวขาดความเด็ดเดี่ยว คนกลางเย่อหยิ่งวู่วาม น้องเล็กตอแยเรื่องราว ไหนเลยเผยแพร่ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลได้ คิดเอาตัวรอดได้หรือไม่ยังเป็นปัญหา

ได้ยินบ่าวชราปึงใช้กล่าวว่า "นายน้อยใหญ่ นายน้อยรอง คุณหนูสาม...อย่าลืมว่ายังมีดาบของบ่าวเฒ่าอีกเล่มหนึ่ง"

ปึงลี้ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านอาใช้จงรักภักดี บิดาไม่ได้ดูคนผิดไป"

ปึงฮิวกล่าวด้วยความถือดีว่า "ท่านดู อาศัยดาบของตระกูลปึงทั้งสี่เล่ม ยังกลัวผู้แซ่เล้าหรือ?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังมาว่า *"นอกจากดาบของตระกูลปึงทั้งสี่เล่มยังมีแส้เหล็กเรียงร้อยคู่ของเราผู้แซ่ซีเบ๊"*

สามเฮียม่วยตระกูลปึงยินดียิ่ง เห็นเงาร่างสามสายลอยตัวข้ามกำแพงตึก มุ่งตรงมายังห้องโถงที่ตั้งศพ สองคนแรกเป็นผู้สูงอายุ ชิงหมอบกราบต่อโลงไม้สามครา ยังมีผู้เยาว์อีกคนหนึ่งคุกเข่าลง โขกศีรษะเป็นเสียงดังสามครั้งครา

ลี้โป่วอีรับฟังจนประหลาดใจอยู่บ้าง เห็นผู้เยาว์นั้นเงยหน้าขึ้นหน้าผากกลับบวมปูดขึ้นมา ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา

ชายหนุ่มผู้นี้ผิวดำเข้ม หน้าสี่เหลี่ยมปากกว้าง รีบรุดเดินทางจนหลังเหงื่อโซมกาย ยังมีหนึ่งในสองชายชรายื่นมือเกาะขอบโลง ร่ำไห้รำพันว่า **"ปึงเล่าตั่ว** *(อันดับหนึ่งแซ่ปึง)* ท่านไฉนไม่รอคอยพี่น้อง ชิงลาโลกไป?" ร่ำไห้อยู่หลายครา ก็ยื่นมือกลับหลัง กระชากปึงลี้เข้ามา ถลึงตากล่าวว่า "บิดาเจ้าไฉนตกตาย? มันแม้อายุสูงวัยกว่าเรา แต่ยังแข็งแรงกว่าเราอีกเหตุใด..."

ปึงลี้กล่าวเสียงละห้อยว่า "ล้วนถูกเล้าพั่วบีบบังคับจนตาย บิดาทราบว่า **เล้าซาเจ่ก** *(อาที่สามแซ่เล้า)* ใจบาปหยาบช้า ไม่เป็นอันกินอันนอน มีอยู่วันหนึ่งพลัดตกจากที่สูง ขาแพลงไปข้างหนึ่ง ไม่นานให้หลังก็..."

ชายชรานั้นหน้าดำคล้ำ แต่งกายเช่นคนชนบท พลันตวาดตัดบทว่า "มารดาเจ้าเถอะ ยังเรียกบุคคลเช่นนี้เป็น**ซาเจ่ก** *(อาที่สาม)* อีก?" พลางคลายมือจากการคว้าจับปึงลี้ ร่ำร้องว่า "ผู้ใดไม่ทราบว่าบุตรชายเรากับ**ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* เจ้าหมั้นหมายกันตั้งแต่เล็ก บุตรอุบาทว์ของมันทั้งสองคนยังคิดสอดแทรกเข้ามาอีก"

ลี้โป่วอีค่อยเข้าใจในบัดดล มิน่าเล่าปึงคิงเฮี้ยพอได้ยินปึงลี้เอ่ยถึงผู้คนที่ร่วมทางมากับโก้วเชี่ยงเซี้ยก็หน้าแดงสดใส ที่แท้โก้วเชี่ยงเซี้ยมีบุตรชายคนหนึ่ง ยามนี้เห็นปึงคิงเฮี้ยลอบชม้ายมองชายหนุ่มผิวดำเข้มนั้นแวบหนึ่ง คนหนึ่งอุธัจเอียงอาย คนหนึ่งสัตย์ซื่อเรียบร้อย ในใจกลับคิดส่งเสริมให้หนุ่มสาวทั้งสองสมรักสมปรารถนา

ยามนั้นผู้คนที่ร่วมทางมากับโก้วเชี่ยงเซี้ยสองพ่อลูก ซึ่งโพกผ้านักศึกษา มีอายุสี่สิบเศษพลันกล่าวว่า "ไฉนผู้มามีเพียงพวกเราสามคน?"

โก้วเชี่ยงเซี้ยกล่าวคำหยาบจนติดปาก จึงอดด่าทอมิได้ว่า "อุบาทว์บัดซบ มีท่านกับเราสองพ่อลูก บวกกับดาบของตระกูลปึงทั้งสี่เล่ม ยังไม่เพียงพอหรือ?"

ชายกลางคนนี้คือซีเบ๊อวย มันล่วงรู้นิสัยใจคอของโก้วเชี่ยงเซี้ย จึงแย้มยิ้มโดยไม่ถือสา แต่เพ่งตาถามลี้โป่วอีว่า "ท่านมีคำเรียกหาว่ากระไร?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางตอบว่า "เป็นหมอดูเร่ร่อน บังเอิญเดินทางผ่านมา"

ซีเบ๊อวยไม่ยอมเชื่อ หันไปยังปึงลี้ ปึงลี้จึงกล่าว "ท่านผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม พวกเราแทบทำร้ายคนผิด ภายหลัง..."

ซีเบ๊อวยแม้แต่งกายเช่นบัณฑิตคงแก่เรียน แต่ใบหน้าเคลือบสีเขียวชั้นหนึ่ง คล้ายคิดต่อยตีกับผู้คนอยู่ทุกเมื่อ ยามนั้นเดินเข้าใกล้ลี้โป่วอีกล่าวว่า "หากท่านเป็นไส้ศึก ยังคงจากไปแต่เนิ่นๆ"

โก้วเชี่ยงเซี้ยพอฟังก็เดินเข้ามา ร้องถามว่า "ท่านเป็น**ไส้ศึก**?"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "หากเราเป็นไส้ศึกจริง ท่านถามเช่นนี้เราก็ไม่ยอมรับแล้ว"

หน้าผากซีเบ๊อวยปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน กล่าวว่า "หากท่านมิใช่ไส้ศึก ตอนนี้เราผู้แซ่ซีเบ๊กับ**โก้วยี่เฮียบ** *(ผู้กล้าคนที่สองแซ่โก้ว)* มาแล้ว ท่านสมควรไปได้"

ลี้โป่วอียิ้มพลางย้อนถามว่า "**ซีเบ๊ซิงแซ** *(ท่านผู้แซ่ซีเบ๊)* เห็นว่าเมื่อมีท่านอยู่ด้วย ก็รับมือเล้าพั่วพ่อลูกได้หรือ?"

ใบหน้าซีเบ๊อวยเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ราวกับสวมหน้ากากภูตเขียวใบหนึ่ง ยังไม่ทันตอบคำ โก้วเชี่ยงเซี้ยชิงร้องบอกว่า "ซีเบ๊ แล้วแต่มันเถอะ หากมารดามันเป็นศัตรู แม้ขับไล่ก็ไล่ไม่ไป จะช้าเร็วต้องประมือกัน หากว่าเป็นสหาย พวกเราไม่อาจเข้าใจผิดไป"

คนผู้นี้แม้กล่าววาจาหยาบคาย แต่จะอย่างไรผ่านคลื่นลมในยุทธจักรอย่างโชกโชน รู้จักคัดหางเสือเป็นอย่างดี

ซีเบ๊อวยก็กล่าวว่า "สำหรับกับเล้าพั่วพ่อลูก อาศัยพวกเราสมควรเพียงพอ เพียงไม่ทราบ**กวนไต้งัก**นั้นมาหรือไม่..."

กล่าวพลางแลบลิ้นเลียริมฝีปากคราหนึ่ง ปึงลี้เห็นเช่นนั้นจึงร้องสั่งว่า "ท่านอาใช้ รินน้ำชา"

ปึงใช้รีบเดินเข้ามา รินน้ำชาให้กับทุกผู้คน พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"รินเพิ่มอีกถ้วยหนึ่ง เรามาจากแดนไกล กระหายน้ำยิ่ง"*

ผู้คนในบริเวณพอฟัง มีสีหน้าปีติยินดี ซีเบ๊อวยผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "**แต้ฉิกปิ้ง**มาแล้ว ต่อให้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่เทียมฟ้าก็รับไว้ได้"

สามเฮียม่วยตระกูลปึงล้วนตื่นเต้นยินดี แต้ฉิกปิ้งรับราชการเป็นขุนนาง ขึ้นตรงต่อหนึ่งในแปดพยัคฆ์นาม**งุ่ยปิง** ทั้งมีการคบหากับปึงซิ่งอั้วคราครั้งนี้มันเสนอหน้า คาดว่าเล้าพั่วพ่อลูกไม่กล้าทำอย่างไร

ซีเบ๊อวยเห็นแต้ฉิกปิ้งมาถึง ก็กล่าวว่า "**ฉิกกอ** *(พี่ที่เจ็ด)* มาจาก

แดนไกล พวกเราใช้น้ำชาต่างสุรา คารวะมันถ้วยหนึ่ง”

มันชนถ้วยชากับแต้ฉิกปิ้งดื่มพร้อมกัน ปึงลี้เป็นบุตรคนโตของตระกูลปึง จึงใช้น้ำชาแทนสุราคารวะต่ออีกฝ่าย โก้วเซี่ยงเซี้ยมีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ ไม่ยึดถือมารยาทคร่ำครึพลอยดื่มน้ำชาหมดถ้วย

แต้ฉิกปิ้งพอดื่มเสร็จก็กล่าวว่า “เราได้รับแจ้งข่าวการตาย รู้สึกเสียใจยิ่ง รีบรุดมาชมดู คิดไม่ถึงซีเบ๊ได้เฮียบกับโก้วยี่เฮียบก็อยู่ที่นี้”

ลี้โป่วอีเพ่งตามอง เห็นแต้ฉิกปิ้งมีรูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ หางตาคล้ายมีดดาบ ยามยิ้มบังเกิดเป็นรอยลึกหลายเส้น ดูไปมีอัธยาศัยใจคอดียิ่ง

โก้วเซี่ยงเซี้ยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า “เราไม่มาผู้ใดรุดมา?”

ซีเบ๊อวยก็ยิ้มประจบกล่าวว่า “เรายิ่งนึกไม่ถึงว่าฉิกกอจะดั้นด้นเดินทางถึงที่นี้”

แต้ฉิกปิ้งยิ้มพลางกวาดตามายังลี้โป่วอี กล่าวว่า “ท่านนี้คือ...”

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย บอกชื่อแซ่ออกไป แต้ฉิกปิ้งส่งเสียงดังอ้อ ยกถ้วยชาขึ้น กล่าวว่า “พวกเราไม่เคยพบกันมาก่อน หลังจากดื่มถ้วยนี้ ถือเป็นพี่น้องชาวยุทธจักรกัน”

ลี้โป่วอีกล่าวถ่อมตนว่า “คนอยู่ว่างไร้กิจการไหนเลยกล้าอาจเอื้อม?” ปากกล่าววาจายังดื่มน้ำชาลงไป

โก้วเซี่ยงเซี้ยไม่อาจอดรนทนดู ยกมือตบโต๊ะร้องว่า “พวกท่านมาดื่มน้ำชา หรือมาหารือเรื่องราว?”

แต้ฉิกปิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า “ถูกแล้ว...กับการตายของปึงเล่าเอี้ยจื้อเราก็ลำบากใจยิ่ง หวนนึกถึงปึงเล่าเอี้ยจื้อยามมีชีวิต มีการคบหากับเราอย่างลึกซึ้ง...ใช่แล้ว ท่านนั้นเป็นแม่นางปึงคิงเฮี้ยกระมัง?”

ซีเบ๊อวยกล่าวเสริมว่า “แม่นางปึงงดงามปานบุปผา นับว่าคู่ควรจริงๆ”

โก้วเซี่ยงเซี้ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า “คู่ควรกับผู้ใด?”

แต้ฉิกปิ้งกับซีเบ๊อวยสบตากันแวบหนึ่ง ยังคงเป็นซีเบ๊อวยกล่าวว่า

"ฟังว่าไซเชี่ยง *(ค่ายตะวันตก)* มีผู้ดูแลนามเล้าเสียงฮี มีหน้าตาและอุปนิสัยเลอเลิศ เหมาะสมกับแม่นางปึงดุจสวรรค์สร้าง"

สามเฮียม่วยตระกูลปึงล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป โก้วเชี่ยงเซี้ยร้องออกมาว่า "เล้าเสียงฮี? มิใช่เป็นบุตรคนโตของโจรเฒ่าเล้าพั่วหรอกหรือ?"

ซีเบ๊อวยรับคำคราหนึ่ง โก้วเชี่ยงเซี้ยขุ่นแค้นจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ชายหนุ่มหน้าดำเข้มผู้เป็นบุตรชายมันพลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า "บิดาเราเชิญท่านมาจัดการกับเล้าพั่วพ่อลูก ไหนเลยกล่าววาจาเช่นนี้ที่เบื้องหน้าที่ตั้งศพของตั่วแป๊ะแป๋ *(ลุงใหญ่)* ได้?"

แต้ฉิกปิ้งถามอย่างยิ้มแย้มว่า "มันเป็นใคร?"

ซีเบ๊อวยแนะนำว่า "บุตรชายของโก้วเชี่ยงเซี้ย เรียกว่าโก้วเอี้ยงจิว"

แต้ฉิกปิ้งกล่าวว่า "ฟังว่าบุตรชายของโก้วเชี่ยงเซี้ยละเมอเพ้อฝันต่อบุตรีของปึงซิ่งอั้ว..."

ซีเบ๊อวยรับคำว่าเป็นมัน แต้ฉิกปิ้งกล่าวเสียงเนิบนาบว่า "หลานแซ่โก้ว ยุทธจักรมากเล่ห์เพทุบาย อาศัยคนทำไร่ไถนาเช่นท่านจะทนทานรับได้ ในโลกหล้ามีโฉมสะคราญมากหลาย พวกท่านพ่อลูกล่วงเกินเล้าพั่วพ่อลูกเพราะสตรีนางหนึ่ง นับว่าไม่คู่ควรยิ่ง"

โก้วเชี่ยงเซี้ยถลึงตาใส่มัน ชี้หน้าด่าทอว่า "เจ้า...เจ้า..."

ไม่ทันกล่าวจบ ปรากฏคนผู้หนึ่งพุ่งปราดเข้ามา ทางหนึ่งกล่าวว่า "เป็นไรแล้ว **ยี่กอ** *(พี่รอง)* มีโทสะถึงเพียงนี้?"

คนที่เรียกหายี่กอไว้เคราสามแฉก ใบหน้าเป็นสีแดงเข้ม โก้วเชี่ยงเซี้ยเห็นเช่นนั้น ขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ขู่คำรามว่า "เล้าพั่ว เจ้า...เจ้ามาแล้ว"

ผู้มาคือเล้าพั่วเอง มันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "รบกวนยี่กอรอนานต้องขออภัยด้วย"

ที่ด้านหลังมันติดตามด้วยชายหนุ่มสองคน คนหนึ่งท่าทางเย่อหยิ่งยโส คนหนึ่งแววตาเลื่อนลอย ได้แต่ยิ้มอย่างโง่งม กลับเป็นบุตรชาย

ของเล้าพั่ว คนหนึ่งฉายา**ฮวยเลี่ยงเตียบ** *(เหยียบย่ำบุปผา)* เล้าเสียงฮี คนหนึ่งฉายา**เง็กมิ่นนึ้ง** *(บุรุษหน้าหยก)* **เล้าเจี่ยเอ็ง**

ที่ข้างกายเล้าพั่วยังมีอีกคนหนึ่ง คนผู้หนึ่งปากใหญ่แดงเลือด ขณะที่หุบปาก มุมปากยืดยาวถึงข้างใบหู เวลาอ้าปากคล้ายกับจะกลืนกินผู้คนลงไป ยามนั้นมันแสยะปากกล่าวว่า **"แต้ฉิกเฮีย** *(พี่ที่เจ็ดแซ่แต้)* **ซีเบ๊ได้เฮียบ** *(ผู้กล้าแซ่ซีเบ๊)* ไม่พบกันนานแล้ว"

แต้ฉิกปิ้งรีบผุดลุกขึ้น คำนับทักทายว่า "ใต้เท้าเล้า พี่ใหญ่กวนคุณชายทั้งสองมาได้เวลาพอดี"

ที่แท้คนปากใหญ่คือ**ตงจิวเจ่กไกว่** *(หนึ่งประหลาดแห่งตงจิว)* กวนได้งัก

เล้าพั่วกล่าวเสียงเนิบนาบว่า "พี่ใหญ่ปึงลาโลกไปจริงๆ?"

ซีเบ๊อวยน้อมกายกล่าวว่า "ถูกแล้ว มันตั้งศพอยู่ที่นั้น"

เล้าพั่วสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "น่าเสียดาย น่าเสียดายที่พี่ใหญ่ปึงไม่ทันเห็นบุตรีของมันแต่งงานกับบุตรชายเรา" จากนั้นกล่าวถามซีเบ๊อวยว่า "เราให้ท่านเอ่ยถึงเรื่องการแต่งงานกับคนของตระกูลปึงอีกเที่ยวหนึ่ง และเกลี้ยกล่อม**โก้วเล่ายี่** *(อันดับสองแซ่โก้ว)* ท่านกระทำแล้วหรือไม่?"

ซีเบ๊อวยก้มศีรษะกล่าวว่า "เรียนใต้เท้าเล้า ผู้น้องบอกแล้ว แต่คนของตระกูลปึงเฉกเช่นกบน้อยก้นบ่อ **โก้วยี่เฮียบ** *(ผู้กล้าคนที่สองแซ่โก้ว)* ก็แกร่งกร้าวเจ้าอารมณ์..."

เล้าพั่วยิ้มพลางตัดบทว่า "ผู้ทราบสถานการณ์จึงเป็นวีรบุรุษ พวกมันจะค่อยๆ คุ้นเคยเอง"

โก้วเชี่ยงเซี้ยจะอย่างไรฝ่าคลื่นลมในยุทธจักรมาอย่างโชกโชน ยามนี้ปรากฏว่าซีเบ๊อวยหันอาวุธเข้าหาฝ่ายตน บวกกับแต้ฉิกปิ้งก็เป็นคนของเล้าพั่ว ฝ่ายตรงข้ามมียอดฝีมือเล้าพั่ว เล้าเสียงฮี เล้าเจี่ยเอ็ง กวนไต้งัก แต้ฉิกปิ้งและซีเบ๊อวย รวมหกคน ส่วนตนมีแต่มันหนึ่งชรากับสี่เยาว์วัย

บวกกับหมอดูซึ่งมีเจตนาไม่ชัดเจน ดังนั้นตกเป็นรองมากมาย ***มันมีนิสัย*** *มุทะลุดุดัน แต่ยามคับขันเป็นตาย ทั้งเกี่ยวพันถึงกำพร้าของพี่ร่วมสาบาน กลับสะกดเพลิงโทสะไว้ ไม่อาละวาดออกมา*

ตรงกันข้ามกับปึงฮิว เข้าใจว่าผู้มาสมคบคิดกัน จึงแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกแล้วว่านี่เป็นเรื่องของตระกูลปึง เชื้อเชิญคนนอกมา รังแต่ก่อความวุ่นวาย ทุกคนไม่มีเจตนาดี หากต้องการชีวิต ก็ฆ่าเราผู้แซ่ปึงในกระบี่เดียว แต่อย่าคิดหมายฉุดคร่าม่วยม่วยเราไป"

เล้าพั่วย่อมรู้จักปึงฮิว จึงหยีตาลงกล่าวว่า "บุรุษหนุ่มไยต้องมีโทสะรุนแรงถึงเพียงนี้? บิดาเจ้ายามมีชีวิตยังเรียกเราว่า**เล้าเล่าซา** *(อันดับสามแซ่เล้า)* ตอนนี้เป็น**ซาเจ่ก** *(อาที่สาม)* ของเจ้า อีกไม่นานจะเป็น**แกอง** *(พ่อสามี)* ของม่วยม่วยเจ้า เจ้าไหนเลยปฏิบัติต่อญาติผู้ใหญ่เช่นนี้ได้?"

ปึงฮิวเลื่อนมือแตะด้ามดาบ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีญาติผู้ใหญ่เช่นท่าน"

เล้าพั่วยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เจ้าเลื่อนมือแตะด้ามดาบ คล้ายตระเตรียมลงมืออยู่ทุกเมื่อ หารู้ไม่ว่าความหุนหันพลันแล่นรังแต่ก่อเรื่องขึ้น ไม่อาจคลี่คลายเรื่องราวได้ ต่อให้เจ้าสามารถฆ่าพวกเราได้สักคนหรือสองคน แต่ขอเพียงมีคนรักษาชีวิตกลับไป เกรงว่าพวกเจ้าต้องถูกขุดรากถอนโคน แม้แต่เถ้ากระดูกของบิดาเจ้าก็ต้องถูกเลาะออกมา นี่ไยต้องทำเช่นนี้?"

คำพูดเหล่านี้กลับมิใช่ข่มขู่อย่างโคมลอย ค่ายตะวันตกมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนทราบดี ยามนั้นเล้าพั่วกล่าวอีกว่า "อย่าว่าแต่สถานการณ์ตอนนี้ชัดแจ้งยิ่ง อาศัยซีเบ๊ไต้เฮียบกับแต้ฉิกเฮียก็จัดการพวกเจ้าได้ สุดที่พวกเจ้าจะต่อสู้แข็งขืน"

โก้วเชี่ยงเซี้ยพอฟังต้องครุ่นคิด หากลงมือไม่อาจไว้ไมตรี อย่าได้ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามหลบหนีกลับไปยังค่ายตะวันตกได้ ไม่เช่นนั้นต้องถูกฆ่าทั้งตระกูล แต่ดูจากสภาพการณ์ ฝ่ายตรงข้ามมีเปรียบอย่างเห็นได้ชัด พวกตนไม่มีโอกาสเอาชัยแม้สักสองส่วน ทั้งยังนึกเสียใจที่ตนเองชักชวนซี

เบ๊อวยมา กลับกลายเป็นเพิ่มพูนศัตรูให้กับฝ่ายตน

ปึงลี้เห็นโก้วเชี่ยงเซี้ยที่หุนหันพลันแล่นกลับนิ่งเงียบงันตลอดเวลา มันอายุไม่ถึงสามสิบปียังขาดประสบการณ์ชีวิต เข้าใจว่าอารองก็เป็นพวกเดียวกับเล้าพั่ว ทั้งชักนำซีเบ๊อวยมา และเพิ่มแต้ฉิกปิ้งอีกคนหนึ่ง ดังนั้นตกลงใจว่าจะกำจัดไส้ศึกภายในแล้วค่อยจัดการกับศัตรูภายนอก

ยามนั้นเล้าเจี่ยเอ็งกลับจับจ้องมองปึงคิงเฮี้ยตาไม่กะพริบ คล้ายแปรงที่จุ่มน้ำ กวาดผ่านใบหน้าร่างกายของปึงคิงเฮี้ยอยู่ไปมา เล้าเสียงฮีเห็นเช่นนั้น ต้องใช้ศอกกระทุ้งร่างมัน กล่าวว่า **"ยี่ตี๋** *(น้องรอง)* นี่เป็นภรรยาของเราผู้พี่ ท่านไม่อาจกระทบถูก"

เล้าเจี่ยเอ็งกล่าวอย่างโง่งมว่า "เราไม่ได้กระทบถูก เพียงชมดูเท่านั้น"

คนผู้นี้ปรกติปัญญาอ่อน กลับลุ่มหลงต่อความงามสตรี เล้าเสียงฮีขบคิดแล้วกล่าว "ก็ได้ เห็นแก่ท่านเคยยกเสี่ยวอั้งแก่เรา รอจนเราหาความสุขจากนาง ค่อยยกภรรยาแก่ท่านก็ได้"

คำพูดเช่นนี้กลับกล่าวต่อหน้าซากศพที่ยังไม่ได้ปิดฝาโลงลง แม้แต่ลี้โป่วอียังรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

โก้วเอี้ยงจิวถือกำเนิดจากชาวนาเช่นเดียวกับบิดา มีนิสัยสัตย์ซื่อ พลอยขุ่นแค้นจนหน้าดำคล้ำ สะอึกกายเข้ามาคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าปึงคิงเฮี้ย

เล้าเสียงฮีเห็นเช่นนั้น ยิ้มพลางกล่าวว่า "ควายไถคราดรู้จักพิทักษ์บุปผาเช่นเดียวกับผู้คนหรือ? คนแซ่เล้าสามารถรับประทานแม่นางปึง คนแซ่โก้วไม่อาจแตะต้องได้"

เพิ่งกล่าวจบ โก้วเชี่ยงเซี้ยพลันลอยตัวขึ้น

อาวุธของโก้วเชี่ยงเซี้ยเป็นคราดเหล็ก มีความยาวสองเชียะหนึ่งนิ้ว ประกอบด้วยแท่งเหล็กปลายแหลมห้าซี่ ฝังไปในเนื้อไม้รูปครึ่งวงกลมสองซีก ส่วนด้ามไม้ยาวสามเชียะ สวมเข้ากับไม้ครึ่งวงกลม เป็นการดัดแปลงจากเครื่องคราด มีอานุภาพในการทำลายอย่างยิ่งยวด

มันเกร็งกำลังตั้งท่าเป็นเวลานาน ยามนั้นตวาดด้วยโทสะ เสือก

แทงคราดเหล็กใส่เล้าพั่ว

มันพอเคลื่อนไหว อีกคนหนึ่งก็ลงมือ

คนผู้นี้ฟันดาบใส่กลางหลังโก้วเชี่ยงเซี้ย

โก้วเชี่ยงเซี้ยคิดอ่านวางแผนว่าจับโจรจับหัวหน้า ยิงคนยิงม้าก่อน ขอโค่นเล้าพั่วแล้วค่อยว่ากล่าว คิดไม่ถึงว่าจะถูกลอบทำร้ายทางด้านหลัง

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นลงมือ โก้วเชี่ยงเซี้ยคงระมัดระวังแต่แรก นึกไม่ถึงว่าคนลงมือกลับเป็นปึงลี้

ยามรีบร้อนมันไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ วกคราดเหล็กกลับไปปิดป้องต้านทานรับดาบไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ แผนลอบสังหารของโก้วเชี่ยงเซี้ยถูกก่อกวนทำลายสิ้น สร้างความโกรธแค้นแก่โก้วเชี่ยงเซี้ยจนชี้หน้าด่าทอว่า *"เจ้าลูกเต่า..."*

จากนั้นฉุกคิดว่าอีกฝ่ายเป็นบุตรของพี่น้องผู้ล่วงลับ ค่อยกล้ำกลืนคำพูดไว้ ปึงลี้ค่อยทราบว่ามันเข้าใจผิดไป รีบอธิบายว่า **"ยี่เจ่ก** *(อารอง)* ข้าพเจ้าเห็นท่านนิ่งเงียบงัน เข้าใจว่าเป็นพวกเดียวกับพวกมัน ดังนั้น..."

โก้วเชี่ยงเซี้ยขุ่นแค้นจนเป่าหนวดถลึงตา แต่แล้วเป็นปึงลี้หน้าขาวซีด ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง สร้างความประหลาดใจยิ่ง ตนเองยามต้านทานรับดาบ ไม่ได้ใช้กำลังเท่าใด เหตุใดปึงลี้ใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ จากนั้นพบว่าตัวเองก็ศีรษะหนักอึ้งเท้าเบาหวิว ถึงแม้ถือคราดเหล็กไว้ แต่ไม่รู้สึกว่าถือสิ่งของใด

เล้าพั่วหัวร่อพลางกล่าวว่า "วิเศษ วิเศษแท้ ซึ่งความจริงพวกท่านเพียงลงมือได้หนึ่งกระบวนท่า พวกเราก็เตรียมพร้อมรับมือตั้งแต่แรก นึกไม่ถึงพวกท่านสองอาหลานใช้กระบวนท่านี้แตกหักกันเอง"

ยามนั้นปึงลี้ล้มโครมลงกับพื้น ปึงคิงเฮี้ยทั้งแตกตื่นทั้งร้อนรุ่ม ย่อกายลงร้องเรียกว่า "พี่ใหญ่ ท่านเป็นไรแล้ว?"

โก้วเชี่ยงเซี้ยตวาดเสียงแหบพร่าว่า "ผู้แซ่เล้า ท่านเล่นปาหี่อันใด?"

แต้ฉิกปิ้งยืดกายขึ้นกล่าวว่า "เรื่องปลีกย่อยเล็กน้อยเช่นนี้ ใต้เท้า

เล้าไม่มีเวลาเล่นปาหี่ด้วย นี่เป็นลวดลายของเรากับซีเบ๊ไต้เฮียบเอง”

ซีเบ๊อวยยกมือลูบคลำผ้าโพกศีรษะ กล่าวว่า “ตัวยาของพวกเรานี้เรียกว่า **เซียงฮุยโซว** *(สนมเซียงฮุยระทวย)* ความจริงใช้จัดการกับสตรีที่ไม่เชื่อฟัง คราครั้งนี้กลับใช้ต่อพวกท่านเหล่าบุรุษ”

แต้ฉิกปิ้งยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวว่า “พวกเราครุ่นคิดว่าหากใช้ตัวยาธรรมดา สามารถแพร่พิษต่อนายน้อยตระกูลปึงได้ แต่หากเป็นพิษร้ายแรงยากจะตบตายอดฝีมือเช่นโก้วยี่เฮียบได้ มิสู้ใช้ยามอมประสาท ตัวยานี้ไร้สีไร้กลิ่น ชำแรกเข้าสู่อวัยวะภายใน แต่ไม่ออกฤทธิ์ในบัดดล รอจนท่านใช้กำลังฤทธิ์ยาค่อยแผ่ซ่านออก”

ซีเบ๊อวยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “พวกเราเหล่าบุรุษคิดหาความสุขย่อมไม่ต้องการหญิงงามที่แข็งทื่อราวท่อนไม้ อย่างน้อยก็ต้องขัดขืนดิ้นรนสักครา ขอเพียงพวกนางขยับดิ้นรน พวกเราจะสุขสำราญแล้ว แต่ตัวยานี้หากใช้ต่อชาวยุทธจักร จะเรียกว่า**เจ่กเจียวเลี่ยว** *(หนึ่งกระบวนท่าสิ้น)* พอใช้ออกหนึ่งกระบวนท่า ทุกประการล้วนจบสิ้น อย่างน้อยต้องผ่านไปครึ่งค่อนวันค่อยฟื้นฟูพลังฝีมือ เมื่อถึงเวลานั้น...เฮอะ เฮอะ ต้องขึ้นอยู่กับความพอใจของใต้เท้าเล้าแล้ว”

แต้ฉิกปิ้งกล่าวเสริมว่า “หากใต้เท้าเล้าพอใจรับประทานเนื้อปิ้งย่าง พวกท่านก็กลายเป็นเนื้อปิ้งย่าง หากใต้เท้าเล้าต้องการรับประทานเนื้อดองเค็ม พวกท่านก็กลายเป็นเนื้อดองเค็ม หากว่าใต้เท้าเล้าไม่ต้องการรับประทาน พวกท่านจะถูกแล่เนื้อเป็นชิ้นๆ โยนให้สุนัขรับประทาน...”

เล้าพั่วยกมือลูบเครา หัวร่อดังยาวนาน เล้าเจี่ยเอ็งที่ปัญญาอ่อนทางหนึ่งหัวร่อ ทางหนึ่งกล่าวว่า “บิดา ให้พวกมันรับประทานเนื้อของตัวเอง หากยัดเนื้อตะโพกสักหลายชิ้นเข้าปากปีศาจหน้าดำผู้นี้ คงน่าดูยิ่ง”

โก้วเชี่ยงเซี้ยเดือดดาลเป็นการใหญ่ โถมไปยังเบื้องหน้า แต่ในที่สุดไม่อาจต้านทานฤทธิ์ยา ล้มระทวยลงกับพื้น โก้วเอี้ยงจิวรีบเข้ามาประคอง ปึงลี้กัดฟันกรอดกล่าวว่า “พวกท่าน...แพร่พิษ...ได้อย่างไร...”

ที่แท้ผู้ที่ถูกพิษสนมเซียงฮุยระทวยหรือหนึ่งกระบวนท่าสิ้นทำร้ายเพียงหมดเรี่ยวสิ้นแรง แต่ยังมีสติแจ่มใส

แต้ฉิกปิ้งมองดูซีเบ๊อวย ซีเบ๊อวยมองดูแต้ฉิกปิ้ง พากันหัวร่องอหาย

ปึงคิงเฮี้ยก็ฉุกใจคิด กล่าวว่า "พวกท่าน...ดื่มน้ำชาด้วย...เหตุใด..."

เล้าพั่วกล่าวเสริมว่า "พิษร้ายเพียงทำร้ายพวกเจ้า ไม่ทำลายพลังฝีมือพวกเราหรือ? นี่ต้องถามบ่าวเฒ่าผู้ซื่อสัตย์ของตระกูลปึงเจ้าแล้ว"

เห็นปึงใช้เดินช้าๆ ออกมา คุกเข่าข้างหนึ่งต่อเล้าพั่ว กล่าวว่า "ปึงใช้โชคดีทำตามคำสั่งลุล่วง"

เล้าพั่วยิ้มพลางบอกให้ลุกขึ้น จากนั้นกล่าวกับเฮียม่วยตระกูลปึงว่า "พวกเจ้า ไม่อาจโทษว่าผู้อื่น ผู้อื่นอายุปูนนี้ ทำงานในตระกูลปึงสิบกว่าปี ไม่ได้เลื่อนตำแหน่งอันใด ตอนนี้**ปึงเล่าเอี้ยจื้อ** *(นายผู้เฒ่าแซ่ปึง)* ตายแล้ว **ฮึงเมี่ยวชิ่ว** *(มือแยบคาย)* เข้าสังกัดเราผู้แซ่เล้าจึงมีโอกาสตักตวงผลประโยชน์ ฮาฮาฮา..."

ปึงใช้ปั้นรอยยิ้มประจบ กล่าวว่า "ขอบคุณใต้เท้าที่ส่งเสริม"

เล้าพั่วโบกมือวูบ ปึงใช้ค่อยล่าถอยไปด้านข้าง พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงราบเรียบว่า *"ใต้เท้าเล้ามีกำลังพวกมาก ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ยังซื้อตัวของฝ่ายตรงข้ามให้แพร่พิษวางยา นับว่าวางแผนอย่างรัดกุมจริงๆ"*

คนกล่าววาจากลับเป็นลี้โป่วอี ซึ่งชมดูเหตุการณ์อยู่ด้านข้างตลอดเวลา

เล้าพั่วพบเห็นลี้โป่วอีตั้งแต่แรก ยามนี้จึงกล่าว "ท่านนี้เป็นผู้กล้าสารทิศใด?"

ลี้โป่วอีตอบว่า "เพียงเป็นหมอดูเร่ร่อน มิใช่ผู้กล้า"

เล้าพั่วค่อยตอบวาจาของลี้โป่วอีว่า "เรากระทำการใดไม่วู่วาม ยึดถือหลักมั่นคง หากไม่มีความมั่นใจเก้าส่วน จะไม่เคลื่อนไหวเด็ดขาด กาลก่อนเรายังไม่บรรลุความปรารถนา จึงสาบานเป็นพี่น้องกับผู้แซ่ปึงแซ่โก้ว"

ลี้โป่วอีผงกศีรษะกล่าวว่า "ดังนั้นปึงเล่าเอี้ยจื้อยากจะตายตาหลับ

ห้องตั้งศพกลายเป็นสถานที่ฉลองชัยของใต้เท้าเล้า"

เล้าพั่วยกมือลูบเครา กล่าวว่า "ซึ่งความจริงในปัจจุบันนี้ ผู้ที่มาเคารพศพต่างหาโอกาสคบหาสหาย หารือเรื่องราวกัน คนเมื่อตายแล้วไว้อาลัยก็เปล่าประโยชน์ ท่านเมื่อคลุกคลีในยุทธจักร สมควรรู้หลักเหตุผลของการดำรงตน ยังคงนิ่งเฉยให้มากไว้"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวคำ *"น่าเสียดาย"* แต่ไม่ได้กล่าวสืบต่อ

เล้าพั่วซักถามว่า "น่าเสียดายอันใด?"

"น่าเสียดายที่เราไม่ได้ดื่มชาถ้วยนั้น"

"อ้อ?"

"ในชีวิตเราไม่อาจทนเห็นซากศพผู้คนยังไม่เย็นชืด ก็มีคนรวมหัวกันทำร้ายกำพร้าเดียวดาย"

ซีเบ๊อวยพลันกล่าวว่า "แต่ว่าเราเห็นท่านดื่มชาลงไปชัดๆ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ดื่มลงไปจริงๆ แต่บ้วนใส่ในแขนเสื้อ ท่านทั้งสองพอมาถึง ก็คะยั้นคะยอให้ดื่มน้ำชา เราไหนเลยกล้าดื่มโดยผลีผลาม?"

ปึงลี้กับโก้วเชี่ยงเซี้ยพอฟัง ล้วนลอบร้องคำ *'ละอาย'* ในใจ ปึงลี้เป็นบุตรคนโตของตระกูลปึง เมื่อถึงเวลาคารวะน้ำชา ย่อมต้องเป็นคนดื่ม โก้วเชี่ยงเซี้ยไม่ทันระวังพลอยดื่มชาลงไป เมื่อแต้ฉิกปิ้งคารวะสุราต่อลี้โป่วอี ลี้โป่วอีบังเกิดความตื่นตัว ส่วนโก้วเอี้ยงจิว ปึงฮิวกับปึงคิงเฮี้ยล้วนไม่แตะต้องสุรา จึงไม่ได้ถูกพิษ

ซีเบ๊อวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า "อาศัยหมอดูเร่ร่อนเช่นเจ้า สามารถทำอย่างไรได้?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ไม่ทำอย่างไรได้ เพียงคิดทวงถามความยุติธรรมสักครา"

เล้าพั่วพลันออกคำสั่งว่า "ซีเบ๊ ให้ความยุติธรรมแก่มันเถอะ"

ซีเบ๊อวยแสยะยิ้มพลางปลดอาวุธออกมา ที่แท้แส้เหล็กเรียงร้อยคู่มีลักษณะคล้ายกระบี่เพียงแต่ตรงปลายมีขอเกี่ยวเชื่อมติดกับเหล็กเส้นสอง

ท่อน มีขนาดเท่าต้นอ้อย ใช้ห่วงร้อยติดกับแส้อ่อน ด้ามแส้เสียบอยู่บนสายรัดเอว ตัวแส้ม้วนพันรอบเอว ซีเบ๊อวยพอปลดแส้เหล็กเรียงร้อยคู่ออกมา ก็กวัดแกว่งดังหวีดหวือ ปึงฮิว ปึงคิงเฮี้ย เล้าเสียงฮีกับเล้าเจี่ยเอ็ง ล้วนรู้สึกใบหน้าร้อนวูบวาบ พวกมันยืนอยู่ห่างวาเศษ แส้คู่ยังทรงอานุภาพถึงเพียงนี้

ลี้โป่วอีชมเชยว่า “แส้อันร้ายกาจ”

ซีเบ๊อวยร้องว่า “เพลงแส้ร้ายกาจยิ่งกว่า”

มันควงแส้สืบต่อ พอกวาดใส่ขื่อห้อง ขื่อห้องปรากฏรอยบิ่นแห่งหนึ่ง เมื่อกวาดใส่เสาไม้ เสาไม้ก็แตกเป็นริ้วรอย แต่ซีเบ๊อวยยังไม่จู่โจมกระบวนท่าออก

มีแต่ผู้มีฝีมือจึงทราบว่าซีเบ๊อวยยิ่งจู่โจมกระบวนท่าช้ากว่านี้ ฝ่ายตรงข้ามยิ่งไม่มีหนทางรอด เนื่องเพราะสภาวะแส้ถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด ขณะที่อานุภาพแส้สยบขวัญผู้คนไว้

โก้วเชี่ยงเซี้ยร้อนรุ่มใจยิ่ง จนใจที่มือเท้าไร้เรี่ยวแรง ไม่เช่นนั้นด้วยกำลังแขนของมัน อาจสามารถใช้คราดเหล็กหักหาญกับแส้คู่สักครา เห็นลี้โป่วอียังนั่งบนเก้าอี้ คล้ายถูกเงาแส้สะกดไว้ ไม่มีท่าทีหลบหลีกเลี่ยงหนี ต้องร้องบอกว่า “รีบฝ่าออกจากเงาแส้...”

ลี้โป่วอีเบือนหน้าไปยิ้มให้กับโก้วเชี่ยงเซี้ย กล่าวว่า “ขอบคุณที่ชี้แนะ...”

โก้วเชี่ยงเซี้ยถึงกับสมองพองโตแทบระเบิด จริงดังคาดหมาย ลี้โป่วอีพอเบือนหน้าไป ซีเบ๊อวยก็ลงมือ

เงาแส้คล้ายผลักภูเขาถมทะเล หวดลงยังศีรษะของลี้โป่วอี

เสียงปงเมื่อเก้าอี้ไม้จันทน์ถูกฟาดหวดแหลกลาญ โก้วเชี่ยงเซี้ยกลัวเห็นศีรษะของลี้โป่วอีพลอยแหลกเละดุจผลแตง แต่รู้สึกตาลายละลานวูบหนึ่ง ลี้โป่วอีชิงย่อตัวลง หลบรอดจากกระบวนท่าแส้อันหนักหน่วงดุดัน

พริบตาดุจประกายไฟ ลี้โป่วอีดีดตัวขึ้นดุจเสือดาวตัวหนึ่ง ไม้ไผ่เขียว

ขจีแทงปราดออก

ไม้ไผ่แทงทะลุร่างแหแส้ แทงใส่ไหล่ซ้ายของซีเบ๊อวย

ซีเบ๊อวยปวดแปลบคราหนึ่ง ตวัดรั้งแส้ขึ้น กลับจู่โจมใส่อากาศธาตุ ลี้โป่วอีนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้จันทน์อีกตัวหนึ่ง ไม้ไผ่เขียวขจีวางอยู่บนโต๊ะเตี้ย คล้ายกับไม่ได้ลงมือมาก่อน

ยามนั้นซีเบ๊อวยค่อยพบว่าที่หัวไหล่เจ็บปวดจับใจ ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด พานสูดลมหายใจสะกดอาการเจ็บปวดไว้ ควงแส้โถมออกไปเป็นคำรบสอง

...ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจอับอายขายหน้าต่อหน้าใต้เท้าเล้า

หวนนึกถึงวันหน้ามันจะได้เลื่อนตำแหน่งร่ำรวยมหาศาล ไม่ว่าอย่างไรขอเสี่ยงชีวิตช่วงชิงชัยชนะกลับมา

เล้าพั่วพลันตวาดคำ **"หยุดมือ"** ซีเบ๊อวยค่อยหยุดร่างลง เล้าพั่วประสานมือกล่าวว่า "ที่แท้เป็นยอดคนงำประกาย ท่านเป็นใครกันแน่?"

ลี้โป่วอีมองดป้ายยี่ห้อของตัวเอง พึมพำว่า *"ลี้โป่วอีเอยลี้โป่วอี เจ้าแสดงป้ายยี่ห้อแล้ว พานไม่มีผู้ใดยอมเชื่อ"*

เล้าพั่วตากระจ่างวูบกล่าวว่า "ในโลกมีคนแอบอ้างเป็นหมอดูลี้โป่วอีนับร้อยคน ฟังว่าระหว่างนี้เทพพยากรณ์ลี้โป่วอีปรากฏขึ้นที่ละแวกเก็งจิวเซียงเอี้ยง หากว่าเป็นท่าน พวกเราก็คบหาเป็นสหายเป็นอย่างไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "มิกล้าอาจเอื้อม..." เพิ่งกล่าวคำ "อาจ" ปึงใช้ที่ด้านหลังก็ลงมือ

ปึงใช้ใช้ดาบใหญ่สองคมเล่มหนึ่ง สวนตระกูลปึงอาศัยเพลงดาบขวางประตูสร้างชื่อ ดาบนี้ฟาดฟันจากบนลงล่าง สร้างความแตกตื่นแก่ปึงคิงเฮี้ยกับโก้วเอี้ยงจิวจนร้องอุทานออกมา

ในห้วงคับขันจวนเจียน ลี้โป่วอีแทงไม้ไผ่ย้อนกลับไป เสียงซี่เมื่อแทงทะลุใจกลางฝ่ามือของปึงใช้ จนดาบใหญ่ร่วงหล่นลงกับพื้นดังตัง เมื่อลี้โป่วอีกล่าวคำ "เอื้อม" ปึงใช้ค่อยรับบาดเจ็บโซซัดโซเซล่าถอย

โก้วเชี่ยงเซี้ยร้องชมเชยคำหนึ่ง ปึงคิงเฮี้ยก็กุมแขนโก้วเอี้ยงจิวโห่ร้องด้วยความยินดี หนุ่มสาวทั้งสองรักชอบกัน กลัวถูกพลัดพรากแยกจาก หากคราครั้งนี้ไม่อาจรับมือศัตรู ทั้งสองก็ขอยอมตาย ยามนี้เห็นมียอดฝีมือที่ลึกล้ำสุดจะหยั่งรุดมาช่วยเหลือ ย่อมปีติยินดียิ่ง

ปึงใช้ใช้มืออีกข้างหนึ่งกุมฝ่ามือที่ถูกแทงทะลุล่าถอย ปากกลับร้องว่า "มันจบสิ้นแล้ว..."

ทุกผู้คนรับฟังไม่เข้าใจ เห็นลี้โป่วอีพลันขมวดคิ้ว สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไป

ปึงใช้ร้องว่า "ตอนแรกที่มันมายังที่นี้ สามารถหลบรอดจากการจู่โจมของเฮียม่วยตระกูลปึงทั้งสาม เราก็ทราบว่ามันมีฝีมือไม่ธรรมดา ดังนั้นกระทั่งถ้วยชาที่มันดื่มก็ฉาบพิษไว้ ต่อให้มันไม่ได้ดื่มชาแต่ฝ่ามือก็ถูกพิษแทรกซึม ไม่ว่ามีพลังฝีมือลึกล้ำเพียงไหน ก็ไม่อาจลงมือเกินสามกระบวนท่า"

ลี้โป่วอียื่นมือแตะไม้ไผ่ ทุกผู้คนเห็นเขาขยับข้อศอก นิ้วทั้งห้าก็แตะสัมผัสกับไม้ไผ่ นับว่ารวดเร็วถึงที่สุด แต่ไม่ว่ารวดเร็วเพียงไหน จะอย่างไรยังมีคนเห็น ต่างกับสองครั้งแรกที่เขาลงมือ ไม่มีผู้ใดทราบว่าเขาลงมืออย่างไร อย่าว่าแต่คิดหลบหลีก

เล้าพั่วค่อยยิ้มออกมา ชมเชยว่า "ปึงใช้ เจ้าประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง ต้องมีอนาคตอันสดใส" พลางหันไปกล่าวกับพวกพ้องว่า "เจ้าผู้นี้เฉกเช่นธนูที่ยิงจนสุดล้า..."

ซีเบ๊อวยแค่นเสียงอย่างเย็นชา หวดแส้เหล็กเรียงร้อยคู่ออก พอถึงกลางคันก็กลับกลายเป็นสี่แส้ ขณะจะบรรลุถึงตัวฝ่ายตรงข้าม ก็เปลี่ยนเป็นแปดแส้

ที่แท้ซีเบ๊อวยได้ยินเล้าพั่วกล่าวชมเชยปึงใช้ กลัวว่าตัวเองถูกทอดทิ้ง ไม่ได้รับการใช้สอย พานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ทราบว่าลี้โป่วอีถูกพิษ พลังฝีมือลดทอนลง ยามนี้ไม่ชิงประกอบความดีความชอบ จะรอถึงเวลาใด จึงจู่โจมลงมืออย่างสุดกำลัง

ลี้โป่วอีลงมือสองกระบวนท่า ทำร้ายศัตรูสองคน ความจริงไม่คิดฆ่าคน แต่พอใช้ออกสองกระบวนท่า พลันรู้สึกศีรษะมึนงง จุดตังชั้งที่ท้องน้อยอ่อนล้า ทราบว่ายังคงถูกพิษแทรกซึม หวนนึกถึงหากตนเองล้มลงอาศัยปึงฮิว ปึงคิงเฮี้ยกับโก้วเอี้ยงจิวรับมือหมู่มารร้าย ยากที่จะต้านทานรับได้ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง

ยามนั้นเงาแส้ของซีเบ๊อวยจู่โจมมาถึง พลันปรากฏมังกรเขียวตัวหนึ่งแทงทะลุเงาแส้เข้าไป เสียงซี่เมื่อแทงถูกลำคอซีเบ๊อวย

มังกรเขียวตัวนั้นกลับเป็นไม้ไผ่เขียวขจีในมือลี้โป่วอี

ซีเบ๊อวยคำรามก้อง พุ่งถอยไปด้านหลังพร้อมกับการถอนตัวล่าถอย ไม้ไผ่ที่ลำคอก็ถอนดึงออกมา เห็นมันเปลี่ยนจากแปดแส้เป็นสิบหกแส้ จากสิบหกแส้กลายเป็นสามสิบสองแส้ สุดท้ายกลับกลายเป็นหกสิบสี่แส้

คนผู้นี้สมกับที่มีเพลงแส้ลือเลื่อง ยามจู่โจมปรากฏเงาแส้ถี่ยิบ พอล่าถอยสภาวะแส้ยิ่งแน่นขนัดซับซ้อน แต่พอร่ายรำจนจบ ร่างเพิ่งหยุดยั้งลงก็เกิดอาการสั่นกระตุก ในที่สุดล้มโครมลงกับพื้น แส้เหล็กเรียงร้อยคู่ร่วงหล่นจากมือ

โลหิตไหลหลั่งออกจากลำคอมัน

ท่าทิ่มแทงของลี้โป่วอีกลับแทงทะลุคอหอยของมัน หากทว่าเรี่ยวแรงของมันยังไม่หมดสิ้น ยังร่ายรำเพลงแส้จนจบชุด ร่างพอหยุดนิ่งลง ก็สิ้นใจตาย แสดงว่าคนผู้นี้มีพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็ง แต่ฝีมือของลี้โป่วอียังน่าตระหนกยิ่งกว่า

ลี้โป่วอีมิอาจไม่ฆ่ามัน ทั้งนี้เพราะเขาเองแทบไม่อาจถือไม้ไผ่มั่นได้แต่ฆ่าศัตรูเข้มแข็งคนหนึ่งก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

ซีเบ๊อวยพอล้มลง ลี้โป่วอีก็วางมือทั้งสองกับที่เท้าแขนของเก้าอี้ไม้จันทน์ ทุกผู้คนก็สงบสุ้มเสียงไว้ ภายในห้องตั้งศพเงียบสงบจนคล้ายได้ยินเสียงลมหายใจของซากศพภายในโลง

ในที่สุดเล้าพั่วกล่าวชมเชยว่า *"ฝีมืออันยอดเยี่ยม"* จากนั้นมันกล่าว

ว่า *"น่าเสียดายนัก"* กล่าวจบผงกศีรษะต่อแต้ฉิกปิ้ง

แต้ฉิกปิ้งยิ้มอย่างไม่เป็นมิตร กล่าวว่า "ฝีมือยอดเยี่ยมแล้วจะเป็นไร? ยังคงทิ้งชีวิตไว้ที่นี้" พลางดึงอาวุธออกมาอย่างแช่มช้า

อาวุธของมันก็เป็นแส้ แต่ต่างกับซีเบ๊อวยที่เป็นแส้ปล้องไม้ไผ่ ด้ามจับหุ้มหนังงูเหลือง ปล้องไม้ไผ่แท้จริงหลอมจากเหล็กกล้า มีทั้งสิ้นสิบเอ็ดปล้อง มันทางหนึ่งสะอึกเข้าหาลี้โป่วอี ทางหนึ่งกล่าวว่า "ท่านฆ่าคนใช้แส้เหล็กเรียงร้อยคู่ สุดท้ายตายใต้แส้ปล้องไม้ไผ่ นับว่าสมควรอยู่"

ลี้โป่วอีฝืนใจเกร็งลมปราณเตรียมรับมือ กลับใช้กำลังจนเก้าอี้ไม้จันทน์ที่นั่งอยู่พลิกล้มลง เขายื่นมือยันโต๊ะเตี้ยไว้ แต่เนื่องจากเสียหลักการทรงตัว พลอยกระชากโต๊ะเตี้ยล้มคว่ำลง

แต้ฉิกปิ้งฉวยโอกาสที่ลี้โป่วอีมีสภาพทุลักทุเลหวดแส้ปล้องไม้ไผ่ออกได้ยินเสียงตัง แส้นี้ถูกดาบคู่ยันเอาไว้ กลับเป็นดาบคู่ผีเสื้อของปึงคิงเฮี้ย

เล้าเสียงฮีเห็นเช่นนั้นรีบร้องว่า "นี่เป็นภรรยาเรา ให้เราสั่งสอนนางว่าจะปรนนิบัติสามีอย่างไร" พลางถลันออกไปขวางหน้าปึงคิงเฮี้ย ยิ้มกะลิ้มกะเหลี่ยกล่าวว่า "ให้เราหอมแก้มก่อนฟอดหนึ่ง..."

ปึงคิงเฮี้ยโกรธแค้นยิ่ง ฟาดฟันออกดาบหนึ่ง เล้าเสียงฮีถูกความงามสตรีครอบงำจิตใจแทบไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น ดีที่แต้ฉิกปิ้งยื่นมือฉุดดึงจึงไม่ถูกฟันใบหน้าแยกออกเป็นสองเสี่ยง แต้ฉิกปิ้งกล่าวว่า "คุณชายใหญ่เด็กหญิงนี้เผ็ดร้อนดุร้าย ให้เราจับมัดให้แก่ท่าน..."

เล้าเสียงฮีเห็นปึงคิงเฮี้ยยามบูดบึ้งขุ่นเคือง กลับงดงามสุดเปรียบปานถึงกับคันที่หัวใจยากจะเกา จึงกล่าว "ไม่ต้องแล้ว ภรรยาเราชมชอบฆ่าฟัน เราก็จะโรมรันพันตูกับนางสักครา..."

ไม่ทันขาดคำ ปึงคิงเฮี้ยฟันออกอีกดาบหนึ่ง คราครั้งนี้เล้าเสียงฮีระมัดระวังอยู่ก่อน จึงถลันหลบเลี่ยง ชักดาบคู่ออกมาหักหาญกับปึงคิงเฮี้ย

เล้าเสียงฮีก็ใช้ดาบคู่ เรียกว่าดาบแม่ลูก จัดเป็นอาวุธประเภทเดียวกับดาบคู่ผีเสื้อของปึงคิงเฮี้ย ครั้งกระโน้นปึงซิ่งอั้ว โก้วเซี่ยงเซี้ยและเล้า

พั่วสาบานเป็นพี่น้อง ต่างแลกเปลี่ยนวิชาฝีมือกัน ในจำนวนนี้นับปึงซิ่งอั้วมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด เล้าพั่วซุกงำไว้มากที่สุด แต่ถึงอย่างไรส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน ศิษย์ที่ฝึกอบรมออกมามีกระบวนท่าพลังฝีมือในแนวทางเดียวกัน เพียงแต่ดาบคู่ผีเสื้อของปึงคิงเฮี้ยจู่โจมระยะประชิดเช่นสำนักใต้ ส่วนดาบแม่ลูกของเล้าเสียงฮีคล้ายคลึงกับดาบใหญ่ของสำนักเหนือ เน้นจู่โจมระยะไกล

แต้ฉิกปิ้งคิดลงมือจัดการกับลี้โป่วอี กลับถูกปึงคิงเฮี้ยขวางกันไว้ ทำให้ไม่อาจลงมือ หากมันคิดช่วยเหลือเล้าเสียงฮีคร่ากุมปึงคิงเฮี้ย นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่ทราบว่าเล้าเสียงฮีทั้งมักมากกามคุณ ทั้งชมชอบเอาชนะ หากยื่นมือช่วยเหลือ กลับถูกตำหนิติเตียน จึงล่าถอยไปด้านข้าง

การต่อสู้ดำเนินไปครู่หนึ่ง เล้าเจี่ยเอ็งเห็นปึงคิงเฮี้ยในกระแสลม ดาบเคลื่อนไหวอย่างอ่อนช้อยสวยงาม จึงชักดาบยาวเก้าเชียะออกมา ร้องว่า “พี่ใหญ่ เราเล่นสนุกด้วย”

เล้าเสียงฮีเหลียวหน้าไปร้องว่า “ไม่ได้ เรายังไม่ได้เล่นกับภรรยาผู้นี้ ท่านไม่อาจเล่นด้วย...”

มันหมกมุ่นกับสุราและนารี สูญเสียพลังธาตุไปเจ็ดแปดส่วน พลังฝีมือความจริงสู้ปึงคิงเฮี้ยไม่ได้อยู่แล้ว บวกกับถูกความงามสตรีครอบงำจิตใจ พอแบ่งแยกสมาธิไปตวาดห้ามน้องชาย ปึงคิงเฮี้ยจึงฉวยโอกาสฟันใส่นิ้วมือข้างซ้ายของมันสองนิ้ว จนโลหิตไหลหลั่งออกมา

เล้าเสียงฮีร้องโอยคำหนึ่ง ดาบในมือซ้ายร่วงหล่นลงกับพื้น เล้าเจี่ยเอ็งไม่สนใจพี่ชายพอใจหรือไม่ ร่ายรำดาบจู่โจมใส่ปึงคิงเฮี้ย มุ่งเป้าไปที่ส่วนสัดสงวนของอิสตรี

ปึงฮิวเลื่อนมือจับด้ามดาบ ร้องดังๆ ว่า “**ซาม่วย** *(น้องสาวที่สาม)* มาทางด้านนี้ เราจะคุ้มครองท่านเอง”

ปึงคิงเฮี้ยทางหนึ่งรับมือสองพี่น้องตระกูลเล้า ทางหนึ่งกล่าวว่า “ไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่อาจไปหาท่าน หมอดูนั้นอยู่ที่นี้ ไม่อาจให้มันรับบาดเจ็บ”

ยามนั้นสองพี่น้องตระกูลเล้าร่ายรำดาบครอบคลุมปึงคิงเฮี้ยไว้แต่แรก

หากมิใช่พวกมันคิดหยอกเย้านาง เกรงว่านางคงรับบาดเจ็บใต้คมดาบพวกมันแล้ว

ลี้โป่วอีได้ยินปึงคิงเฮี้ยกล่าวเช่นนี้ รู้สึกอบอุ่นใจ เขายึดถือพสุธาเป็นบ้าน ไม่เคยได้รับน้ำใจอันใด ยามนี้เห็นหญิงสาวนางหนึ่งตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังคำนึงนึกถึงความปลอดภัยของตนเอง สร้างความตื้นตันใจยิ่งพลันได้ยินเสียงหวีด คนผู้หนึ่งโถมออกไป หวดคราดเหล็กลง

คนผู้นี้ย่อมเป็นโก้วเอี้ยงจิว มันความจริงเฝ้าอารักขาอยู่เบื้องหน้าโก้วเซี่ยงเซี้ยผู้เป็นบิดา ยามนี้เห็นปึงคิงเฮี้ยถูกรุกไล่จนร่อแร่ จึงโถมออกไปอย่างไม่คิดชีวิต ร้องว่า **"อาเฮี้ย*** ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน"

หนุ่มสาวทั้งสองพอสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กัน สองพี่น้องตระกูลเล้าย่อมมิใช่คู่มือด้วย แต้ฉิกปิ้งที่คุมเชิงอยู่ด้านข้างจึงกล่าว "คุณชายทั้งสองล่าถอยมา ให้เราผู้เป็นอาจัดการเอง"

เล้าเสียงฮีด่าทอว่า "มารดาท่านเถอะ ภรรยาของเราให้เราจัดการเอง ไยต้องรบกวนท่าน?"

เล้าเจี่ยเอ็งกล่าวเสริมว่า "ใช่แล้ว พี่ชายใช้การไม่ได้ น้องชายจัดการแทน ยังไม่ถึงรอบของเฒ่าโสโครกท่าน"

โก้วเอี้ยงจิวได้ยินพวกมันกล่าววาจาลามกบัดสี จึงกวาดคราดเหล็กออก กวาดถูกต้นขาของเล้าเจี่ยเอ็งจนโลหิตไหลหลั่งออกมา

เล้าเจี่ยเอ็งโยนอาวุธทิ้ง ร่ำไห้พลางกล่าวว่า "เจ้า...เจ้ากล้าตัดเฉือนชีวิตจิตใจของเรา หากมิใช่เราหลบหลีกทันท่วงที คงถูก..."

โก้วเอี้ยงจิวหัวร่อฮาฮาออกมา ปึงคิงเฮี้ยเป็นธิดาตระกูลใหญ่ ไม่ล่วงรู้เรื่องราวของบุรุษสตรี ไม่เข้าใจว่า *"ชีวิตจิตใจ"* เป็นอะไร จึงหัวร่อเสียงสดใส เล้าเสียงฮีชมดูจนเคลิบเคลิ้มงมงาย พลอยถูกโก้วเอี้ยงจิวกวาดคราดเหล็กทำร้ายล้มลง

เล้าพั่วเห็นบุตรชายทั้งสองใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้ ต้องตวาดว่า

---

* *คำว่าอาตรงกับคำหนูของไทย*

"คร่ากุมไว้"

แต้ฉิกปิ้งฉวยโอกาสที่สองพี่น้องตระกูลเล้านอนแค่นเสียงครวญครางบนพื้นโถมออกไป ร่ายรำเพลงแส้ปล้องไม้ไผ่ครอบคลุมใส่หนุ่มสาวทั้งสอง

ปึงฮิวที่ด้านข้างแค่นหัวร่อกล่าวว่า **"เราตั่วเอี้ย** *(คำเรียกตัวเองเป็นนายใหญ่)* รอเป็นเวลานานกลับไม่มีผู้ใดกล้าตอแยเรา"

กวนได้งักพอฟังจึงก้าวเท้าออกไป มันสูงกว่าผู้คนทั่วไปเล็กน้อย การก้าวเท้าครั้งนี้ กลับก้าวยาวกว่าคนธรรมดาห้าเท่า จนบรรลุถึงเบื้องหน้าปึงฮิว ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง ต่อยหมัดใส่ใบหน้าปึงฮิว

ปึงฮิวคิดไม่ถึงว่ากวนได้งักคิดลงมือก็ลงมือ ขณะจะชักดาบ พลันพบว่ามือขวาที่แตะด้ามดาบถูกผู้คนสะกดไว้ เสียงโครมเมื่อถูกต่อยใส่หมัดหนึ่งรู้สึกหน้ามืดทะมึน เซถอยไปเจ็ดแปดก้าว ยกสองมือปิดใบหน้าไว้

ที่แท้กวนได้งักใช้มือซ้ายสะกดมือที่ถือดาบของมัน กระแทกหมัดขวาใส่มัน ค่อยกล่าวว่า "การต่อยตีมิใช่เด็กทารกจับดาบควงกระบี่ เพียงอาศัยวาจาลมปาก ก็อ้างตัวเป็นผู้กล้าได้"

ปึงฮิวแม้ถูกต่อยจนเลือดกำเดาไหลออกมา แต่ยังมีจิตใจที่เข้มแข็ง สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ชักดาบออกมาตวาดว่า "เมื่อครู่เรา**เสียวเอี้ย** *(คำเรียกตัวเองเป็นนายน้อย)* ชะล่าใจ ถูกคนต่ำช้าฉวยโอกาสทำร้าย ตอนนี้..."

มันร่ายรำเป็นบุปผาดาบอย่างสวยงาม แต่ก็บดบังสายตาตัวเองไป พลันรู้สึกปวดแปลบที่ข้อเท้า กลับถูกกวนได้งักเตะใส่เท้าหนึ่ง เป็นเหตุให้ลงมือเชื่องช้าไปวูบหนึ่ง กวนได้งักใช้มือซ้ายคว้าจับดาบของมัน มือขวาพุ่งหมัดออก ต่อยถูกใบหน้าปึงฮิวอีกครั้ง

คราครังนี้ปึงฮิวกระอักโลหิตคำหนึ่ง ฟันกรามหลุดไปสามซี่ ที่เบื้องหน้ามีแต่ดวงดาวระยิบระยับ หากยังควงดาบคุ้มครองกายไว้

เล้าพั่วพลันออกคำสั่งว่า "ผู้แซ่กวน เชือดมันทิ้งไปเถอะ มิให้วิกาลยืนยาวฝันยุ่งเหยิง"

กวนได้งักรับคำ พลันฝ่าไปในร่างแหดาบ เปลี่ยนเป็นใช้มือขวาคว้าจับมือที่ถือดาบของปึงฮิว ต่อยหมัดซ้ายออก

ครั้งนี้กวนได้งักกระแทกใส่จุดเอี้ยงแป๊ะที่คิ้วของปึงฮิว ทั้งลงมืออย่างหนักหน่วง หากแม้นกระแทกถูก ปึงฮิวคงต้องตายแน่นอน

แต่ปึงฮิวก็มีไหวพริบปราดเปรียว หลังจากถูกต่อยติดต่อกันสองหมัด ทราบว่ากวนได้งักยามลงมือ จะใช้มือหนึ่งสะกดศัตรูไว้ อีกมือหนึ่งต่อยทำร้าย ดังนั้นกวนได้งักพอบุกเข้ามา คว้าจับมือที่ถือดาบของมัน มันก็ก้มศีรษะย่อตัวลง

หมัดของกวนได้งักจึงต่อยใส่อากาศธาตุ กลับเหนือความคาดหมายนัก แต่ว่ามันกรำศึกอย่างโชกโชน รีบยกเข่าซ้ายขึ้นคุ้มครองหน้าอกชายโครงไว้ มิคาดปึงฮิวฉวยโอกาสที่ย่อกายลง ฟันมือใส่ข้อเท้าของกวนได้งัก

กวนได้งักเจ็บปวดจนร้องโอยคำหนึ่ง มันเสียเปรียบที่ยืนขาเดียว พอถูกฟันมือใส่ ก็ไม่อาจทรงกายมั่น ได้แต่คลายมือขวาออก ปึงฮิวก็กวาดดาบฟันใส่

กวนได้งักจะอย่างไรมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าปึงฮิว มือขวาแม้คลายออก แต่ก็เปลี่ยนจากตะปบเป็นผลักไส ผลักปึงฮิวเซถอยไปสิบกว่าก้าว

เพียงแต่ดาบของปึงฮิวกรีดใส่หัวไหล่มันเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

กวนได้งักบันดาลโทสะ ดวงตาทอประกายดุร้าย ดึงพลั่วคู่ออกมา พลั่วคู่นี้ขนานนามว่า**เพ้งเล้งซังกั่ง** *(พลั่วคู่ปรับเนินดิน)* ได้รับถ่ายทอดจากยอดฝีมือในการใช้พลั่วนาม**ลี้งักหลุย** กวนได้งักพอใช้พลั่วคู่ออก หัวใจของโก้วเชี่ยงเซี้ยก็ตกวูบลง ทราบว่าหลานชายตนเองต้องตายแน่แล้ว

พลันได้ยินเสียงหัวร่อคิกคำหนึ่ง ที่แท้โก้วเอี้ยงจิวกับปึงคิงเฮี้ยผนึกกำลังต่อสู้กับแต้ฉิกปิ้ง ภายใต้อานุภาพแส้ของแต้ฉิกปิ้ง คราดเหล็กของโก้วเอี้ยงจิวกับดาบคู่ผีเสื้อของปึงคิงเฮี้ยได้รับปิดป้องต้านทานถ่ายเดียว

เล้าเสียงฮึกลับร้องเตือนว่า “ท่านอาฉิก อย่าได้ทำร้ายภรรยาเรา เรายังต้องเข้าหอกับนาง”

แต้ฉิกปิ้งช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ จึงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า "ท่านวางใจ รับรองส่งมอบตัวให้โดยไม่บุบสลาย"

โก้วเอี้ยงจิวได้ยินพวกมันพูดจาแทะโลมปึงคิงเฮี้ย จึงด่าทอว่า "เจ้าลูกเต่าไม่ใช่ตัวดี"

เล้าเจี่ยเอ็งกล่าวอย่างโง่งมว่า "ลูกเต่ามิใช่ตัวดี สามารถคลานได้เช่นเดียวกับพวกเรา"

ปึงคิงเฮี้ยเห็นมันกล่าววาจาโง่งม อดหัวร่อคิกมิได้ เล้าเสียงฮีชมดูจนหลงใหล เล้าเจี่ยเอ็งแทบถูกกระชากขวัญวิญญาณจากร่าง แม้แต่แต้ฉิกปิ้งยังใจสั่นสะท้าน แทบถูกคราดเหล็กของโก้วเอี้ยงจิวทำร้าย แสดงว่ารอยยิ้มของหญิงงาม ยังน่ากลัวกว่าดาบกระบี่อีก

ลี้โป่วอีชมดูจนลอบสั่นศีรษะ เห็นว่าปึงคิงเฮี้ยน่ารักและไร้เดียงสาเกินไป สำหรับกับเด็กหญิงนางหนึ่งไม่แน่ว่าเป็นเรื่องดี นึกถึงตอนนี้พลันบังเกิดความตื่นตัว ที่แท้ปึงใช้คุกคามเข้าใกล้มา

ยามนี้ปึงฮิวต่อสู้กับกวนไต้งัก ตกอยู่ในห้วงคับขัน ส่วนปึงคิงเฮี้ยกับโก้วเอี้ยงจิวรับมือแต้ฉิกปิ้ง ไม่อาจปลีกตัวมาได้ ปึงลี้กับโก้วเซี่ยงเซี้ยก็ถูกวางยาแพร่พิษ นอนกับพื้นไม่อาจเคลื่อนไหว

มือขวาของปึงใช้ถูกไม้ไผ่ลี้โป่วอีแทงทะลุ มันแค้นลี้โป่วอีถึงที่สุด จึงจงใจยื่นมือซ้ายออกช้าๆ คิดบีบคอลี้โป่วอีตายคามือ พลันบังเกิดเสียงดังเมื่อดาบของปึงฮิวถูกพลั่วของกวนไต้งักกระแทกหลุดจากมือ สถานการณ์คับขันถึงที่สุด

ทางด้านโก้วเอี้ยงจิวก็เร่งมือใช้คราดเหล็กคุกคามแต้ฉิกปิ้งพ้นห่างไปเล็กน้อย เรียก "**เฮี้ยม่วย** *(น้องเฮี้ย)*" คำหนึ่ง ปึงคิงเฮี้ยร่ายรำดาบคู่ รับคำดังอึมม์ โก้วเอี้ยงจิวจึงกล่าว "ในชีวิตเราปราศจากความเศร้าเสียใจอันใด เพียงแค้นที่ก่อนตายไม่ได้จูบท่าน"

ปึงคิงเฮี้ยซัดดาบออก แต้ฉิกปิ้งรีบกระโดดหลบเลี่ยง ปึงคิงเฮี้ยเอียงหน้าให้ กล่าวกับโก้วเอี้ยงจิงว่า "ท่านจูบข้าพเจ้า"

โก้วเอี้ยงจิวคิดไม่ถึงว่าปึงคิงเฮี้ยมีนิสัยเปิดเผยถึงเพียงนี้ มันหน้าร้อนผะผ่าว กลับไม่กล้าจูบนางต่อหน้าผู้คน เล้าเจี่ยเอ็งหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า "พี่ใหญ่ ภรรยาท่านถูกผู้อื่นจูบจุมพิตแล้ว"

เล้าเสียงฮีโกรธแค้นจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต้ฉิกปิ้งคิดโถมเข้ามาใหม่ ปึงคิงเฮี้ยชิงตวาดคำ **"หยุดมือ"** แต้ฉิกปิ้งต้องชะงักร่างไว้ ที่หลงเหลือล้วนหยุดยั้งชะงักมือ

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า "ข้าพเจ้ายอมแต่งกับพวกท่าน แต่พวกท่านต้องปล่อยตัว**โก้วยี่เจ่ก** *(อารองแซ่โก้ว)* และกอกอ *(พี่ชาย)* ข้าพเจ้าทั้งสองคน ไม่อาจแตะต้องซากสังขารบิดาข้าพเจ้า ไม่อาจฆ่าหมอดูนั้นรวมทั้งมัน" พลางชี้มือไปยังโก้วเอี้ยงจิว

โก้วเชี่ยงเซี้ยร้องว่า "เด็กโง่เขลา เจ้าเข้าใจว่าเจ้าเสียสละตัวเอง พวกมันจะปล่อยปละละเว้นพวกเราหรือ?"

ปึงคิงเฮี้ยขยี้เท้าร้องว่า "ไม่เช่นนั้นจะทำอย่างไร? หากพวกมันไม่รับปาก ข้าพเจ้าจะฆ่าตัวตาย ไม่ยอมแต่งเด็ดขาด"

เล้าพั่วพลันเดินเข้ามาไกล่เกลี่ยว่า "หลานเราไยต้องทำเช่นนี้? แต่งหรือไม่หาเป็นไรไม่ บุตรชายทั้งสองของเราชมชอบเจ้า มิสู้คบหาเป็นสหายก่อน"

ปึงคิงเฮี้ยยิ้มทั้งน้ำตา กล่าวว่า "เป็นความจริง?"

เล้าพั่วยิ้มพลางกล่าวว่า **"ซาเจ่ก** *(อาที่สาม)* ไหนเลยเคยหลอกเจ้า?"

โก้วเอี้ยงจิวร้องดังๆ ว่า "เฮี้ยม่วย เรายินยอมตาย ไม่ยอม..."

เล้าพั่วด่าทอว่า "เด็กโสโครกรำคาญในการมีชีวิตสืบไปจริงๆ?"

ปึงคิงเฮี้ยร้องว่า "ห้ามมิให้ท่านด่ามัน"

เล้าพั่วยิ้มประจบกล่าวว่า "ตกลง เราไม่ด่า..." พลันลงมือดุจสายฟ้าจี้สกัดจุดของปึงคิงเฮี้ยหลายแห่ง ปึงคิงเฮี้ยอุทานคำหนึ่งก็ล้มระทวยลง

ที่แท้เล้าพั่วเห็นปึงคิงเฮี้ยแง่งอนน่ารัก พลอยบังเกิดราคะจิตขึ้น จึงแสร้งเป็นโอนอ่อนผ่อนตาม เพื่อหาโอกาสคร่ากุมทั้งเป็น ไม่เช่นนั้น

บุคคลที่ไม่ยอมรับญาติเช่นมัน ไหนเลยปล่อยให้ศพของปึงซิ่งอั้วนอนอยู่ในโลง โดยไม่เหยียบย่ำทำลายได้?

โก้วเอี้ยงจิวเห็นปึงคิงเฮี้ยล้มลงก็ขู่คำรามพลางโถมเข้ามา เล้าพั่วยิ้มพลางถอยห่างไป ปล่อยให้แต้ฉิกปิ้งรับหน้าแทน เห็นแน่ชัดว่าภายในสิบกระบวนท่า ก็จะปลิดปลงสังหารโก้วเอี้ยงจิวใต้เพลงแส้

ปึงฮิวใช้มือเปล่ารับพลั่วเหล็กของกวนได้งัก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง ทางด้านปึงใช้หยุดมือที่กลางอากาศเล็กน้อย จากนั้นยื่นเข้าหาลี้โป่วอีใหม่

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า "ปึงใช้ ภรรยาท่านอยู่ในขุมนรกด้วยความทุกข์ทรมาน นางยังคงคิดถึงท่านตลอดเวลา"

ปึงใช้หน้าแปรเปลี่ยนไป ลี้โป่วอีกล่าวอีกว่า "นางเสียชีวิตไปเกือบยี่สิบปี หารู้ไม่ว่าท่านนอกใจนางอีกหรือไม่"

ปึงใช้ร่างสั่นสะท้านขึ้นมา ตวาดเบาๆ ว่า "ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

แต่ว่ามือที่คิดบีบคอลี้โป่วอีของมันเริ่มสั่นระริกขึ้นมา ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "เราไม่บอก เมื่อเราลงสู่ปรโลก ค่อยบอกต่อภรรยาท่านว่าท่านเพื่อรำลึกถึงภรรยาผู้ล่วงลับ ไม่ได้ตบแต่งสตรีนางนั้น..."

ปึงใช้คล้ายพบเห็นผีสาง กล่าวเสียงแหบพร่าว่า "ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร..."

พลางหลั่งน้ำตาออกมา ลี้โป่วอีฉวยโอกาสตีเหล็กทั้งที่ยังร้อน กล่าวว่า "เราเป็นผู้พยากรณ์สามารถสื่อสารกับภูตเทพ ย่อมทราบเรื่องของท่านเป็นวิญญาณของภรรยาท่านบอกต่อเรา"

ปึงใช้กล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า "หากท่านเป็นเซียนวิเศษไฉนถูกพวกเราคร่ากุมไว้?..."

ลี้โป่วอีสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "เรามิใช่เซียนวิเศษ ท่านไม่เคยได้ยินคำ *'คราเคราะห์ยากหลบพ้น'* หรอกหรือ? แม้แต่เซียนวิเศษก็ไม่อาจรอดพ้นจากคราเคราะห์"

ปึงใช้กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่าน...ท่านใช่จริงๆ...ท่านต้องการให้เราทำอย่างไร?..."

ที่แท้เมื่อสามสิบปีก่อน ปึงใช้ได้รับขนานนามว่า**ปึงเหมียวชิว** *(มือวิเศษแซ่ปึง)* มันเมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์มีหน้าตาหล่อเหลา นอกจากถนัดในการลักขโมยสิ่งของ ยังชมชอบปล้นสวาท

ในโลกหล้าสิ่งที่ยากฟันฝ่าคือด่านความรัก ในที่สุดปึงใช้พบพานสตรีที่มันรักชอบนามอาลั้ง ดังนั้นไม่ใช้ฝีมืออันต่ำช้าอีก มิหนำซ้ำยอมกลับตัวกลับใจ ไม่เป็นโจรลักขโมย จนพิชิตจิตใจหญิงสาว ยอมแต่งงานกับมัน

ช่วงเวลานั้นปึงใช้เป็นบุรุษที่มีความสุขที่สุด แต่สภาพสุขสมไม่ยืนยาว ภายใต้ความยากจนข้นแค้นรุมเร้า ปึงใช้หวนกลับไปยึดอาชีพโจรลักขโมย โดยมิให้ภรรยาล่วงรู้ ดังนั้นนิสัยเก่ากำเริบ ลับลอบได้เสียกับสตรีนามเสี่ยวชิว

เสี่ยวชิวกลับหลงรักปึงใช้ จึงบอกความจริงต่ออาลั้ง หวังว่าสองสตรีร่วมปรนนิบัติสามีคนเดียว อาลั้งพอทราบเรื่อง บังเกิดความเศร้าเสียใจ สะบัดหน้าจากไป ปึงใช้ใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยหาอาลั้งพบ แต่นางเสียชีวิตไปแล้ว

ปึงใช้บังเกิดความเสียใจ พลอยหันหลังให้กับเสี่ยวชิว พาตัวตกต่ำ ทอดทิ้งวิชาฝีมือ เนื่องจากมันแซ่ปึง จึงเข้าสังกัดหมู่ตึกผ่าเผย ได้รับการชุบเลี้ยงจากปึงซิ่งอั้ว นั่นเป็นเรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว

ปึงใช้ซ่อนตัวเร้นกายอยู่ที่นี้ตลอดมา จวบกระทั่งสิบปีก่อน ค่อยปลุกปลอบจิตใจ ทำงานอย่างขันแข็ง จนได้เลื่อนเป็น**จ้งก้วง** *(ผู้ดูแลทั่วไป)* มันแค้นที่กาลก่อนขัดสนเงินทอง เป็นเหตุให้อาลั้งอยู่อย่างแร้นแค้น มันจึงประพฤติเป็นโจรอีก สุดท้ายไม่อาจหักห้ามใจ กลายเป็นความเสียใจไปชั่วชีวิต ดังนั้นเมื่อซีเบ๊อวยกับแต้ฉิกปิ้งหยิบยื่นผลประโยชน์ให้ จึงแพร่พิษทำร้ายโก้วเซี่ยงเซี้ยและพวก

เพียงแต่อาลั้งเสียชีวิตไปยี่สิบกว่าปี เสี่ยวชิวก็ลาโลกไปสิบกว่าปี

ในโลกไม่มีบุคคลที่สามทราบเรื่องนี้อีก ยามนี้ลี้โป่วอีกลับเปิดเผยออกมาไหนเลยไม่สร้างความตื่นตระหนกแก่มันได้?

มันเคยครุ่นคิดว่า หากตนเองสามารถตามหาอาลั้งจนพบแต่เนิ่นๆ บอกต่อนางว่าตนเองเพียงรักนางแต่ผู้เดียว ส่วนหญิงอื่นเพียงถือเป็นเครื่องเล่น อาลั้งอาจจะไม่ตาย ยามนี้ลี้โป่วอีกล่าวเช่นนี้ มันกลับภาวนาให้ *"บุคคลครึ่งเซียน"* ผู้นี้สามารถลงสู่ปรภพไปถ่ายทอดบอกความเสียใจของมันต่อภรรยาผู้ล่วงลับ

ทั้งสองสนทนากันอย่างแผ่วเบา ท่ามกลางเสียงอาวุธของแต้ฉิกปิ้งกับโก้วเอี้ยงจิวปะทะกัน บวกกับเสียงตวาดต่อสู้ของกวนไต้งักกับปึงฮิว ผู้อื่นยากจะได้ยิน

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "...เราไม่ต้องการให้ท่านทำอะไร ต่อให้ท่านยอมช่วยพวกเรา ก็สู้เล้าพั่วไม่ได้..."

ปึงใช้ตะกุกตะกักว่า "เรา...เราไม่อาจปลดปล่อยท่าน หากปลดปล่อยท่าน เราก็ไม่มีชีวิตรอดสืบไป..."

ลี้โป่วอีเห็นเล้าพั่วกวาดมองมาทางด้านนี้ จึงกล่าว "เราจะฆ่าตัวตายเอง ท่านเพียงฟาดเราไปที่หน้าโลงศพ เราขอเซ่นไหว้ผู้ที่ตายก่อนเรา จากนั้นจะอัตวินิบาตกรรม เมื่อไปถึงตำหนักยมบาลก็จะบอกกล่าวกับ**ฮูหยิน** *(คำยกย่องภรรยาผู้อื่น)* ท่าน"

ปึงใช้ผงกศีรษะกล่าวว่า "ตกลง...แต่ว่าท่านต้องช่วยพูดจาให้กับเรา...เราจริงใจต่อนาง จนบัดนี้ยังไม่แต่งงานใหม่..."

มันยิ่งกล่าวยิ่งพลุ่งพล่าน สะกิดความสงสัยของเล้าพั่วขึ้นมา ร้องบอกว่า "ปึงใช้ ยังบังเกิดเมตตาจิตเช่นอิสตรีหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างร้อนรนว่า "ฟาดฝ่ามือใส่เราเถอะ เราจะพุ่งชนโลงฆ่าตัวตายเอง"

ปึงใช้สะบัดฝ่ามือ ฟาดใส่หัวไหล่ลี้โป่วอี ลี้โป่วอีร้องโอยคำหนึ่ง ลอยลิ่วไปวาเศษ ชนใส่ขอบโลง การพุ่งชนครั้งนี้ สร้างความเจ็บปวดแก่ลี้

โป่วอีไปทั่วร่าง เห็นเขาเกาะโลงยันกายขึ้นมา ประนมมือต่อโลงศพ ขยับเขยื้อนริมฝีปาก คล้ายอธิษฐานอันใด

เล้าพั่วรู้สึกน่าหัวร่อ กล่าวว่า "ความตายกรายถึงศีรษะ กราบไหว้คนตายมีประโยชน์ใด?" จากนั้นตวาดเร่งรัดว่า "ปึงใช้ ส่งเสริมมันอีกฝ่ามือ"

ปึงใช้รับคำเดินเข้าไป แสร้งเป็นว่าอาการบาดเจ็บที่ใจกลางฝ่ามือกำเริบ ความเคลื่อนไหวเชื่องช้าลง ในใจนึกภาวนาให้หมอดูผู้นี้รีบเซ่นไหว้แล้วเสร็จ ชิงฆ่าตัวตาย มิต้องให้มันลงมือ

ยุคสมัยนั้นผู้คนเชื่อเรื่องภูตผี ลี้โป่วอีสามารถเปิดเผยความในใจมันทั้งร้องขออัตวินิบาตกรรม ปึงใช้ย่อมไม่ระแวงสงสัยเป็นอื่น

ทันใดนั้น คนในโลงลอยตัวขึ้นมา นิ้วทั้งสิบคว้าใส่กลางหลังลี้โป่วอี เบื้องบนกดใส่จุดซิ้งเต๋า เล้งไท้ จี่เอี้ยง ซิ้งตึ้ง เขียกเอี้ยงยู้ ห้าจุด เบื้องล่างครอบคลุมตำแหน่งกึงซก ตงคู จิกยู้ เอี้ยงกัง และซำเจียวยู้ห้าแห่ง

ปึงใช้ร้องคำ *"ท่าน..."* ลี้โป่วอีก็พุ่งขวับออกไป ผู้คนที่ตะปบคว้าจุดเส้นชีพจรของเขาทางด้านหลังก็ตามติดดุจเงาตามตัว

แต้ฉิกปิ้งก็แตกตื่นตระหนกจนหยุดมือไว้ เห็นเหนือไหล่ด้านหลังของลี้โป่วอีเพิ่มใบหน้าขาวซีดใบหนึ่ง กลับเป็นปึงซิ่งอั้วซึ่งนอนตายอยู่ในโลง ต้องแผดเสียงร้องคำหนึ่ง ลี้โป่วอีพลันจู่โจมไม้เท้าออก เสียงซี่เมื่อแทงทะลุคอหอยมัน โผล่พ้นออกทางต้นคอ

ยามนั้นเล้าเจี่ยเอ็งร้องคร่ำครวญออกมาว่า "มีภูตผี..."

เล้าเสียงฮีก็คร่ำครวญเรียกมารดา เห็นที่กลางหลังลี้โป่วอีปรากฏควันขาวพวยพุ่ง ท่าร่างกลับรวดเร็วราวนกเหยี่ยว พุ่งโถมใส่เล้าพั่ว

สีหน้าเล้าพั่วปรากฏแววหวาดหวั่นขวัญเสียถึงที่สุด โบกมือร่ำร้องว่า "พี่ใหญ่ ไม่เกี่ยวข้องกับเรา..."

ลี้โป่วอีเสือกแทงไม้ไผ่ออกอีกครา เล้าพั่วเบี่ยงตัวตามสัญชาตญาณ ลี้โป่วอีเนื่องจากพลังลมปราณไม่ต่อเนื่อง ไม่ทันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ไม้ไผ่เพียงแทงทะลุใบหูซ้ายเล้าพั่วไป จนโลหิตไหลหลั่งออกมา

เล้าพั่วค่อยได้คิด ร้องว่า *"ที่แท้ท่านยังไม่ตาย"* ทางหนึ่งร้อง ทางหนึ่งดึงแส้ออกมา

หากวิจารณ์ตามเพลงแส้ แต้ฉิกปิ้งกับซีเบ๊อวยล้วนไม่อาจเทียบเปรียบกับมัน เพียงแต่มันได้คิดชักช้าไปวูบหนึ่ง ลี้โป่วอีชิงซัดพุ่งเกาจื้อ* ในแขนเสื้อออก

เกาจื้อทั้งสองชิ้นมีหนึ่งคว่ำหนึ่งหงาย ชิ้นที่คว่ำซัดถูกข้อมือเล้าพั่ว ชิ้นที่หงายซัดใส่จุดไบ๊ซิมที่หว่างคิ้วของเล้าพั่ว

เล้าพั่วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ในเสียงร่ำร้องของมัน ลี้โป่วอีก็เสือกแทงไม้ไผ่ทะลุตำแหน่งหัวใจของมันไป

เล้าพั่วหงายร่างล้มลง จากนั้นลี้โป่วอีหมุนคว้างเข้าหากวนได้งักปึงฮิวตวัดดาบใหญ่หมายเสี่ยงชีวิต ลี้โป่วอีชิงตวาดว่า **"ปึงใช้ หากคิดมีชีวิตก็อย่าได้ลงมือ"**

ปึงใช้บังเกิดความกลัวเกรงต่อลี้โป่วอีที่สามารถ *"เชื่อมโยงภูตเทพ"* พอฟังไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วาม แต่พริบตาที่เชื่องช้า กวนได้งักชิงทะลวงทลายหน้าต่างห้องโถงหลบหนีจากไป

ปึงฮิวร้องคำ "พวกเราตาม..." ปึงซิ่งอั้วพลันเอ่ยปากทัดทานว่า "ไม่ต้องตามแล้ว คนผู้นี้มีโทษไม่ถึงตาย..." เอ่ยถึงตอนนี้ มันกับลี้โป่วอีพากันร่วงลิ่วลงกับพื้น

ได้ยินเสียงแค่นอย่างเจ็บปวดคำหนึ่ง โก้วเอี้ยงจิวฉวยโอกาสลงมือหวดเล้าเสียงฮีตายคาคราดเหล็ก คงเหลือแต่เล้าเจี่ยเอ็งยืนแตกตื่นตะลึงลานงอมือรอความตาย

ลี้โป่วอีหอบหายใจกล่าวว่า "มันเป็นคนปัญญาอ่อน ปล่อยมันไปเถอะ"

โก้วเอี้ยงจิวกล่าวว่า "ปล่อยมันออกไปทำร้ายคนหรือ?"

โก้วเซี่ยงเซี้ยกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ทำลายพลังฝีมือมันเถอะ ดูว่า

---

* *เครื่องมือเสี่ยงทายชนิดหนึ่ง ตอนแรกทำจากเปลือกหอยสองชิ้น ต่อมาดัดแปลงเป็นไม้ ยามเสี่ยงทายให้โยนขึ้นกลางอากาศ ดูว่าพอตกถึงพื้นคว่ำหรือหงาย เพื่อทายทักว่าเป็นดีหรือร้าย*

มันสูญเสียพลังฝีมือ ไม่มีที่พึ่งพิง ยังจะทำร้ายคนอย่างไร?"

ปึงฮิวสะอึกเข้ามาจี้นิ้วทำลายพลังฝีมือของเล่าเจี่ยเอ็ง โก้วเอี้ยงจิวนึกเวทนาเล้าเจี่ยเอ็ง กลัวว่าปึงฮิวพานลงมือฆ่าคน จึงเตะมันออกนอกหน้าต่างไป

เมื่อเป็นเช่นนี้เพียงหลงเหลือปึงใช้คนเดียวยืนตะลึงลานกับที่ ปึงลี้พลันด่าทอว่า "ปึงใช้ เจ้าวิเศษมาก"

ปึงซิ่งอั้วก็หอบหายใจกล่าวว่า "ปึงใช้ เราดีต่อเจ้าไม่น้อย คิดไม่ถึงเลี้ยงสุนัขกลับถูกสุนัขแว้งกัดใส่..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ปล่อยมันไปเถอะ หากปราศจากมัน ยังไม่อาจขับไล่ศัตรูไป...อย่าว่าแต่ในชีวิตมันเผชิญการเคี่ยวกรำทางจิตใจ เพียงพอให้มันทนทานรับไว้"

ยามนั้นโก้วเอี้ยงจิวหันไปตบคลายจุดให้กับปึงคิงเฮี้ย ทั้งสองคล้ายชุบชีวิตคืนมาใหม่ ไม่ทราบยินดีเพียงไหน โก้วเชี่ยงเซี้ยกลับกล่าวว่า "หากปลดปล่อยมัน ไม่กลัวมันยกกำลังมารุกรานหรือ?"

ลี้โป่วอีสั่นศีรษะกล่าวว่า "ไม่ มันไม่มีการคบหากับกรมเมืองหรือค่ายตะวันตก เพียงแต่หลงเดินทางผิดเท่านั้น...ส่วนผู้ที่แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไปเป็นกวนได้งัก"

ปึงซิ่งอั้วก็ทอดถอนใจกล่าวว่า "ปึงใช้ เจ้าไปเถอะ"

ปึงใช้กล่าวกับลี้โป่วอีว่า "อย่างนั้น...ภรรยาเรา..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "หากเราลาโลกไปก่อนท่าน จะบอกกล่าวต่อนางให้กับท่าน"

ปึงใช้กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า "อย่างนั้นมิสู้ให้เราจากไปก่อน จะไปบอกกล่าวกับนางเอง" กล่าวจบ ขวางดาบเชือดคอตัวเอง ล้มตายลงอีกผู้หนึ่ง

ลี้โป่วอีมองดูซากศพของมัน บังเกิดความลำบากใจ ปึงซิ่งอั้วพลันถามว่า "**ซินแส** *(คำเรียกหมอดู)* ล่วงรู้ความหลังของมันได้อย่างไร? หรือ

ว่ามีเนตรทิพย์ปราดเปรื่องจริงๆ?

ลี้โป่วอีสั่นศีรษะกล่าวว่า "กล่าวไปไม่นับเป็นอย่างไร ขณะที่มันคุกคามเข้าหาเรา ยกมือซ้ายหมายบีบคอเรา เราเหลือบมองลายมือมัน พบว่าตรงปลายของเส้นความรักมันตกห้อยลง กระทบถึงลายเส้นฟ้า ดังนั้นทำนายว่าด้านครอบครัวของมันได้รับความกระทบกระเทือน เกิดการพลัดพรากจากกัน เนื่องเพราะไม่มีเส้นความรักอื่นอีก จึงทำนายว่ามันไม่ได้แต่งงานใหม่ ทั้งยังเห็นลายเส้นมนุษย์มันขาดแล้วต่อใหม่ เส้นหัวใจขาดช่วง บ่งบอกว่าบังเกิดรอยแผลหัวใจ จึงกล่าวเปิดโปง ร้องขอให้มันกระแทกเราถึงหน้าโลง...นึกไม่ถึงมันรักผูกพันต่อภรรยาถึงขั้นตายตามนางไป..."

กล่าวพลางบังเกิดความเศร้าหดหู่ ปึงซิ่งอั้วกล่าวว่า "ซินแสช่วยพวกเรารอดพ้นจากความตาย คำพังเพยมีว่าไว้ ช่วยคนหนึ่งชีวิต เลิศกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น วันนี้ซินแสกลับช่วยเหลือมากกว่าหนึ่งชีวิต"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "แต่ก็ทำร้ายไปหนึ่งชีวิต"

ปึงซิ่งอั้วกล่าวว่า "เหนือคำราคะมีดาบเล่มหนึ่ง ยังจะโทษว่าผู้ใดได้?"

ทั้งสองยังฟุบร่างกับพื้นไม่อาจลุกขึ้น ปึงลี้รับฟังถึงตอนนี้ ต้องกล่าวว่า "ลายมือบอกชะตาถึงเพียงนี้จริงหรือ?"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "นี่ต้องผสมผสานกับนรลักษณ์ ยกตัวอย่างใบหน้ายิ้มเพราะมองโลกในแง่ดี มีชีวิตอย่างสุขสันต์ ในทางกลับกันหากเป็นหน้านิ่วราวร่ำไห้ โชคชะตาคงไม่ดีนัก"

โก้วเชี่ยงเซี้ยพึมพำว่า "มีความพิสดารถึงเพียงนี้ วันหน้าคงต้องให้ท่านดูชะตาของเราแล้ว"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ลายมือของคนไม่อาจลวงหลอกได้ แต่ว่าดูนรลักษณ์ดูลายมือ มิสู้พิเคราะห์ใจ **โก้วยี่เฮียบ** *(ผู้กล้าอันดับสองแซ่โก้ว)* หากรู้แน่แก่ใจ ไยต้องดูนรลักษณ์หรือลายมือ?"

โก้วเชี่ยงเซี้ยกล่าวราวตัดพ้อว่า "เราไม่รู้แน่แก่ใจ ทั้งไม่ได้ทำความรู้จักผู้คน จึงถูกคนตายหลอกลวง"

ปึงซิ่งอั้วทราบว่ามันพาดพิงถึงตนเอง จึงกล่าว "**ยี่ตี๋** *(น้องรอง)* ขออย่าได้ตำหนิ เราทราบว่าหากเราลาโลกไป บุตรคนโตขาดการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว บุตรคนรองหยิ่งยโสไร้ฝีมือ บุตรคนเล็กรักสวยรักงาม คงต้องตกไปในเงื้อมมือโจรแซ่เล้า ดังนั้นแสร้งตายก่อน ตระเตรียมว่าเล้าพั่วพ่อลูกมาก่อกวน จะได้จัดการกับมัน...เราขาเป๋ข้างหนึ่ง ทั้งร้อนรุ่มใจ กลัวว่าบุตรธิดาทั้งสามเผยพิรุธ สร้างความตื่นตัวแก่เล้าพั่ว จึงไม่บอกเรื่องนี้ต่อผู้ใด เพียงกำชับพวกมันจัดการเรื่องหลังของเรา สามวันให้หลังค่อยบรรจุศพโรยฝุ่นหอมป้องกันการเน่าเปื่อย แท้ที่จริงเป็นการตบตา..."

โก้วเชี่ยงเซี้ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "สุดท้ายเราร่ำไห้อย่างโง่งมไปรอบหนึ่ง เข้าใจว่า**เล่าตั่ว** *(พี่ใหญ่)* ตายแล้วจริงๆ" มันมีนิสัยเปิดเผยไม่ได้มีโทสะจริงๆ กล่าวจบก็หัวร่อฮาฮาออกมา

ปึงคิงเฮี้ยเห็นบิดา *"ฟื้นคืนชีวิต"* สร้างความยินดียิ่งกว่าผู้ใด กล่าวกระเง้ากระงอดว่า "บิดาของผู้อื่นฟื้นคืนชีวิต ท่านผู้เฒ่ายังไม่ยินดีหรือ?"

โก้วเชี่ยงเซี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า "ย่อมยินดี เรามีสะใภ้ที่ยอมตายแทนทั้งหมด ไหนเลยไม่ยินดี?"

ปึงคิงเฮี้ยบังเกิดความเอียงอายขึ้นมา ปึงซิ่งอั้วดุว่าบุตรีคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า "แต่ว่าเราเป็นเหตุให้ยี่ตี๋ทั้งเศร้าโศกเสียใจ ทั้งเสี่ยงอันตรายเพราะเรื่องของเรา เราผู้พี่ทั้งสำนึกตื้นตันทั้งละอายแก่ใจ..."

โก้วเชี่ยงเซี้ยสอดคำขึ้น "เรื่องในวันนี้หากไม่มีเทพพยากรณ์ท่านนี้อยู่ด้วย ไม่ว่าอันใดล้วนจบสิ้นแล้ว"

ปึงซิ่งอั้วรีบกล่าวว่า "ใช่แล้ว นึกไม่ถึงโจรแซ่เล้ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ทั้งยกกำลังมามากมาย เรานอนอุดอู้อยู่ในโลงสองวัน ไม่อาจขยับเคลื่อนตัว ทราบดีว่าหากโถมเข้าเสี่ยงชีวิต ไม่แน่ว่าจะสู้โจรแซ่เล้าได้ ยามร้อนรุ่มใจซินแสท่านนี้มาถึงหน้าโลง กระซิบบอกต่อเรา ให้บรรจุพลังดาบไร้สภาพเข้าสู่จุดสำคัญที่กลางหลังของเขาสิบแห่ง ปล่อยให้เขาสังหารศัตรูเอง...โอ มีแต่พลังฝีมือและสติปัญญาของซินแส จึงคลี่คลายสถานการณ์ในวันนี้ได้"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจกระจ่างว่า เหตุใดลี้โป่วอีพลันฟื้นฟูพลังฝีมือ และหลังจากสังหารศัตรู ทั้งสองไฉนล้มลงกับพื้น ที่แท้คนหนึ่งยังไม่ฟื้นฟูพลังฝีมือ อีกคนหนึ่งบรรจุพลังเข้าสู่ร่างผู้อื่น เป็นวิธีที่สูญเสียพลังลมปราณยิ่ง ปึงซิ่งอั้วมีอายุสูงวัย ย่อมไม่อาจยืนหยัดอยู่นาน

ปึงคิงเฮี้ยหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า "บิดา หากวันหน้าท่านยังจะแสร้งตาย ให้บอกต่อผู้บุตรีก่อน ผู้บุตรีจะจัดเตรียมหมอนหนุน ผ้าปูที่นอน ให้ท่านนอนสบายกว่านี้"

ทุกผู้คนหัวร่อดังๆ ออกมา ปึงซิ่งอั้วด่าอย่างยิ้มแย้มว่า "เด็กโง่เขลา เรื่องเช่นนี้ยังมีครั้งต่อไปอีกหรือ?" จากนั้นหันไปกล่าวกับลี้โป่วอีว่า "มีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถามซินแส"

ลี้โป่วอีกล่าวคำมิกล้า ปึงซิ่งอั้วกล่าวว่า "เราเสแสร้งแกล้งตาย สามารถตบตาทุกคน แม้แต่ตัวเองยังเข้าใจว่าตัวเองหมดลมหายใจแล้ว เพียงไม่อาจตบตาซินแส ขอถามเป็นเพราะเหตุใด?"

ลี้โป่วอีย้อนถามว่า **"ปึงเล่าเอี้ยจื้อ** *(นายผู้เฒ่าแซ่ปึง)* อายุราวหกสิบเอ็ดหกสิบสองปีกระมัง?"

ปึงซิ่งอั้วตอบว่า "เกือบหกสิบสามแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว คนที่ยังไม่ตายไหนเลยแสร้งตายได้ เราพิเคราะห์ใบหน้าปึงเล่าเอี้ยจื้อ โดยเฉพาะส่วนล่างอิ่มเอิบ ไม่มีรอยขาดพร่อง คนอายุหกสิบเอ็ดหกสิบสองปี ชะตาเดินถึงตำแหน่ง**เซ้งเจี่ย** *(บริเวณใต้ริมฝีปาก)* และ**ตี่โข่ว** *(เหนือคางด้านซ้ายขวา)* ล้วนหนาแน่นสมบูรณ์ เป็นไปไม่ได้ที่สองปีนี้จะประสบชะตากรรม ทั้งยังสังเกตเห็นสีผิวใต้แป้งฝุ่นนวลเนียน จึงคาดการณ์ได้ห้าส่วน พอมองดูนิ้วมือของเล่าเอี้ยจื้อ ยิ่งแน่ใจว่าท่านผู้เฒ่าแสร้งตาย"

ปึงซิ่งอั้วทวนคำว่า *"นิ้วมือ?"* ลี้โป่วอีผงกศีรษะกล่าวว่า "โดยเฉพาะนิ้วหัวแม่มือ สามารถสังเกตความรุ่งเรืองเสื่อมโทรม ผู้ที่นิ้วหัวแม่มือหยาบแกร่ง จิตปณิธานก็แข็งกล้า หากมีลักษณะสวยงาม จะมีจิตใจอ่อนโยน

หากอ่อนแรงหรือใหญ่โตเกินควรจัดเป็นลักษณะเลว เด็กทารกพอถือกำเนิดมาจะกำนิ้วหัวแม่มือไว้ที่ใจกลางฝ่ามือ จวบกระทั่งแก่ชราสิ้นอายุขัย จะกำนิ้วหัวแม่มือที่ใจกลางฝ่ามือเช่นกัน เล่าเอี้ยจื้อกางนิ้วทั้งสิบออก โดยเฉพาะนิ้วหัวแม่มือหยาบแข็ง แสดงออกถึงพลังชีวิต ไหนเลยตกตายได้ อย่าว่าแต่ตอนแรกที่เราเข้าตัวตึกมา ก็บอกว่าที่นี้อยู่ท่ามกลางภูเขาล้อมรอบลำธารน้ำโอบอุ้ม ไม่ถึงกับถูกล้างทั้งตระกูล”

ปึงซิ่งอั้วหัวร่อฮาฮากล่าวว่า “ขอบคุณที่ประทานบอก”

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างจริงจังว่า “แต่ว่าตอนนี้ยังคงรีบไปจากที่นี้ ต่อให้ละทิ้งสมบัติบรรพบุรุษยังดีกว่าถูกล่าล้างทั้งครอบครัว กวนไต้งักพอหลบหนีไป ต้องรายงานต่อค่ายตะวันออก ยกกำลังมารุกราน ดังนั้นล่าถอยยิ่งเร็วยิ่งดี...”

ปึงซิ่งอั้วกล่าวว่า “ซินแสกับยี่ตี้ล้วนสูญเสียพลังฝีมือชั่วคราว เพราะหมู่ตึกผ่าเผย หากปล่อยให้พวกท่านตกไปในเงื้อมมือค่ายตะวันออก เราผู้แซ่ปึงแม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่อาจไถ่ถอนความผิดได้ พวกเราไปกันเอะ” จากนั้นออกคำสั่งว่า “อาฮิวไปเก็บรวบรวมของมีค่า อาเฮี้ยกับ**โก้วเอี้ยงไซ่** *(เขยขวัญแซ่โก้ว)* รับหน้าที่คุ้มครอง...”

แต่ว่าไม่ได้ยินเสียงขานรับใด พอเหลียวหน้าไป เห็นปึงคิงเฮี้ยกับโก้วเอี้ยงจิวยืนคลอเคลียกัน เปี่ยมด้วยความรักอันดูดดื่ม

คนบนทางคับแคบ

วัดกักฮวกยี่ตั้งอยู่บนยอดเขาลูกที่สิบเอ็ดในยี่สิบสี่ยอดเขาปวยเล้งเนี่ย *(เทือกเขามังกรบิน)* มีภูมิประเทศหวาดเสียวอันตราย ทิวทัศน์งดงามตระการ ก่อนจะถึงวัดกักฮวกยี่ ทางภูเขาทอดคดเคี้ยว มีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยเก้าโค้ง ได้รับขนานนามว่าเป็นทัศนียภาพอันดับหนึ่งแห่งมังกรเหิน

ท่ามกลางภูมิประเทศที่ทั้งหวาดเสียวทั้งงดงาม กระแสลมพัดแรง คนผู้หนึ่งถูกลมโชยพัดจนชายเสื้อกระพือพลิ้ว แต่ร่างของคนคล้ายโขดหินที่จมลึกไปในดิน ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

คนผู้นี้ซุกมืออยู่ในแขนเสื้อ กำลังก้มลงมองดูเส้นทางเชื่อมระหว่างหน้าผาสองลูกที่เบื้องล่าง

เส้นทางคับแคบเปลี่ยวร้าง ปรากฏหินทรายสะสมอยู่บนเส้นทางที่ขุดเจาะด้วยแรงงานมนุษย์ พลันบังเกิดกระแสลมแรงขึ้น ม้วนเอาหินทรายคละคลุ้ง ก่อเกิดเป็นธุลีหมอกชั้นหนึ่ง

...บุรุษผู้นี้อยู่บนภูมิประเทศอันตรายเช่นนี้ทำอะไร?

ลี้โป่วอีลงจากวัดกักฮวกยี่ ในใจนึกเคลือบแคลงสงสัย

...คนผู้นี้มีรังสีการฆ่าฟัน

ลี้โป่วอีมองดูเกลียวคลื่นที่ไหลเชี่ยวเบื้องล่าง ทราบว่านี่เป็นชัยภูมิที่เหมาะกับการซุ่มโจมตี หากบนเส้นทางเบื้องล่างมีคนเดินขึ้นมา คนผู้นี้

จู่โจมจากบนลงล่าง ผู้มาคิดรุกหน้าหรือล่าถอยล้วนไม่ทันการณ์ หากหลบซ้ายจะปะทะชนกับผนังผา หากเลี่ยงขวาจะพลัดตกลงจากหน้าผา

การลอบสังหารในชัยภูมิเช่นนี้ ผู้ถูกลอบสังหารไม่มีหนทางรอดเด็ดขาด

แต่ลี้โป่วอีกลับพบเห็นการลอบสังหารครั้งนี้

ลี้โป่วอีลอบทอดถอนใจ เขาไม่อาจปล่อยให้โลหิตแปดเปื้อนเส้นทางที่มุ่งสู่วัดวาอันศักดิ์สิทธิ์...วัดกักฮวกยี่แม้มิใช่วัดวาอันเลื่องชื่อ แต่ก็ขึ้นชื่อด้านความศักดิ์สิทธิ์ ตามคำเล่าขานมีคนรักคู่หนึ่งถูกญาติผู้ใหญ่ทางบ้านกีดกันจึงลอบมาพบปะในที่นี้ กลับถูกโจรภูเขาในที่นี้ปล้นสวาท บุรุษต่อสู้ขัดขืนจนตัวตาย สตรีไม่ยอมถูกย่ำยีจึงฆ่าตัวตาย หลังจากที่ตายแล้ว เส้นผมของทั้งสองกลับผูกติดกัน กลายเป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง สร้างความแตกตื่นแก่เหล่าโจรภูเขาจนพลัดตกลงจากหน้าผาเสียชีวิต ที่รอดชีวิตก็กลับตัวกลับใจไม่กล้าก่อการร้ายที่เทือกเขาปวยเล้งเนี่ยอีก ภายหลังต้นไม้**กักฮวกชิ่ว** *(ต้นไม้เส้นผมติดกัน)* นี้ ได้รับการเคารพบูชาเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ชาวบ้านใกล้เคียงมีความเชื่อว่า หลังจากที่คู่รักมากราบไหว้ จะครองรักไปชั่วชีวิต

ลี้โป่วอีขึ้นมายังวัด**กักฮวกยี่** *(วัดเส้นผมติดกัน)* เพื่อรำลึกถึงสตรีซึ่งเคยรักชอบกันมา เมื่อออกจากวัดวา กลับพบเห็นคนลอบสังหารนี้

เขาไม่ทันเอ่ยปาก ก็ทราบว่านักฆ่านั้นล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของเขาแล้ว

นักฆ่านั้นยังรักษาท่ายืนไม่เปลี่ยนแปลง ลมภูเขาโชยพัดแล้วโชยพัดเล่า มันคล้ายก้อนเมฆที่หลอมสร้างจากดีบุก ไม่ถูกลมพัดกระจาย

นักฆ่านั้นรู้ซึ้งถึงความหมายของคำ *"จักจั่นจับแมลง นกกระจิบตามหลัง"* เนื่องเพราะหากมันโถมจู่โจมใส่เป้าหมาย อาจเผชิญการจู่โจมจากทางด้านหลัง

อย่าว่าแต่นักฆ่านั้นอาศัยประสาทสัมผัสอันปราดเปรียว ทราบว่าผู้มาเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง

เป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ

นักฆ่านั้นไม่ได้เหลียวหน้าไป เนื่องเพราะมันก็เป็นมือดีในมือดี

หากแม้นมันพลันหมุนตัวไป เท่ากับเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามจู่โจมสังหาร

ดังนั้นมันไม่ได้เหลียวหน้าไป

จนใจที่ยามนั้น "เหยื่อ" ของมันพลันปรากฏกายขึ้น

บุรุษสตรีคู่หนึ่งเดินผ่านเส้นทางเปลี่ยวร้างเบื้องล่างไป

ขอเพียงมันเหินบินลงไป จะสามารถจู่โจมสังหารคนทั้งสองในคราเดียว

แต่ว่ามันไม่ได้ทำเช่นนี้

เนื่องเพราะขอเพียงมันลอยตัวขึ้น ผู้คนที่ด้านหลังจะชิงจู่โจมใส่มัน ไม่เปิดช่องทางให้มันหลบหลีกรอดพ้น

ดังนั้นมันได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อกับที่

บุรุษสตรีที่โอภาปราศรัยกันคู่นั้นหารู้สึกตัวไม่ คล้ายคนท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ เดินผ่านทางภูเขาที่บางช่วงลาดชันบางช่วงอันตราย หาทราบไม่ว่าบนหน้าผามีหินใหญ่พิฆาตก้อนหนึ่งสามารถถล่มลงมาได้ทุกเมื่อ

นักฆ่านั้นทราบว่าตนเองพลาดโอกาสฆ่าคนที่ดีที่สุดไป แต่ว่ามันเองยังตกอยู่ในห้วงวิกฤต

นักฆ่านั้นรู้สึกได้ว่าคนที่ด้านหลังยืนตามสบาย แต่เปรียบกับผู้คนร้อยคนเล็งธนูใส่กลางหลังมัน ยังอันตรายยิ่งกว่า ที่น่าประหลาดคือ คล้ายกับว่าขอเพียงมันไม่ลงมือ ลูกธนูจะไม่ยิงจู่โจมใส่มัน

ยามนั้นลี้โป่วอีเอ่ยปากแล้ว "คนที่ท่านคิดฆ่าผ่านไปแล้ว"

นักฆ่านั้นไม่ได้เหลียวหน้าไป แต่ใช้น้ำเสียงที่ถือดีกล่าวว่า "ขอเพียงคนยังมีชีวิตอยู่ เราจะช้าเร็วต้องลงมือฆ่าได้"

ลี้โป่วอีพอได้ยินคำพูดนี้ พลันตากระจ่างวูบ กล่าวว่า **"ลิ้วอุ้งอื้อ?"**

นักฆ่านั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เหลียวหน้าไปช้าๆ ขนคิ้วของมันคล้ายเส้นหมึกอันเข้มแข็งมีพลังสองเส้น ขีดวาดอยู่บนใบหน้าสี่เหลี่ยมของ

มัน สีหน้ามันแฝงเค้าความยินดี แต่คล้ายคนที่คุ้นกับการดื่มสุรารสฉุนเฉียว พลันดื่มสุรารสกลมกล่อมอีกหนึ่ง กล่าวว่า *"ลี้โป่วอี?"*

ลี้โป่วอีกล่าวราวพบพานสหายว่าเป็น **"ฉุ่ยอู้ไป๊** *(คิ้วขนนกเขียว)* จริงๆ"

ลิ้วอุ้งอื้อเจ้าของฉายาคิ้วขนนกเขียวเม้มปากกล่าวว่า "ดีที่เป็นลี้โป่วอี"

ลี้โป่วอีรู้สึกผ่อนคลาย คล้ายแมวโกรธเกรี้ยวที่เผชิญสุนัขดุตัวหนึ่ง กระโจนขึ้นไปผึ่งแดดบนหลังคา กล่าวว่า "หากมิใช่ลี้โป่วอี คงไม่อาจหลีกเลี่ยงจากการต่อยตีกระมัง?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "มิใช่"

"อ้อ?"

"หากมิใช่ท่าน เราคงฆ่าคนเพิ่มอีกคนหนึ่ง"

"ท่านหมายความว่า...ในสภาพการณ์เมื่อครู่ท่านสามารถฆ่าเรา?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "เรารู้ซึ้งถึงพลังฝีมือของท่าน และล่วงรู้สภาพการณ์เมื่อครู่เป็นอย่างดี แต่ว่า..." มันเย่อหยิ่งราวรูปสลักที่ใช้มีดที่เชื่อมั่นแกะสลักจากก้อนหินที่ถือดี กล่าวอีกว่า "ท่านบอกว่าเส้นชีวิตเรามีกรอบสี่เหลี่ยมล้อมรอยขาด นิ้วหัวแม่มือแข็งแกร่ง มิหนำซ้ำข้างเส้นชีวิตยังมีเส้นชีวิตเสริมอีกเส้นหนึ่ง นี่เป็นผลจากบรรพบุรุษสร้างกุศล เผชิญคราเคราะห์ไม่ตาย หากท่านต่อยตีกับเรา ผู้ตายจะเป็นท่าน...เราเชื่อมั่นต่อวิชาทำนายทายทักของท่าน"

ลี้โป่วอียิ้มอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า "ตอนนั้นเราคล้ายไม่เพียงบอกกับท่านเพียงนี้"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "ท่านบอกว่าลักษณ์เกิดจากใจ ใจเคลื่อนรูปลักษณ์เปลี่ยน โชคเคราะห์แสวงหาเอง ดีชั่วต้องมีผลสนอง...แต่ว่าการตายของบิดาเรา ถือเป็นผลสนองอันใด?"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจยาว

เขากับลิ้วเส็กเซียผู้เป็นบิดาของลิ้วอุ้งอื้อคบหาเป็นเพื่อนต่างวัย

ลิ้วเส็กเซียเป็นราชองครักษ์เสื้อแพรที่มือสะอาด ในชีวิตไม่เคยฆ่าคน เนื่องเพราะลอบช่วยเหลือทายาทขุนนางตงฉิน สร้างความไม่พอใจแก่ผู้บัญชาการค่ายตะวันตกงุ่ยปิง มีอยู่ครั้งหนึ่งขันทีผู้ทรงอำนาจเล้ากึงออกตรวจความสงบเรียบร้อย ลิ้วเส็กเซียเกิดอาการคันคอถ่มเสมหะออกมา งุ่ยปิงปรักปรำว่ามันจงใจถ่มเสมหะใส่เกี้ยว มีเจตนาลบหลู่เล้ากึง เพราะเหตุนี้ลิ้วเส็กเซียถูกประหารชีวิตอย่างทารุณ ลิ้วฮูหยินจึงหอบหิ้วลิ้วอุ้งอื้อหนีรอดจากปากเสืออย่างหวุดหวิด พลังฝีมือของลิ้วอุ้งอื้อได้รับถ่ายทอดจากบิดา ทั้งยังศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม เพลงกระบี่พลิกแพลงชั่วร้าย มันมีขนคิ้วแปลกพิสดารราวกับขนนก จึงได้รับขนานฉายาคิ้วขนนกเขียว

เมื่อห้าปีก่อนลี้โป่วอีเคยพบพานมัน ลิ้วฮูหยินขอให้ลี้โป่วอีทำนายนรลักษณ์บุตรชาย เพียงแต่ห้าปีให้หลังของวันนี้ ลิ้วอุ้งอื้อมีรูปร่างสูงใหญ่ ตลอดทั้งร่างแผ่รังสีการฆ่าฟัน ผิดแผกแตกต่างจากกาลก่อน

ลี้โป่วอีถามว่า “ท่านฆ่าคนมากมาย?”

“เราเป็นนักฆ่ามือหนึ่ง”

“ท่านฆ่าผู้ใดบ้าง?”

ลิ้วอุ้งอื้อรู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่เชื่อมั่นต่อพลังฝีมือของมัน จึงสวนคำว่า **“ป้อเซี้ยเซียนจู้** *(เจ้านครวิเศษ)* **จึงจิ้วอั้ง พั่วกะชิ่ว** *(มือทลายเกราะ)* **ถังกีเชียะชิ่วเทียนจุน** *(จอมฟ้ามือชาด)* **อื้อย่งเอี้ยง ไช่มุ้ยกือสือ** *(ผู้สันโดษเด็ดพืชผัก)* **แฮ่เอี่ยงชื้อ**ล้วนตายใต้กระบี่เรา”

ลี้โป่วอีบันดาลโทสะขึ้นมา ร้องว่า “จอมฟ้ามือชาดอื้อย่งเอี้ยงสกัด**จี่ฮ้อเชีย** *(รกเด็ก)* ทำร้ายสตรีมีครรภ์นับไม่ถ้วน ย่อมสมควรตาย แต่เจ้านครวิเศษจึงจิ้วอั้งไม่ช่วงชิงกับทางโลก ท่านไฉนฆ่านาง?”

“ในยุทธจักรเคยมีนักฆ่าสิบหกคนคิดฆ่านาง ปรากฏว่าสิบเอ็ดคนเสียชีวิต สามคนกลับกลายเป็นพิการ อีกสองคนถอนตัวออกจากวงการ เราฆ่าคนที่ได้ชื่อว่าฆ่าไม่ตาย เพื่อพิสูจน์ว่าเป็นนักฆ่าที่แท้จริง”

ลี้โป่วอีข่มเพลิงโทสะไว้ ถามว่า “มือทลายเกราะถังกีเป็นคนมือ

สะอาดในค่ายตะวันตก ท่านไฉนฆ่ามัน?"

"เพราะว่ามันเป็นน้องร่วมสาบานกับโจรเฒ่างุ่ยปิง เพียงเหตุผลนี้ก็เกินพอ"

"อย่างนั้นผู้สันโดษเด็ดพืชผักแฮ่เอี่ยงชื้อเล่า? ในชีวิตมันตัดถนนสร้างสะพาน ใช้วิชาแพทย์ช่วยชีวิตคน ไม่เคยถือดีในฝีมือเที่ยวทำร้ายคน ทั้งยังเป็นสหายของบิดาท่าน ท่านไฉนฆ่ามัน?"

ลิ้วอุ้งอื้อชูนิ้วมือสองนิ้ว กล่าวว่า "มีเหตุผลสองข้อ หนึ่ง มันพิรี้พิไรที่ข้างหูเรา เราไม่ชมชอบให้ผู้คนอบรมสั่งสอนเรา สอง เรารับเงินมา ดังนั้นฆ่ามัน"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจ กล่าวคำ "อุ้งอื้อ..."

ลิ้วอุ้งอื้อชิงกล่าวว่า "เรายังฆ่าตู้เอี่ยงโกว ก๊วยเซี้ยมิ้ง อิ่วเจ่กเซีย คักฮื้อแน...ท่านยังคงประหยัดถ้อยคำที่คิดเกลี้ยกล่อมเราไว้เถอะ"

ลี้โป่วอีถามถึงเหตุผล ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "ผู้ใดให้เงินแก่เรา เราจะฆ่าคนให้กับมัน เราต้องการให้มารดามีชีวิตที่สุขสบาย เราเองก็ต้องการเสพสุข..." มันชี้มือไปยังลี้โป่วอี กล่าวเสริมว่า "หากมีคนเสนอราคาสูงให้เราฆ่าท่าน ไม่แน่ว่าท่านจะตายใต้กระบี่เรา"

ลี้โป่วอียิ้มหยันตัวเอง กล่าวว่า "ท่านวางใจ เรามีค่าตัวไม่น้อย"

ในยามนั้น บุรุษสตรีที่ผ่านเส้นทางอันตรายโดยปลอดภัย เดินมายังยอดเขาลูกนี้ บุรุษมีสุ้มเสียงดังเป็นพิเศษ สตรีสุ้มเสียงสดใส ลี้โป่วอีกับลิ้วอุ้งอื้อจึงหยุดการสนทนา เหลียวหน้าไปตามเสียง

เห็นบุรุษสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบใส่รองเท้าหญ้า สตรีสวมเสื้อผ้าสีเขียวน้ำทะเล กลับงามผุดผาดราวกับต่างหูหยกสะท้อนประกายใต้แสงอาทิตย์

ลี้โป่วอีอดกล่าวมิได้ว่า "ท่านคิดฆ่าพวกมัน?"

บุรุษสตรีคู่นี้มิใช่ใครอื่น คือโก้วเอี้ยงจิวกับปึงคิงเฮี้ยเอง

โก้วเอี้ยงจิวเป็นบุตรโทนของโก้วเชี่ยงเซี้ย ปึงคิงเฮี้ยเป็นบุตรีของปึงซิ่งอั้ว ปึงซิ่งอั้ว โก้วเชี่ยงเซี้ยกับเล้าพั่วความจริงสาบานเป็นพี่น้อง

ต่อมาเล้าพั่วเข้าร่วมกับกลุ่มขันที บังคับสู่ขอปึงคิงเฮี้ยให้กับบุตรชาย ปึงซิ่งอั้วจึงแสร้งตายคิดจู่โจมทำร้าย สุดท้ายได้รับความช่วยเหลือจากลี้โป่วอี สามารถกำจัดเล้าพั่วและเหล่าคนร้าย เวลาผ่านไปปีเศษ ปึงคิงเฮี้ยมีนิสัยไม่ชอบอยู่นิ่ง เห็นโก้วเอี้ยงจิวมาเยี่ยมเยียน จึงฉุดลากมันมายังเทือกเขาปวยเล้งเนี่ย เพื่อกราบไหว้ต้นไม้กักฮวก

ลิ้วอุ้งอื้อเงียบงันไม่ตอบคำ ปึงคิงเฮี้ยพลันตากระจ่างวูบ ร้องเรียกว่า **"ลี้ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่แซ่ลี้)* ท่านมายังวัดกักฮวกยี่คนเดียว?"

โก้วเอี้ยงจิวมีนิสัยเงียบขรึม พอเห็นลี้โป่วอีเพียงยินดีจนอ้าปากกว้างรีบคำนับกราบกราน

ลี้โป่วอีชิงยื่นมือทัดทาน ปากกล่าวว่า "มายังวัดกักฮวกยี่คนเดียวย่อมไม่อาจเทียบเปรียบกับแม่นางปึงที่มีเพื่อนร่วมทาง"

ปึงคิงเฮี้ยชม้ายมองลิ้วอุ้งอื้อแวบหนึ่ง กล่าวถามลี้โป่วอีว่า "ลี้ตั่วกอ เมื่อครู่ท่านบอกว่าคนผู้นี้คิดฆ่าพวกเรา?"

กล่าวพลางถลึงตาใส่ลิ้วอุ้งอื้อ กลับเห็นลิ้วอุ้งอื้อเผยอยิ้มต่อนาง รอยยิ้มนี้คล้ายสุนัขจิ้งจอกพบเห็นไก่ สร้างความประหวั่นลนลานอยู่บ้าง

เนื่องเพราะจิตใจประหวั่นลนลาน นางยิ่งถลึงมองลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "ท่านเป็นบุตรีของปึงซิ่งอั้ว?"

ปึงคิงเฮี้ยจงใจเชิดหน้าขึ้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคือปึงคิงเฮี้ย บิดาข้าพเจ้าคือปึงซิ่งอั้ว"

นางเข้าใจว่าเมื่อเปิดเผยศักดิ์ศรีเช่นนี้ จะขู่ขวัญลิ้วอุ้งอื้อจนพลัดตกหน้าผาไป

ลิ้วอุ้งอื้อรู้สึกสมองลั่นอึงอล

ห้าปีมานี้ ลิ้วอุ้งอื้อใช้เวลาส่วนใหญ่กับการฝึกเพลงกระบี่ หลังจากนั้นใช้กระบี่ฆ่าคน สัมผัสกับความเร้าใจที่เห็นโลหิตศัตรูหยดหยาดลงจากปลายกระบี่

ทุกครั้งที่มันต่อสู้กับศัตรู ล้วนพิชิตชัย นอกจากความสำเร็จในเพลง

กระบี่จื่อชั้งเกี่ยมฮวบ *(เพลงกระบี่ทำร้ายตน)* แล้ว ยังมีความเชื่อมั่นที่ผู้อื่นไม่มี

ความเชื่อมั่นของมันสืบเนื่องจากบิดาถูกปรักปรำเสียชีวิต ทำให้มันไม่เชื่อคำกล่าวที่ว่าดีชั่วมีผลสนอง เปลี่ยนเป็นฆ่าคนโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ และซ่องเสพกับความสุขโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่ง

มันใช้เวลาอยู่ในสถานเริงรมย์ไม่น้อย เสาะหาสตรีไม่น้อย จากนั้นสลัดละทิ้งพวกนาง คล้ายกับดื่มสุราเลิศรสหมดขวด ก็ขว้างขวดเปล่าทิ้งไป

ความเชื่อมั่นของมันยังมาจากลี้โป่วอี ลี้โป่วอีเคยทำนายว่ามันเผชิญคราเคราะห์ไม่ตาย ดังนั้นทุกครั้งที่มันประมือกับผู้คน ล้วนลงมือเสี่ยงชีวิต

สุดท้ายที่ถูกปลิดปลงเป็นชีวิตของผู้อื่น

คนเสเพลเช่นลิ้วอุ้งอื้อ มีสตรีที่ผ่านมือมันมากกว่าเสื้อผ้าที่มันผลัดเปลี่ยนอีก แต่เมื่อมันพบเห็นปึงคิงเฮี้ย ยังรู้สึกสมองลั่นอึงอล ตอนแรกเป็นหัวใจร้อนวูบ จากนั้นแล่นขึ้นมาถึงใบหู สมองคล้ายถูกผู้คนใช้สำลีหลายพันชั่งกระแทกใส่ รู้สึกจิตใจเลื่อนลอย แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

ที่น่าประหลาดคือ หญิงสาวที่งดงามเช่นปึงคิงเฮี้ย กลับให้ความรู้สึกแก่มันเฉกเช่นกับร่ำสุราเมามาย วันรุ่งขึ้นพอลืมตาขึ้นมา ก็เห็นแสงอาทิตย์อันเรืองรอง

ปึงคิงเฮี้ยไม่ทราบว่าอาการเลื่อนลอยของฝ่ายตรงข้าม สืบเนื่องจากความงามของนาง หาใช่ชื่อเสียงของบิดานางไม่ จึงกล่าว “ท่านเป็นใครกลับกล้าฆ่าข้าพเจ้า?”

ลิ้วอุ้งอื้อสูดลมหายใจคำหนึ่ง คล้ายกับปลาวาฬดูดน้ำเข้าไป ในอากาศคล้ายบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า...*เราต้องครอบครองนาง เราต้องครอบครองนางให้จงได้* แต่น้ำเสียงกลับคืนสู่ความเยือกเย็นของนักฆ่า กล่าวว่า “หากมิใช่ลี้โป่วอี พวกท่านคงตายไปสิบเจ็ดครั้งแล้ว”

ปึงคิงเฮี้ยขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว คิดด่าทอออกไป ได้ยินลิ้วอุ้ง

อื้อกล่าวว่า "แต่ว่า...หากเราทราบแต่แรกว่าท่านงดงามปานนี้ ต่อให้กวนได้งักให้ราคาสูงกว่านี้ เราก็ไม่ฆ่าคนให้กับมัน"

ปึงคิงเฮี้ยกลับกลายจากขุ่นแค้นเป็นแง่งอน กล่าวว่า "เป็นกวนได้งักส่งท่านมาฆ่าข้าพเจ้า?"

กวนได้งักเป็นหนึ่งในยอดฝีมือที่ติดตามเล้าพั่วมา เล้าพั่ว เล้าเสียงฮีกับแต้ฉิกปิ้งและซีเบ๊อวยล้วนเสียชีวิต กวนได้งักกลับเป็นหนึ่งเดียวที่หนีเอาชีวิตรอดไป

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เป้าหมายที่คิดฆ่ายังมีโก้วเชี่ยงเซี้ยปึงซิ่งอั้ว โก้วเอี้ยงจิว..."

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ยังมีเรากระมัง?"

"มี แต่เราบอกต่อมันว่าเราไม่ฆ่าท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"หนึ่งนั้นราคาค่าตอบแทนยังไม่สูงพอให้เราเสี่ยงอันตราย สองเราไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของท่าน สำหรับกับคนที่ไม่มั่นใจว่าจะฆ่าได้ เราจะไม่ฆ่า สาม ในชีวิตเรามีสหายไม่กี่คน เราไม่คิดลดน้อยไปคนหนึ่ง"

"ยากนักที่ท่านยึดถือเราเป็นสหาย แต่ว่ากวนได้งักเป็นพวกเดียวกับกลุ่มขันทีโฉด บิดาท่านถูกผู้คนเหล่านี้ฆ่าทิ้ง ท่านไฉนยังรับใช้พวกมัน?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราเพียงรับใช้เงินทอง ไม่เสี่ยงชีวิตให้กับผู้คน ไม่มีผู้ใดใช้สอยเราได้ ดังนั้นเราไม่ต้องจำแนกว่าผู้ใดเป็นนายเหนือ"

ปึงคิงเฮี้ยแบะปากกล่าวว่า "ท่านฆ่าพวกเราได้?"

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มเล็กน้อย "มิใช่ฆ่าไม่ได้ หากทว่าเราไม่ฆ่าท่าน"

ปึงคิงเฮี้ยหน้าแดงสดใส ร้องว่า "คำพูดที่เขื่องโขนัก"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "มิใช่คำพูดที่เขื่องโข เมื่อพบพานแม่นาง ต่อให้เป็นคางคกที่ส่งเสียงดัง ก็กลายเป็นเบาราวกับยุง บินอึงอลอยู่ข้างหูของแม่นางที่งามราวต่างหูหยก"

ปึงคิงเฮี้ยปั้นสีหน้าคิดด่าทอ แต่แล้วอดหัวร่อคิกมิได้ การหัวร่อ

ครั้งนี้งดงามน่าดู เพียงพอให้มัจฉากระโดดขึ้นผิวน้ำหมายจูบนาง

ปึงคิงเฮี้ยพอหัวร่อออกมา รีบยกมือปิดปากไว้ กล่าวว่า "บินอึงอลอยู่ข้างหู คงรำคาญแทบตายแล้ว"

สตรีชมชอบฟังคำชมเชย ต่อให้อีกฝ่ายกล่าวไม่ตรงกับใจ หรือมีความคิดเป็นอื่น ก็ไม่เปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิด โก้วเอี้ยงจิวแม้ไม่ทราบว่าคำกล่าวที่ว่าแปลงเป็นยุงเป็นท่าทีลวนลามชนิดหนึ่ง แต่ก็ไม่ชมชอบแววตาของลิ้วอุ้งอื้อ ราวกับว่าในบริเวณมีแต่มันที่เป็นบุรุษเพียงคนเดียว จึงกล่าว "ท่านเป็นพวกเดียวกับกวนไต้งัก?"

ลิ้วอุ้งอื้อยังคงกล่าวกับปึงคิงเฮี้ยว่า "ท่านต้องการให้เราตอบหรือไม่?"

โก้วเอี้ยงจิวกระแทกคราดเหล็กใส่พื้นอย่างหนักหน่วง ตวาดว่า **"นั่นเป็นเรื่องของเจ้า เกี่ยวข้องใดกับนาง?"**

ลิ้วอุ้งอื้อยังคงกล่าวเสียงนุ่มนวลต่อปึงคิงเฮี้ยว่า "มันเป็นอะไรกับท่านไฉนดุร้ายต่อท่านถึงเพียงนี้?"

ลี้โป่วอีเห็นเช่นนั้น ต้องลอบทอดถอนใจคำหนึ่ง

ปึงคิงเฮี้ยปั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า "มันดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง เรื่องของพวกเรามิต้องให้ท่านยุ่งเกี่ยว"

ลิ้วอุ้งอื้อก็กล่าวด้วยสัมมาคารวะอันดีว่า "เราแซ่ลิ้ว เรียกว่าอุ้งอื้อ ฉายาคิ้วขนนกเขียว แม่นางจดจำให้ดี"

ปึงคิงเฮี้ยแค่นเสียงออกทางจมูก เงยหน้าขึ้นช้อนตามองเมฆขาวบนท้องฟ้า ใช้ท่าทีนี้แสดงออกถึงการดูแคลนของนาง กล่าวว่า "ผู้ใดพิสมัยรับฟังชื่อของท่าน?"

ลิ้วอุ้งอื้อกลับบังเกิดความนิยมต่อสีหน้าท่าทีนี้ ปรารถนาใคร่ตัดเก็บเอาไว้ แนบติดกับหัวใจ

พลันบังเกิดเสียงหวีด คราดเหล็กด้ามหนึ่งกระแทกลงยังศีรษะด้วยพลังฝีมือและปฏิกิริยาของลิ้วอุ้งอื้อ กระบวนท่าคราดของโก้วเอี้ยงจิวนี้ความจริงไม่อาจหวดถูกมัน แต่ยามนี้มันเคลิบเคลิ้มงมงาย ขณะจะล่าถอย

หลบเลี่ยง พลันพบว่าไม่มีทางถอย จึงชักกระบี่จากในแขนเสื้อ ใช้กระบี่พร้อมฝักต้านทานรับคราดเหล็กไว้

ยามใช้กำลังอย่างรีบร้อน กลับถูกกระแทกกระเทือนจนง่ามมือชาด้าน ผ้าโพกศีรษะร่วงหลุดลงมา

ปึงคิงเฮี้ยอดหัวร่อคิกมิได้

พริบตานั้นสีหน้าของลิ้วอุ้งอื้อพลันแปรเปลี่ยนไป

ใบหน้าที่สะท้อนความเป็นลูกผู้ชายของมัน คล้ายฉาบด้วยแป้งฝุ่นชั้นหนึ่ง ทำให้ขนคิ้วเส้นผมของมันยิ่งดำขลับเป็นประกาย

มันชักกระบี่ลอยตัวขึ้น ฟาดฟันกระบี่ลง

โก้วเอี้ยงจิวถือดีในพละกำลัง จึงควงคราดเหล็กต้านปะทะไว้

ลิ้วอุ้งอื้อดีดกายขึ้น ฟาดฟันกระบี่ที่สองลง

โก้วเอี้ยงจิวปลุกปลอบความฮึกเหิม ตวัดคราดเหล็กขึ้นสะกดไว้

ลิ้วอุ้งอื้อลอยตัวอยู่กลางอากาศ แทงกระบี่ที่สามออก

สภาวะกระบี่ของมันชะงักงันวูบหนึ่ง กลับวกกระบี่ใส่ตัวเอง คล้ายคิดฆ่าตัวตาย

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า **"หยุดมือ"**

ปลายกระบี่ชะงักค้างไว้ ห่างจากร่างลิ้วอุ้งอื้อไม่ถึงสามนิ้ว ประกายตามันเยียบเย็นกว่ากระบี่ ประกายกระบี่สุกใสกว่าน้ำค้าง สำนึกกระบี่กลับไม่สิ้นสุด คนอยู่ริมหน้า กอปรด้วยรูปแบบของวีรบุรุษที่ไปแล้วไม่คิดหวนกลับคืนมา

ลิ้วอุ้งอื้อมองดูลี้โป่วอีอย่างเย็นชา กล่าวว่า "ไฉนให้เราหยุดมือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านไม่อาจฆ่ามัน"

โก้วเอี้ยงจิวร่ำร้องว่า "มันสู้ไม่ได้คิดฆ่าตัวตาย ไหนเลยฆ่าเราได้?"

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มเป็นเชิงเย้ยหยัน กล่าวว่า "เราไฉนไม่อาจฆ่ามัน?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "มันเป็นสหายเรา"

ลิ้วอุ้งอื้อมองดูลี้โป่วอี เหลียวดูปึงคิงเฮี้ย ซึ่งปั้นสีหน้าเย็นชา

สุดท้ายสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า "ตกลง วันนี้เราไม่ฆ่ามัน แต่จะช้าเร็วต้องมีคนฆ่ามัน"

ลี้โป่วอีถามว่า "ผู้ใด?"

"ก๊กได้เอ่งไม่เพียงส่งเราคนเดียวมาฆ่าคนของสำนักผ่าเผย"

"ยังมีผู้ใด?"

"**เอี่ยมอ้วงเหล็ง** *(ประกาศิตยมบาล)* **ถังคอ ซาเชี่ยซัวะนั้ง** *(สามยิ้มฆ่าคน)* **แฮ่อี ปู้กุ่ยซัวะชิ่ว** *(นักฆ่ารุ่มรวย)* **ฮั่งเซาะท้ง ซี้นั้งอั่งจู้** *(เจ้าภาพคนตาย)* **เต็กโซ่วเจ็ง**"

ปึงคิงเฮี้ยส่งเสียงหัวร่อดังสดใสดุจระฆังเงิน นางหัวร่อพลางกล่าวว่า "ไฉนมีชื่อประหลาดถึงเพียงนี้?" นางหัวร่ออยู่ครู่หนึ่ง พบว่าทุกคนปั้นหน้าเคร่งเครียด ไม่ได้หัวร่อตามนาง จึงกระซิบถามโก้วเอี้ยงจิวว่า "พวกมันเป็นใครกันแน่?"

ใบหน้าดำเข้มของโก้วเอี้ยงจิวคล้ายฉาบตะกั่วชั้นหนึ่ง กล่าวว่า "ฮั่งเซาะท้งเป็นหัวหน้าราชองครักษ์ที่มีสิทธิ์พกพาดาบ เป็นนักฆ่าที่ฝ่าบาททรงใช้สอย เราล่วงรู้ไม่มากนัก ถังคอเป็นคนเถื่อน เป็นศิษย์พี่ของ**เก้าเมี่ยเงียว** *(แมวเก้าชีวิต)* ถังกุก ถนัดในการใช้อาวุธลับ สามยิ้มฆ่าคนแฮ่อีมีอายุเยาว์ แต่ลำดับรุ่นสูงยิ่ง ก่อนฆ่าคนจะแย้มยิ้มสามครา หลังจากที่นางแย้มยิ้มเสร็จสิ้นไม่มีผู้ใดรอดชีวิตได้"

ปึงคิงเฮี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า "หากนางมาถึง...ข้าพเจ้าจะประลองแย้มยิ้มกับนาง ดูว่าผู้ใดต้องตายก่อน..."

โก้วเอี้ยงจิวทอดถอนใจคำหนึ่ง มันแม้มีนิสัยแกร่งกร้าว แต่เคยได้ยินโก้วเชี่ยงเซี้ยผู้เป็นบิดาบอกว่า เหล่านักฆ่าของกลุ่มขันทีโฉดเช่นถังคอ ฮั่งเซาะท้งและพวกยากตอแย อดมีจิตใจหนักอึ้งมิได้

ปึงคิงเฮี้ยถามอีกว่า "ยังมีซีนั้งเจ็งอะไรนั่นเล่า?"

นางกลับนำชื่อฉายาของ**ซีนั้งอั่งจู้** *(เจ้าภาพคนตาย)* เต็กโซ่วเจ็งไปเรียกรวมกัน โก้วเอี้ยงจิวก็สั่นศีรษะกล่าวว่า "เราไม่เคยได้ยินนามนี้มาก่อน..."

ลิ้วอุ้งอื้อมีโสตประสาทปราดเปรียว ได้ยินคำสนทนาของพวกนาง จึงกล่าวเสริมว่า "เต็กโซ่วเจ็งตรากฎสามไม่ฆ่า หนึ่งไม่ฆ่าชนชั้นไร้นาม สองไม่ฆ่าคนจำนวนน้อยนิด สามไม่ฆ่าคนพิการเจ็บป่วยชราภาพ"

ปึงคิงเฮี้ยกะพริบตากล่าวว่า "คนผู้นี้กลับมีส่วนที่ไม่กระทำ"

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มพลางกล่าวว่า "เพราะว่ามันชมชอบรับประทานเนื้อคน จึงไม่รับประทานคนป่วยชราภาพ หากเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เวลารับประทานจะไม่เจริญอาหาร หากรับประทานคนหนึ่งหรือสองคน จะไม่อิ่มหนำ ดังนั้นตรากฎสามไม่ฆ่าขึ้น ยกตัวอย่างเช่นสำนัก**น่อเกี่ยมมึ้ง** *(สำนักระบี่พิโรธ)* ตระกูลเช็กรวมยี่สิบเจ็ดชีวิต ถูกมันจับต้มในหม้อใหญ่รับประทาน บางครั้งก่อนที่มันจะฆ่าคน ยังบีบบังคับคนที่ถูกฆ่าให้รับประทานเนื้อคน..."

ปึงคิงเฮี้ยขมวดคิ้วกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวแล้ว"

ลิ้วอุ้งอื้อกลับเชื่อฟังวาจาปิดปากลง โก้วเอี้ยงจิวพลันยกมือตบอกร้องดังๆ ว่า "ต่อให้คนมากกว่านี้ เราก็ไม่กลัว หากกลัวก็เป็นลูกเต่า"

ปึงคิงเฮี้ยส่งเสียงสนับสนุน ลิ้วอุ้งอื้อมองดูนางด้วยความรักเวทนา กล่าวว่า "พวกท่านในตอนนี้ย่อมไม่กลัว" จากนั้นหันไปกล่าวกับลี้โป่วอีว่า "**ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* ครั้งนี้หวังว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่ท่านร้องบอกให้เราหยุดมือ"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงราบเรียบว่า "เราก็หวังว่าหลังจากนี้ท่านมิต้องให้เราร้องบอกให้หยุดมือ"

ลิ้วอุ้งอื้อคล้ายไม่ได้ยิน กล่าวสืบต่อ "เราจะไม่ปล่อยให้ผู้ที่ร้องบอกให้เราหยุดมือถึงสองครั้งอยู่ลอยนวลสืบไป" กล่าวจบจับจ้องมองปึงคิงเฮี้ยอย่างลึกซึ้ง ค่อยพลิ้วกายจากไป

โก้วเอี้ยงจิวลูบคลำศีรษะ ถามว่า "ตอนนี้พวกเราควรทำย่างไร?"

ลี้โป่วอีถามว่า "**ปึงได้เฮียบ** *(ผู้กล้าแซ่ปึง)* กับ**โก้วยี่เฮียบ** *(ผู้กล้าคนที่สองแซ่โก้ว)* อยู่ที่ใด?"

โก้วเอี้ยงจิวตอบว่า "พวกท่านอยู่ในเมืองที่เชิงเขา ไม่ได้ขึ้นเขามา"

ปึงซิ่งอั้วกับโก้วเชี่ยงเซี้ยฆ่าเล้าพั่วกับพวก ซึ่งเป็นสมุนรับใช้ของแปดเสือแห่งราชสำนักในหมู่ตึกผ่าเผย ดังนั้นเก็บข้าวของมีค่าออกจากหมู่ตึกเตรียมหลบลี้หนีไปให้ไกลแสนไกล

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เรื่องนี้สมควรแจ้งต่อบิดาท่านโดยเร็ว"

โก้วเอี้ยงจิวหันไปกล่าวกับปึงคิงเฮี้ยว่า "พวกเรา...ใช่ลงจากเขาหรือไม่?"

ปึงคิงเฮี้ยคล้ายกำลังส่องกระจกอย่างจดจ่อหาได้ยินไม่ โก้วเอี้ยงจิวจึงส่งเสียงดังกังวานกว่าเดิมว่า "พวกเรากลับกันเถอะ"

ปึงคิงเฮี้ยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง ที่แท้นางคิดนั่นคิดนี่จนเคลิบเคลิ้ม จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านคิดขู่ขวัญข้าพเจ้าจนตายหรือ?"

โก้วเอี้ยงจิวรีบสั่นศีรษะปฏิเสธ ลี้โป่วอีก็ยิ้มพลางกล่าวว่า "ในโลกไม่มีหญิงงามที่ถูกขู่ขวัญจนตาย"

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวอย่างแง่งอนว่า "ลี้ตั่วกอยังหัวร่อเยาะคนอื่น ท่านไม่เห็นอาโก้ว *(คนแซ่โก้ว)* ข่มเหงผู้คนหรอกหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านไม่ข่มเหงมันก็ประเสริฐมากแล้ว มันไหนเลยข่มเหงท่าน?"

ปึงคิงเฮี้ยขยี้เท้าร้องว่า "ลี้ตั่วกอเข้าข้างมันไม่เข้าข้างข้าพเจ้า ท่านดูมันขึ้นเขาปวยเล้งเนี่ย ยังไม่ทันกราบไหว้ต้นไม้กักฮวก ก็บอกว่าคิดไปแล้ว"

โก้วเอี้ยงจิวอดกล่าวมิได้ว่า "ข้าพเจ้าถามท่านว่าจะกราบไหว้หรือไม่ หาได้บอกว่าต้องลงจากเขาไม่"

ปึงคิงเฮี้ยเห็นมันโต้เถียงนาง ต่างกับที่แล้วมา ซึ่งโอนอ่อนผ่อนตามทุกเรื่องราว สร้างความคับข้องใจยิ่ง กล่าวว่า "หากท่านดีต่อข้าพเจ้าจริง ยังต้องถามข้าพเจ้าอีกหรือ? ยังส่งเสียงดังขู่ขวัญข้าพเจ้าอีกหรือ?"

โก้วเอี้ยงจิวรู้สึกว่าอีกฝ่ายช่างไม่มีเหตุผล จึงกล่าว "ส่งเสียงดังขู่ขวัญท่านอันใด เป็นท่านจงใจไม่ตอบคำต่างหาก อีกประการ ตอนที่พวก

เราขึ้นเขามา หากมิใช่พบพานตัวประหลาดนั้น คงกราบไหว้ต้นไม้กักฮวกแล้ว ท่านไฉนไม่มีเหตุผลถึงเพียงนี้?"

มันหาทราบไม่ว่าสตรีไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล โดยเฉพาะหญิงสาวที่งดงามน่ารักเช่นปึงคิงเฮี้ย ใบหน้านางเขียนเต็มไปด้วยเหตุผลอยู่แล้ว ดังนั้นปึงคิงเฮี้ยสวนคำว่า "ท่านจึงเป็นตัวประหลาด เมื่อครู่ผู้อื่นมองปราดเดียวก็ดูออกว่าท่านดุร้ายต่อข้าพเจ้า ทราบว่าท่านไม่ดีต่อข้าพเจ้า"

นางไม่เอ่ยถึงลิ้วอุ้งอื้อยังพอทำเนา พอเอ่ยถึงมัน โก้วเอี้ยงจิวก็บันดาลโทสะขึ้นมา ร้องว่า "ผู้อื่น? ผู้ใดเป็นผู้อื่น? เจ้าผู้นั้นแฝงกลิ่นอายชั่วร้าย มองปราดเดียวก็ทราบว่ามิใช่ตัวดี ท่านกลับชม้ายชายตา ลอบหัวร่อให้กับมัน"

ปึงคิงเฮี้ยขุ่นเคืองจนหลั่งน้ำตาออกมาร้องว่า "ข้าพเจ้าลอบหัวร่ออันใด ข้าพเจ้าคิดหัวร่อก็หัวร่อ มิต้องปกปิดอำพรางท่าน ผู้อื่นดีกว่าท่านร้อยเท่า ไม่ว่ามันเป็นตัวอะไร ก็ไม่ปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้"

โก้วเอี้ยงจิวเห็นนางร้องไห้ออกมาก็ใจอ่อนลง แต่พอฟังนางเอ่ยถึงเจ้าผู้นั้นอีก ก็มีโทสะขึ้นมา สวนคำว่า "มันดีต่อท่าน ท่านไยไม่ตามมันไป ยังชักชวนข้าพเจ้าไปกราบไหว้ต้นไม้ถักฮวกอันใด?"

ปึงคิงเฮี้ยส่งเสียงร้องไห้ ตวัดฝ่ามือตบใส่ โก้วเอี้ยงจิวไม่ทราบหลบไม่พ้นหรือไม่กล้าหลบ จึงถูกตบใส่อย่างถนัดถนี่ ทั้งสองพากันร้องออกมา ปึงคิงเฮี้ยร้องเพราะแตกตื่น โก้วเอี้ยงจิวร้องเพราะเจ็บปวด

ลี้โป่วอีเห็นหนุ่มสาวทั้งสองมีปากเสียงขึ้นมา จึงกล่าว "เข้าวัดวาหรือลงจากเขา เป็นเราเสนอออกมา พวกท่านคิดด่าทอตบตี ให้มาหาเราก่อน หากเห็นว่าเราเป็นคนนอก ไม่ด่าทอตบตีก็เห็นแก่หน้าเรา อย่าได้ด่าทอตบตีต่อหน้าคนนอกเช่นเรา"

ปึงคิงเฮี้ยเห็นโก้วเอี้ยงจิวเหม่อมองดูนาง บนใบหน้าปรากฏรอยนิ้วห้ารอยราวกับถูกประทับตรามา ก็ลืมสาเหตุมีปากเสียงไปสิ้น ยื่นมือลูบคลำรอยนิ้วมือบนใบหน้าโก้วเอี้ยงจิว ถามว่า "เจ็บหรือไม่?"

นิ้วมืออ่อนช้อยของนางพอลูบไล้ผ่านใบหน้าโก้วเอี้ยงจิว ให้ความรู้สึกที่สุขสบายยิ่ง เพลิงโทสะก็ชำแรกลงดินไปหมดสิ้น ตอบว่า "ไม่เจ็บ ไม่เจ็บ"

ลี้โป่วอียิ้มพลางถามว่า "ที่แท้จะเข้าวัดกักฮวกยี่ไปหรือไม่?"

ปึงคิงเฮี้ยอุทานดังอา กล่าวอย่างนึกได้ว่า "สมควรตาย เอาแต่ประคารมกับอาโก้ว ลืมเลือนว่าบิดากับพวกยังอยู่ที่ริมบึงบ๊วยฮวย ยังคงรีบไปส่งข่าวต่อบิดาเถอะ"

เงาคระบี่บปพาร่วง

ปึงซิ่งอั้ว โก้วเชี่ยงเซี้ย ปึงลี้กับปึงฮิวล้วนมาเยี่ยมคำนับบ๊วยโอ้วเล่าเฮียบ *(ผู้กล้าสูงอายุบึงเหมย)* อี้เอี้ยงเพียว ซึ่งปลูกกระท่อมอยู่ริมบึงบ๊วยฮวยโอ้ว *(บึงดอกเหมย)*

อี้เอี้ยงเพียวความจริงรับราชการเป็นขุนนางแต่เห็นคนชั่วช้าครองเมือง ไม่อาจกระทำการใด จึงขอลาออกจากราชการ พักอาศัยที่ริมบึงดอกเหมย เนื่องจากรู้ซึ้งถึงการแก่งแย่งชิงอำนาจในวงราชการ จึงไม่ตบแต่งภรรยา เมื่อย่างเข้าวัยชรายังอยู่ตัวคนเดียว คงมีแต่หลานห่างๆ นามซังบุ้นเอี่ยงแวะเวียนมาเยี่ยมเยียน ทั้งดูแลเรื่องการกินการอยู่ของมัน

ปึงซิ่งอั้วกับโก้วเชี่ยงเซี้ยเดินทางมาเยี่ยมเยียนอี้เอี้ยงเพียว นอกจากคิดพบหน้าสหายเก่าก่อนออกเดินทางไกล ยังคิดขอให้อี้เอี้ยงเพียวแนะนำพวกมันไปเข้าร่วมกับผู้นำฝ่ายธัมมะ...ประมุขบึงปลาบินซิมแซน่ำ

อี้เอี้ยงเพียวก็เข้าใจเจตนาของพวกมัน

เมื่อซังบุ้นเอี่ยงยกน้ำชามา ปึงคิงเฮี้ยก็ขออนุญาตปึงซิ่งอั้วนำโก้วเอี้ยงจิวไปกราบไหว้ต้นไม้กักฮวกบนเทือกเขาปวยเล้งเนี่ย

อี้เอี้ยงเพียวลูบเคราเหลืองหร็อมแหร็มใต้คาง กล่าวว่า “พวกเราล้วนเป็นเฒ่าชราอายุเจ็ดแปดสิบปี ยากนักที่ปึงเฮียกับโก้วเฮียมาเยี่ยมเยียนเรา ไม่ทราบครั้งหน้ายังมีโอกาสพบกันอีกหรือไม่?”

โก้วเชี่ยงเซี้ยกล่าวว่า **"อี้สี่กอ** *(พี่ที่สี่แซ่อี้)* เป็น**เล่าเท้าจื้อ** *(ผู้เฒ่า)* รอบนอกของบึงปลาบิน เมื่อพวกเราเข้าสังกัดบึงปลาบินย่อมได้พบกัน"

อี้เอี้ยงเพียวกลับกล่าวเฉไฉไปทางอื่นว่า "ระหว่างนี้ที่ริมบึงปรากฏก้อนหินก้อนหนึ่งเปล่งแสงประหลาด พวกท่านต้องการไปชมดูหรือไม่?"

โก้วเชี่ยงเซี้ยกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ท่าน..." ปึงซิ่งอั้วกลับเข้าใจความหมาย รับคำว่า "ตกลง รบกวนอี้สี่กอนำทาง"

ดังนั้นคนทั้งหมดออกจากกระท่อม เลียบริมบึงดอกเหมย เห็นมีทิวทัศน์งดงาม ผิวบึงสงบราวกระจกบานหนึ่ง ท้องฟ้าเป็นสีเทาหม่น เป็นเหตุให้ทิวทัศน์อันงามเฉิดฉายถูกชุบด้วยสีสันอันเศร้าหมองชั้นหนึ่ง

ที่ริมบึงมีนักท่องเที่ยวสิบกว่าคน ส่วนใหญ่เป็นปัญญาชนผู้มีรสนิยม ยังมีคนลอยเรืออยู่กลางบึง แว่วเสียงเพลงดังมาตามลมกลับเพิ่มความสะท้อนใจกว่าเดิม

โก้วเชี่ยงเซี้ยร้องถามว่า "ก้อนหินที่เปล่งแสงนั้นอยู่ที่ใด?"

อี้เอี้ยงเพียวยิ้มพลางกล่าวว่า "โก้วยี่เฮียบ ขอเพียงในใจท่านฉายแสง ไม่ว่าก้อนหินใดล้วนเปล่งประกาย"

โก้วเชี่ยงเซี้ยขมวดคิ้วถามว่า "นี่เป็นวาจาใด?" ปึงซิ่งอั้วที่ด้านข้างกลับทราบว่าอี้เอี้ยงเพียวมีเรื่องสำคัญคิดหารือ กลับได้ยินปึงลี้กับปึงฮิวทุ่มเถียงกัน มันทราบว่าบุตรชายทั้งสองมีนิสัยใจคอผิดแผกแตกต่าง มักไม่ลงรอยกัน จึงดุว่า "ทุ่มเถียงอันใด หากอัดอั้นใจก็ลอยเรือท่องชมบึง อย่าได้เอะอะโวยวายในที่นี้"

ปึงลี้กับปึงฮิวล้วนหยุดการทุ่มเถียง รับคำคราหนึ่ง

บนบึงดอกเหมยโรยด้วยกลีบดอกสีแดง

ที่ริมบึงปรากฏต้นเหมยเรียงราย ภาพทิวทัศน์เลือนราง คล้ายหญิงงามที่หมองเศร้านางหนึ่งล้างหน้าเสร็จสิ้น แต่หัวคิ้วยังไม่คลาย

ปึงฮิวกล่าวว่า "คิดไม่ถึงบึงดอกเหมยยังงดงามกว่าสถานท่องเที่ยว

ที่ได้ชื่อว่ามีทิวทัศน์งดงามเสียอีก”

ปึงลี้กล่าวว่า “ความจริงเป็นเช่นนี้เอง มีชื่อไม่แน่ว่าจะสมชื่อ สมจริงไม่แน่ว่าจะมีชื่อ”

ปึงฮิวพลันกล่าวว่า “แต่ว่าหญิงงามที่มีชื่อทั้งหมดเปรียบกับหญิงงามเช่นนี้ ได้แต่เป็นเครื่องประดับบนเรือนผมของนาง”

ปึงลี้เห็นดวงตามันเป็นประกายขึ้นมา จึงกวาดตามองตามสายตามันเห็นบนเรือรูปทรงตั๊กแตนลำหนึ่งนั่งไว้ด้วยหญิงสาวเกล้าผมมวยนางหนึ่งเหม่อมองขุนเขาสายน้ำอย่างซึมเซา กลีบดอกบนบึงน้ำถูกนางข่มจนหม่นหมองศรี

ปึงลี้พลันพบว่า หญิงงามใต้ปลายพู่กันของจิตรกรเลื่องชื่อ ยังไม่อาจเปรียบกับคิ้วขนงวงพักตร์ของสตรีนางนี้ หากเปรียบเทียบกัน แม้กระทั่งบทกวีก็กลายเป็นข้าวปลาที่รับประทานลงได้ สตรีนางนี้กลับไม่อาจจับต้องได้

แต่ว่ามันเพียงมองดูภาพสะท้อนในบึงน้ำของสตรีนางนี้ ไม่กล้าจับจ้องมองนางอย่างตรงๆ

เรือน้อยลอยล่องอยู่ริมบึง ก่อเกิดเป็นระลอกวงแล้ววงเล่า ราวกับเงื่อนปมมากรักที่ร้อยรัดพัวพัน สตรีนางนั้นกลับเผยอยิ้มให้กับพวกมันกล่าวด้วยน้ำเสียงที่บันดาลให้ผู้คนคิดสนิทชิดใกล้ว่า “ท่านทั้งสองชมดอกเหมยที่ริมบึง ไม่คิดล่องเรือค้นหาหรือไร?”

ปึงฮิวบังเกิดความลุ่มหลงต่อสตรีที่สูงสง่านางนี้ รู้สึกมีคำชมเชยร้อยคำพันคำประดังถึงลำคอ หากทว่าล้วนคร่ำครึสุดทนทาน

ปึงลี้กลับกล่าวว่า “กลัวว่าเรือตั๊กแตนลำเดียวไม่อาจบรรทุกความเศร้าหมองได้”

สตรีนางนั้นใช้สายตาที่คล้ายยิ้มไม่เชิงยิ้มมองดูมัน กล่าวว่า “อ้อ? เป็นความเศร้าหมองของคุณชายหรือ?”

ปึงลี้ตอบว่า “เป็นสีสันที่แฝงความเศร้าหมองของแม่นาง”

สตรีนางนั้นยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้าคงหนักเกินไปแล้ว ไม่เช่นนั้นเหตุใดเรือยังบรรทุกไม่ไหว?"

ปึงฮิวพลันร้องดังๆ ว่า "หากบอกว่าแม่นางหนักเกินไป อย่างนั้นสตรีในโลกหล้ามิใช่ขนนกก็เป็นก้อนหินแล้ว"

สตรีนางนั้นคล้ายเผยอยิ้ม กล่าวว่า "ข้าพเจ้ามิใช่ขนนก และมิใช่ก้อนหิน..." นางยิ้มพรายกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงแต่ยิ้ม" นางกล่าวเสริมว่า "หลังจากสามยิ้มผ่านพ้นจะฆ่าคน" กล่าวจบก็ลงมือ

ในโลกหล้ามีนักฆ่าไม่น้อย ในนักฆ่ามีมือดีไม่น้อย พวกมันฆ่าคนด้วยวิธีการอันร้ายกาจ วางแผนอย่างแยบคาย ทำให้ผู้คนยากระวังป้องกันไม่อาจต้านทานรับได้

ยกตัวอย่างเช่นถังจ๋ำกับเฮ้งโค่ว พวกมันฆ่าคนโดยไม่คาดหมาย ด้วยฝีมือที่สะท้านดินฟ้า ยังมีนักฆ่าตู้มึ่ง เพียงเขียนวันเดือนปีเกิดของฝ่ายตรงข้ามบรรจุในท้องปลาแล้วฆ่าตาย ก็สามารถฆ่าฝ่ายตรงข้าม ส่วนนักฆ่ากลางนาวาเตียหึงซิ่วเพียงฆ่าคนในน้ำ สุดที่จะหลบหลีกรอดพ้น

แต่ไม่เคยมีนักฆ่าใดที่งดงามปานนี้ ลงมืออย่างโศกซึ้งถึงเพียงนี้ คล้ายบุปผาที่ไม่ยอมเบ่งบานดอกหนึ่งร่วงโรยรา ตกลงบนผิวน้ำ ถูกกระแสน้ำพัดพาไป

*สามยิ้มฆ่าคน***แฮ่อี**ฆ่าคนคราใด ผู้คนล้วนตายอย่างยินยอมพร้อมใจ

ปึงลี้กับปึงฮิวล้วนลืมปิดป้องต้านทาน

กระบี่ของแฮ่อีนี้ความจริงสามารถฆ่าสองพี่น้องตระกูลปึงในคราเดียว แต่แล้วปรากฏไม้ไผ่ลำหนึ่งจี้ปราดมาถึง ควงเป็นวงแล้วฟาดหวดกระบี่เดียวของแฮ่อีแยกจากหนึ่งเป็นสอง หักล้างกับไม้ไผ่เจ็ดกระบวนท่า ยังไม่อาจจู่โจมไปในรัศมีตั้งรับของไม้ไผ่

ปึงฮิวค่อยเห็นเจ้าของไม้ไผ่ชัดตา ต้องร้องโพล่งว่า "**ลี้โป่วอี...**"

แฮ่อีพลันลอยตัวขึ้นจากเรือทิ้งตัวลงบนผิวบึง ปลายเท้านางสะกิด

ใส่กลีบดอกสีแดงบนผิวน้ำ ประกายกระบี่ไม่เคยหยุดชะงักมาก่อน

ไม้ไผ่ของลี้โป่วอียังคงพัวพันประกายกระบี่ของนางไว้

แฮ่อีพลันลอยตัวดุจหงสา โฉบขึ้นบนกิ่งเหมย

ลี้โป่วอีก็โผพุ่งกายขึ้นไป ทั้งสองประมือกันบนต้นเหมย แต่จากภาพสะท้อนในน้ำ คล้ายกับว่าคนทั้งสองกรีดกรายร่ายรำอยู่กลางหาว

ปึงลี้กับปึงฮิวลืมเลือนว่าตนเองเพิ่งผ่านห้วงความตายมา ล้วนชมดูการต่อสู้กลางขุนเขาสายน้ำฉากนี้จนเคลิบเคลิ้มซึมเซา

ได้ยินเสียงตวาดดังเจื้อยแจ้ว คนบนต้นเหมยทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังทิ้งตัวลงสู่พื้น

แฮ่อีถลึงมองลี้โป่วอี ยังไม่เคยมีสตรีที่ยามถลึงจ้องมองคนยังงดงามปานนี้ นางกล่าวว่า “ท่านคือลี้โป่วอี?”

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า “สามยิ้มฆ่าคนแฮ่อีใช้เลาะฮวยเกี่ยมเอี้ย *(เงากระบี่บุปผาร่วง)* นับว่าสมดังคำร่ำลือ”

แฮ่อีหายิ้มไม่ หากแต่แฝงความแง่งอนที่คุกคามคนชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “นี่ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ท่านไยต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้?”

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า “ผู้ใดคิดฆ่าคนที่ไม่สมควรฆ่า ล้วนทำไม่ได้”

แฮ่อียิ้มด้วยความคับแค้น กล่าวว่า “หากว่าบังเกิดแก่ข้าพเจ้า ท่านคงไม่บอกว่าทำไม่ได้แล้ว”

ลี้โป่วอีทอดถอนใจยาวกล่าวว่า “แม่นางแฮ่ เรื่องราวที่กาลก่อนบังเกิดแก่ท่าน เป็นความเศร้าโศกจริงๆ แต่ท่านเมื่อรับรู้ถึงความปวดร้าวนี้ก็ไม่สมควรสร้างความปวดร้าวเช่นนี้แก่ผู้อื่น”

แฮ่อีไม่ดุร้ายอีกต่อไป หากแต่ยิ้มอย่างโศกตรม กล่าวว่า “ถึงอย่างไรยามอยู่เบื้องหน้าท่าน ข้าพเจ้าคงฆ่าคนทั้งสองนี้ไม่ได้”

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า “แม่นางแฮ่ ท่านยามยิ้มน่าดูยิ่ง แต่ว่าท่านยิ้มต่อเราสองครั้งแล้ว เราไม่ต้องการให้ท่านยิ้มเป็นคำรบสาม”

แฮ่อีเอียงศีรษะด้วยท่วงท่าไร้เดียงสาอยู่บ้าง กล่าวว่า "ท่านกลัวข้าพเจ้าฆ่าท่าน?"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างจริงจังว่า "หากแม่นางแฮ่ยกเลิกกฎสามยิ้มผ่านพันจะฆ่าคน เรายินดีเห็นแม่นางยิ้มอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน"

แฮ่อีพลันยิ้มเล็กน้อยเบือนหน้าไป แม้แต่ลี้โป่วอียังชมดูจนหวั่นไหวใจ นางกล่าวว่า "เรายิ้มต่อสามครั้งแล้ว ขอฝากชีวิตของท่านไว้ชั่วคราว"

พลางสะกิดเท้าหมายจากไป ลี้โป่วอีกลับเรียกรั้งไว้ ยื่นไม้ไผ่ออกไปช้าๆ กล่าวว่า "นี่เป็นดอกไม้บนจอนหูของแม่นาง"

แฮ่อียกมือลูบไล้จอนหูอย่างลืมตัว ค่อยพบว่าดอกไม้ที่ทัดอยู่ข้างจอนหูอันตรธานหายไป กลับปรากฏที่ปลายไม้ไผ่ของลี้โป่วอี ซึ่งยื่นส่งถึงเบื้องหน้านาง

แฮ่อีรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว คุมกระบี่เหินจากไป ก่อนไปทิ้งคำพูดไว้ว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการแล้ว ท่านโยนทิ้งไปเถอะ" นางบิดเอวติดต่อกันหลายคราก็หายลับกับต้นเหมยริมบึง"

หากทว่ารูปร่างที่สูงระหง องค์เอวที่อ่อนช้อยของแฮ่อี กลับคล้ายสลักอยู่ในหัวใจของปึงลี้กับปึงฮิวไม่มีวันลบเลือนได้

ลี้โป่วอียื่นมือหยิบดอกไม้ขาวลงจากปลายไม้ไผ่ ดอกไม้ดอกเล็กๆ เกสรเป็นสีเหลืองอ่อน กลับมีกลีบดอกยี่สิบสามสิบกลีบ ลี้โป่วอีอดยกขึ้นสูดดมคราหนึ่งมิได้ กลิ่นหอมอันอ่อนจางสร้างความสะท้อนใจแก่เขานัก

ในยามนั้นพลันบังเกิดเสียงหัวร่อเบาๆ และเสียงปรบมือดังขึ้น

คนที่หัวร่อและปรบมือคือปึงคิงเฮี้ย

ปึงคิงเฮี้ยแย้มยิ้มพริ้งพราย กรีดนิ้วบนใบหน้าลี้โป่วอีกล่าวว่า "หน้าไม่อาย โจรเด็ดดมบุปผาขโมยดอกไม้ผู้อื่น ผู้อื่นไม่ต้องการ ส่งคืนให้กับท่าน"

รอยยิ้มของนางต่างกับแฮ่อี ปึงคิงเฮี้ยยิ้มราวบุปผาที่บานสะพรั่งทั้งน่ารัก ไร้เดียงสาและสดใส ส่วนแฮ่อีเปลือกนอกสูงสง่าแฝงความเศร้า

หม่นหมอง ยามยิ้มทั้งเฉิดฉาย สะคราญ และเย้ายวนใจ คล้ายพิณสามสายตัวหนึ่งดีดบรรเลงพร้อมกัน

ลี้โป่วอีพลันกล่าวอย่างจริงจังว่า "แม่นางแฮ่ความจริงมิใช่คนเลว นางที่พาตัวตกต่ำเป็นนักฆ่าเพราะมีส่วนเกี่ยวข้องกับชะตากรรมเมื่อวัยเด็ก วันหน้าหากพบพานนาง อย่าได้ใช้คำโจรเด็ดดมบุปผาต่อหน้านาง..."

ยามนั้นปึงซิ่งอั้ว โก้วเชี่ยงเซี้ยและอี้เอี้ยงเพียวพากันห้อมล้อมเข้ามา โก้วเชี่ยงเซี้ยพอฟังสอดคำขึ้น "**ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* อาศัยวิชาพยากรณ์ล่วงรู้อดีตของนางหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "ไม่ แม่นางแฮ่เป็นสหายของแม่นางบี้เอียง เราทราบจากแม่นางบี้ว่า เมื่อแม่นางแฮ่อายุเก้าขวบ เคยถูกโจรร้ายสี่คนผลัดกันข่มขืน บังเกิดเป็นแผลหัวใจอันลึกล้ำ ทำให้ภายหลังนางกลับกลายเป็นนักฆ่า..."

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนมีจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียด โดยเฉพาะสองพี่น้องตระกูลปึงเห็นรูปโฉมอันสูงส่งของแฮ่อี ยิ่งไม่ยอมเชื่อว่านี่เป็นความจริง

ปึงซิ่งอั้วยกมือลูบเคราก่ล่าวว่า "หากมิใช่เทพพยากรณ์รุดมาทันเวลา คงเกิดเหตุการณ์คนผมขาวส่งศพคนผมดำแล้ว"

โก้วเอี้ยงจิวชิงกล่าวว่า "**งักแป๋** *(พ่อตา)* บิดา คนร้ายไม่เพียงแฮ่อี ยังมีถังคอ ฮั่งเซาะท้ง เต็กโซ่วเจ็งกับตัวประหลาดลิ้วอุ้งอื้อ"

ปึงคิงเฮี้ยทราบว่ามันจงใจเรียกหาลิ้วอุ้งอื้อเช่นนี้ จึงถลึงตาใส่มัน ปึงซิ่งอั้วและพวกกลับตื่นตระหนกยิ่ง เพียงสามยิ้มฆ่าคนแฮ่อีคนเดียวก็ยากรับมือแล้ว อย่าว่าแต่ยังมีถังคอ ฮั่งเซาะท้ง เต็กโซ่วเจ็งและลิ้วอุ้งอื้อ

อี้เอี้ยงเพียวกล่าวว่า "แฮ่อีเมื่อสามารถสืบเสาะถึงที่นี้ ผู้อื่นก็ต้องหาพบได้ พวกเรากลับไปก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

เมื่อปึงซิ่งอั้ว ลี้โป่วอี โก้วเชี่ยงเซี้ย ปึงลี้ ปึงฮิว โก้วเอี้ยงจิว ปึงคิงเฮี้ยและอี้เอี้ยงเพียวกลับมาถึงกระท่อม ฝนเลือนรางก็เริ่มโปรยลงมา

อี้เอี้ยงเพียวเร่งรุดนำหน้า ผลักประตูร้องบอกว่า "เอี่ยงยี้ รีบเก็บสัมภาระ..."

ทันใดที่เบื้องหน้าปรากฏประกายสีทองกลุ่มหนึ่งสว่างจ้าขึ้น

คนปรกติธรรมดาผู้หนึ่งไม่อาจทำอะไรในเวลาชั่ววูบ อย่างมากเพียงกะพริบตาคราหนึ่ง หรือส่งเสียงร้องคำหนึ่ง แต่สำหรับกับคนฝีมือสูงเยี่ยม เวลาชั่ววูบเพียงพอกับการฆ่าคนหรือถูกคนฆ่า

อี้เอี้ยงเพียวมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่เนื่องเพราะอายุสูงวัย เป็นเหตุให้ปฏิกิริยาเฉื่อยชาไปบ้าง นี่เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ยากหลีกเลี่ยง คนผู้หนึ่งเนื่องจากมีอายุมากขึ้น ประสบการณ์ก็เพิ่มพูนเป็นเงาตามตัว แต่ในทางกลับกัน พละกำลังเริ่มเสื่อมถอย กาลเวลาเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊กริ่งเกรงที่สุด

มันความจริงสามารถหลบรอดจากอาวุธลับกลุ่มนั้น หรือปัดกระแทกร่วงหล่น แต่ว่าอาวุธลับกลุ่มนั้นแฝงประกาย

ประกายแสงทำให้มันลืมตาไม่ขึ้น

อย่างน้อยมันหลับตาลง เป็นเหตุให้เชื่องช้าวูบหนึ่ง พริบตาที่เชื่องช้ารู้สึกปวดแปลบที่หว่างคิ้ว ต้องหงายร่างล้มลง

ปึงซิ่งอั้วที่ตามหลังเห็นหน้าผากมันฝังไว้ด้วยป้ายประกาศิตอันหนึ่งต้องร้องเรียก *"อี้สี่กอ..."* จากนั้นเปลี่ยนเป็นตวาดด้วยโทสะว่า **"เงี่ยมอ้วงเหล็ง** *(ประกาศิตยมบาล)..."*

พร้อมกับเสียงตวาด ปึงซิ่งอั้วกับโก้วเชี่ยงเซี้ยพากันเตะประตูห้องบุกฝ่าเข้ามา

ภายในกระท่อมปรากฏเงาร่างเล็กสันทัดผู้หนึ่งพุ่งทลายหน้าต่างหลังออกไป

แต่คนผู้นี้เพิ่งถลันออกไปก็กระดอนกลับมา ยกมือกุมอก ถลึงมองหน้าต่างห้องอย่างขุ่นแค้น

นอกหน้าต่างปรากฏไม้ไผ่ด้ามหนึ่งยื่นเข้ามา

ปลายแหลมของไม้ไผ่แปดเปื้อนคราบโลหิต

ต่อจากนั้นคนผู้หนึ่งลุกขึ้นยืนช้าๆ โผล่ศีรษะพ้นขอบหน้าต่าง กลับเป็นเทพพยากรณ์ลี้โป่วอี ซึ่งพอเห็นอี้เอี้ยงเพียวถูกลอบทำร้ายก็ถลันถึงหน้าต่างหลังของกระท่อม

ภายในห้องมืดสลัว

ยามนั้นปึงซิ่งอั้วชักดาบใหญ่ โก้วเชี่ยงเซี้ยควงคราดเหล็ก โอบล้อมเข้าหาคนร้ายนั้น

คนร้ายคือประกาศิตยมบาลถังคอ

ในมือถังคอถือกล่องสี่เหลี่ยมใบหนึ่ง

มันพลันเปิดกล่องออก

ประกายแสงลำหนึ่งพวยพุ่งใส่ใบหน้าปึงซิ่งอั้ว

ปึงซิ่งอั้วรู้สึกลืมตาไม่ขึ้น หากยังขวางดาบคุ้มครองที่เบื้องหน้า ได้ยินเสียงตัง เมื่อป้ายประกาศิตบินอันหนึ่งปลิวกระเด็นไป

ถังคอเปลี่ยนเป็นหันหน้าหาโก้วเชี่ยงเซี้ย เปิดกล่องสี่เหลี่ยมออก

ประกายสีทองลำหนึ่งพวยพุ่งใส่โก้วเชี่ยงเซี้ย

โก้วเชี่ยงเซี้ยควงคราดเหล็กปัดกระแทกป้ายประกาศิตบินพ้นห่างไป ถังคอพลันลอยตัวขึ้น เตะโต๊ะพลิกคว่ำลง กระชากคนที่ถูกจับมัดซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะขึ้นมา ตวาดว่า **"ผู้ใดเข้ามาอีก เราจะเชือดมันก่อน"**

ผู้ที่ถูกสยบคือซังบุ้นเอี่ยงที่หน้าขาวซีด

ปึงซิ่งอั้วกับโก้วเชี่ยงเซี้ยชะงักร่างไว้ ปึงลี้ ปึงฮิว ปึงคิงเฮี้ยกับโก้วเอี้ยงจิวซึ่งเพิ่งโถมเข้าห้องก็ตะลึงลานกับที่

ปึงซิ่งอั้วถามว่า "ท่านคิดทำอย่างไร?"

ถังคอกล่าวว่า "ปล่อยเราไป ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าคนผู้นี้"

ซังบุ้นเอี่ยงหน้าซีดเผือด ยามอยู่ในห้องมืดครึ้ม ยิ่งมีสภาพช่วยตัวเองไม่ได้

ปึงฮิวตวาดว่า "ท่านฆ่า**อี้สี่เอี้ย** *(นายที่สี่แซ่อี้)* ไหนเลยปลดปล่อย

ท่านไปได้?”

ถังคอแสยะยิ้มกล่าวว่า “ไม่ปลดปล่อยเรา ก็ตายด้วยกันเถอะ”

ทันใด มันส่งเสียงดังอืมม์ คลายมือปล่อยกล่องร่วงหล่นลง ตลอดทั้งร่างบิดกระตุก ล้มระทวยลง

ตลอดทั้งร่างมันแม้อ่อนระทวย ส่วนศีรษะยังตั้งตรง

ทั้งหมดค่อยเห็นชัดตาว่า บนหลังคากระท่อมเพิ่มไม้ไผ่ด้ามหนึ่ง กำลังถอนดึงออกจากศีรษะถังคอทีละนิ้ว

...ที่แท้ลี้โป่วอีทิ่มแทงไม้ไผ่ลงจากหลังคากระท่อม แทงทะลุศีรษะของถังคอ ปลิดชีวิตมันไป

ไม้ไผ่พอถอนดึงกลับหมดสิ้น ถังคอล้มตายลง ทั้งหมดค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

ลี้โป่วอีพลิ้วกายลงมา ดวงตาทอแววเศร้าโศกชนิดหนึ่ง คล้ายนึกเสียใจอยู่หลายส่วน และคล้ายเห็นอกเห็นใจอยู่หลายส่วน

ปึงซิ่งอั้วกล่าวว่า “ดีที่เทพพยากรณ์คลี่คลายสถานการณ์อย่างทันท่วงที”

โก้วเชี่ยงเซี้ยกล่าวว่า “พวกเรากลับชักนำเภทภัยให้กับ**อี้สี่กอ** *(พี่ที่สี่แซ่อี้)*”

ลี้โป่วอีถอนใจเบาๆ ประคองซังบุ้นเอี่ยงขึ้น ขณะจะแก้มัดให้ ทันใดนั้นเส้นเชือกบนร่างซังบุ้นเอี่ยงขาดสะบั้น ตลอดทั้งร่างพลัน “เบ่งพอง” ขึ้น ก่อนที่ลี้โป่วอีจะมีความเคลื่อนไหวใด มันชิงพวยพุ่งลมหายใจใส่หน้าลี้โป่วอีคำหนึ่ง

ทุกครั้งที่ลี้โป่วอีตกอยู่ในห้วงคับขัน สามารถดิ้นรนเอาชีวิตรอด นอกจากเขามีฝีมือสูงเยี่ยม ปฏิกิริยารวดเร็ว โชคชะตาหนุนเสริม มันสมองแจ่มใสแล้ว ประการสำคัญสืบเนื่องจากเขาศึกษาวิชาพยากรณ์ พิเคราะห์ศัตรูได้ตั้งแต่แรก

แต่คราครั้งนี้เขามองไปยังซังบุ้นเอี่ยง กลับบังเกิดความตื่นตระหนก

จนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง เป็นเหตุให้ฝ่ายตรงข้ามชิงพวยพุ่งลมหายใจใส่เขาคำหนึ่ง

ลี้โป่วอีที่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง เป็นเพราะในแสงสว่างอันลี้ลับเลือนรางเห็นโฉมหน้าของซังบุ้นเอี่ยง

ไม่มีใบหน้าใดสร้างความตื่นตะลึงแก่ลี้โป่วอียิ่งกว่านี้

ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นใบหน้าของคนที่ตายแล้ว

เป็นใบหน้าของ "เซี่ยวจู" เซียวทิถัง

ในเรื่องราวตอนศาลเจ้าลมหิมะ* เซียวทิถังปลอมเป็นเด็กหญิงไร้ที่พึ่งนามเซี่ยวจู คิดลอบสังหารฮั่งเชี่ยเอี้ย ยู้เสี่ยวอี คัมเยียกฮุย ฉิ้งไถ่และพวกสุดท้ายถูกลี้โป่วอีเปิดเผยศักดิ์ศรี เซียวทิถังสำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้ จึงฆ่าตัวตาย

แต่ในซอกมุมอันมืดครึ้ม เซียวทิถังที่ตายแล้วกลับ *"ฟื้นคืนชีวิต'* ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าลี้โป่วอี

เซียวทิถังพอพวยพุ่งลมหายใจใส่หน้าเขา ลี้โป่วอีได้แต่กระทำเรื่องหนึ่ง คือผนึกพลังที่องคาพยพทั้งเจ็ดบนใบหน้า

เซียวทิถังพอเป่าลมหายใจออก พลันผุดลุกขึ้นกระแทกหมัดใส่ทรวงอกลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีสูดลมหายใจคำหนึ่ง ดูไปคล้ายยุบทรวงอกลง แท้ที่จริงถอยปราดไปเจ็ดเชียะ

ลี้โป่วอีเพิ่งหยุดยั้งยืนหยัด ปึงซิ่งอั้ว โก้วเชี่ยงเซี้ยและพวกก็รายล้อมเซียวทิถังเอาไว้ ตวาดว่า **"เจ้าเป็นใคร?"**

"เจ้ามิใช่ซังบุ้นเอี่ยง?"

สุ้มเสียงของเซียวทิถังแปลกประหลาดยิ่ง มันส่งเสียงหัวร่อที่ระคายหูดุจเสียงร่ำไห้ของอิสตรี กล่าวว่า "พวกเจ้าลองถามมัน มันทราบว่าเราเป็นใคร"

---

* *รายละเอียดตอนนี้อยู่ในตอนถัดไป*

ทุกผู้คนมองดูลี้โป่วอี ลี้โป่วอียกมือกุมอก กล่าวด้วยใบหน้าขาวซีดว่า *"เซียวทิถัง"*

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ลี้โป่วอีกล่าวสืบต่อ "เราทราบแต่แรกว่าท่านยังไม่ตาย"

เซียวทิถังกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราเซียวทิถังไหนเลยฆ่าตัวตายเพราะสู้ท่านไม่ได้?"

ลี้โป่วอีได้แต่ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านคิดทำอย่างไร?"

เซียวทิถังกล่าวว่า "ท่านถูกพลังลมปราณของเราทำร้าย เราคิดทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น ท่านสามารถทำอะไรเราได้?"

ลี้โป่วอีคล้ายคิดกล่าวกระไร แต่ลำคอบังเกิดเสียงครอกครอก หงายร่างล้มลง จากนั้นดิ้นรนลุกขึ้นอยู่ในท่านั่งขัดสมาธิ

เซียวทิถังแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านคิดใช้กำลังภายในสะกดอาการบาดเจ็บหรือ?" พลางสืบเท้าเข้าหาลี้โป่วอี

พลันปรากฏประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งฟันใส่เซียวทิถัง.

คนใช้ดาบคือปึงฮิว

สีหน้าท่าทีของมันคล้ายผู้กล้าคิดผดุงธรรมแทนฟ้า แต่ว่าเพลงดาบของมันไม่มีอานุภาพถึงเพียงนั้น

เซียวทิถังไม่หลบหลีกเลี่ยงหนี ดาบพอฟันใส่ร่างเซียวทิถัง คมดาบกลับหงิกงอ ปึงฮิวรู้สึกง่ามมือสั่นสะท้าน ดาบแทบหลุดลอยจากมือ

ปึงฮิวตวาดคำ **"พลังลมปราณอันยอดเยี่ยม"** พลางตวัดดาบใหญ่ขึ้น ขณะเดียวกันผมหงอกขาวเคราเงินยวงกระพือพลิ้ว ในหนวดเคราเป็นใบหน้าแดงก่ำ ฟาดฟันออกดาบหนึ่ง

ขณะที่ปึงซิ่งอั้วฟาดฟันดาบออก ชิงร้องเพ้ยคำหนึ่ง เซียวทิถังก็ตวาดก้องแต่ไม่ถลันหลบหลีก

เสียงดังเมื่อดาบนี้ฟันถูกทรวงอกเซียวทิถัง เซียวทิถังมีรูปร่างเตี้ยเล็ก หากำยำบึกบึนไม่ แต่เมื่อโคจรพลังลมปราณ ตลอดทั้งร่างก็แข็งแกร่ง

ราวหมั่นโถวเหล็กใบหนึ่ง

โก้วเชี่ยงเซี้ยไม่สนใจว่าเป็นเหล็กหรือเหล็กกล้า กระแทกคราดเหล็กลงยังศีรษะมัน

เซียวทิถังคล้ายกริ่งเกรงต่อคราดเหล็กที่เป็นอาวุธขนาดหนักอยู่บ้าง ไม่รอให้คราดเหล็กกระแทกลง ตลอดทั้งร่างพลัน "เบ่งพอง" ขึ้น พวยพุ่งลมหายใจออกคำหนึ่ง

ลมหายใจนี้พอพวยพุ่งออก เซียวทิถังกลับคล้ายลูกพลับที่ตากแห้งกลายเป็นเหี่ยวแฟบลง

โก้วเชี่ยงเซี้ยเห็นลี้โป่วอีพอถูกเซียวทิถังพวยพุ่งลมหายใจใส่ถึงกับล้มลง ทราบว่าพลังลมปราณนี้รุนแรงยิ่ง รีบรั้งคราดเหล็กหลบเลี่ยง มาตรว่าหลบรอดจากด้านตรง แต่ร่างยังถูกลมพายุโหมหอบขึ้น ยามรีบร้อนปักคราดเหล็กใส่ต้นเสา สองมือยึดจับด้ามคราดไว้ สองเท้ากลับลอยพ้นจากพื้น

เมื่อลมพายุหยุดพัก รู้สึกเบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า ที่แท้หลังคาและกระท่อมทั้งหลังถูกหอบพัดปลิวไป คงเหลือแต่ต้นเสาที่ฝังลึกลงในดินหลายต้น

เซียวทิถังส่งเสียงหัวร่อประหุลาดพิกล กล่าวว่า "พวกเจ้าทั้งหลายรวมกัน ยังมิใช่คู่มือของเรา"

ปึงซิ่งอั้ว โก้วเชี่ยงเซี้ย โก้วเอี้ยงจิว ปึงลี้ ปึงฮิว และปึงคิงเฮี้ยพากันถืออาวุธรายล้อมเซียวทิถังเอาไว้

เซียวทิถังกล่าวว่า "เราจับตัวลี้โป่วอีกลับไป ย่อมเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง หากฆ่าพวกเจ้า จะได้มีคำรายงานต่อ**ก๊กกงกง** *(ขันทีแซ่ก๊ก)* กับ**งุ่ยกงกง** *(ขันทีแซ่งุ่ย)*"

เซียวทิถังเป็นคนสนิทของหนึ่งในแปดพยัคฆ์เล่าเซียว ผู้นำแปดพยัคฆ์เล้ากึงมีคำสั่งให้จับตัวลี้โป่วอี เล่าเซียวก็เสนอให้เซียวทิถังดำเนินการส่วนการกวาดล้างสำนักผ่าเผย เป็นเจตนารมณ์ของขันทีอีกสองคนคือก๊กไต้เอ่งกับงุ่ยปิง เนื่องจากเล้าพั่วกับแต้ฉิกปิ้งล้วนเป็นสมุนของขันทีโฉดทั้งสอง

เซียวทิถังจึงคิดฉวยโอกาสฆ่าคนของสำนักผ่าเผย

ในราชองครักษ์เสื้อแพร เซียวทิถังได้ชื่อว่ามีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต มีอยู่ครั้งหนึ่งมันฆ่าคนผู้หนึ่ง ทางหนึ่งเข่นฆ่าทางหนึ่งรับประทาน กลับรับประทานคนถึงเจ็ดวันยังไม่ตาย แม้แต่เด็กโซ่วเจ็งยังยอมรับนับถือ

เซียวทิถังมีพลังลมปราณกล้าแข็ง ยังยากต้านทานกว่าอาวุธใด มันขอเพียงเกร็งกำลังขึ้นจากจุดตังชั้งท้องน้อย ก็จะพวยพุ่งเป็นกระแสลมทำร้ายคน ที่น่ากลัวคือมันรับประทาน**เบญจพิษ*** เป็นอาหาร ดังนั้นพลังลมที่พวยพุ่งออกมีพิษร้าย ทุกครั้งที่มันโคจรพลังเกร็งกำลัง ตลอดทั้งร่างคล้ายหลอมจากเหล็ก ดาบกระบี่ฟันไม่เข้า

แต่ไม่ว่าสิ่งใดหากคิดครอบครองต้องจ่ายค่าตอบแทน เซียวทิถังก็ไม่มีข้อยกเว้น

ดังนั้นร่างกายของเซียวทิถังหยุดการเจริญเติบโตเมื่ออายุสิบเอ็ดปี ไม่ว่าสุ้มเสียงหรือสรีระร่างกาย ล้วนจำแนกไม่ออกว่าเป็นบุรุษหรือสตรี

ลี้โป่วอีไม่ทันระวัง ถูกมันพวยพุ่งพลังลมใส่คำหนึ่ง ไม่เพียงรับบาดเจ็บ ทั้งยังถูกพิษ

บุคคลที่สองที่ถูกพลังลมพวยพุ่งล้มลงคือโก้วเชี่ยงเซี้ย

ดาบสี่เล่ม คราดเหล็กสองด้ามจู่โจมใส่ร่างเซียวทิถัง เซียวทิถังยังยืนหยัดอยู่ได้ แต่มันทราบว่าผู้ที่ส่งผลคุกคามต่อมันที่สุดคือโก้วเชี่ยงเซี้ย

ดังนั้นมันกัดฟันใช้ศีรษะรับกระบวนท่าคราดของโก้วเชี่ยงเซี้ย จากนั้นสะอึกถึงเบื้องหน้าโก้วเชี่ยงเซี้ย สวมกอดฝ่ายตรงข้ามไว้ พวยพุ่งพลังเข้าปากของอีกฝ่าย

ปากของโก้วเชี่ยงเซี้ยกลับกลายเป็นไร้สุ้มเสียง

ขณะเดียวกันดาบสี่เล่มฟันใส่กลางหลังเซียวทิถัง เซียวทิถังซวนเซเสียหลักคราหนึ่ง จากนั้นทรงกายมั่น หมุนตัวไปช้าๆ

ศัตรูที่มันกริ่งเกรงที่สุดคือลี้โป่วอี ตอนนี้ลี้โป่วอีแม้ยังไม่ตาย แต่

---

* *หมายถึงสัตว์ที่มีพิษห้าชนิด ได้แก่ งูพิษ ตะขาบ แมงป่อง จิ้งจก และคางคก*

ภายในเวลาหลายวันอย่าคิดหมายลงมือได้

ศัตรูหลายคนนี้แม้ยากจัดการ แต่มันสามารถกำจัดไปทีละคน ตอนนี้มันกำจัดไปคนหนึ่งแล้ว

โก้วเอี้ยงจิวโอบกอดบิดาร่ำไห้ออกมา

เซียวทิถังถูกโก้วเซี่ยงเซี้ยใช้คราดเหล็กหวดใส่จุดแป๊ะฮวกบนขม่อมมาตรว่ามันฝึกฝีมือถึงขั้นไร้ช่องว่างจุดอ่อนให้จู่โจม แต่กระบวนท่าคราดนี้ยังกระแทกมันจนสมองเลอะเลือนมึนงง

มันต้องโคจรพลังปรับลมหายใจก่อน

ขณะที่มันโคจรพลัง ร่างก็เหี่ยวแฟบลงอีกครา คล้ายเฒ่าชราตัวเล็กคนหนึ่ง...ราวกับผลไม้ที่ผ่านฤดูกาลมา ยังไม่ถูกเด็ดทิ้งไปผลหนึ่ง

ปึงฮิวร้องเสียงแหลมเล็กว่า "ท่านทำร้าย**โก้วยี่เจ่ก** *(อารองแซ่โก้ว)*"

ปึงลี้ร้องว่า "พวกเราต้องล้างแค้น"

ปึงคิงเฮี้ยด่าทอว่า "เราถล่มมารดาของคนแคระโสโครกท่าน..."

นางไม่ทราบว่าคำ *"ถล่มมารดาท่าน"* หมายความว่ากระไร เพียงแต่ยามปรกติได้ยินโก้วเซี่ยงเซี้ยกล่าวจนติดปาก หาทราบไม่ว่าอิสตรีไม่สมควรกล่าว

ดังนั้นนางยามขุ่นแค้นจึงด่าทอออกมา เช่นเดียวกับผู้คนมากหลายด่าจนติดปาก โดยที่ไม่เข้าใจคำด่าทออย่างถ่องแท้

แต่ว่าคำ *"คนแคระ"* กลับกระตุ้นเพลิงโทสะของเซียวทิถังขึ้นมา

...คนเตี้ยไม่พอใจผู้คนค่อนแคะว่ามันต่ำเตี้ย คนขี้อายกลัวผู้คนบอกว่ามันขี้อาย คนจิตใจไม่เที่ยงกลัวถูกผู้คนกล่าวหาว่ามันจิตใจไม่เที่ยง

ยามนั้นเซียวทิถังบังเกิดเพลิงอำมหิตขึ้น ชี้มือไปยังปึงคิงเฮี้ยกล่าวย้ำทีละคำว่า **"เจ้าต้องตายแน่นอน"**

ปึงซิ่งอั้วรีบถือดาบคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าบุตรี

แต่ว่ามันทราบแน่แก่ใจว่ามันยากปกปักรักษาบุตรีไว้ หากทว่ามันยินยอมตายแล้ว

ในยามนั้น เงาร่างสายหนึ่งถลันวูบมาดุจความฝันฉากหนึ่ง

คนผู้นี้พอมาถึงก็ใช้กระบี่ในแขนเสื้อแทงใส่โก้วเซี่ยงเซี้ย จากนั้นรั้งดึงสภาวะกระบี่กลับ ปล่อยให้โลหิตจากปลายกระบี่หยดหยาดใส่พื้นดิน ค่อยกุมกระบี่ยืนหยัดดุจเมฆาในสายลม ราวกับโขดหินกลางวารี

โก้วเซี่ยงเซี้ยหลงเหลือลมหายใจรวยรินอยู่แล้ว ดังนั้นถูกกระบี่นี้แทงใส่คอหอย สิ้นใจตายไป

โก้วเอี้ยงจิวแผดเสียงร้องว่า **"บิดา..."**

เซียวทิถังพอเห็นผู้มาชัดตา จึงกล่าว "ท่านมาได้พอดี"

ผู้มามีขนคิ้วราวขนนกชี้เฉียงสู่ยอดเมฆ องคาพยพบนใบหน้าขับเน้นเห็นถึงความทระนงองอาจ

เป็นคิ้วขนนกเขียวลิ้วอุ้งอื้อ

มักม่าม่ามักม่า

ลิ้วอุ้งอื้อพอปรากฏกายก็ฆ่าโก้วเชี่ยงเซี้ย จากนั้นจับจ้องมองปึงคิงเฮี้ยอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง ค่อยกล่าวกับเซียวทิถังว่า "ใต้เท้าเซียว พลังลมพิษของท่านจัดเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดินแล้ว"

เซียวทิถังทราบดีว่าตัวเองมิใช่ "ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน" แต่ยังรับคำชมเชยของลิ้วอุ้งอื้อไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่ไม่นับเป็นอย่างไร เรายังมี..."

มันไม่ทันกล่าวจบ ลิ้วอุ้งอื้อก็ใช้กระบี่ดุจสายฟ้า แทงเข้าปากที่อ้าออกของมัน

ลิ้วอุ้งอื้อพอลงมือประสบผล ก็ถอนดึงกระบี่พลิกตัวล่าถอย ล่าถอยคราเดียววาเศษ

แต่ก่อนที่มันจะล่าถอย เซียวทิถังชิงต่อยหมัดใส่ทรวงอกมัน

ขณะที่ลิ้วอุ้งอื้อล่าถอย กระบี่ได้ถอนออกจากปากเซียวทิถัง โลหิตก็ฉีดพุ่งออกมาเป็นลำยาว แต่ไม่กระเซ็นใส่ร่างลิ้วอุ้งอื้อแม้สักหยดเดียว

ลิ้วอุ้งอื้อทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ จับจ้องมองเซียวทิถังอย่างเย็นชาราวกับว่าการลอบสังหารเมื่อครู่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันแม้แต่น้อย

ร่างของเซียวทิถังส่ายไหวราวกับเปลวเทียนในสายลม ยกมืออุดปากไว้ กล่าวคำ *"เจ้า..."* ไม่ทราบว่าหลังจากนี้คิดกล่าวอันใด

ปึงซิ่งอั้วสบโอกาสฟาดฟันดาบออก พลังลมปราณของเซียวทิถัง

ถูกลิ้วอุ้งอื้อทำลายไปแล้ว ดาบนี้จึงฟันศีรษะมันหลุดจากบ่า

ในยามนั้น ลิ้วอุ้งอื้อพลันลอยตัวขึ้น ยื่นมือหนีบร่างปึงคิงเฮี้ยขึ้น พลิ้วกายออกไปราวเมฆลายก้อนหนึ่ง

ปึงลี้ร้องโพล่งว่า "ท่านทำอะไร?"

ปึงฮิวฟาดฟันดาบออก ลิ้วอุ้งอื้อใช้กระบี่ในแขนเสื้อปัดป่ายดาบนี้เบนเบือน ขณะที่โก้วเอี้ยงจิวคำรามด้วยโทสะ หวดคราดเหล็กใส่กลางหลังมัน

ด้วยพลังฝีมือของลิ้วอุ้งอื้อ คิดหลบหลีกจากกระบวนท่าคราดนี้ความจริงไม่ยากนัก แต่แล้วมันพลันสะท้านขึ้นราวถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง แทบถูกคราดเหล็กของโก้วเอี้ยงจิวหวดใส่ มาตรว่าสุดท้ายหลบรอดได้ แต่ผ้าโพกศีรษะก็ถูกกวาดหลุดออกมา

ลิ้วอุ้งอื้อพุ่งร่างดุจสายฟ้า ก่อนที่ปึงซิ่งอั้วและพวกจะลงมือ มันก็หนีบร่างปึงคิงเฮี้ย เหยียบย่ำผ่านผิวบึงอันราบเรียบดุจกระจก จากไปจนไร้ร่องรอย

กระท่อมปราศจากหลังคา มีแต่คนตาย

ผู้ตายคือถังคอ เซียวทิถัง ยังมีอี้เอี้ยงเพียว โก้วเชี่ยงเซี้ย และซังบุ้นเอี่ยงซึ่งถูกฆ่าตายยัดศพอยู่ใต้โต๊ะ

ฝ่ายตรงข้ามแม้สูญเสียมือดีสองคน โดยเฉพาะเซียวทิถังยิ่งเป็นยอดฝีมือ แต่ฝ่ายตนก็สูญเสียยอดฝีมือ อย่าว่าแต่ลี้โป่วอีรับบาดเจ็บสาหัส

ผ่านไปเนิ่นนาน จวบกระทั่งฝังศพของอี้เอี้ยงเพียวและโก้วเชี่ยงเซี้ยเสร็จสิ้น ลี้โป่วอีจึงสามารถกล่าววาจา สีหน้าของเขาในยามนี้ไม่ต่างกับคนตาย แต่ดวงตากลับเป็นประกาย เขากล่าวว่า "เราถูกพลังลมพิษร้ายของเซียวทิถังทำร้าย คิดโคจรพลังรีดเร้นพิษ ต้องใช้เวลาสี่ห้าวัน...เราร่วมทางกับพวกท่าน กลับเป็นเครื่องถ่วงพวกท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้หลับตาลง จากกล้ามเนื้อบนใบหน้าที่สั่นกระตุก

สามารถคาดคำนวณความเจ็บปวดทางร่างกายของเขาได้

ปึงซิ่งอั้วกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า **"ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* รับบาดเจ็บเพราะพวกเรา พวกเราไหนเลยทอดทิ้งท่านไปได้?"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า "บึงล้งมุ้ยที่อยู่ละแวกใกล้เคียง พำนักด้วยอุนฮวงเซาะ เราจะไปหามัน เมื่อเรา...ทุเลาหายดี ค่อยไปสมทบกับพวกท่าน...พวกท่านล่วงหน้าไปยังภูเขาโฮ้วเท้า ติดต่อกับสหายของชมรมด้ามดาบ หลังจากนั้นก็ไม่ต้องกลัวแล้ว..."

ซึ่งความจริงอุนฮวงเซาะอยู่ที่หุบเขาน้ำตกยอดเขากี้ฮง เขาไม่มีสหายอยู่ละแวกนี้ ลี้โป่วอีทราบว่าตนเองเป็นเป้าตามล่าของฝ่ายตรงข้าม ทั้งยังรับบาดเจ็บถูกพิษ หากไม่กล่าวเช่นนี้ ปึงซิ่งอั้วต้องไม่ยอมทิ้งให้เขาอยู่ที่นี้

ลี้โป่วอีใช้ไม้ไผ่พยุงกาย ลากฝีเท้าจากไป ก่อนไปกล่าวกับปึงซิ่งอั้วว่า "สีหน้าท่านไม่ดีนัก ระหว่างทางต้องระวังตัวให้มากไว้"

ปึงซิ่งอั้วย้อนถามว่า "ท่านมิใช่บอกว่าส่วนคางของเราอุดมสมบูรณ์ มีโชคในวัยชราหรอกหรือ?"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "ลักษณ์บนใบหน้าเป็นความคงที่ สีหน้าคือความเปลี่ยนแปลง ทุกประการขึ้นอยู่กับความคงที่และเปลี่ยนแปลง อย่าว่าแต่การดูชะตาราศีครั้งนั้นห่างจากตอนนี้ปีเศษแล้ว" กล่าวจบใช้ไม้ไผ่ยันกายจากไป

ปึงฮิวร้องเร่งรัดว่า "บิดา พวกเราตามล่ามารร้ายนั้น ช่วย**ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* กลับมา"

ปึงซิ่งอั้วน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ร้องว่า "ไป ต่อให้ติดตามถึงสุดหล้า ก็ต้องช่วยเหลือเฮี้ยยี้กลับมา"

ลิ้วอุ้งอื้อคร่ากุมปึงคิงเฮี้ยหลบหนีไปไกล

ม่านพลบค่ำคลี่กางออก ละแวกนี้เป็นที่ราบหุบเขา แม่น้ำที่ห่างไปไหลเอื่อยอิ่ง สะท้อนประกายระยิบระยับ ครอบครัวผู้คนที่เชิงเขาก่อไฟหุง

หาอาหาร ควันไฟลอยขึ้นเป็นเส้นสาย

ลิ้วอุ้งอื้อโลดแล่นดุจสายลม ปึงคิงเฮี้ยซึ่งถูกมันหนีบไว้ใต้ซอกแขน มิใช่ไม่ดิ้นรน หากแต่หายใจไม่ออก คล้าย**ซุนหงอคง** *(เห้งเจีย)* ถูกมงคลรัดศีรษะไว้ ไม่อาจดิ้นหลุดได้

ทันใด ปึงคิงเฮี้ยรู้สึกข้างแก้มเปียกชื้นอยู่บ้าง ตอนแรกนางยังเข้าใจว่าเป็นฝนตก จากนั้นพบว่าเป็นหยดโลหิต ต้องกรีดร้องคำหนึ่ง

ลิ้วอุ้งอื้อพลันหยุดยั้งลง

มันโลดแล่นราวลูกธนูหลุดจากแหล่ง แต่คิดหยุดก็หยุดลง

ระหว่างทางปึงคิงเฮี้ยทั้งร่ำร้อง ทั้งขบกัด ทั้งเตะถีบ แต่ลิ้วอุ้งอื้อไม่สนใจ สุดท้ายปึงคิงเฮี้ยร่ำร้องจนเหน็ดเหนื่อย จึงหยุดร้องไป แต่แล้วพลันกรีดร้องออกมา ลิ้วอุ้งอื้อทราบว่าไม่ปรกติธรรมดา รีบวางร่างปึงคิงเฮี้ยลง

ปึงคิงเฮี้ยถูกหนีบร่างเป็นเวลานาน ยามนี้สองเท้าแตะสัมผัสพื้นรู้สึกคล้ายลอยอยู่บนปุยเมฆ ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ลิ้วอุ้งอื้อจึงประคองนางไว้

ปึงคิงเฮี้ยครวญครางว่า “ข้าพเจ้าตายแล้ว ข้าพเจ้าตายแล้ว”

ลิ้วอุ้งอื้อถามโพล่งว่า “เป็นไรหรือ?”

ปึงคิงเฮี้ยชี้มือไปที่ข้างแก้ม ร่ำไห้พลางกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บหลั่งโลหิตออกมา...”

ลิ้วอุ้งอื้อมองดูแวบหนึ่งแล้วกล่าว “เป็นโลหิตของเรา”

ปึงคิงเฮี้ยงงงันวูบหนึ่ง ลูบแก้มตัวเอง พบว่าไม่ได้รับบาดเจ็บ ค่อยคลายใจลง เห็นมุมปากลิ้วอุ้งอื้อมีโลหิตไหลซึมออกมา ที่ต้นแขนก็มีคราบโลหิตหลายแห่ง ปึงคิงเฮี้ยค่อยนึกออกว่า ลิ้วอุ้งอื้อเคยถูกเซียวทิถังต่อยใส่หมัดหนึ่ง ส่วนต้นแขนถูกนางกัดใส่ หากยังกล่าวอย่างขึงขังว่า “ข้าพเจ้าถูกท่านหนีบจนตายแล้ว”

ลิ้วอุ้งอื้อมิใช่คนดีแน่นอน

เส้นแบ่งระหว่างคนดีกับคนเลวยากกำหนดแน่นอน แต่ลิ้วอุ้งอื้อ

เองแน่ใจว่าตัวเองมิใช่คนดี

ในโลกมีผู้คนมากหลายที่ได้ยินคำพูดที่ไม่ตั้งใจ จนนึกเลยเถิดไปในทางลามกบัดสี และก็มีผู้คนมากหลายที่ได้ยินคำพูดที่หยาบโลนกลับไม่มีความรู้สึกใด

ลิ้วอุ้งอื้อจัดเป็นบุคคลประเภทแรก ดังนั้นยิ้มอย่างมีลับลมคมในกล่าวว่า "ท่านก็สามารถหนีบเราจนตาย"

ปึงคิงเฮี้ยถลึงตาใส่มัน กล่าวว่า "หมายความว่ากระไร?"

ลิ้วอุ้งอื้อมีความรู้สึกว่าถูกความงามโค่นล้มลง ไม่อาจกล่าววาจาแทะโลมได้ เพียงกล่าวว่า "มีความหมายอย่างยิ่ง"

ปึงคิงเฮี้ยค้อนมันวงหนึ่ง ค่อยกวาดตามองรอบข้าง กล่าวว่า "นี่เป็นสถานที่ใด?"

ลิ้วอุ้งอื้อยักไหล่ถือเป็นคำตอบ

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวว่า "ท่านนำข้าพเจ้ามายังที่นี้ทำอะไร? ข้าพเจ้าจะกลับไปแล้ว"

ลิ้วอุ้งอื้อมองดูนาง สั่นศีรษะคราหนึ่ง

ปึงคิงเฮี้ยขยี้เท้า กล่าวอย่างแง่งอนว่า "ข้าพเจ้าคิดกลับก็กลับ คิดไปก็ไป" พลางเลือกพื้นที่โล่งกว้างกว่าแถบหนึ่งเดินผ่านไป

ลิ้วอุ้งอื้อถลันวูบหนึ่ง ขวางหน้านางเอาไว้

ปึงคิงเฮี้ยถลึงตาใส่ พุ่งขวับไปอีกทางหนึ่ง หมายจากไป แต่ลิ้วอุ้งอื้อยังคงถลันมาขวางหน้านางไว้

ปึงคิงเฮี้ยพานชักดาบคู่ออกมา ตวาดว่า "ท่านยังขวางทางอีก อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

ลิ้วอุ้งอื้อกางมือทั้งสองออก เป็นความหมายว่าเชิญตามสะดวก ปึงคิงเฮี้ยชมดูจนขุ่นเคืองใจ ดาบคู่คล้ายผีเสื้อล้อบุปผา แยกย้ายฟันใส่ลิ้วอุ้งอื้อ

แต่ลิ้วอุ้งอื้อมิใช่ผีเสื้อ

มันพอลงมือ ก็ใช้ข้อนิ้วเคาะใส่หลังมือข้างขวาของปึงคิงเฮี้ย จน

ดาบในมือขวานางร่วงหล่นลงสู่พื้น ลิ้วอุ้งอื้อใช้มือหนึ่งช้อนขึ้นมา ใช้สันดาบต้านทานรับอีกดาบหนึ่งของปึงคิงเฮี้ย จากนั้นใช้ศอกกระทุ้งดาบข้างซ้ายของนางร่วงหล่น และใช้มืออีกข้างหนึ่งช้อนรองไว้ ไขว้ดาบคู่พาดกับลำคอปึงคิงเฮี้ย

ปึงคิงเฮี้ยทั้งอับอายทั้งขุ่นเคือง แต่ว่าไม่กลัว ร้องว่า *"ท่านฆ่าเถอะ"*

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มพลางสั่นศีรษะ สีหน้าฉายแววรักถนอม ปึงคิงเฮี้ยถูกสายตาคู่นี้จ้องมองดู กลับคล้ายเป็นคนเลี้ยงนกเพาะเลี้ยงปลา กำลังมองดูนกเฝ้ามองปลาก็มิปาน

มันยิ้มพลางวางมือทั้งสองลงบนหัวไหล่นาง

ปึงคิงเฮี้ยมองดูรอยยิ้มนั้น รู้สึกว่าหัวใจตัวเองคล้ายบึงน้ำถูกรอยยิ้มนี้ก่อกวนจนปั่นป่วนขึ้นมา

ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางอยู่ดีๆ บังเกิดความหวาดกลัวขึ้น คล้ายกับเมื่อตอนวัยเด็ก หลังจากที่มารดาลาโลก นางฝันว่าพลัดตกลงจากเบื้องสูง ต่อจากนั้นตกลงในมือของบุรุษผู้หนึ่ง บุรุษผู้นั้นมีเค้าใบหน้าแปลกตาตัวเองไม่เคยพบเห็นมาก่อน ทุกครั้งที่ฝันถึงตอนนี้ นางจะสะท้านตื่นขึ้นมา หากทว่ายังไม่อาจไถ่ถอนตัวเองจากความรู้สึกที่ไร้ที่พึ่งพิงได้

บัดนี้ในหุบเขาอันเปลี่ยวร้างและงดงาม บุรุษผู้หนึ่งเฝ้ามองดูนาง ทำให้นางย้อนกลับไปยังห้วงความฝัน ภาวนาว่าตัวเองอย่าได้ตื่นขึ้นมา

นางขบริมฝีปากโดยแรง สะกดกลั้นกลืนน้ำตาไว้

ลิ้วอุ้งอื้อบีบคลึงหัวไหล่ของปึงคิงเฮี้ย มองดูหญิงสาวทำท่าจะร่ำไห้ สร้างความพลุ่งพล่านใจ จนคิดโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก บีบเค้นพลังชีวิตและพลังความร้อนออกมา

แต่ว่ามันไม่ได้ทำเช่นนี้

มันเองก็ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด

มันชักดึงมือกลับมาช้าๆ ทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านกลัวเรา?"

ปึงคิงเฮี้ยมีนิสัยไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน มาตรว่าจิตใจของนางในยามนี้

จะอ่อนไหวดุจดอกทานตะวันใกล้สนธยา หากยังยืดอกขึ้น กล่าวว่า "จึงไม่กลัว"

สายตาลิ้วอุ้งอื้อจ้องจับที่อกอูมของนาง

ปึงคิงเฮี้ยขบริมฝีปากโดยแรง จนริมฝีปากไร้สีเลือด แต่ว่าดวงตานางยังสุกใสดั่งดวงดาว คล้ายเด็กหญิงที่ขลาดกลัว หากทว่ามีใบหน้าที่งามสดใส

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "ท่านไม่กลัวก็อย่าได้กลับไป"

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวด้วยความระแวดระวังว่า "ข้าพเจ้าไฉนไม่กลับไป?"

ลิ้วอุ้งอื้อชี้มือไปที่ทรวงอกตัวเอง กล่าวว่า "เราเพราะช่วยเหลือท่านจึงฆ่าเซียวทิถัง กลับถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง" มันยิ้มพลางกล่าวว่า "เรามีบุญคุณช่วยชีวิตท่าน ตอนนี้ยังรับบาดเจ็บ ท่านไม่อาจทิ้งเราอยู่ที่นี่แต่ผู้เดียว"

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้อ้อนวอนให้ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า ท่านรับบาดเจ็บเป็นเรื่องของท่าน"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "ท่านทราบผลสุดท้ายที่เราฆ่าเซียวทิถังหรือไม่?" มันกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราความจริงเป็นคนใกล้ชิดของกลุ่มขันที ตอนนี้ฆ่าเซียวทิถัง พวกมันจะยึดถือเราเป็นคนทรยศ ไม่ว่าค่ายตะวันออก ค่ายตะวันตก ราชองครักษ์เสื้อแพรล้วนต้องการชีวิตเรา เราเสียสละถึงเพียงนี้ ยังไม่อาจรั้งท่านไว้คืนหนึ่ง?"

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวอย่างยืนกรานว่า "ไม่ ข้าพเจ้าต้องการกลับไป"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวราวกับมิใช่เรื่องของตนเองว่า "หากคิดกลับไป ท่านหาทางเองเถอะ เมื่อผ่านสุสานอนาถา คนตายพวยพุ่งลมหายใจใส่ใบหูท่าน ท่านอย่าได้หมุนตัว วิญญาณภูตผีเรียกชื่อท่าน ท่านอย่าได้ขานรับ หากมีเงาสีขาวยืนอยู่กลางทาง ให้ท่านหลับตาลง งอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือ เดินต่อไป"

ปึงคิงเฮี้ยคล้ายพบเห็นสิ่งที่ลิ้วอุ้งอื้อเอ่ยถึงทั้งสามสิ่งแล้ว สร้างความแตกตื่นจนกรีดร้องออกมา

ลิ้วอุ้งอื้อชมดูจนเจ็บปวดใจ ไม่ต้องการขู่ขวัญนางเกินไป จึงกล่าว "พวกเรายืนอยู่ที่นี้ มิใช่วิธีการที่ดี มิสู้เข้าห้องไปผิงไฟ หาอาหารรับประทานประทังหิว"

ปึงคิงเฮี้ยลืมวางตัวเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง กะพริบตาถามว่า "ท่านมีบ้านอยู่ที่นี้?"

ลิ้วอุ้งอื้อมองดูท่าทีของนาง บังเกิดความรักจับใจ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ขอเพียงเราพอใจ ไม่ว่าบ้านใดล้วนเป็นของเรา"

ลิ้วอุ้งอื้อเลือกบ้านเรือนราษฎรที่สะอาดสะอ้านหลังหนึ่ง ฟาดฝ่ามือกระแทกประตูไม้เปิดออก ชาวบ้านภายในห้องสี่คนรวมทั้งเด็กชายอีกคนหนึ่งพากันร้องอุทานออกมา

ลิ้วอุ้งอื้อชักกระบี่จากในแขนเสื้อ ปึงคิงเฮี้ยค่อยเข้าใจว่าเหตุใดบ้านเรือนล้วนเป็นของมัน รีบร้องทัดทานว่า *"อย่าได้ฆ่าคน"*

ลิ้วอุ้งอื้อความจริงเสือกแทงกระบี่ออก พอได้ยินเสียง ค่อยหันคมกระบี่ ใช้โกร่งกระบี่จี้จุดผู้คนทั้งห้าล้มลง กวาดไปยังเพิงเก็บเครื่องมือทำนา จากนั้นกล่าวว่า "ตอนนี้บ้านหลังนี้เป็นของพวกเราแล้ว"

ปึงคิงเฮี้ยไม่ทราบมาก่อนว่าผู้ที่ฝึกวิทยายุทธ์สามารถกระทำเรื่องเช่นนี้ ที่น่าประหลาดคือนางแม้ทราบว่าไม่ถูกต้อง กลับไม่บังเกิดความเคียดแค้นชิงชัง ตรงกันข้ามยังเกิดความลิงโลดอยู่บ้าง

ภายในห้องปูหญ้าแห้งหนาเตอะ ดูไปคล้ายกับอบอุ่นยิ่ง
ที่หน้าป้ายวิญญาณยังจุดธูปบูชา ควันธูปลอยอ้อยอิ่ง
บนแท่นบูชาจุดเทียนไข สายลมจากนอกประตูโชยพัดเข้ามา เปลวเทียนไหวโอนเอนไปด้านข้าง
แสงเทียนสาดส่องหญ้าแห้ง ขับเน้นเป็นสีเหลืองทอง
ไม่ทราบเพราะเหตุใด ใบหน้าปึงคิงเฮี้ยปรากฏสีแดงซ่านขึ้น
ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง สีแดงซ่านเป็นความงามถึงที่สุด

ลิ้วอุ้งอื้อชมชอบสตรีที่มีสีสันฉูดฉาดบาดตา แต่เมื่ออยู่ร่วมห้องเดียวกับปึงคิงเฮี้ย ความรู้สึกนิยมรักใคร่คล้ายมดตัวเล็กๆ กัดใส่หัวใจ บังเกิดอาการคัน จนคิดใคร่โอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก ลูบไล้อย่างแผ่วเบา

ทุกอิริยาบถของปึงคิงเฮี้ย ล้วนจุดประกายไฟขึ้นในดวงตามัน

ปึงคิงเฮี้ยปั้นหน้าเคร่งขรึม กล่าวว่า "นอนในที่นี้หรือ?" พลางชี้มือไปยังกองหญ้าแห้งบนพื้น

ลิ้วอุ้งอื้อซุกสองมือไปในแขนเสื้อ เอียงศีรษะมองดูนาง

ปึงคิงเฮี้ยขบริมฝีปากล่าง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะนอนแล้ว"

ลิ้วอุ้งอื้อเงียบงันไม่ส่งเสียง

ปึงคิงเฮี้ยแค้นมันฟังไม่เข้าใจ จึงกล่าวเสริมว่า "ข้าพเจ้าจะนอนแล้ว ท่านออกไปเถอะ"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "เราไม่ออกไป เราจะนอนอยู่ที่นี้"

ปึงคิงเฮี้ยยกสองมือป้องอก ลิ้วอุ้งอื้ออ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า "เราจะนอนกับท่าน"

ปึงคิงเฮี้ยถอนดึงดาบคู่ของนาง ซึ่งลิ้วอุ้งอื้อปักตรึงกับโต๊ะไม้ขึ้นมา กระทบกันดังเคร้ง ตวาดว่า "ท่านอย่าคิดหมายกระทบถูกข้าพเจ้า"

ลิ้วอุ้งอื้อล้มตัวลงนอนทั้งเสื้อผ้า กล่าวว่า "เราคิดเข้านอน ผู้ใดคิดหมายกระทบถูกท่าน?" พลางพึมพำว่า *"ต่อให้ยกให้ เราก็ไม่กระทบถูก"*

ปึงคิงเฮี้ยพอฟังคำพูดประโยคสุดท้ายของมัน ถึงกับคิดฟันร่างมันขาดเป็นสี่ท่อน แต่แล้วหวนนึก *'เด็กน้อยนี้แสร้งนอน คงไม่มีเจตนาดี เราก็แสร้งเป็นหลับใหล รอจนมันกลางดึกคิดวุ่นวาย ค่อยใช้ดาบฟันให้มันเจ็บปวดไปชั่วชีวิต'* พอตกลงใจ จึงซ่อนดาบไว้ใต้หญ้าแห้ง แล้วค่อยล้มตัวลงนอน

หญ้าแห้งภายในห้องให้ความอบอุ่น แต่ว่าพื้นที่คับแคบ ปึงคิงเฮี้ยพอล้มตัวลงนอน จอนผมก็กระทบถูกใบหน้าของลิ้วอุ้งอื้อ แต่ว่านางหาทราบไม่ หากแต่จมูกสูดได้กลิ่นอายของบุรุษ หัวใจเต้นระทึกตูมตาม หวน

นึกถึงตัวเองแม้คลุกคลีอยู่กับพี่ชายทั้งสองตลอดทั้งวัน แต่ไหนเลยเคยนอนเคียงคู่กับบุรุษเช่นนี้มาก่อน? นึกไปสองข้างแก้มร้อนผะผ่าว บังเกิดความหวั่นวิตกราวกับดรุณีสาวฝันถึงคนรักเป็นครั้งแรก พอตื่นขึ้นมากลัวว่าบิดามารดาล่วงรู้ว่านางเสียความบริสุทธิ์ไป

ปึงคิงเฮี้ยกลั้นลมหายใจรอคอยอยู่ครู่หนึ่ง ได้ยินลิ้วอุ้งอื้อส่งเสียงกรนเบาๆ ในใจกลับบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง ต้องด่าเบาๆ ว่า "เห็นผีสางแล้ว" จากนั้นหวนนึก ยามอยู่ในกระท่อมกลางป่าเขาอย่าได้กล่าวคำ "**ภูตผี**" จึงแลบลิ้นออกมา สอดมือไปในหญ้าแห้ง ปลายนิ้วกระทบถูกคมดาบค่อยคลายใจลงบ้าง

ต้นไม้ยืนต้นที่นอกบ้านส่งเสียงซ่าซ่า คาดว่าเป็นเสียงลมพัดผ่านต้นหม่อนที่ข้างลานบ้าน

ซึ่งความจริงลิ้วอุ้งอื้อไม่ได้นอน มันสดับฟังทุกสิ่ง ไม่ว่าสุ้มเสียงแผ่วเบาเพียงไหน ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากโสตประสาทของนักฆ่าเช่นมัน

มันก็สูดได้กลิ่นสาบสาวหอมเจือจาง

มันใช้แขนหนุนศีรษะแทนหมอน ได้ยินปึงคิงเฮี้ยด่าคำ "เห็นผีสาง" แล้ว ต้องกลั้นหัวร่อไว้ จากนั้นได้ยินเสียงปึงคิงเฮี้ยงอนิ้วดีดใส่คมดาบซึ่งซ่อนอยู่ในหญ้าแห้ง บังเกิดเสียงดังเบาๆ คล้ายกับเคาะใส่ขั้วหัวใจของมัน

แต่ว่าที่เบื้องนอกเกิดฝนตก ตอนแรกเป็นเสียงซ่าซ่า ยังเข้าใจว่าเป็นใบสนถูกลมพัดร่วงหล่นลงมา หลังจากนั้นค่อยทราบว่าเป็นเสียงฝนตกอย่างแน่นหนาและต่อเนื่อง ตกลงบนหลังคาบ้าน เกิดหยาดฝนตกลงจากชายคาบ้าน...หวนนึกถึงนางหันหน้าออกนอก ใช่ถูกฝนสาดจนเหน็บหนาวหรือไม่?

ลิ้วอุ้งอื้อคล้ายบุรุษที่คิดถึงคนรักคนแรก นึกจินตนาการเรื่องละเอียดปลีกย่อยจนใหญ่โต อีกฝ่ายเผยอยิ้ม เหตุใดจึงยิ้ม? วันนี้อีกฝ่ายเป็นหวัด เหตุใดจึงเป็นหวัด? วันนี้อีกฝ่ายมองดูผู้อื่นเป็นพิเศษ เหตุใดเกิดปฏิกิริยาต่อคำพูดของเราถึงเพียงนี้...ทุกรายละเอียดเพียงพอให้ชายหนุ่มเขียนเป็นกวี

บทแล้วบทเล่า ในบทกวีถ่ายทอดความสะท้อนใจจนถึงพลาดรัก

แต่ว่าลิ้วอุ้งอื้อมิใช่ชายหนุ่มเยาว์วัยแล้ว

สำหรับกับมัน ชายหนุ่มเยาว์วัยเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว

ที่แล้วมามันเพียงใช้มือที่ฆ่าคนลูบไล้สตรี

แต่ตอนนี้มันวางมือข้างนี้อยู่ริมจมูก

วันนี้มือข้างนี้เคยวางอยู่บนหัวไหล่ของปึงคิงเฮี้ย ลิ้วอุ้งอื้อคิดจูบสองไหล่ของสตรีนางนี้ แต่ยามนี้มันเพียงจูบนิ้วมือซึ่งเคยวางอยู่บนหัวไหล่ของนาง คล้ายยังมีกลิ่นหอมเจือจาง

มันสดับฟังเสียงลมหายใจของนาง

พร้อมกับละอองฝนหอบหนึ่ง ปรากฏปอยผมนุ่มสลวยปาดใส่ใบหน้ามัน

มันรู้สึกคันที่ใบหน้าเล็กน้อย

...หรือว่านางหลับไหลจริงๆ?

ลิ้วอุ้งอื้อพลันพบว่าปึงคิงเฮี้ยขยับมือคราหนึ่ง คล้ายยึดกุมด้ามดาบไว้

หรือว่านางคิด...

ลิ้วอุ้งอื้อพอนึกถึงคมดาบที่แวววาว พลันบังเกิดอารมณ์สัตว์ป่าขึ้น คล้ายถูกเสียงสุนัขป่าหอนโหยปลุกสัญชาตญาณอันป่าเถื่อนขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น *'หากท่านคิดฆ่าเรา อย่าได้โทษว่าเรากระทำการ...'*

ปึงคิงเฮี้ยพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า *"ข้าพเจ้าหิวแล้ว"*

เสียงร้องครั้งนี้อยู่เหนือความคาดหมายของลิ้วอุ้งอื้อ ได้แต่กล่าวว่า "เราไปที่ห้องครัวดูว่ามีอันใดรับประทาน"

ปึงคิงเฮี้ยมองดูเงาหลังอันสูงใหญ่ของลิ้วอุ้งอื้อหายลับจากคลองจักษุ ความคิดประการแรกคือ...*สมควรหลบหนีหรือไม่?*

...ที่เบื้องนอกดำมืดเพียงนี้

...ทั้งยังเกิดฝนตกหนัก

...คนผู้นี้ดูไปไม่มีใดน่ากลัว

...อย่าว่าแต่เราหิวโหยถึงเพียงนี้

เมื่อมีเหตุผลสี่ข้อนี้ ปึงคิงเฮี้ยเห็นว่าเพียงพอแล้ว จึงสงบจิตใจรอคอยรับประทาน เนื่องเพราะริมจมูกสูดได้กลิ่นหอมที่ชวนให้น้ำลายสอแล้ว

เมื่อลิ้วอุ้งอื้อเดินกลับมา กลับม้วนแขนเสื้อขึ้นสูง สองมือมีคราบน้ำมันอยู่หลายจุด ใบหน้าแปดเปื้อนหยาดเหงื่อ ในมือยกถาดใบหนึ่ง ในถาดจัดวางเนื้อที่สุมซ้อนกัน

ลิ้วอุ้งอื้อวางถาดลง กล่าวว่า "รับประทานเถอะ" ปึงคิงเฮี้ยก็ไม่เกรงอกเกรงใจ ใช้สองมือหยิบเนื้อชิ้นหนึ่งรับประทาน

ลิ้วอุ้งอื้อนั่งขัดสมาธิที่ด้านตรงข้ามกับนาง ปึงคิงเฮี้ยไม่สนใจมันรับประทานเนื้อไปชิ้นหนึ่ง รู้สึกว่ามือเปื้อนคราบน้ำมัน จึงสลัดนิ้วมือคราหนึ่ง ลิ้วอุ้งอื้อล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งให้นางเช็ดมือ ยิ้มพลางถามว่า "น่ารับประทานหรือไม่?"

ปึงคิงเฮี้ยคีบเนื้อชิ้นที่สองรับประทาน พลางตอบว่า "ไม่เลวจริงๆ ท่านเป็นบุรุษ ไม่ทราบปรุงได้อย่างไร?"

นางกลับลืมเลือนว่าตัวเองแม้เป็นสตรี แต่ไม่เคยเข้าครัวมาก่อน

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มแฝงความเศร้าสร้อยอยู่บ้าง กล่าวว่า "พวกเราชาวยุทธจักรต้องรับประทานข้าวและรู้จักหุงข้าว หาไม่เช่นนั้นไม่อาจมีชีวิตสืบไป"

ปึงคิงเฮี้ยวุ่นวายกับการรับประทาน กล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบ แต่ว่าไฉนปรุงได้น่ารับประทานถึงเพียงนี้?"

ลิ้วอุ้งอื้อก็เริ่มรับประทาน พลางตอบว่า "ขอเพียงมีเนื้อ เราจะปรุงได้น่ารับประทานเช่นนี้"

ริมฝีปากของปึงคิงเฮี้ยติดเศษเนื้อ แต่มิเพียงไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าไม่สะอาด ตรงกันข้ามกลับแสดงออกถึงความงามเช่นชาวโลก นางกล่าวว่า "กอกอ *(พี่ชาย)* ข้าพเจ้ากระทั่งข้าวสารยังหุงไม่เป็น" นางกลับหัวร่อเยาะพี่ชายตัวเอง

ลิ้วอุ้งอื้อพลันถามว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า ที่รับประทานเป็นเนื้ออะไร?"

"เนื้ออะไรจึงน่ารับประทานถึงเพียงนี้?"

"เนื้อมนุษย์...เราเชือดคนในบ้านนี้คนหนึ่ง แล่เนื้อปิ้งย่างรับประทาน"

ปึงคิงเฮี้ยกรีดร้องคำหนึ่ง โยนเนื้อในมือทิ้ง ชี้หน้าลิ้วอุ้งอื้อ ร้องว่า "ท่าน...ท่าน..."

ลิ้วอุ้งอื้อคิดไม่ถึงว่าคำพูดสัพยอกจะสร้างความแตกตื่นแก่ปึงคิงเฮี้ยถึงเพียงนี้ รีบกล่าวว่า "ไหนเลยเป็นเนื้อมนุษย์?" เห็นปึงคิงเฮี้ยมองดูมันอย่างเคลือบแคลงสงสัย จึงกล่าวเสริมว่า "หากไม่เชื่อก็ไปดูที่เพิงด้านหลัง ผู้คนทั้งห้าคนยังอยู่ครบถ้วน"

ปึงคิงเฮี้ยยังไม่วางใจ ถามย้ำว่า "อย่างนั้นเป็นเนื้ออะไร?"

ลิ้วอุ้งอื้อตอบว่า "เนื้องู"

นี่เป็นครอบครัวนายพราน ภายในบ้านมีทั้งเนื้อกวาง เนื้อกระต่าย และเนื้องู ลิ้วอุ้งอื้อจึงตอบโดยไม่ใคร่ครวญ มิคาดปึงคิงเฮี้ยทำท่าพะอืดพะอมคิดอาเจียนออกมา ลิ้วอุ้งอื้อจึงรีบกล่าวว่า "เป็นเนื้อกระต่าย เมื่อครู่เราหลอกท่าน"

ปึงคิงเฮี้ยกะพริบตา คล้ายกับจะร้องไห้ กล่าวว่า "กระต่ายน่ารักเพียงนั้น ท่านกลับรับประทานเนื้อของมัน"

ลิ้วอุ้งอื้อยามปรกติฆ่าคนอาละวาด มีอันใดไม่กล้ากระทำ แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ค่ำคืนนี้กลับอับจนปัญญา ได้แต่กล่าวว่า "หลังจากนี้ไม่รับประทานแล้ว เป็นคนในบ้านนี้ฆ่ามันก่อน หากไม่รับประทานก็สูญเปล่า"

ปึงคิงเฮี้ยพอฟัง คล้ายลดทอนความรู้สึกกระทำบาปไป นางเองก็รับประทานใกล้อิ่มหนำ จึงไม่รับประทานอีก สายฝนที่เบื้องนอกยังโปรยปรายไม่หยุด นางชำเลืองมองบุรุษเบื้องหน้า ขนคิ้วทั้งดกหนาทั้งดำเข้ม แต่ภาวการณ์กลับคล้ายอยู่ในห้วงความฝัน

อาจบางทีเป็นเพราะเสียงฝนขับกล่อม นางลืมเลือนภาวะที่แปลกถิ่น

เกิดความคุ้นเคยทีละน้อย กลับสนทนาปราศรัยกับลิ้วอุ้งอื้อ สนทนาจนเหนื่อยอ่อน จึงหนุนหญ้าแห้งหลับใหลไป

ก่อนเข้านอนนางพลันครุ่นคิด...*เจ้าผู้นี้ฆ่าโก้วยี่เจ่ก (อารองแซ่โก้ว) รอจนมันหลับสนิทนางจะชักดาบฆ่ามัน* หลังจากตกลงใจ เสียงฝนผสมปนเปกับความคิดคำนึง สุดท้ายนางกำดาบเข้าสู่ห้วงนิทรา

ลิ้วอุ้งอื้อรอจนนางหายใจอย่างสม่ำเสมอ มุมปากค่อยปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง หลับใหลไปเช่นกัน

สายฝนตกพรำตลอดทั้งคืน

ในโลกมีการตื่นหลายประการ บ้างถูกวัตถุสิ่งของปลุกตื่นขึ้น บ้างถูกผู้คนหยิกใบหูตื่นขึ้น บ้างเกิดอาการปวดท้องจนตื่นขึ้นมา บ้างถูกฝันร้ายก่อกวนจนตื่นขึ้นมา ยังมีบ้างพลัดตกลงจากเตียงจนตื่นขึ้นมา บ้างก็ถูกเสียงกรนของตัวเองปลุกตื่นขึ้นมา

แต่ที่บรรเจิดที่สุดคือ ถูกเสียงไก่ขันไกลตาปลุกตื่นขึ้นมา

ปึงคิงเฮี้ยขยี้ตา แสงอุทัยส่องต้องดวงตาใบหน้านาง รู้สึกอ่อนโยนยิ่ง ไม่แสบเคืองตาแม้แต่น้อย อากาศของชนบทหอมจรุงราวกับดอกตูมแรกบาน

ปึงคิงเฮี้ยนอนหลับฝันดีตลอดคืน

นางยังคิดหลับต่อ แต่แล้วฉุกใจคิด พลันยันกายขึ้น ดึงเสื้อผ้ามาคลุมกาย

รอจนนางพบว่ายังสวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย ไม่มีอาการผิดปรกติค่อยคลายใจลง จากนั้นพบว่าเสื้อผ้าในมือตัวเองเป็นชุดยาวของลิ้วอุ้งอื้อต้องใจหายวาบ หรือว่าเมื่อคืนหลังจากที่ตัวเองหลับใหล คนผู้นั้นคลี่คลุมชุดยาวให้กับนาง?

แต่ว่ากองหญ้าข้างเคียงว่างเปล่า หามีเงาร่างผู้คนไม่

...มันไปยังที่ใด?

ปึงคิงเฮี้ยรีบกวาดตาไปยังนอกหน้าต่าง เห็นอาทิตย์อุทัยคล้ายไข่แดงฟองหนึ่ง ลิ้วอุ้งอื้อร่ายรำกระบี่ใต้อรุโณทัย เงากระบี่ยิ่งม่ายิ่งรุนแรง กระแสลมกระบี่ยิ่งมายิ่งแผ่วเบา

ปึงคิงเฮี้ยยืดเหนี่ยวกรอบหน้าต่างไว้ ร้องทักทายคำหนึ่ง

ลิ้วอุ้งอื้อหยุดร่ายรำกระบี่ เหลียวหน้ามาทักทายว่า "ท่านตื่นแล้ว?"

ลมอรุณโชยพัด โชยพัดปอยผมปึงคิงเฮี้ยยุ่งเหยิงเล็กน้อย ปึงคิงเฮี้ยยกมือตกแต่งเล็กน้อย ตอบว่า "ตื่นแล้ว"

ลิ้วอุ้งอื้อซุกเก็บกระบี่ มือถือห่อผ้าใบเล็กๆ กลับเข้าห้อง เนื่องเพราะมันร่างสูงใหญ่ ต้องก้มเอวลง ค่อยเข้าประตูมา ปากถามว่า "หลับสบายหรือไม่?"

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดกลับไป"

คำพูดนี้ล้วนเป็นเรื่องที่คนทั้งสองคาดคิดไม่ถึงมาก่อน ต้องเงียบงันไปชั่วขณะ ลิ้วอุ้งอื้อกลับคืนสู่เค้าความกระด้างเย็นชา กล่าวว่า "ตกลง"

มันหยิบฉวยชุดยาวขึ้นคลุมร่าง โยนห่อผ้าลงที่ข้างกายปึงคิงเฮี้ย กล่าวเสียงเย็นชาว่า "นี่เป็นเสื้อผ้าของสตรีชุดหนึ่ง ท่านสวมใส่แล้วจากไป"

ปึงคิงเฮี้ยกะพริบตากล่าวว่า "ยังไม่ไป" นางกล่าวอย่างซุกซนว่า "ข้าพเจ้ายังต้องล้างหน้า หวีสางผม เปลี่ยนเสื้อผ้า ท่านไปตักน้ำมาให้กับข้าพเจ้าอ่างหนึ่ง"

ลิ้วอุ้งอื้อองงงันวูบหนึ่ง เนื่องเพราะหลังจากที่มันมีชื่อเสียง ไม่เคยมีคนกล้าสั่งให้มันกระทำเรื่องเหล่านี้ สุดท้ายมันทอดถอนใจคำหนึ่งเดินออกไป

เมื่อมันกลับมาใหม่ ในมือถืออ่างบรรจุน้ำใบหนึ่ง พอก้าวข้ามประตูมา ปึงคิงเฮี้ยพลันกรีดร้องว่า **"ออกไป"**

ที่แท้ปึงคิงเฮี้ยกำลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เผยเห็นช่วงคอที่ขาวระหง รูปร่างอันแช่มช้อย ลิ้วอุ้งอื้อกวาดมองแวบหนึ่ง ถึงกับใจเต้นตูมตาม น้ำในอ่างสั่นกระเพื่อมขึ้นมา ปึงคิงเฮี้ยรีบคลุมเสื้อผ้าไว้ ร้องว่า "หันหลังไป หันหลังไป"

ลิ้วอุ้งอื้อหันหลังไปอย่างยากเย็น

น้ำในอ่างสะท้อนใบหน้าอันพลุ่งพล่านของมัน มันพลันแช่ศีรษะในน้ำ

ยามนั้นปึงคิงเฮี้ยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จสิ้น ขณะจะด่าทอด้วยความขุ่นเคืองแง่งอน พลันเห็นหยดน้ำหยดหยาดลงจากผมเผ้าใบหน้าลิ้วอุ้งอื้อต้องกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านทำอะไร?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวโดยไม่มองดูนางว่า "เราจะไปตักน้ำมาให้กับท่านอีกอ่างหนึ่ง"

ไม่นานให้หลัง ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงกระแสลมกระบี่อย่างเร่งร้อน

นักฆ่ารวมรวย

ที่นี้อยู่ใกล้กับสายน้ำแร่ซุยสุ้ย ในแสงอุทัยลูบไล้ แตกต่างกับยามพลบค่ำอันโศกซึ้ง เห็นท้องน้ำที่แห้งขอดกว้าง บนหินกรวดงอกเงยด้วยหญ้าเขียวดอกไม้เหลือง ลำธารน้ำที่ห่างไปไหลรินหลั่ง บอกเล่าเรื่องราวที่ไม่รู้จบ

ลิ้วอุ้งอื้อสะพายกระบี่เดินนำหน้า

ปึงคิงเฮี้ยทำปากเบ้ติดตามอยู่ด้านหลัง นางบัดเดี๋ยวขบริมฝีปาก บัดเดี๋ยวหน้าแดงซ่าน

นางเห็นลิ้วอุ้งอื้อเดินอย่างสง่างาม เห็นเป็นที่ขัดตา อดเรียกนี่มิได้ ถามว่า "ท่านปล่อยตัวผู้คนในบ้านหลังนั้นแล้วหรือไม่?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ปลดปล่อยแล้ว"

ปึงคิงเฮี้ยถามว่า "ตอนนี้ท่านคิดนำข้าพเจ้าไปยังที่ใด?"

ลิ้วอุ้งอื้อตอบว่า "ไปหาบิดาท่าน"

ปึงคิงเฮี้ยย่อมพึงพอใจต่อคำตอบนี้ กล่าวว่า "อย่าได้นำข้าพเจ้าไปยังสถานที่ที่เปลี่ยวร้าง"

"ท่านกลัวภูตผี?"

"ท่านมิต้องยุ่งเกี่ยว"

"ตกลง ไปดักรอบิดาท่านที่เมืองป้อไล้"

ยามนี้ปึงคิงเฮี้ยไล่กวดตามลิ้วอุ้งอื้อจนทัน ลิ้วอุ้งอื้อสูดได้กลิ่นกาย

สาวชนิดหนึ่ง ยังหอมจรุงกว่ากลิ่นหอมของดอกไม้อีก เนื่องจากเดินชิดใกล้ บางครั้งกระบี่ของมันกระทบถูกร่างนาง นางยังไม่รู้สึกตัว

ลิ้วอุ้งอื้อหวนนึกถึงอิริยาบถเมื่อตอนที่นางเปลี่ยนเสื้อผ้า ยังมีผิวพรรณที่ขาวนวลเนียนนั้น ต้องบังเกิดความพลุ่งพล่านใจ พลันชักกระบี่ออก

แมลงปอที่บินไล่กวดกันคู่หนึ่งถูกกระบี่ฟันร่วงหล่นลงมา

ปึงคิงเฮี้ยร้องออกมาว่า "ท่านช่างอำมหิตนัก"

ลิ้วอุ้งอื้อไม่แยแสสนใจนาง ยังคงเดินต่อไป

ปึงคิงเฮี้ยไล่กวดตามไป ร้องว่า "ท่านต้องขออภัยต่อข้าพเจ้า"

"อ้อ?"

"เช้าวันนี้...ท่านหน้าไม่อาย แอบดูข้าพเจ้า...ต้องขออภัย ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่ยอมยกโทษให้"

ลิ้วอุ้งอื้อพลันชะงักเท้าลง

มันหมุนตัวมาช้าๆ เผยอยิ้มจนเห็นฟันขาวสะอาด กล่าวว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าตอนนี้เราคิดทำอะไร?"

ปึงคิงเฮี้ยใช้สายตาที่เคลือบแคลงสงสัยมองดูมัน

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวราวทอดถอนใจว่า *"ที่เราคิดกระทำที่สุดคือข่มขืนท่าน..."*

กล่าวจบหันกายไป มันทอดถอนใจเพราะไม่เข้าใจตัวเองว่า เรื่องที่คิดกระทำที่สุดนี้ไฉนเพียงบอกออกมา แทนที่จะกระทำจริง

เมืองป้อไล้เป็นเมืองเล็กๆ ที่ผลิตเครื่องเคลือบ มีความเป็นอยู่มั่งคั่ง

ผู้คนสารพัดสารพันพำนักอยู่ที่โรงเตี๊ยมไล้ป้อ

วัตถุเรื่องราวที่พึงมีในเมืองใหญ่ สถานที่นี้ล้วนมีทั้งสิ้น ประกอบด้วยสินค้าที่หลากหลาย เสื้อผ้าสีสันลายพร้อย เกี้ยวที่เคลื่อนขวักไขว่ ม้าลาที่มายังตลาดร้านถิ่น

แน่นอน ผู้ที่มายังโรงเตี๊ยมส่วนใหญ่เป็นคนเดินทาง ทั้งมีเงินทอง

อยู่บ้าง จึงสามารถเข้าพักแรม

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวแสดงความจำนงว่า “เปิดห้องหนึ่งห้อง”

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวว่า “สองห้อง”

ลิ้วอุ้งอื้อชูนิ้วหนึ่งนิ้ว กล่าวว่า “หนึ่งห้อง”

ปึงคิงเฮี้ยชูนิ้วสองนิ้ว กล่าวว่า “สองห้อง”

เสมียนโรงเตี๊ยมหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า “ท่านทั้งสอง...ที่แท้ต้องการหนึ่งห้องหรือสองห้อง?”

หากมิใช่มันเห็นฝ่ายบุรุษสะพายกระบี่ สีหน้าปกคลุมด้วยแววอำมหิต สตรีงดงามสง่า แสดงว่ามิใช่หญิงชาวบ้านธรรมดา คงสาดหมึกบนจานหมึกใส่ตั้งแต่แรก ยามเช้าตรู่ผู้คนเบิกบานแจ่มใส กลับมาโต้เถียงต่อหน้าบิดา

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า “อุ้งอื้อ ในที่สุดท่านมาแล้ว”

ลิ้วอุ้งอื้องงงันวูบหนึ่ง หันกายไปช้าๆ สมองครุ่นคิดแผนการรับมือ มันฟังจากสุ้มเสียงก็จำแนกออกว่าผู้มาเป็นใคร

ปึงคิงเฮี้ยกลับร้องออกมาว่า “กวนไต้งัก เจ้าจระเข้เฒ่า” จากนั้นนางชี้มือไปยังลิ้วอุ้งอื้อ กล่าวว่า “ท่านหลอกข้าพเจ้ามา”

สีหน้าลิ้วอุ้งอื้อพลันเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า เดินถึงหน้าโต๊ะกลางห้อง กราบคารวะกล่าวว่า **“กวนสี่เอี้ย** *(นายที่สี่แซ่กวน)* ข้าพเจ้าทำตามคำสั่งท่าน กำจัดฆ่าคนของสำนักผ่าเผย เด็กหญิงนี้ก็ถูกหลอกลวงมา”

กวนไต้งักแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า “ยังคงเป็นหลานเรายอดเยี่ยม ผู้คนที่ล้อกงกงกับงุ่ยกงกงจัดส่งไป ไม่เทียบเท่าคนของก๊กกงกง”

ที่ข้างกายยังมีเจ้าหน้าที่ที่ติดตามจับกุมคนร้ายอีกสี่คน

ปึงคิงเฮี้ยมีสีหน้าประหวั่นลนลาน ร้องว่า “ท่าน...ท่านผู้นี้...”

ลิ้วอุ้งอื้อสอดคำเสียงเย็นชาว่า “มีฝีมืออำมหิตนัก”

กวนไต้งักยกชูถ้วยสุราขึ้น เจ้าหน้าที่สองคนจึงยกถ้วยรินสุราให้กับลิ้วอุ้งอื้อ ลิ้วอุ้งอื้อรีบกล่าวว่า “ขอบคุณกวนสี่งักประทานสุรา”

กวนได้งักดื่มสุราหมดถ้วย กล่าวว่า "ไหนเลยเพียงประทานสุรา ยังมีเงินทองกับหญิงงาม"

ลิ้วอุ้งอื้อน้อมกายกล่าวว่า "ล้วนเป็นสี่เอี้ยสนับสนุน"

กวนได้งักกล่าวว่า "หากมิใช่ท่านทำงานด้วยความหมดจด เราคิดสนับสนุนท่านก็ไม่อาจ..."

ปึงคิงเฮี้ยเกาะขอบโต๊ะ ร่ำร้องว่า "มันพูดปด มันไม่ได้ฆ่าบิดาข้าพเจ้า มันเพียงหลอกข้าพเจ้า..."

กวนได้งักพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป

ทันใดนั้น ถ้วยเคลือบที่ริมฝีปากมันแตกละเอียดดังปัง ประกายกระบี่สายหนึ่งพุ่งผ่านถ้วยสุรา แทงใส่ลำคอมัน

เหตุแปรเปลี่ยนนี้รวดเร็วยิ่ง

ผู้มาดื่มกินในห้องโถงโรงเตี๊ยม เห็นหญิงสาวนางหนึ่งเกิดเรื่องขึ้น ต่างคิดเข้ามาคุ้มครอง แต่เห็นเจ้าหน้าที่ที่ข้างกายกวนได้งักทั้งสี่ล้วนแต่งเครื่องแบบ สีหน้าถมึงทึงดุร้าย ล้วนกลัวตอแยเภทภัยใส่ตัว

กวนได้งักถูกกระบี่แทงทำร้าย ผู้คนในห้องอาหารยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งก็ชักกระบี่ออก ลิ้วอุ้งอื้อวาดกระบี่ตามสภาวะแทงใส่ดั้งจมูกของเจ้าหน้าที่นั้น

เจ้าหน้าที่ผู้นี้มีปฏิกิริยารวดเร็วที่สุด พลังฝีมือกล้าแข็งที่สุด ดังนั้นตกตายก่อน

ขณะที่ลิ้วอุ้งอื้อถอนดึงกระบี่จนโลหิตฉีดพุ่งจากใบหน้าเจ้าหน้าที่นั้น เจ้าหน้าที่อีกสามคนพากันชักดาบออกถือมั่น

เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งตวาดว่า **"เจ้า..."** ลิ้วอุ้งอื้อชิงตวัดเท้าเตะโต๊ะลอยขึ้น ทั้งถ้วยตะเกียบจานชามครอบใส่มันจนหมดสิ้น

เจ้าหน้าที่อีกสองคน หนึ่งควงดาบโถมเข้ามา หนึ่งร่ายรำดาบพุ่งตัวออกไป

ลิ้วอุ้งอื้อกระโดดปราด ก็หลบรอดจากดาบของเจ้าหน้าที่ พร้อม

กับแทงกระบี่ทะลุใต้โต๊ะลงไป จบชีวิตของเจ้าหน้าที่ที่ร้องตวาดเพียงครึ่งหนึ่ง

ต่อจากนั้นมันหันขวับไป

เจ้าหน้าที่ที่จู่โจมดาบใส่มันเห็นผิดท่า ชิงหมุนตัวหลบหนี

มันขณะจะลอยข้ามหน้าต่างออกไป ลิ้วอุ้งอื้อก็ติดตามทัน แทงกระบี่ใส่กลางหลังมัน

เจ้าหน้าที่นั้นร้องเสียงพิกล แทนที่จะลอยลิ่วออกไป กลับร่วงฟาดลง ปรากฏโลหิตฉีดพุ่งเป็นลำยาว

ลิ้วอุ้งอื้อถือกระบี่หมุนตัว เจ้าหน้าที่ที่หลงเหลืออีกคนหนึ่งกลับหลบหนีไปจนไร้ร่องรอย

มันแทงกระบี่กลับหลัง แทงใส่ปากเสมียนโรงเตี๊ยมซึ่งสั่นระริกไม่หยุดยั้ง เสมียนโรงเตี๊ยมแผดร้องครึ่งเสียงก็จบสิ้นชีวิตไป

ปึงคิงเฮี้ยร้องโอยออกมา ร้องว่า “ท่านไฉนฆ่ามันด้วย...”

ลิ้วอุ้งอื้อไม่กล่าวมากความกับนาง ฉุดลากนางออกจากโรงเตี๊ยมทั้งสองไม่สนใจว่าตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนสัญจร พุ่งผ่านถนนตรอกซอยจวบจนออกจากตัวเมือง มาถึงละแวกเก๋งโบราณข้างทาง

ที่นี้ความจริงเป็นสถานที่ร่ำลาจากกัน เพาะปลูกต้นหยางต้นหลิวสร้างเก๋งโบราณเจ็ดแปดหลัง เว้นระยะห่างกันพอประมาณ

เมื่อบรรลุถึงที่นี้ ปึงคิงเฮี้ยก็สลัดหลุดจากเงื้อมมือลิ้วอุ้งอื้อ หยุดยืนไม่ยอมไป

ลิ้วอุ้งอื้อชะงักเท้าเหลียวมองมา

ปึงคิงเฮี้ยนวดเฟ้นมือที่ถูกบีบจนเจ็บปวด ร้องว่า “ในเมื่อกลัวไยต้องฆ่าคน? ฆ่าคนแล้วลนลานถึงเพียงนี้ รังแต่เป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน”

ลิ้วอุ้งอื้อถามว่า “ท่านจะไปหรือไม่?”

ปึงคิงเฮี้ยสวนคำว่า “ข้าพเจ้าไม่ไป ข้าพเจ้ามายังเมืองป้อไล้เพื่อหาบิดา” จากนั้นร้องอย่างนึกได้ว่า “เมื่อครู่ท่านไฉนบอกว่าฆ่าบิดาข้าพเจ้า?”

ลิ้วอุ้งอื้อทอดถอนใจกล่าวว่า “เราไม่กล่าวเช่นนี้ ไหนเลยคลาย

ความระแวดระวังของกวนไต้งักได้ เราคาดว่ามันจะช้าเร็วต้องทราบเรื่องที่เราฆ่าเซียวทิถัง หากไม่ฆ่ามัน สักวันหนึ่งมันจะฆ่าเรา”

ปึงคิงเฮี้ยยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า “ท่านเมื่อเป็นพวกเดียวกับมัน คิดฆ่ามันง่ายดายยิ่ง ท่านพร่ำกล่าววาจาเยินยอมากมายปานนั้นไยกัน?”

ลิ้วอุ้งอื้อแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า “ฆ่ามันไม่ยากนัก ปัญหาอยู่ที่บริวารของมันทั้งสี่ไม่อาจปล่อยให้หนีรอดได้แม้สักคนเดียว ขอเพียงเล็ดลอดไปคนหนึ่ง ค่ายตะวันออก ค่ายตะวันตก ราชองครักษ์เสื้อแพร เจ้าหน้าที่ที่ติดตามจับกุมคนร้ายจะคิดบัญชีกับท่าน...”

ปึงคิงเฮี้ยค่อยร้อนใจขึ้นมา กล่าวว่า “แต่ว่า...เมื่อครู่มีคนหลบหนีไปคนหนึ่ง”

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “เมื่อท่านร่ำร้องวุ่นวาย เรากลัวกวนไต้งักระแวงสงสัย ได้แต่ชิงลงมือ คิดจัดการให้หมดสิ้น ยังถูกศัตรูหนีรอดไปคนหนึ่ง...ครั้งนี้ยุ่งยากมากแล้ว”

ปึงคิงเฮี้ยอึ้งไปวูบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า “แต่ว่าท่านอยู่ดีๆ ฆ่าเสมียนโรงเตี๊ยม นับเป็นผู้กล้าอันใด?”

“มันเป็นพวกเดียวกับเจ้าหน้าที่”

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อ ต่อให้มีหลักฐานอันใด?”

“ต่อให้พวกมันมิใช่พวกเดียวกัน มันเห็นโฉมหน้าพวกเรา ทางกรมเมืองต้องสั่งให้มันวาดภาพเหมือนของพวกเรา เพื่อติดตามจับกุมพวกเรา”

“เพราะเหตุนี้ท่านจึงฆ่ามัน?”

“เรายินยอมฆ่าคนผิด ไม่ยอมปล่อยปละละเว้นผู้คนหลุดรอดไป”

“ท่านช่างอำมหิตนัก”

ลิ้วอุ้งอื้อไม่นำพา ยื่นมือหมายฉุดดึงนาง ปึงคิงเฮี้ยหดมือหลบเลี่ยง ลิ้วอุ้งอื้อจึงกล่าว “ท่านยังไม่ยอมไป?”

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวว่า “หากท่านไปหาบิดาข้าพเจ้าจริงๆ ข้าพเจ้าค่อย

ตามท่านไป”

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า “เราสืบทราบสำนักผ่าเผยท่านเดินทางไปยังภูเขาโฮ้วเท้า เพื่อหารือกับคนของชมรมด้ามดาบ เมื่อไม่อาจหยุดพักรั้งรอที่เมืองป้อไล้ พวกเราก็ไปยังหมู่ตึกอั้งเฮียะเบื้องหน้าเพื่อรอคอยท่านผู้เฒ่า”

ปึงคิงเฮี้ยได้ยินคนเสเพลที่ดุร้ายผู้นี้เรียกบิดาตัวเองเป็น “ท่านผู้เฒ่า” ค่อยบังเกิดความวาบหวามใจ ส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า “ลองเชื่อท่านสักครั้ง”

กล่าวพลางยื่นมือต่อลิ้วอุ้งอื้อ ให้ลิ้วอุ้งอื้อยึดกุมไว้

ทั้งสองเดินผ่านเก๋งสามสี่หลัง พลันเห็นเก๋งเบื้องหน้าตกแต่งอย่างเลิศหรู ข้างเก๋งจอดไว้ด้วยเกี้ยวอันวิจิตรงดงามหลังหนึ่ง พื้นปูพรมแดงถึงภายในเก๋ง ราวกับว่าคนในเกี้ยวไม่ต้องการให้รองเท้าเหยียบพื้นดิน ภายในเก๋งมีเงาคนพลุกพล่าน แว่วเสียงมโหรีเครื่องสายขับกล่อม ปรากฏกลิ่นหอมของสุราโชยออกมา แต่ดูไปนอกจากคนผู้หนึ่งแล้ว ทุกคนล้วนแต่ยืนอยู่

ปึงคิงเฮี้ยบังเกิดความสงสัยอยากรู้ อุทานว่า “ผู้ใดภูมิฐานถึงเพียงนี้?”

แต่ว่านางไม่ได้ยินลิ้วอุ้งอื้อตอบคำ พอเบือนหน้ามอง เห็นลิ้วอุ้งอื้อหน้าตาเคร่งเครียด มือที่กุมมือนางเปลี่ยนเป็นกระด้างดั่งศิลา

ปึงคิงเฮี้ยอดกล่าวเบาๆ มิได้ว่า “คน...คนผู้นี้เป็นใคร?”

ลิ้วอุ้งอื้อพลันบีบมือนางโดยแรง จากนั้นก้าวยาวๆ ไปยังเก๋งเลิศหรู ประสานมือทักทายว่า “ฮั่งเฮีย จากมาสบายดี?”

ภายในเก๋งบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนระโหยหากทว่าน่าฟังเสียงหนึ่งดังว่า “ลิ้วเฮีย ผู้น้องคิดถึงแทบตายแล้ว”

คนกล่าววาจานั่งอยู่กลางเก๋ง หันหลังให้กับแสงอาทิตย์ ยามกะทันหันไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา เพียงแว่วเสียงเล็บนิ้วดังเบาๆ บนโต๊ะหินภายในเก๋งนอกจากจัดเรียงสุราอาหารแล้ว ยังมีกระบี่เล่มหนึ่ง

แต่ลิ้วอุ้งอื้อทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร

คนผู้นี้คือฮั่งเซาะท้ง

หัวหน้าราชองครักษ์ที่มีสิทธิ์พกพาดาบภายในวัง...นักฆ่ารุ่มรวยฮั่งเซาะทัง

ลิ้วอุ้งอื้อหัวร่อแล้ว มันกล่าวว่า "ผู้ใดกล้าคิดหมายให้ท่านพี่ตาย นอกจากคนผู้นั้นมีศีรษะแปดสิบเอ็ดหัว"

นักฆ่ารุ่มรวยฮั่งเซาะทังมองดูเล็บนิ้วที่ไว้จนยาว ส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า "มากอีกหนึ่งหัวก็ไม่ได้ น้อยอีกหนึ่งหัวก็ไม่ได้หรือ?"

ลิ้วอุ้งอื้อมองดูกระบี่บนโต๊ะหิน ปากกล่าวว่า "ตระกูลกี้แห่งหล่งไซสนับสนุน**กลุ่มตังลิ้ม***พวกมันมีทั้งสิ้นแปดสิบสามชีวิต ท่านพี่ใช้กระบี่เล่มเดียวสังหารแปดสิบชีวิต อีกสามคนฮั่งเฮียหนึ่งรับไว้เป็นภรรยา หนึ่งให้เป็นหญิงรับใช้ หนึ่งเป็นบุตรบุญธรรม อย่างนั้นมิใช่ต้องมีศีรษะเกินแปดสิบหัวค่อยรอดพ้นจากความตายหรือ?"

เรื่องที่นักฆ่ารุ่มรวยบุกหมู่ตึกตระกูลกี้ สังหารผู้คนแปดสิบคน เป็นผลงานก่อนที่นักฆ่ารุ่มรวยจะมีชื่อเสียง แต่ว่ามีคนล่วงรู้ไม่มากนัก

นักฆ่ารุ่มรวยแคะเล็บนิ้วตัวเอง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "นั่ง"

ลิ้วอุ้งอื้อปฏิบัติตาม ทรุดกายนั่งลง

ปึงคิงเฮี้ยทราบว่าสถานการณ์ซ่อนอันตราย แต่เห็นลิ้วอุ้งอื้อไม่ได้ยึดถือนางอยู่ในเหตุการณ์ ในสายตาของนักฆ่ารุ่มรวยก็คล้ายมองไม่เห็นนาง

นางยังล่วงรู้ว่าการต่อสู้เปิดฉากขึ้นได้ทุกเมื่อ ลิ้วอุ้งอื้อแม้แย้มยิ้ม แต่นางรู้สึกว่าลิ้วอุ้งอื้อยังตื่นเต้นตึงเครียดกว่าตอนเผชิญหน้ากับลี้โป่วอีที่เทือกเขาปวยเล้งเนี่ย ลอบสังหารเซียวทิถังที่ริมบึงดอกเหมย และจู่โจมทำร้ายกวนไต้งักที่โรงเตี๊ยมไล้ป้ออีก

ลิ้วอุ้งอื้อไฉนกลัวเกรง ถึงกับครั่นคร้ามต่อนักฆ่ารุ่มรวยถึงเพียงนี้?

เสียงแคะเล็บนิ้วหยุดชะงักลง ได้ยินนักฆ่ารุ่มรวยกล่าวว่า "ลิ้วเฮีย

---

* *สมัยราชวงศ์ซ้องมีการจัดตั้งสถานศึกษาตังลิ้มที่เมืองบ้อเซียะ ลุล่วงถึงราชวงศ์หมิง คนในสถานศึกษาแต่งบทความแฉกดันบ้านเมือง จึงถูกเรียกขานเป็นกลุ่มตังลิ้ม และถูกขุนนางโฉดงุ่ยตงเฮี้ยงกวาดล้างสิ้น*

ประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงอีกแล้ว”

ลิ้วอุ้งอื้อใจสั่นสะท้าน หรือว่าเจ้าผู้นี้ทราบเรื่องที่ตนเองฆ่ากวนได้งักแล้ว? เปลือกนอกกลับกล่าวว่า “ความดีความชอบอันใด?”

นักฆ่ารุ่มรวยหัวร่อพลางกล่าวว่า “แม่นางปึงแห่งสำนักผ่าเผยเมื่ออยู่ร่วมกับลิ้วเฮีย คาดว่าคงชิงประกอบความดีความชอบเข่นฆ่าคนของสำนักผ่าเผยจนสิ้นซากแล้ว”

ลิ้วอุ้งอื้อคลายใจลง ดูท่านักฆ่ารุ่มรวยยังไม่ทราบเรื่องที่ตนเองฆ่ากวนได้งัก จึงกล่าว “เรื่องนี้หรือ? ฮาฮา”

มันส่งเสียงหัวร่อ กล่าวได้ว่าใช่ และกล่าวได้ว่ามิใช่ มันไม่ทราบว่านักฆ่ารุ่มรวยล่วงรู้มากน้อยเท่าใด การไม่แสดงท่าทีจึงเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด

นักฆ่ารุ่มรวยพลันกล่าวว่า “น่าเสียดายเซียวทิถังตายแล้ว...”

มันจงใจลากคำ *“แล้ว”* เป็นพิเศษ ทั้งยังเพ่งตามองลิ้วอุ้งอื้อ คล้ายรอให้อีกฝ่ายกล่าวสืบต่อ

ลิ้วอุ้งอื้อกำกระบี่ในแขนเสื้อ เปลือกนอกยังแย้มยิ้มดุจเดิม รอให้อีกฝ่ายกล่าววาจา

นักฆ่ารุ่มรวยหยุดการแคะเล็บนิ้ว เงยหน้าขึ้นถามว่า “ลิ้วเฮียไม่ทราบเรื่องนี้หรือ?”

ลิ้วอุ้งอื้อตกลงใจขจัดเภทภัยรายนี้ไป จึงกล่าว “พอได้ยินมาบ้าง เราคิดขอสนทนาเป็นส่วนตัว”

คำพูดของมันคิดทดสอบดู หากนักฆ่ารุ่มรวยระวังป้องกันมัน ต้องไม่อยู่ร่วมกับมันเป็นลำพัง หากไม่ระวังป้องกันมัน ต้องรับปากคำร้องขอของมัน

นักฆ่ารุ่มรวยขมวดคิ้วคราหนึ่ง

ลิ้วอุ้งอื้อสูดลมหายใจลึกและช้าคำหนึ่ง คนคล้ายลูกธนูที่พาดสายพอกระทบก็ปล่อยออก

มิคาดนักฆ่ารุ่มรวยรับคำว่า *"ตกลง"* พลางยกมือขึ้น บ่าวไพร่และสมุนบริวารภายในเก๋งล้วนห้อยมือสำรวม ล่าถอยออกไป

ภายในเก๋งเพียงหลงเหลือนักฆ่ารุ่มรวย ปึงคิงเฮี้ยและลิ้วอุ้งอื้อสามคน

นักฆ่ารุ่มรวยกล่าวว่า "ลิ้วเฮียมีคำพูดใดบอกได้อย่างเต็มที่"

ลิ้วอุ้งอื้อคิดไม่ถึงว่านักฆ่ารุ่มรวยไม่ยอมออกจากเก๋ง หากแต่ไล่สมุนบริวารออกไป เมื่อเป็นเช่นนี้นักฆ่ารุ่มรวยแม้ไม่มีผู้คนอยู่ข้างกาย แต่หากเกิดเรื่องขึ้น ผู้คนที่ซุ่มอยู่รอบข้างจะฮือเข้าช่วยเหลือ

ลิ้วอุ้งอื้อตัดใจกล่าวว่า **"กวนสี่เอี้ย** *(นายที่สี่แซ่กวน)* ก็ตายแล้ว ฮั่งเฮียใช่ได้ยินมาหรือไม่?"

นักฆ่ารุ่มรวยส่งเสียงดังอ้อ ไม่ได้ซักถามต่อ

ลิ้วอุ้งอื้อความจริงคิดหยั่งดูปฏิกิริยาของนักฆ่ารุ่มรวย ยามนี้กลับเป็นโจรใจหวั่นหวาด หัวร่อดังๆ สามครากล่าวว่า "ดูท่าเป้าหมายคนต่อไปเกรงว่ามิใช่ท่าน หากแต่เป็นเรา"

นักฆ่ารุ่มรวยถามว่า "ลิ้วเฮียทราบได้อย่างไร?"

ลิ้วอุ้งอื้อย้อนถามว่า "ฮั่งเฮียไฉนอยู่บนเส้นทางนี้?"

"เพื่อรอท่าน"

"รอเราด้วยเหตุใด?"

"ลิ้วเฮียสมควรทราบสาเหตุดี" พลางก้มศีรษะลงแคะเล็บนิ้วที่ไว้ยาวเป็นพิเศษอีก

ซึ่งความจริง นักฆ่ารุ่มรวยพบพานลิ้วอุ้งอื้อบนเส้นทางเก๋งโบราณล้วนเป็นเหตุบังเอิญ มันอยู่ระหว่างเร่งรุดมายังเมืองป้อไล้ กลับเห็นลิ้วอุ้งอื้อร่วมทางกับปึงคิงเฮี้ยอย่างสนิทสนม ด้วยสัญชาตญาณของนักฆ่า ฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง

มันจงใจไม่เป็นฝ่ายทักทาย แต่ว่าลิ้วอุ้งอื้อทักทายมันก่อน

มันความจริงคลายความสงสัยไปบ้าง แต่ลิ้วอุ้งอื้อพอเอ่ยปากก็เยินยอมัน

มันทราบว่าลิ้วอุ้งอื้อมีนิสัยเย่อหยิ่งยโส การกระทำเช่นนี้ต้องมีจุดมุ่งหมาย จึงจงใจเอ่ยถึง "ความดีความชอบ" เพื่อทดสอบ จากนั้นใช้เรื่องที่ทราบมาว่าเซียวทิถังถูกฆ่าที่ริมบึงดอกเหมย หยั่งดูปฏิกิริยาของลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อร้องขอสนทนาเป็นส่วนตัว สร้างความตื่นตัวแก่มันกว่าเดิม พอทราบข่าวการตายของกวนไต้งัก เปลือกนอกแม้ไม่ยินดียินร้าย แท้ที่จริงกลับสะท้านหวั่นไหว จงใจบอกว่ารอลิ้วอุ้งอื้ออยู่ที่นี่

แต่ว่าลิ้วอุ้งอื้อไม่แตกตื่นลนลาน ดูอันใดไม่ออก

มีอยู่ประการหนึ่งที่นักฆ่ารุ่มรวยแน่ใจ

มันรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟัน

บนร่างลิ้วอุ้งอื้อแผ่ซ่านรังสีการฆ่าฟันเกรี้ยวกราดรุนแรงชนิดหนึ่ง

มันเองก็มีรังสีการฆ่าฟันเช่นนี้

มันพลันตกลงใจประการหนึ่ง

...ไม่ว่าลิ้วอุ้งอื้อกับสำนักผ่าเผยมีมูลเหตุอันใด การตายของเซียวทิถังกับกวนไต้งักมีส่วนเกี่ยวข้องกับลิ้วอุ้งอื้อหรือไม่ ยังคงชิงลงมือก่อน คร่ากุมคนเอาไว้ หากมีความจำเป็นก็จะฆ่าคน

มันพอได้รับรายงานถึงสภาพการตายเซียวทิถัง ก็กล่าวกับเต็กโซ่วเจ็งว่า "ไฉนคล้ายเป็นการลงมือของลิ้วอุ้งอื้อ?" ยามนี้ความคิดเช่นนี้ยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

...ยินยอมฆ่าคนผิด ไม่ปล่อยให้ผู้คนรอดชีวิต

นี่เป็นหลักการของนักฆ่าที่เด่นล้ำเช่นมัน

ดังนั้นนักฆ่ารุ่มรวยหัวร่อแล้ว

มันม้วนแขนเสื้อ ยกป้านสุราที่สร้างจากเงินรินสุราให้กับลิ้วอุ้งอื้อถ้วยหนึ่ง และรินสุราให้กับตนเองถ้วยหนึ่ง ฉวยโอกาสที่รินสุรา รอคอยคำตอบของลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อก็นึกถึงการลงมือ หากมันมาเพียงลำพัง ต่อให้ฆ่านักฆ่ารุ่มรวยไม่สำเร็จ อย่างน้อยก็สามารถฝ่าวงล้อมออกไป แต่ว่ามันยังมีปึงคิง

เฮี้ย

...หากไม่สบโอกาสเหมาะ ไม่ลงมือโดยวู่วาม

นี่เป็นหลักการฆ่าคนของลิ้วอุ้งอื้อ

ดังนั้นมันก็ยิ้มพลางกล่าวว่า "ฮั่งเฮียไฉนรออยู่บนเส้นทาง เราขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ"

ปึงคิงเฮี้ยอดกล่าวมิได้ว่า "สนใจไยกันว่ามันรอด้วยเหตุใด พวกเราไปกันเถอะ"

ลิ้วอุ้งอื้อเหลียวหน้าไปดูว่า "อย่าได้เสียมารยาทต่อฮั่งเฮีย"

พริบตานี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตเห็นนักฆ่ารุ่มรวยดีดเล็บนิ้วคราหนึ่ง ดีดพุ่งยาผงหลายจุดตกลงในถ้วย ละลายกับสุราในบัดดล

จากนั้นนักฆ่ารุ่มรวยยกถ้วยสุราของตนเองขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ลิ้วเฮีย เราคารวะท่านจอกหนึ่ง"

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มพลางแนะนำว่า "แม่นางผู้นี้คือ..."

นักฆ่ารุ่มรวยชิงกล่าวว่า "เราทราบ คุณหนูสามตระกูลปึงกับลิ้วเฮียเฉกเช่นทารกทองธิดาหยก เหมาะสมกันยิ่ง"

กล่าวพลางรินสุราให้กับปึงคิงเฮี้ยถ้วยหนึ่ง ลิ้วอุ้งอื้อชิงขันอาสายกสุราให้กับนาง

นักฆ่ารุ่มรวยยกชูถ้วยสุราต่อหนุ่มสาวทั้งสอง กล่าวว่า "เชิญเถอะ"

คนทั้งสามดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น

ปึงคิงเฮี้ยดื่มสุราไม่เป็น แต่เนื่องเพราะถูกผู้คนทอดทิ้งไม่แยแส ได้รับความอัดอั้นตันใจ กอปรกับคิดแสดงความองอาจของธิดายุทธจักรออกมา จึงดื่มสุราลงไป รู้สึกมีความร้อนสายหนึ่งพลุ่งขึ้นจากท้องน้อย ต้องร้องโพล่งว่า "ข้าพเจ้าทราบ พวกท่านหลังจากดื่มสุราโอภาปราศรัยจะต่อยตีอย่างเอาเป็นเอาตาย เช่นเดียวกับที่ท่านฆ่าจระเข้ปากใหญ่นั้น"

คำพูดของนางนี้คล้ายจุดไฟใส่สุราร้อนแรง เมื่อกล่าวจบคำ ยอดฝีมือในบริเวณทั้งสอง หนึ่งตะปบกระบี่บนโต๊ะหิน หนึ่งชักกระบี่จากในแขน

เสื้อ

ระหว่างลิ้วอุ้งอื้อกับนักฆ่ารุ่มรวยความจริงกั้นด้วยโต๊ะหินตัวหนึ่ง ส่วนปึงคิงเฮี้ยนั่งอยู่ข้างกายลิ้วอุ้งอื้อคล้อยไปทางด้านหลังเล็กน้อย ภายในเก๋งมีแสงสว่างไม่เพียงพอ ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา

แต่พริบตานั้นภายในเก๋งปกคลุมด้วยเสียงลมกระบี่ระคายหู ถักสานด้วยประกายกระบี่แปลบปลาบ

ปึงคิงเฮี้ยอ้าปากหมายร่ำร้อง แต่สุ้มเสียงถูกพลังกระบี่ภายในเก๋งตัดขาด คิดหมายล่าถอย หนทางถอยก็ถูกประกายกระบี่ฟันขาดสะบั้น

พริบตานั้น ผู้คนที่นอกเก๋งไม่ทราบว่าภายในเก๋งเกิดเรื่องใด แม้แต่ปึงคิงเฮี้ยก็ไม่ทราบว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ

กระแสลมกระบี่พลันสงบลง

ลิ้วอุ้งอื้อกับนักฆ่ารุ่มรวยยังคงนั่งอยู่ โดยที่กั้นด้วยโต๊ะหิน สุราอาหารบนโต๊ะยังจัดตั้งเรียงราย ไม่มีจานใดพลิกคว่ำตกหล่น

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงดังเบาๆ ปึงคิงเฮี้ยรู้สึกใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก จากนั้นได้ยินเสียงติ๊ก ค่อยพบว่าขอบโต๊ะที่อยู่ใกล้กับลิ้วอุ้งอื้อปรากฏโลหิตหยดหยาดทีละหยด เนื่องเพราะยามพลบค่ำเลือนราง คราบโลหิตจึงเป็นสีน้ำตาลเข้ม

โลหิตไหลหลั่งออกจากร่างลิ้วอุ้งอื้อ

ปึงคิงเฮี้ยคิดกรีดร้อง แต่ใช้มือปิดปากตัวเองไว้

เนิ่นนานให้หลัง ลิ้วอุ้งอื้อจึงกล่าว “ฮั่งเฮียมีเพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม”

ได้ยินเสียงเพียะ นักฆ่ารุ่มรวยวางกระบี่ลงบนโต๊ะดังเดิม ปากกล่าวว่า “เพลงกระบี่ของท่านยังรวดเร็วกว่าเรา เพียงแต่ท่านคล้ายรับบอบช้ำภายใน”

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างยากเย็นว่า “ดังนั้นท่านแทงถูกเรา”

น้ำเสียงมันแฝงความเหนื่อยล้า แต่พอกล่าวจบคำ กลับเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วราวเหยี่ยวโฉบกระต่าย

มือซ้ายมันโอบรั้งปึงคิงเฮี้ยที่แตกตื่นลนลาน กระบี่ในมือขวาแผ่

พุ่งประกายกระบี่กลุ่มหนึ่ง พุ่งโถมออกไป

มันเพิ่งพุ่งปราดออกจากเก๋ง เท้ายังไม่แตะสัมผัสพื้น ก็เผชิญการจู่โจมจากบนเก๋ง กลางพุ่มไม้ และหลังก้อนหินสามแห่ง

คนจู่โจมทำร้ายทั้งสามล้วนขาดช่วงแต่กลางคัน

มิใช่พวกมันละทิ้งการจู่โจมทำร้าย หากทว่าจบชีวิตใต้กระบี่ของลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อโน้มตัวถาโถมออกไป

มือซ้ายมันยังฉุดดึงตัวปึงคิงเฮี้ย

ในยามนั้นใต้พื้นดิน บนต้นไม้ปรากฏเงาคนประกายดาบพวยพุ่งขึ้นถาโถมลง จู่โจมอย่างต่อเนื่อง

ลิ้วอุ้งอื้อไม่นำพากับท่าจู่โจมเหล่านี้

มันแบ่งแยกสมาธิสี่ส่วนไปที่นักฆ่ารุ่มรวยซึ่งยังนั่งอยู่ภายในเก๋ง แบ่งแยกสมาธิอีกสามส่วนอยู่ที่ปึงคิงเฮี้ย เพียงใช้พลังสามส่วนรับมือกับการซุ่มจู่โจม

พริบตานั้นมันถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง สังหารผู้คนเจ็ดคน

แต่เบื้องหน้ายังคงปรากฏประกายดาบขวางทาง

มันคุมกระบี่เข้าหาประกายดาบ

ที่มันกลัวเกรงมิใช่ดาบ หากแต่เป็นกระบี่ซึ่งจัดวางบนโต๊ะหินภายในเก๋ง

ปรากฏผู้คนอีกหกคนแผดร้องพลางล้มลง

แต่กระจกทองเหลืองบานหนึ่งแหวกผ่านประกายกระบี่เข้ามา กระแทกใส่กลางหลังลิ้วอุ้งอื้อโดยไร้เสียง

ปึงคิงเฮี้ยร้องอุทานออกมา ใช้ดาบปิดป้อง รู้สึกสะท้านที่ข้อมือ ดาบผีเสื้อแทบหลุดจากมือ แต่นับว่าปัดป่ายกระจกทองเหลืองพ้นห่าง

ยามนั้นกระบี่ของลิ้วอุ้งอื้อวกกลับมา แทงถูกชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษที่ถือกระจก แต่ยังถอยปราดไป

ลิ้วอุ้งอื้อไม่ไล่ติดตาม ยังคงโถมไปยังเบื้องหน้า
เบื้องหน้ามีหนทางแล้ว
เป็นทางโลหิตที่เหยียบย่ำซากศพของศัตรูไป

ลิ้วอุ้งอื้อสังหารศัตรูอีกสี่คน ที่เท้าถูกสามง่ามแทงใส่ ค่อยนำปึงคิงเฮี้ยหลบหนีออกมา

มันพุ่งปราดขึ้นบนต้นไม้ แล้วทิ้งตัวลงวิ่งไปตามทางหลวง จากนั้นฉุดลากปึงคิงเฮี้ยหมอบซุ่มในพงหญ้า ไม่นานก็วิ่งตะบึงอยู่บนทางน้อยสายหนึ่ง

ยามนี้เดือนเสี้ยวแขวนอยู่ที่ขอบฟ้า ลิ้วอุ้งอื้อเอี้ยวตัวมาถามว่า "ท่านบอก ท่านคิดไปที่ใด?"

ปึงคิงเฮี้ยเห็นเสื้อผ้าบนร่างมันถูกย้อมเป็นสีน้ำตาล ทราบว่านั่นเป็นโลหิต หากยังไหลหลั่งต่อไป ต่อให้เป็นผู้เข้มแข็งปานใดก็ต้องล้มลง จึงกล่าวด้วยจิตใจว้าวุ่นว่า "ข้าพเจ้า..."

ลิ้วอุ้งอื้อเลิกคิ้ว กล่าวราวกับยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า "ท่านยังจะตามหาบิดาท่านหรือ?"

ปึงคิงเฮี้ยไม่ทราบตอบอย่างไรดี ถึงกับคิดบอกว่า *'เราติดตามท่านหลบหนีไปถึงสุดหล้า...'* ลิ้วอุ้งอื้อเห็นนางรีรอลังเล จึงกล่าว "ตกลง พวกเรากลับไปยังเมืองป้อไล้"

ปึงคิงเฮี้ยเข้าใจว่ามันจะนำพานางไปยังหมู่ตึกอั้งเฮียะ คิดไม่ถึงว่าจะย้อนกลับไปยังสถานที่อันตรายนั้น ต้องร้องว่า "กลับไป? นั่นจะได้อย่างไร? วันนี้ยังก่อเรื่องไม่พอหรือ..."

ลิ้วอุ้งอื้อใช้มือหนึ่งฉีกแขนเสื้อแถบหนึ่ง ใช้ปากคาบเศษผ้าไว้ ยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นเหยียบบนโขดหิน พันปากแผลในลักษณะนี้ ทางหนึ่งกล่าว "พวกมันนึกไม่ถึงว่าพวกเราจะกลับไป ดังนั้นพวกเรากลับไป"

ปึงคิงเฮี้ยมองดูลิ้วอุ้งอื้อกัดฟันพันบาดแผลใต้แสงจันทร์ พลันบังเกิด

ความพลุ่งพล่านใจ รู้สึกว่านักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร มิใช่นักกวี ผู้ขับกล่อมคนลีลาศดังที่คาดคิดไว้ หากแต่เป็นสุนัขป่าตัวหนึ่ง ที่เลียแผลใต้แสงจันทร์ จากนั้นออกตามล่าเหยื่อต่อไป

ปึงคิงเฮี้ยตะกุกตะกักว่า "เมื่อครู่...หากมิใช่ข้าพเจ้า..."

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หากมิใช่ท่านร้องออกมา ต่อให้ฮั่งเซาะทั้งลงมือ ก็ไม่เด็ดเดี่ยวปานนั้น มาตรว่ามันฉวยโอกาสที่เราคุ้มครองท่านแทงใส่เราหนึ่งกระบี่ ก็ยากรับรองว่าไม่ถูกเราทำร้าย แต่ว่า..." มันมองดูปึงคิงเฮี้ย ยิ้มพลางกล่าวว่า "หากมิใช่ท่านต้านทานกระจกทองเหลืองบานนั้นไว้ ตอนนี้เราคงเดินไม่ไหวแล้ว"

ปึงคิงเฮี้ยรู้สึกว่าน้ำเสียงเยาะเย้ยและชมเชยของมันล้วนไม่นำพา ดวงตาที่ล้ำลึกคู่นั้นคล้ายไข่มุกที่ฝังอยู่ในซอกหิน มองดูนางอย่างไม่เป็นมิตร นี่ต่างกับแววตาอันนุ่มนวลที่นางเคยนึกฝันไว้ นางรู้สึกว้าวุ่นใจ จากนั้นนึกถึงปัญหาที่ค้างคาใจประการหนึ่ง ถามโพล่งว่า "เจ้าผู้นั้นเมื่อชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ไฉนไม่ไล่ตามมา?"

ลิ้วอุ้งอื้อตอบว่า "เราก็ไม่เข้าใจ"

หลังจากที่ลิ้วอุ้งอื้อนำปึงคิงเฮี้ยฝ่าออกจากวงล้อม ชายฉกรรจ์หน้าฝีดาษที่ใช้กระจกทองเหลืองนั้นค่อยลากฝีเท้ากลับเข้าเก๋ง หอบหายใจกล่าวว่า "คุณชาย ท่าน...ไฉนไม่ลงมือ?"

นักฆ่ารุ่มรวยฮั่งเซาะทั้งหน้าซีดสลด เพียงกล่าวว่า *"สุรา"*

ชายฉกรรจ์นั้นรับฟังไม่เข้าใจ นักฆ่ารุ่มรวยกล่าวอย่างยากเย็นว่า "มันสับเปลี่ยนถ้วยสุรา มันรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ทั้งต้องแบ่งแยกสมาธิดูแลหญิงสาวนั้น ดังนั้นถูกเราแทงใส่หนึ่งกระบี่ แต่ว่าเราดื่มสุราพิษของตัวเองลงไป ไม่อาจประคองตัวสืบไป จึงจงใจทิ้งกระบี่ไว้บนโต๊ะ มันไม่กล้าเสี่ยงชีวิตสืบต่อ ได้แต่ฝ่าออกจากวงล้อม"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "สุราพิษนั้น..."

"เราเป็นคนแพร่พิษ ย่อมสามารถขจัดรักษา เจ้าผู้นั้นปล่อยให้มันไปเถอะ"

"ดูท่าผู้แซ่ลิ้วก็ไม่แน่ใจว่าในสุรามีพิษ"

"แน่นอน ไม่เช่นนั้นมันต้องฆ่าเราก่อน แล้วค่อยฝ่าวงล้อม"

ชายฉกรรจ์นั้นเลื่อนมือออกจากปากแผลที่ปอดข้างซ้าย สีหน้าปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าว กล่าวว่า "แต่ว่าปล่อยให้เจ้าผู้นั้นหลบหนีไป..."

นักฆ่ารุ่มรวยยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่เป็นไร เล่าเซียว มีผู้ใดหนีรอดจากพวกเราหนึ่งครั้ง ยังหนีรอดได้เป็นครั้งที่สอง?"

เล่าเซียวยิ้มแล้ว

มันหลั่งโลหิตพลางยิ้มออกมา

มันเข้าใจคำพูดของนักฆ่ารุ่มรวย โลหิตของมันต้องไม่หลั่งสูญเปล่า

มันก็เป็นนักฆ่า แซ่เล่านามเซียว

นักฆ่าเล่าเซียวเป็นนักฆ่าอันดับหนึ่งในสังกัดนักฆ่ารุ่มรวยฮั่งเซาะท้ง หลังจากที่เล่าเซียวพบกับนักฆ่ารุ่มรวย ก็ไม่ฆ่าคนตามลำพัง ยินยอมอยู่ในสังกัดนักฆ่ารุ่มรวย

งานเลี้ยงดีรษะมนษย์

ลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยใกล้เดินทางถึงเมืองป้อไล้

ทั้งสองผ่านการปลอมแปลงโฉม สวมใส่เสื้อผ้าของชาวนา

เสื้อผ้าที่ทั้งสองสวมใส่ ย่อมเป็นลิ้วอุ้งอื้อแย่งชิงมา ปึงคิงเฮี้ยให้ลิ้วอุ้งอื้อทิ้งเงินไว้ ลิ้วอุ้งอื้อรับคำ เดินกลับเข้าพงหญ้าไปหาชาวนาที่ถูกถอดเสื้อผ้าเปลือยเปล่าล่อนจ้อนทั้งสอง

เมื่อลิ้วอุ้งอื้อกลับออกมา ใบหน้าขาวซีดอยู่บ้าง ทุกครั้งหลังจากที่มันฆ่าคน ใบหน้าจะขาวเป็นพิเศษ คล้ายกับสตรีที่ดูเผินๆ ที่รักษาพรหมจรรย์มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับผู้คน สองข้างแก้มจะเป็นสีแดงซ่าน

ทั้งสองรีบรุดเดินทาง ระหว่างทางปรากฏชาวยุทธจักรที่ปลอมแปลงโฉม พากันรีบรุดสู่หมู่ตึกอั้งเฮียะ ลิ้วอุ้งอื้อจดจำออกว่ามีทั้งคนของบึงปลาบิน มีทั้งเจ้าหน้าที่ที่ติดตามจับกุมคนร้าย และคนของทุกค่ายสำนัก

เพียงแต่พวกมันไม่ได้สังเกตสนใจลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยที่สวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ ใส่หมวกฟางใบใหญ่

เนื่องเพราะพวกมันนึกไม่ถึงว่า ลิ้วอุ้งอื้อจะโง่เขลาจนกลับเข้าถ้ำเสือซึ่งเพิ่งหลบหนีออกมา

คนที่นักฆ่ารุ่มรวยส่งออกไป ก็หาร่องรอยของลิ้วอุ้งอื้อไม่พบ

จวบกระทั่งค่ำคืนวันที่สอง นักฆ่าในสังกัดนักฆ่ารุ่มรวยคนหนึ่ง ฉายา

ฮุยนั้ง *(อมนุษย์)* งิ้มลู้เจ่กขุก ควบม้ากลับเมืองป้อไล้ แต่หาศัตรูไม่พบ ระหว่างที่บังคับม้าผ่านทุ่งนาแถบหนึ่ง พลันสูดได้กลิ่นคาวเลือด

มันพลันหยุดม้า ทำการค้นหา ก็พบศพของชาวนาสามีภรรยาคู่หนึ่ง

หนึ่งชั่วยามให้หลัง นักฆ่ารุ่มรวยก็มาถึง

มันเลิกชายเสื้อสีขาวสะอาด ย่อกายลงตรวจดูปากแผลของคนทั้งสอง จากนั้นกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า "พวกเราผิดแล้ว"

จากนั้นมันออกคำสั่งต่อนักฆ่าที่มีฉายา**ชิวเฮียะ** *(ใบไม้ฤดูสารท)* งุ่ยเสี่ยวปังว่า "ตามตัวทั้งหมดกลับมา ลิ้วอุ้งอื้อยังไม่ออกจากเมืองป้อไล้"

งุ่ยเสี่ยวปังรับคำสั่งจากไป

นักฆ่าที่เป็นคนสนิทของนักฆ่ารุ่มรวยนามขังโก่ย ถามว่า "คุณชายแน่ใจว่าคนถูกลิ้วอุ้งอื้อฆ่าตาย?"

นักฆ่ารุ่มรวยกล่าวว่า "นอกจากลิ้วอุ้งอื้อ ยังมีผู้ใดต้องปกปิดศักดิ์ศรี ทั้งแย่งชิงเสื้อผ้าไปสองชุด?"

ขังโก่ยกล่าวว่า "ลิ้วอุ้งอื้อช่างโง่เขลานัก กลับฆ่าคนสองคน โดยที่ไม่ได้เงินทองแม้สักหุนเดียว"

นักฆ่ารุ่มรวยยิ้มพลางกล่าวว่า "ลิ้วอุ้งอื้อไม่โง่เขลา...ไม่โง่เขลาเด็ดขาด"

...หากลิ้วอุ้งอื้อเป็นคนโง่เขลา อย่างนั้นผู้ที่หาร่องรอยของมันไม่พบไยมิใช่โง่เขลายิ่งกว่า? ในโลกมีแต่คนโง่เขลาที่แท้จริงจึงบอกว่าคู่มือของตนเองโง่งม หรือด่าว่าคนที่เคยเทิดทูนบูชาว่าโฉดเขลา ความจริงแล้วหากคู่มือของตนเองโง่งม ตนเองไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่งกว่า? หากปฏิเสธคนที่เคยเทิดทูนบูชา ตอนนั้นตนเองไยมิใช่ตาบอดไป?

มีแต่ขังโก่ยจึงสามารถถามคำถามนักฆ่ารุ่มรวยเช่นนี้

ที่ผ่านมานักฆ่ารุ่มรวยจะอดทนตอบคำถาม

แต่ว่าหากผู้อื่นถาม นักฆ่ารุ่มรวยไม่แน่ว่าจะตอบคำถาม ทั้งยังแทงใส่มันหนึ่งกระบี่

นักฆ่ารุ่มรวยที่ตอบคำถามของขังโก่ย เพราะว่าขังโก่ยสมองโง่ทึบ

คนที่ชาญฉลาดชมชอบวางตัวคนโง่งมอยู่ข้างกาย ทุกครั้งที่คนชาญฉลาดกระทำเรื่องราวที่น่าภาคภูมิ มักมุ่งหวังว่ามีคนโง่งมล่วงรู้เคล็ดลับความสำเร็จของมัน

ขังโก่ยจึงเป็นคนโง่งมที่ได้รับเลือกมา

มันมีฉายาว่า**ช่งใช้** *(ตัวโง่งม)*

ไม่เคยมีคนกล้าดูแคลนตัวโง่งมนี้ เพราะว่าตัวโง่งมนี้ยามฆ่าคนต่อให้คนที่ชาญฉลาดร้อยคนก็รับมือไม่ไหว

แต่หากนักฆ่ารุ่มรวยคิดส่งคนไปทำงานรีบด่วนประการหนึ่ง จะไม่ส่งขังโก่ยไป

มันต้องสั่งการต่องุ่ยเสี่ยวปัง

ขังโก่ย งุ่ยเสี่ยวปัง เล่าเซียว งิ้มลู้เจ่กขุกทั้งสี่ เป็นสาเหตุหลักที่หนุนส่งให้ฮั่งเซาะทั้งเป็นนักฆ่าที่ "รุ่มรวย"

ลิ้วอุ้งอื้อเข้ามืองปัอไล้ แต่ไม่พำนักในเมือง หากแต่มุ่งหน้าไปยังหุบเขาโคยก๊ก *(หุบเขาลำธาร)* ที่นอกเมือง

ท้องน้ำละแวกเมืองปัอไล้มีน้ำพุร้อนหลายแห่ง ชาวบ้านใกล้เคียงจึงดัดแปลงบ้านเรือนราษฎรเป็นโรงเตี๊ยมขนาดเล็ก ฉวยโอกาสรับเงินทองจากแขกเหรื่อ

แสงอาทิตย์สาดส่องไหล่เขากับยอดเขาเป็นสีเหลืองทอง บ้านเรือนในหุบเขาและริมธารอยู่ใต้เงาขุนเขา จึงร่มรื่นเย็นสบาย

ท้องน้ำปรากฏสายน้ำไหลริน ส่วนที่ตื้นเขินสามารถแช่เท้า ก้อนหินริมธารมีควันขาวลอยกรุ่น นั่นเป็นน้ำพุร้อน

สตรีร่างอ้วนของโรงเตี๊ยมขนาดเล็กรีบโค้งคำนับ หวังให้แขกเหรื่อคู่นี้เข้าพักโรงเตี๊ยมของนาง มาตรว่าคนทั้งสองสวมใส่เสื้อผ้าหยาบกระด้างไปบ้าง แต่หน้าตาหมดจดงดงาม คาดว่าเป็นคู่รักที่หลบหนีมาพบปะกัน

แขกเหรื่อเช่นนี้แม้ยากจน แต่สมควรมีเงินรางวัลให้

โรงเตี๊ยมขนาดเล็กเช่นนี้ปลูกติดต่อกันหลายสิบหลัง แต่ลิ้วอุ้งอื้อเลือกบ้านของสตรีร่างอ้วน

บ้านหลังนี้ไม่สุขสบายกว่าบ้านอื่น แต่นอกหน้าต่างเป็นลำธาร ใช้ก้อนหินจัดเรียงเป็นวง ขังน้ำสะอาดไว้ ฝั่งตรงข้ามเป็นเนินเขาซึ่งปูด้วยใบปัง *(ใบเมเปิ้ล)* หน้าบ้านเลี้ยงเป็ดและไก่ ยังมีสุกรอีกหลายตัว

ปึงคิงเฮี้ยเบิกตาคู่งาม ถามว่า "เพราะเหตุใด?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "หากว่ามีคนมาทางด้านข้าง จะก่อกวนจนเป็ดไก่ตื่นเตลิด หากมาทางด้านหลังจะเหยียบย่ำใบไม้ส่งเสียงดัง ยังมีปากน้ำพุร้อนแห่งหนึ่งอยู่ในลำธารนอกหน้าต่างหลัง ยามวิกาลหากเหยียบลงไปเข้าใจว่าเป็นน้ำเย็น ต้องสะดุ้งเฮือกหนึ่ง"

ปึงคิงเฮี้ยนึกถึงสภาพอันน่าขบขันนั้น ลืมเลือนว่าหากมีคนสืบเสาะมาสถานการณ์จะคับขันอันตรายมากแล้ว ยามนั้นหัวร่อคิกคำหนึ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ถามว่าไฉนเลือกบ้านหลังนี้ หากแต่ถามว่า ไฉนมายังที่นี้...พวกเรามิใช่คิดเข้าเมืองไปหรือ?"

ลิ้วอุ้งอื้อชูนิ้วมือนิ้วหนึ่งเคลื่อนไหวที่เบื้องหน้าปึงคิงเฮี้ย กล่าวว่า "ภายในเมืองมากอันตราย เราไปหาบิดาท่าน ท่านพักอยู่ที่นี้"

'หลังจากหาบิดานางพบจะทำอย่างไร?'

ระหว่างทางที่ลิ้วอุ้งอื้อเดินทางเข้าเมือง เพียงใช้สมาธิครึ่งหนึ่งกับการปกปิดร่องรอย อีกครึ่งหนึ่งครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้

ซึ่งความจริง สาเหตุหลักที่ลิ้วอุ้งอื้อไม่ให้ปึงคิงเฮี้ยร่วมทาง เพราะว่ามันคิดบอกต่อปึงซิ่งอั้วว่า *"เราคิดตบแต่งบุตรีท่านเป็นภรรยา"*

เฒ่าเคราขาวนั้นยอมรับปากหรือ? ลิ้วอุ้งอื้อทราบดีว่าไม่ เฒ่าชรานั้นเพียงโกรธแค้นจนคิดฟันร่างมันเป็นยี่สิบแปดท่อน

แต่ว่าเราต้องครอบครองนาง ไม่ว่าโดยวิธีการใดก็ตาม

ลิ้วอุ้งอื้อกำกระบี่ที่ซ่อนอยู่ในเสื้อผ้า เนื่องจากผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าชาวนา ดังนั้นไม่อาจซุกซ่อนกระบี่ไว้ในแขนเสื้ออีก...หากเฒ่าชรานั้นรับปากก็ประเสริฐสุด หากไม่รับปากมันจะ...

นึกถึงตอนนี้ ดวงตาสาดประกายดุร้ายชนิดหนึ่ง เป็นเหตุให้ชายฉกรรจ์ที่เดินสวนทางมาผู้หนึ่งสะท้านทั้งร่าง แทบคลายมือปล่อยปูปลาที่จับมาร่วงหล่นลง

จากนั้นมันทอดถอนใจคำหนึ่ง

มันไม่อาจทำเช่นนั้น

หากมันทำเช่นนั้น ปึงคิงเฮี้ยคงแค้นมันไปชั่วชีวิต

มือที่กำกระบี่ของมันคลายออก หากเมื่อครู่มันบีบคอคนผู้หนึ่งไว้ ยามนี้มันยินยอมให้คนผู้นี้เตะต่อยทุบตี

ขอเพียงมันสามารถครอบครองนาง

"ต้องเป็นเฮี้ยยี้แน่นอน"

ปึงซิ่งอั้วพึมพำคำพูดนี้ตลอดเวลา ยามเที่ยงมันพอมาถึงเมืองป้อไล้ก็ได้ยินว่าโรงเตี๊ยมไล้ป้อเกิดเหตุนองเลือด มันจ่ายเงินสามตำลึง ฟังคำบอกเล่าของผู้คนสิบกว่าคน ทราบว่าผู้ตายเป็นเจ้าหน้าที่ที่ติดตามจับกุมคนร้ายกับกวนไต้งัก บุรุษสตรีที่หลบหนีไปคือเฮี้ยยี้กับคนแซ่ลิ้วนั้น

มันแทบค้นหาทั่วเมืองป้อไล้ แต่ตอนนั้นลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยอยู่นอกเมืองแล้ว

ปึงฮิวกล่าวชักชวนว่า "บิดา พวกเราติดตามออกนอกเมือง"

ปึงซิ่งอั้วกลับเดินเข้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง กล่าวว่า "รับประทานแล้วค่อยไป"

ปึงฮิวแทบไม่เชื่อหูตัวเอง กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "บิดา ช่วยเหลือ**ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* สำคัญกว่ารับประทานหรือไม่..."

ปึงซิ่งอั้วหันไปถามปึงลี้ผู้เป็นบุตรชายคนโตว่า "พวกเราไม่ได้รับ

ประทานอาหารนานเท่าใดแล้ว?”

ปึงลี้ตอบว่า “หลายวันแล้ว”

“เจ้าคาดว่าผู้แซ่ลิ้วเพิ่งออกจากเมืองหรือไม่?”

“เกรงว่า...ก่อนที่พวกเราจะเข้าเมือง ผู้แซ่ลิ้วก็คร่ากุมม่วยม่วยจากไปไกลแล้ว”

“เจ้าเห็นว่าผู้แซ่ลิ้วมีพลังฝีมือระดับใด?”

ปึงลี้ขบคิดแล้วกล่าว “ข้าพเจ้าความจริงเห็นว่ามันไม่นับเป็นอย่างไร แต่มันสามารถลงมือฆ่ากวนไต้งักกับเจ้าหน้าที่ติดตาม เกรงว่า...ยากรับมือได้”

ปึงฮิวพึมพำว่า “แล้วจะเป็นไร?”

ปึงซิ่งอั้วถลึงตาใส่บุตรชายคนรอง กล่าวว่า “ลิ้วอุ้งอื้อเมื่อหนีไปไกล การติดตามย่อมเปลืองเรี่ยวแรง ต่อให้ตามทัน ก็ต้องเกิดการต่อสู้ พวกเราเดินทางหลายวัน ไม่ได้รับประทานอาหาร ผลจากการต่อสู้ หากช่วยเหลือเฮี้ยยี้กลับมาไม่ได้ สำนักผ่าเผยก็จบสิ้นแล้ว”

มันสรุปว่า “ดังนั้นต้องรับประทานข้าว” มันหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า “รับประทานข้าวแล้วดาบค่อยมีพลัง”

ปึงลี้รับคำ ในใจนับถือเลื่อมใสบิดา เนื่องเพราะมันทราบว่าบิดาก็ร้อนรุ่มขุ่นแค้นและลำบากใจ แต่ยังสามารถรักษาความสงบเยือกเย็นคิดสะสมออมกำลัง

แต่ปึงฮิวไม่เห็นด้วย

มันเห็นว่ารับประทานหรือไม่ หามีความสำคัญไม่ ประการสำคัญคือโค่นลิ้วอุ้งอื้อลง ราวกับว่ามันรับประทานประกายดาบ รับประทานลม ฝ่ามือก็อิ่มหนำได้

แต่ว่ามันไม่กล้าโต้เถียงบิดา หากตอแยบิดามีโทสะ จะตบฝ่ามือจนมันฟันหลุดไปสองซี่...เมื่อห้าปีก่อนมันเคยลิ้มลองมาแล้ว

ส่วนโก้วเอี้ยงจิวนับตั้งแต่บิดาเสียชีวิต ปึงคิงเฮี้ยถูกฉุดคร่าไป ก็เงียบ

ขรึมไม่กล่าววาจา

ปึงซิ่งอั้วสามพ่อลูกกับโก้วเอี้ยงจิวเดินเข้าร้านอาหารบู่เอี้ยง สั่งให้จัดอาหารที่เร็วที่สุด น่ารับประทานที่สุดมาสักหลายอย่าง

ผู้รับใช้รับคำด้วยเสียงอันดัง

มันไม่กล้าถามมากความ เนื่องเพราะชายชราผู้นี้สะพายดาบท่อง ตาแดงซ่านด้วยสายเลือด สีหน้าเศร้าเสียใจ หากยังมีดวงตาเป็นประกายน่าเกรงขาม มันทำงานที่ร้านอาหารหลายปี ทราบว่าแขกเหรื่อใดชมชอบฟังท่านบรรยายสักหลายคำ แขกเหรื่อไหนไม่ชมชอบให้กล่าวมากความ

มันพอเดินเข้าไปก็ยกอาหารออกมา

เป็นน้ำแกงหม้อหนึ่ง

ปึงซิ่งอั้วกล่าวเพียงประโยคเดียวว่า "รับประทาน"

ปึงลี้กับปึงฮิวไม่กล้าไม่รับประทาน

ทั้งสองตักน้ำแกงมาชิมดู รู้สึกมีรสชาติดียิ่ง จึงรับประทานมากกว่าเดิม โก้วเอี้ยงจิวควานได้เนื้อติดกระดูกชิ้นหนึ่งแทะกิน ปึงซิ่งอั้วซดน้ำแกงสองคำ หยิบตะเกียบขึ้น พลันทอดถอนใจยาว วางตะเกียบลง

ปึงลี้คะยั้นคะยอบิดารับประทาน ปึงฮิวกลับกล่าวว่า "ท่านไม่รับประทาน รอสักครู่พบพานผู้แซ่ลิ้ว ไม่มีเรี่ยวแรงพอ ช่วยเหลือม่วยม่วยกลับมาไม่ได้ สำนักผ่าเผยก็จบสิ้นแล้ว"

นี่เป็นคำพูดเมื่อครู่ของปึงซิ่งอั้ว ปึงซิ่งอั้วถลึงตาใส่มัน หยิบทัพพีไม้ตักน้ำแกงรับประทาน

ดื่มกินถึงกลางคัน มันพลันเบิกตาค้าง

ปึงฮิวกับปึงลี้ก็ปากอ้าตาค้าง มองดูหม้อน้ำแกง

มีแต่โก้วเอี้ยงจิวยังไม่รู้สึกตัว เอาแต่รับประทาน

น้ำแกงในหม้อลดน้อยลง เนื้อกระดูกจึงโผล่ออกมา ดูไปมีมือมนุษย์ข้างหนึ่ง ลูกตาคู่หนึ่ง เส้นผมกระจุกหนึ่ง

ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า "รสชาติไม่เลวกระมัง? ที่นี้ยังมีถาดหนึ่ง"

คนผู้นี้นั่งที่โต๊ะตรงข้าม มันตบโต๊ะคราหนึ่ง สิ่งของถาดหนึ่งก็ลอยลิ่วมาตกลงบนโต๊ะของปึงซิ่งอั้วและพวก จนถ้วยชามปลิวกระเด็น เผยเห็นเป็นศีรษะมนุษย์หัวหนึ่ง

ปึงซิ่งอั้วเบิ่งตาแทบฉีกขาด เนื่องเพราะนั่นเป็นศีรษะมนุษย์ที่นึ่งสุกหัวหนึ่ง

เป็นศีรษะมนุษย์ของอี้เอี้ยงเพียว!

คนผู้นั้นยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ฉวยโอกาสที่ยังร้อนรับประทานเชิญ เชิญเชิญ"

คนผู้นี้ศีรษะล้านเลี่ยน ดวงตาเหลือกขาวคล้ายกับไม่มีลูกตาดำ แต่ไว้เคราครึ้มรุงรัง ราวกับไม้กวาดสีดำกองหนึ่ง

ศีรษะของมันใหญ่โตยิ่ง ความเจริญเติบโตของมันคล้ายอยู่ที่เหนือลำคอ ส่วนแขนขาอวัยวะภายในถูกเบียดบังสารอาหารไป หรือคล้ายกับเจริญเติบโตไม่ทัน

คนผู้นี้ยังอธิบายว่า "เราเห็นว่าคนผู้นี้เพิ่งตายไม่นาน ยังสดใหม่อยู่ จึงต้มให้พวกเจ้ารับประทาน เราไม่ชมชอบรับประทานเนื้อของเฒ่าชรา เพียงรับประทานเด็กหนุ่มนั้น"

พลางชี้มือไปยังถาดเนื้อบนโต๊ะของมัน คาดว่าเป็นเนื้อของซังบุ้นเอี่ยง

ปึงฮิวกับปึงลี้พากันชักดาบ

โก้วเอี้ยงจิวตวัดคราดเหล็กขึ้น

แต่แล้วคนทั้งสามรู้สึกฟ้าหมุนคว้างดินโคลงเคลง ได้แต่ใช้อาวุธยันร่างไว้

คนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า "พวกเจ้าเมื่อรับประทานเนื้อที่เราต้มให้รับประทาน เท่ากับรับประทานยาของเราเข้าไป ตัวยาของเราไม่คร่า

ชีวิตพวกเจ้า เนื่องเพราะเรายังต้องการให้พวกเจ้าที่เป็นคนหนุ่มฉกรรจ์ไปยังหมู่ตึกอั้งเฮียะภูเขาหัวเสือ เป็นสายภายในให้กับเรา ส่วนเฒ่าชรานั้น..." มันหัวร่อเฮอะเฮอะกล่าวว่า "คร่ำครึงมงาย ได้แต่ซ้ำเติมใส่อีกดาบหนึ่ง"

หนวดเคราขาวของมันรกครึ้มเกินไป บดบังรอยยิ้มของมันไป ดังนั้นขณะที่มันหัวร่อ ต้องยกมือแหวกหนวดเคราข้างแก้ม ให้ผู้คนเห็นรอยยิ้มอันสนิทสนมของมัน

ปึงฮิว ปึงลี้ โก้วเอี้ยงจิวคิดใคร่อาเจียน

แต่พวกมันกระทั่งเรี่ยวแรงอาเจียนยังไม่มี ราวกับว่าพละกำลังทั่วร่างถูกสูบออกหมดสิ้น และคล้ายกับปลาที่แหวกว่ายตัวหนึ่ง พลันถูกผู้คนดึงครีบสันหลังออก

ปึงฮิวล้มลงก่อน มันดื่มน้ำแกงมากที่สุด

หลังจากที่มันล้มลง ยังมีสติแจ่มใส

ดังนั้นมันทราบผู้ที่ล้มลงอยู่ข้างกายมันเป็นคนต่อไป คือปึงลี้ผู้เป็นกอกอ

โก้วเอี้ยงจิวรับประทานเนื้อมาก ดื่มน้ำแกงน้อย มันคิดใคร่อาเจียนที่สุด แต่ว่าถูกยาชาแทรกซึมทำร้ายน้อยที่สุด

มันถลึงมองคนผู้นั้นอย่างโกรธแค้น

คนผู้นั้นหัวร่อพลางแหวกหนวดเครารกครึ้ม เผยเห็นปากใหญ่แดงฉาน กล่าวว่า "เจ้ายังถลึงมองเราอีก เราจะควักลูกตาเจ้าคลุกกับเต้าหู้รับประทาน ถือเป็นยาบำรุงขนานหนึ่ง"

เคราสีขาวของปึงซิ่งอั้วลุกชี้ชันปานขนเม่น ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า *"เจ้าภาพคนตาย*เต็กโซ่วเจ็ง"

คนผู้นั้นแสยะปากหัวร่อดังๆ ใบหน้าปริแตกออกเป็นช่องใหญ่ ปากใหญ่สีแดงของมันกลับยึดครองใบหน้าไปเศษสองส่วนสาม มันกล่าวว่า "เฒ่าเคราขาวสบาย"

ปึงซิ่งอั้วยันกายลุกขึ้นมา แต่แล้วเกาะขอบโต๊ะลื่นไหลลงไป ถ้วยถาด

บนโต๊ะแตกดังเกรียวกราว

ยามนั้นผู้มาดื่มกินในร้านอาหารหลบหนีไปจนหมดสิ้นตั้งแต่แรก

ผู้รับใช้ตัวสั่นงันงกหลบอยู่หลังเสา เสมียนร้านอาหารกุมศีรษะซ่อนตัวอยู่ใต้คอกเสมียน เถ้าแก่กับเถ้าแก่เนี้ยหลบหนีไปยังห้องด้านหลัง...ผู้ที่เป็นเถ้าแก่ไม่เพียงกำไรเงินทองมากกว่า ทั้งมีความชอบธรรมในการหนีเอาชีวิตรอดมากกว่า และสามารถกล่าวตำหนิผู้ที่ต่ำต้อยกว่าว่า "เจ้ามีชีวิตที่ไร้ค่า มีอันใดต้องหลบหนี?"

เต็กโซ่วเจ็งสั่นศีรษะ หนวดเคราครึ้มคล้ายไม้กวาดสีดำด้ามหนึ่งกวาดอยู่ไปมา กล่าวว่า "ชราแล้ว ใช้การไม่ได้แล้ว มิสู้ให้เราจัดการให้กับเจ้าเถอะ" กล่าวพลางก้าวยาวๆ เข้าหา

โก้วเอี้ยงจิวจับจ้องมองมัน คล้ายสุนัขป่าที่คล้ายสิ้นลมตัวหนึ่งจ้องมองนายพรานที่ยกเท้าขึ้นหมายเหยียบใส่มัน พลันคำรามเสียงแหบแห้งตวัดคราดเหล็กหวดลง

เต็กโซ่วเจ็งไม่ได้หลบเลี่ยง

มันยื่นเท้าเกี่ยวโต๊ะตัวหนึ่ง พุ่งชนใส่ท้องน้อยของโก้วเอี้ยงจิว โก้วเอี้ยงจิวครางหนักๆ คำหนึ่ง คราดเหล็กหวดใส่อากาศธาตุ พลังซึ่งสะสมที่จุดตังชั้งท้องน้อยถูกกระแทกแตกซ่าน คนก็ถูกโค่นล้มลง

เต็กโซ่วเจ็งมาถึงเบื้องหน้าปึงซิ่งอั้ว

มันหยุดร่างลง จุ๊ปากดังจิ๊กจิ๊ก คล้ายเศร้าเสียดายที่ปึงซิ่งอั้วไม่สามารถลงมือ และคล้ายตำหนิว่าเนื้อของอีกฝ่ายเหนียวเกินไป

หลังจากจุ๊ปาก มันขณะจะกล่าววาจา พลันปรากฏประกายดาบกระจายจ้า ดาบใหญ่ฟาดฟันใส่หน้ามัน

ดาบนี้กลับเป็นปึงซิ่งอั้วจู่โจมออก

ปึงซิ่งอั้วใช้ท่วงท่าปลาหลีฮื้อพลิกตัวดีดกายขึ้น คนไม่ทันกระโดดปราดขึ้น ดาบก็ฟาดฟันออก

แต่ประกายดาบเพิ่งแผ่พุ่งออก เด็กโซ่วเจ็งก็ลอยตัวขึ้น

ประกายดาบรวดเร็ว ท่าร่างมันรวดเร็วยิ่งกว่า

มันลอยตัวข้ามขื่อขวาง ทิ้งตัวลงที่ด้านหลังปึงซิ่งอั้ว ในมือเพิ่มดาบใหญ่เก้าห่วงเล่มหนึ่ง ในเสียงห่วงดังเกรียวกราว มันกวาดฟาดฟันดาบออก

ขณะที่มันลอยตัวขึ้น ในมือยังไม่มีดาบ

ดาบเก้าห่วงเป็นดาบใหญ่ ด้ามถือยาว ในตัวมันก็ไม่อาจซุกซ่อนอาวุธขนาดใหญ่เช่นนี้

ดาบจัดวางอยู่บนขื่อขวาง

ดังนั้นมันลอยตัวขึ้นไม่มีดาบ พอทิ้งร่างลงก็มีดาบ

ดาบที่เกรี้ยวกราดนัก

ปึงซิ่งอั้วได้ยินเสียงกระแสลมดาบ ก็ไม่ทันหมุนตัวไป ได้แต่ยกตั้งดาบใหญ่แนบติดกับกลางหลัง เสียงดังเมื่อดาบใหญ่ในมือถูกกระแทกปลิวกระเด็น เคราขาวใต้คางก็กระพือพลิ้วขึ้น

เด็กโซ่วเจ็งพอจู่โจมดาบออก ก็รั้งดาบกลับ กล่าวว่า "เพลงดาบอันยอดเยี่ยม พลังลมปราณอันลึกล้ำ หากมิใช่รับประทานตัวยา**จูมึ่งฮิ้วเน็กจิ่ว** *(สุราและเนื้อเน่าเหม็น)* ของเราลงไป ดาบนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจกระแทกร่วงหล่น"

ปึงซิ่งอั้วหอบหายใจกล่าวว่า "ท่านทราบได้อย่างไร?"

เด็กโซ่วเจ็งคล้ายทราบว่ามันคิดถามอันใด จึงกล่าว "ในผู้คนทั้งสี่เจ้าดื่มน้ำแกงน้อยที่สุด แต่มีพลังลมปราณลึกล้ำที่สุด ผู้ที่ล้มลงก่อนต้องมิใช่เจ้า เจ้าไม่อาจหลอกลวงตบตาเราได้" มันยกมือลูบเครา กล่าวอีกว่า "อย่าลืมว่าเราเป็นนักฆ่า นักฆ่าที่พบกับความสำเร็จล้วนหลอกลวงคน ไม่ได้ถูกคนหลอกลวง"

ใบหน้าปึงซิ่งอั้วกลับกลายเป็นแดงก่ำ ขับเน้นเคราสีเงินจนขาวโพลนกว่าเดิม

มันแสดงว่าสะสมออมกำลัง เตรียมจู่โจมอย่างสุดกำลัง

เด็กโซ่วเจ็งไม่กล้าชะล่าใจ ขวางดาบอยู่เหนืออก

เศษเคลือบ ตะเกียบที่ตกอยู่บนพื้นพลันดีดกระดอนขึ้นมาราวเม็ดคั่วบนกระทะน้ำมัน

ภายในร้านปกคลุมเสียงลมชนิดหนึ่ง คล้ายเป็นลมเหนือพัดผ่านรอยร่องเข้ามา

นั่นเป็นลมฝ่ามือซึ่งปึงซิ่งอั้วผนึกขึ้น ยังไม่แผ่พุ่งออก

เด็กโซ่วเจ็งยกชูดาบเก้าห่วงขึ้นสูง คล้ายกับใช้เรี่ยวแรงทั่วร่างก้าวออกไปก้าวใหญ่

ปึงซิ่งอั้วพบว่าหากมันฟาดฝ่ามือออก สองมือคงถูกตัดขาดไป จึงถอยกายไปก้าวใหญ่

ขณะที่มันล่าถอย เด็กโซ่วเจ็งก็สืบเท้ามาอีกหนึ่งก้าว

ปึงซิ่งอั้วอับจนปัญญา ได้แต่ถอยไปอีก

มันถูกคุกคามเข้าสู่มุมอับ ยังไม่ได้ฟาดฝ่ามือออก

เด็กโซ่วเจ็งเล็งโอกาสเหมาะ ตวาดก้องร้องขึ้น ฟาดฟันดาบลง

แต่แล้วยามนั้นผู้รับใช้ที่หลังเสาพลันพุ่งตัวออกมา เสือกแทงกระบี่ใส่กลางหลังเด็กโซ่วเจ็ง

เด็กโซ่วเจ็งหมุนตัว เปลี่ยนเป็นฟาดฟันดาบใส่ผู้รับใช้

ผู้รับใช้ถอนกระบี่หดตัว ซ่อนอยู่ที่หลังเสา

เสาไม้ถูกเด็กโซ่วเจ็งฟันหักสะบั้น

เศษไม้กระเบื้องร่วงพรูลงมา สองมือของปึงซิ่งอั้วพอดีฟาดใส่กลางหลังเด็กโซ่วเจ็ง

เห็นเงาคนถลันวูบ เด็กโซ่วเจ็งโผพุ่งร่างขึ้นไป

ปึงซิ่งอั้วฝืนใจเกร็งลมปราณกระโดดปราดขึ้น งอนิ้วตะปบใส่ แต่ตะปบคว้าถูกชุดยาวชุดหนึ่ง

เด็กโซ่วเจ็งเปลี่ยนเป็นถลันไปยังประตูร้าน

ท่ามกลางเศษไม้แผ่นกระเบื้องร่วงกราวลง มันใช้วิชาจักจั่นทองลอกคราบอย่างได้ผล หากยังไม่ทันเห็นเงาร่างของผู้รับใช้

ผู้รับใช้นั้นชิงพุ่งปราดถึงหน้าประตู ฉวยโอกาสที่เด็กโซ่วเจ็งถลันออกนอกประตูจู่โจมกระบี่ออก

มันมีความรู้สึกว่า "ลงมือประสบผล" รู้สึกว่าคมกระบี่แทงใส่ร่างฝ่ายตรงข้ามชัดๆ กระบี่ของมันแปดเปื้อนโลหิต หยดหยาดลงสู่พื้นทีละหยด

แต่เด็กโซ่วเจ็งสาบสูญจนไร้ร่องรอย

เด็กโซ่วเจ็งถูกทำร้ายสองฝ่ามือสองกระบี่ ยังสามารถหลบหนีออกจากร้านอาหารบู่เอี้ยง

ร้านอาหารพังยุบลงมาเกือบครึ่ง

ปึงซิ่งอั้วสูดลมหายใจคำหนึ่ง ประสานมือกล่าวว่า "พี่ท่านนี้ ช่วยชีวิต..."

โก้วเอี้ยงจิวพลันร้องอย่างโกรธแค้นว่า "มันเป็นเจ้าผู้แซ่ลิ้ว"

ปึงซิ่งอั้วก็เห็นชัดตา ก้มกายลงเก็บดาบใหญ่ขึ้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เฮี้ยยี้เล่า?"

ลิ้วอุ้งอื้อพอเข้าเมือง เห็นปึงซิ่งอั้วและพวกอยู่ที่ร้านอาหารบู่เอี้ยง เด็กโซ่วเจ็งก็อยู่ด้วย ทราบว่าคนเหล่านี้มีภัย จึงฉวยโอกาสที่ผู้รับใช้เตรียมยกอาหารออกไป จี้จุดของมันล้มลง ดึงขอบหมวกหลุบต่ำ ปลอมเป็นผู้รับใช้ ซ่อนตัวอยู่หลังเสา เตรียมจู่โจมสังหารเด็กโซ่วเจ็ง

ลิ้วอุ้งอื้อคิดฆ่าเด็กโซ่วเจ็งเพื่อป้องกันตัว แต่ก็เพื่อช่วยเหลือบิดาของสตรีที่มันมีจิตใจผูกพัน ปึงซิ่งอั้วพอถือดาบตวาดถาม ทำให้ทั้งสองตกอยู่ในสภาพเผชิญหน้ากันอีกครา

ลิ้วอุ้งอื้อแบะปาก กล้ำกลืนคำพูดที่คิดกล่าวเอาไว้ ในใจครุ่นคิด *'หากมิใช่เราจู่โจมกระบี่ทันเวลา ท่านคงนอนทอดกายอยู่บนพื้น ยังสามารถตวาดใส่เราอีก?'*

โก้วเอี้ยงจิวขู่คำรามว่า "ท่านทำอย่างไรกับปึงคิงเฮี้ย?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราทำอย่างไรกับนาง เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

โก้วเอี้ยงจิวกระชากเสียงว่า "นาง...นางกับเรา..."

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ตอนนี้นางเป็นของเราแล้ว"

โก้วเอี้ยงจิวโกรธแค้นราวกับในท้องมีข้าวต้มที่เดือดพล่านเต็มหม้อ ปึงฮิวพลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า "โจรราคะ เจ้ากล้าแตะต้อง**ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* เราแม้สักขุมขนหนึ่ง เราจะสับร่างเจ้าเป็นหมื่นท่อน"

ลิ้วอุ้งอื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราถอดเสื้อผ้านางจนเปลือยเปล่าตั้งแต่แรก ไหนเลยเพียงแตะต้องนางเพียงขุมขนหนึ่ง?"

ปึงซิ่งอั้วผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน ตวาดว่า "**เจ้า...**"

ลิ้วอุ้งอื้อใจหายวาบ ทราบว่าสถานการณ์สุดที่จะกอบกู้แก้ไข จึงสะบัดหน้าจากไป

ปึงซิ่งอั้วคำรามว่า "เราขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว" พลางฟาดฟันดาบใส่ต้นคอลิ้วอุ้งอื้อ

หากแม้นดาบนี้ฟันใส่หินใหญ่ก้อนหนึ่ง ก้อนหินก็จะปริแตกแยกออก

ปึงซิ่งอั้วเพราะห่วงใยปึงคิงเฮี้ย กลับบันดาลโทสะขึ้นมา

ลิ้วอุ้งอื้อพลอยถูกดาบที่ไม่ไว้ไมตรีนี้สะกดเพลิงโทสะขึ้น

นักฆ่าที่ประสบความสำเร็จผู้หนึ่งสมควรเป็นคนสงบเยือกเย็นไร้น้ำใจ

ก่อนที่ลิ้วอุ้งอื้อจะพบพานปึงคิงเฮี้ยก็เป็นบุรุษไร้น้ำใจ

ดาบของปึงซิ่งอั้วนี้กลับทำลายความสงบเยือกเย็นของมันไป

...ที่ริมบึงดอกเหมย หากมิใช่เราฆ่าเซียวทิถัง เฒ่าบัดซบท่านกับลูกเต่าเหล่านี้ไหนเลยมีชีวิตถึงตอนนี้?

...เมื่อครู่หากมิใช่เราทิ่มแทงทำร้ายเด็กโซ่วเจ็ง เฒ่าโสโครกท่านคงถูกตัดศีรษะจัดวางอยู่บนถาดแล้ว

ในชีวิตลิ้วอุ้งอื้อน้อยครั้งจะสร้างกุศล เนื่องเพราะมันไม่เชื่อเรื่องผลสนอง ครั้งนี้ที่ช่วยคนนับเป็นข้อยกเว้น มิคาดกลับเผชิญการ "ตอบแทน" เช่นนี้ สร้างความโกรธแค้นจนหมุนตัวจู่โจมกระบี่ออก

กระบี่ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อน

ปึงซิ่งอั้วจะอย่างไรเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง มันยามโกรธเกรี้ยวยังสามารถชั่งน้ำหนักผลได้ผลเสีย วกดาบกลับมาป้องกันตัว เสียงดังเมื่อต้านทานกระบี่นี้เอาไว้

ลิ้วอุ้งอื้อย่อตัวสะอึกจู่โจม เสียงขวับขวับขวับเมื่อจู่โจมกระบี่ใส่หว่างเอวปึงซิ่งอั้ว

ปึงซิ่งอั้วลดดาบลง ปิดสกัดสภาวะจู่โจมของลิ้วอุ้งอื้อไว้

แต่ว่ามันชราภาพ บวกกับถูกยาชาแทรกซึมในปริมาณเล็กน้อย ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้กลับไป

ลิ้วอุ้งอื้อพลันรั้งกระบี่กลับ

ร่างที่ย่อต่ำลงของมันยืดขึ้นช้าๆ จากนั้นหมุนตัวก้าวยาวๆ ออกไป

ปึงซิ่งอั้วหอบหายใจหลายคำ เสือกดาบตวาดคำ "โจรราคะ คืนตัวเฮี้ยยี้มา" พลางฟันดาบใส่ลำคอลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อพลันส่งเสียงกู่ร้องอย่างเกรี้ยวกราดขึ้น

พร้อมกับเสียงกู่ร้อง บังเกิดเสียงลมกระบี่ดังขึ้น มันหมุนตัวแทงกระบี่ถูกข้อมือฝ่ายตรงข้าม

กระบี่นี้ฟันนิ้วหัวแม่มือข้างขวาของปึงซิ่งอั้วขาดไป ต้องคลายมือปล่อยดาบใหญ่ร่วงหล่นลงสู่พื้น

มิคาดปึงซิ่งอั้วคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง ยังโถมเข้ามาหมายเสี่ยงชีวิต ลิ้วอุ้งอื้อเสือกปลายกระบี่ออกเล็กน้อย คิดคุกคามฝ่ายตรงข้ามล่าถอย แต่ปึงซิ่งอั้วยามร้อนรุ่มขุ่นแค้น บวกกับถูกยาชาทำร้าย ร่างกายได้รับบาดเจ็บเป็นเหตุให้ปฏิกิริยาเฉื่อยช้า กลับถลาเข้ามา ถูกกระบี่แทงทะลุซอกแขนครางหนักๆ คำหนึ่งแล้วล้มฟุบลง

พริบตานั้นโก้วเอี้ยงจิว ปึงฮิว ปึงลี้ พากันขู่คำรามว่า "ฆ่าคนแล้ว ฆ่าคนแล้ว"

"โจรราคะอย่าได้หนี"

"บิดา บิดา"

แต่ทุกคนถูกยาชาทำร้าย ไม่อาจคืบคลานออกไป

ลิ้วอุ้งอื้อคิดไม่ถึงว่าจะบังเกิดผลเช่นนี้ มันนึกถึงปึงคิงเฮี้ย สร้างความว้าวุ่นใจขึ้นมา ย่อกายลงยื่นมือซ้ายแตะชีพจรของปึงซิ่งอั้ว ทันใดนั้นปึงซิ่งอั้วตวัดมือซ้าย กระแทกใส่ใบหน้าลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อเป็นนักฆ่า

นักฆ่าก็เช่นเดียวกับศิลปวิทยาทั้งหลาย นอกจากพากเพียรฝึกปรือยังต้องมีพรสวรรค์

ความรวดเร็วของปฏิกิริยาลิ้วอุ้งอื้อมิเพียงมาจากการฝึกปรือ ทั้งยังเป็นเช่นนี้มาแต่กำเนิด

พริบตานั้นมันเสือกแทงกระบี่ลง

ปลายกระบี่แทงเฉียงๆ ทะลุใจกลางฝ่ามือของปึงซิ่งอั้ว แทงใส่คอหอยมัน

ปึงซิ่งอั้วกระโดดปราดขึ้น กระบี่ของมันก็แทงถูกเป้าหมาย ท่าร่างของมันยังเชื่องช้ากว่าเพลงกระบี่ของมันวูบหนึ่ง มันได้คิดว่าปึงซิ่งอั้วแสร้งตายหมายลอบทำร้ายมัน จึงตวาดว่า **"เจ้าจิ้งจอกเฒ่า"** ด่าถึงตอนนี้ค่อยแน่ใจว่าปึงซิ่งอั้วตายแล้ว

ตายแล้วจริงๆ

ลิ้วอุ้งอื้อรู้สึกสับสนว้าวุ่น ที่น่าประหลาดคือ มันไม่ได้ยินว่าโก้วเอี้ยงจิวและพวกร่ำร้องอันใด และไม่สังเกตสนใจพนักงานกรมเมืองที่รุดมาถึงสิบกว่าคน เพียงนึกถึงสีหน้าของปึงคิงเฮี้ย นางเอียงคอราวกับแมวน้อยที่กำลังศึกษาว่าในมือผู้เป็นนายถืออะไร ทั้งซุกซนทั้งน่ารัก หากทว่าเข้าใจว่าตัวเองกำลังเย้ายั่วอย่างอุกอาจ แต่ผู้คนอดแย้มยิ้มต่อความไร้เดียงสา

ของนางมิได้

ทันใดนั้น แววตาที่ปีติยินดีและทอประกายความรักกลับกลายเป็นความแค้น

แค้นอันลึกล้ำรุนแรงนัก

ลิ้วอุ้งอื้อกู่ร้องดังยาวนาน ร่างกลับกลายเป็นประกายกระบี่สายหนึ่งโถมออกจากประตูร้าน

เสื้อผ้าของมันแปดเปื้อนคราบโลหิตราวดอกไม้แดง

จวบกระทั่งมันพุ่งผ่านถนนตรอกซอยสิบสายมาถึงสถานที่เปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง ค่อยถอดเสื้อผ้าผู้รับใช้ออก โยนทิ้งลงในท้องนา

มันหักดอกไม้สีขาวจากข้างทางกิ่งหนึ่ง ยกขึ้นเสมออก เป่าลมเบาๆ กลีบดอกสั่นไหวในสายลม ราวกับมือของคนรักลูบไล้ผ่าน

ลิ้วอุ้งอื้อถือกิ่งไม้และดอกไม้พลางเดินออกไป แสงอาทิตย์ที่เชิงเขาไม่แสบเคืองตาอีก หากแต่ปรากฏควันเมฆที่ขอบฟ้า

อาจบางทีมันก้าวยาวเกินไป หรืออาจบางทียามเดินเหินเกิดการสั่นสะเทือน ดอกไม้สีขาวซึ่งถูกลมหายใจของมันเป่าผ่านพลันร่วงหลุดจากกิ่งไม้ บินเคว้งคว้างกลางสายลม ตกลงในคันนา

ในใจลิ้วอุ้งอื้อร้องอุทานโดยไร้เสียง แต่ไม่ได้ก้มลงเก็บขึ้นมา

มันเพ่งมองกิ่งไม้ในมือ เดินไปยังหุบเขา

ใต้แสงสีสนธยา ขนคิ้วที่คล้ายกับใช้ดินสอดำเขียนขึ้นของมัน ดูไปราวกับขนนกสีดำสองเส้น

ในหุบเขายามสนธยา ปรากฏควันเบาบางลอยกรุ่นขึ้น สายน้ำไหลรินเข้าสู่ม่านพลบค่ำเลือนราง

ลิ้วอุ้งอื้อช้อนตามอง เห็นบ้านเรือนในหุบเขาหลายสิบหลังคาเรือนจุดโคมไฟขึ้นเจ็ดแปดดวง

ที่ขอบฟ้าก็ปรากฏดวงดาวกะพริบแสง ทั้งสุกใสทั้งอ้างว้าง

ศัตรูสังหารบิดา

ดวงตาของปึงคิงเฮี้ยมีดวงดาว

นางเมื่อวัยเด็ก มักอยู่ที่ลานบ้านจ้องมองดวงดาวที่ขอบฟ้า ยกมือกุมแก้มเฝ้าครุ่นคิด...*ดวงดาวใช่อ้างว้างเช่นเดียวกับเราหรือไม่?*

นางมีความรู้สึกว่าดวงดาวงดงามเช่นเดียวกับนาง ดวงดาวก็อ้างว้างเช่นเดียวกับนาง ดวงดาวเป็นดวงตาของเซียนวิเศษที่อ้างว้าง

ดวงดาวต่างกับดวงจันทร์ ดวงจันทร์ชมชอบลูบไล้ดวงตาของนางอย่างนุ่มนวล ส่วนดวงดาวชมชอบกะพริบตาต่อนาง ดังนั้นดวงดาวพอกะพริบนางก็กะพริบตาตอบ กะพริบตาพลางหัวร่อคิกคักไม่หยุดยั้ง รู้สึกว่าการสื่อสารเช่นนี้เป็นความลับระหว่างนางกับดวงดาว

จากนั้นมารดาวิ่งออกมาหยิกแก้มของนางกล่าวว่า “เรายังเข้าใจว่าแม่ไก่ในเล้าวิ่งออกมาส่งเสียงดังไม่หยุด ที่แท้เป็นเฮี้ยยี้หัวร่อราวแม่ไก่”

นางโผไปในอ้อมอกของมารดา บอกความลับที่ดวงดาวกะพริบตาต่อนางให้มารดาทราบ

ต่อมามารดาลาโลกไป ความลับนี้คงมีแต่นางกับดวงดาวที่ล่วงรู้

ยามนี้นางซบใบหน้ากับผลแตงน้ำเต้าใต้เพิงไม้ไผ่

ผลแตงน้ำเต้ามีขนเล็กๆ ที่ให้ความรู้สึกที่สบายแก่ผู้คน แต่มิใช่อ้อมอกอันอบอุ่นของมารดา

มีแต่ดวงตาที่ขอบฟ้า ยังคงเรืองรองเช่นเมื่อสิบกว่าปีก่อน อีกสิบกว่าปีให้หลัง ใช่ยังสุกสกาวหรือไม่? เพียงแต่เมื่อถึงเวลานั้น ดวงตาของตัวเองใช่ยังสุกใสหรือไม่?

ปึงคิงเฮี้ยถอนใจเบาๆ หุบเขายามสนธยาคล้ายภาพสีน้ำใบหนึ่ง ยิ่งวาดยิ่งล้ำลึก

ยามพลบค่ำฤดูสารทแฝงความหนาวเย็นอยู่บ้าง แต่น้ำพุร้อนในหุบเขารมจนใบหน้านางร้อนผะผ่าว ทั้งชวนให้วิงเวียนศีรษะอยู่บ้าง

นางครุ่นคิดอย่างซึมเซา พลันบิดขั้วของผลแตงหลุดออกมา ซัดขว้างผลแตงน้ำเต้าออกไป ขยี้เท้าด่าทอในใจ *'คนผีสางยังไม่กลับมาอีก กลับทอดทิ้งเราอยู่ที่นี่ เรา...'*

นึกถึงตอนนี้ คล้ายฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง นางคล้ายไม่ได้ยินเสียงผลแตงน้ำเต้าตกถึงพื้นหรือตกลงในน้ำ

ขนตางอนยาวของนางเต้นระริก เห็นบนสะพานที่ทอดข้ามลำธารเพิ่มชุดสีขาวชุดหนึ่ง

หัวใจของปึงคิงเฮี้ยอดเต้นถี่เร็วมิได้ ยังไม่ทันหน้าแดง ก็เห็นลิ้วอุ้งอื้อหันหลังให้กับจันทร์เสี้ยว มือซ้ายถือกิ่งดอก มือขวารับผลแตงน้ำเต้ายืนอยู่ที่นั้น

ยามนี้ปึงคิงเฮี้ยค่อยรู้สึกหน้าร้อนผะผ่าว ทราบว่านางหน้าแดงแล้ว ทั้งยังถูกคนผีสางนี้เห็นเข้า ยิ่งหน้าแดงกว่าเดิม นางลืมเลือนว่าสีสันใต้แสงจันทร์มีแต่สีเทาเงินกับดำ หากเป็นสีแดงเข้มจะถูกกลบบังไป ยามนั้นชิงอาละวาดออกมาว่า "ท่านกลับมาแล้วหรือ? ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านหลงทาง ถูกสุนัขคาบไปเสียอีก"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "เราหลงทาง ถูกผีสางครอบงำไว้"

"เป็นผีสตรีกระมัง?"

"ใช่แล้ว เป็นผีสตรีที่มีดวงตาสุกใสดุจดวงดาว ขนคิ้วเรียวโค้งดั่งจันทร์แรมตนหนึ่ง ซัดขว้างผลแตงน้ำเต้าใส่เราจนสลบไสลไป จนบัดนี้

ค่อยกลับมา"

ปึงคิงเฮี้ยอดหัวร่อมิได้ จากนั้นเห็นว่าหัวร่อเช่นนี้ไม่ดีนัก หากบิดาเห็นเข้าต้องดุว่านางปล่อยตัวเกินไป จึงปั้นหน้าเคร่งขรึม กล่าวว่า "บิดาข้าพเจ้าเล่า?"

ลิ้วอุ้งอื้อยักไหล่กล่าวว่า "เราหาคนไม่พบ ฟังว่ากลับไปแล้ว" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า "ดูเหมือนออกจากเมืองเดินทางลงใต้"

ปึงคิงเฮี้ยขบคิดแล้วกล่าว "พวกท่านทั้งสี่คงไปยังหมู่ตึกใบไม้แดง" นางขบริมฝีปากกล่าวว่า "พวกเราไปหาท่านผู้เฒ่า"

ลิ้วอุ้งอื้อทวนคำ "พวกเรา?" ปึงคิงเฮี้ยกล่าวด้วยความกระตือรือร้นยินดีว่า "ใช่แล้ว ท่านก็ไปด้วย บอกต่อบิดาว่าท่านกลับตัวกลับใจแล้ว ท่านผู้เฒ่าต้องยกโทษให้กับท่าน"

"เขาคงไม่ยกโทษให้กับเรา"

ปึงคิงเฮี้ยเอียงหน้าถามว่า "เพราะเหตุใด?"

ลิ้วอุ้งอื้อมองดูท่าทางที่น่ารักของนาง ลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว "เพราะว่า...ต่อให้เขายอมยกโทษให้กับเรา เด็กน้อยหน้าดำนั้นก็ไม่ปล่อยปละละเว้นเรา"

ปึงคิงเฮี้ยนึกถึงโก้วเอี้ยงจิว ต้องขบริมฝีปากกล่าวว่า "ตัวหน้าดำนั้น...ไหนเลยถึงรอบให้มันกล่าววาจา"

"แต่ว่ามันเป็นสามีในอนาคตของท่าน"

ปึงคิงเฮี้ยขยี้เท้าร้องว่า "ผู้ใดแต่งกับมัน? สุ้มเสียงมันคล้ายเทพอสนีบาตผายลม ว่ากล่าวจนแก้วหูข้าพเจ้าอื้ออึงไปครึ่งค่อนวัน..."

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านต้องแต่งกับเราแล้ว"

ปึงคิงเฮี้ยร้องว่า "เห็นผีสางแล้ว" พลางตวัดฝ่ามือตบใส่

ลิ้วอุ้งอื้อถลันหลบเลี่ยง ปึงคิงเฮี้ยยั้งสภาวะไม่ทัน ถลำลงในลำธาร เข้าใจว่าน้ำลำธารยามวิกาลเย็นเยียบเสียดกระดูก มิคาดน้ำพุร้อนไม่มีการแบ่งกลางวันกลางคืน สายน้ำอุ่นยิ่ง บนก้อนหินริมธารยังจัดวางหลัวใบเล็กๆ

ที่ใช้ช้อนปลาใบหนึ่ง

นางกลอกตาตลบหนึ่ง หันหลังให้กับลิ้วอุ้งอื้อร้องโอยออกมา

ลิ้วอุ้งอื้อใจหายวูบ สะอึกปราดไป ชายเสื้อด้านล่างล้วนเปียกน้ำ มันวางมือลงบนหัวไหล่นาง ถามว่า "เป็นไรแล้ว?"

ปึงคิงเฮี้ยหมุนตัวกลับ หัวร่อคิกคำหนึ่ง หยิบฉวยหลัวช้อนไปบนผิวน้ำ ปรากฏหยดน้ำสีเงินยวงร้อยพันจุดสาดใส่ลิ้วอุ้งอื้อดังกราวใหญ่

ลิ้วอุ้งอื้อหากคิดถลันหลบ ไม่แน่ว่าจะหลบไม่พ้น เพียงแต่ปึงคิงเฮี้ยพลันหมุนตัว ใต้แสงจันทร์กลางประกายน้ำ รอยยิ้มนั้นช่างงดงามนัก

งดงามจนลิ้วอุ้งอื้อลืมหลบหลีก

พริบตานั้นต่อให้เป็นอาวุธลับ นักฆ่าลิ้วอุ้งอื้อก็ยอมไม่หลบหลีกเพื่อแลกกับยิ้มเดียว

ดังนั้นลิ้วอุ้งอื้อร่างเปียกชุ่มโชก ปึงคิงเฮี้ยหัวร่อจนตัวงอจนหน้าผากแทบแตะกับผิวน้ำ ปากกล่าวว่า "ท่าน...ดูว่าท่าน...ยังกล้ารังแกเรา**เสียวเจี๊ยะ** *(คำเรียกตัวเองเป็นคุณหนู)* หรือไม่..."

ลิ้วอุ้งอื้อจงใจดัดสุ้มเสียงเป็นสตรีกล่าวว่า "แม่นางปึงไม่ได้แซ่ปึง หากแต่แซ่เรา เรียกว่าเราเสียวเจี๊ยะ..."

ปึงคิงเฮี้ยร้องว่า "ระคายหูแทบตายแล้ว" พลางยกมือหมายตบหน้ามัน ลิ้วอุ้งอื้อพลันก้มกายลง วักน้ำลำธารสาดใส่นาง

ปึงคิงเฮี้ยร้องเสียงแหลมเล็ก ก้มเอววักน้ำบ้าง ทั้งสองล้วนไม่หลบหลีก เอาแต่สาดน้ำใส่อีกฝ่าย

สุนัขที่หน้าบ้านเห่าเบาๆ หลายคำ พอรู้สึกว่ามนุษยชาติยังไม่มีเหตุผลกว่ามัน จึงหยุดเห่าไป ไก่ขันอยู่หลายครา ตีปีกพึ่บพั่บ พบว่าตัวเองมิใช่เหยี่ยว จึงเลิกราไป มีแต่เถ้าแก่เนี้ยของโรงเตี๊ยมขนาดเล็กใช้ไม้รวกดันหน้าต่างเปิดออก ชะโงกศีรษะมองดู จากนั้นสั่นศีรษะ เห็นว่าแขกเหรื่อที่มาจากภายในเมืองอยู่ดีๆ ก็หัวร่อ หาไม่ก็เอะอะอาละวาด ยังไม่คำนึงหน้าตากว่าคนชนบทอีก ขบคิดแล้วหดศีรษะกลับไปอยู่ร่วมกับสามี

สูงอายุ

หนุ่มสาวบนธารน้ำพุร้อนยังหัวร่ออาละวาด เสื้อผ้าเปียกชุ่มโชกหมดสิ้น

ลิ้วอุ้งอื้อก้มกายลง ถลันเข้าไปโอบเอวปึงคิงเฮี้ย ร้องว่า "ท่านยังอาละวาดอีก เราจะจับท่านโยนลงในน้ำ..."

ปึงคิงเฮี้ยทบไหล่ของลิ้วอุ้งอื้อ หัวร่อจนแทบหายใจไม่ออก กล่าวว่า "ท่านโยน ท่านกล้าโยน? คนผีสางท่านกล้าทำอย่างไรข้าพเจ้า..."

จากนั้นนางพบว่าสองมือของลิ้วอุ้งอื้อใช้กำลังรุนแรงกว่าเดิม ทำให้ปึงคิงเฮี้ยแทบหายใจไม่ออก

ลมหายใจของลิ้วอุ้งอื้อกระชั้นเร่งร้อนกว่าเดิม

นางพลันพบว่าตัวเองถูกมันกอดรัดแนบแน่น มิหนำซ้ำหน้าท้องแนบกับใบหน้ามัน

นางอับอายจนไม่ทราบทำอย่างไรดี หัวใจก็คล้ายกับหยาดน้ำบนผมเผ้า หยดหยาดอย่างไร้ระเบียบแบบแผน

ในยามนั้น ลิ้วอุ้งอื้อพลันปลดปล่อยนาง

มันวางนางลงในน้ำราวกับดอกบัวดอกหนึ่ง

ภายใต้แสงจันทร์อ่อนจางสาดส่อง ลำธารน้ำไม่สงบราบเรียบ บนร่างทั้งสองล้วนปรากฏไอร้อนระเหยขึ้นมา

ลิ้วอุ้งอื้อจ้องมองไปในดวงตาปึงคิงเฮี้ย

ดวงตาของนางคล้ายดาวเล็กๆ สองดวง แต่ไม่ซุกซนอีก หากทว่าสั่นสะท้านเพราะความกลัว

นี่เป็นครั้งแรกที่มันพบว่านางกลัวมัน

จากนั้นมันพบว่าตลอดทั้งร่างของนางสั่นระริก คาดว่าเกิดจากความหนาว หลังจากที่แช่ร่างในน้ำพุร้อนไม่ใส่เสื้อผ้าจะเป็นหวัดได้ มิหนำซ้ำลมราตรีเริ่มทวีความรุนแรงขึ้น

อาศัยแสงจันทร์อ่อนจางสาดส่อง มันเห็นเสื้อผ้าของปึงคิงเฮี้ย

ล้วนเปียกปอน แนบติดกับร่าง ภายใต้แสงจันทร์ฉาบไล้ เรือนร่างของนางสะท้อนเส้นโค้งอันอ่อนช้อยงดงาม

พริบตานั้นมันทราบว่านางกลัวอะไร นางยังทราบว่ามันคิดอะไร

เนื่องจากรู้ซึ้งถึงอีกฝ่ายโดยไร้สิ่งกั้นขวาง ปึงคิงเฮี้ยบังเกิดความกลัวโดยไร้เหตุผล คล้ายกับในโลกแห่งความฝันปรากฏทวนสีดำเล่มหนึ่งซัดพุ่งมา จู่โจมถูกส่วนที่อ่อนไหวในดวงใจนาง นางต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

ลิ้วอุ้งอื้อโอบกอดนางไว้ใหม่ ถามว่า "หนาวหรือ? ยังหนาวหรือ?" มันจูบมือของนาง ไม่นานก็จ้องมองไปในดวงตาที่หวั่นไหวของนาง

ปึงคิงเฮี้ยสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

นางรู้สึกมีเปลวไฟกลุ่มหนึ่งคุกคามเข้าใกล้นาง ที่น่าประหลาดคือนางยิ่งเข้าใกล้เปลวไฟนี้ยิ่งรู้สึกเย็น

ลิ้วอุ้งอื้อจูบซอกคอที่ขาวผ่องของนาง แสงจันทร์เจียระไนช่วงคอของนางราวกับผ้ากำมะหยี่สีขาวนวล กระทั่งเส้นเอ็นเขียวก็อ่อนจางลง ใบหูยิ่งคล้ายแกะสลักจากหยกขาวชิ้นเล็กๆ ฝังอยู่ในเส้นผมสีดำ

ลิ้วอุ้งอื้อใช้ริมฝีปากเพิ่มความอบอุ่นแก่นาง พึมพำว่า *"แม้แต่เส้นผมก็เย็นเฉียบ..."* มันลูบไล้ผมเผ้าของนาง พลิกใบหน้านางมา นางร้องอย่างอ่อนล้าคำหนึ่ง หลับตาพริ้มลง ลิ้วอุ้งอื้อใช้ริมฝีปากแตะสัมผัสปลายจมูกของนางเบาๆ จากนั้นควานหาริมฝีปากของนาง จูบลงอย่างเร่งร้อนรุนแรง

ปึงคิงเฮี้ยหลับแนบแน่น ร้องอืมม์คำหนึ่ง ลิ้วอุ้งอื้อรู้สึกว่าหัวใจถูกความต้องการแผดเผาจนเจ็บปวด พลันโอบอุ้มนางขึ้นมา ก้าวยาวๆ พ้นจากลำธาร เดินเข้าสู่ห้องหับ กิ่งดอกนั้นตกลงในน้ำ เกยอยู่ริมธาร ไม่ได้ถูกสายน้ำพัดพาไป

นอกหน้าต่างมีเสียงน้ำไหลริน เสียงกบร้อง ยังมีเสียงกรนของสุกร

เสียงกัดฟันของสุนัข ยังมีเสียงแมวร้องดังจากบ้านเรือนอีกเจ็ดแปดหลัง

แต่ว่าสรรพเสียงเหล่านี้ทำให้รู้สึกสงบ

หากปราศจากสุ้มเสียงเหล่านี้ จะเป็นความอ้างว้าง

ความอ้างว้างน่ากลัว ความสงบไม่น่ากลัว

คล้ายกับเรือจอดนิ่งอยู่ริมน้ำ คล้ายกับทารกหลับใหลอยู่ในเปล คล้ายกับหญิงสาวเขียนคิ้วหน้ากระจก คล้ายเดินผ่านบ้านชาวนาสูดได้กลิ่นหอมของข้าวสวย...มาตรว่าในใจปึงคิงเฮี้ยจะเกิดความสงบเพียงไหน แต่นางยังร่างสั่นระริก และเรื่องราวที่บังเกิดแก่นางช่างบ้าคลั่งนัก

ถึงแม้ว่านางเป็นธิดาบู๊ลิ้ม แต่ยังไม่ล่วงรู้เรื่องราวฉันบุรุษสตรี

นางเข้าใจว่าการเป็นสามีภรรยาเพียงหลับนอนด้วยกันคืนหนึ่ง

เมื่อนางบังเกิดความเจ็บปวด นางทั้งร่ำไห้ทั้งหลั่งน้ำตา รู้สึกมีอัคคีกลุ่มหนึ่งแผดเผานาง แผดเผานางจนเจ็บปวด

สุดท้ายนางร่ำไห้พลางฟุบกับไหล่บ่าอันผึ่งผายของมัน

ความบ้าคลั่งค่อยสงบลง

แสงจันทร์สาดส่องเข้ามา ส่องต้องขนคิ้วที่หยาบกร้านและสงบนิ่งของลิ้วอุ้งอื้อ

มันหลับตาลง ไม่ทราบหลับไปหรือไม่

ปึงคิงเฮี้ยรู้สึกถึงความสงบสันตินานัปการที่นอกหน้าต่าง รู้สึกถึงความนุ่มนวลของแสงจันทร์ ไม่อาจหักใจปลุกเรียกมัน หวังให้หลับใหลไปตลอดกาล อย่าได้ตื่นขึ้นมา

แต่แล้วขนตาของลิ้วอุ้งอื้อพลันเต้นระริกคราหนึ่ง

นางทราบว่ามันกำลังจะลืมตาขึ้น นางคิดหลบซ่อนในผ้าห่ม แต่ว่ามันพลันกล่าววาจา

สุ้มเสียงของมันสงบเยือกเย็นราวกับก้อนหินที่ทุ่มลงใส่ผิวบึงอันราบเรียบดุจกระจก มันกล่าวว่า *"เราฆ่าบิดาท่าน"*

หลังจากกล่าวจบ มันค่อยลืมตาขึ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราฆ่า

ปึงซิ่งอั้ว" จากนั้นมันถามว่า "ท่านได้ยินชัดเจนหรือไม่?"

ฝันของปึงคิงเฮี้ยสลายแล้ว

นางกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่าน...ท่านว่าอะไร?"

ลิ้วอุ้งอื้อไม่ตอบคำ เพียงจ้องมองนาง

ปึงคิงเฮี้ยพลันชักกระบี่ที่จัดวางอยู่บนโต๊ะ ฟันกระบี่ลง

ลิ้วอุ้งอื้อไม่ได้หลบหลีก

พริบตานั้นโลหิตย้อมผ้าห่มจนแดงฉาน

ปึงคิงเฮี้ยนึกถึงบิดาดีต่อนางตลอดมา หัวใจต้องบิดกระตุก แทงออกอีกกระบี่

กระบี่แทงใส่ทรวงอกลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อยังคงไม่หลบหลีก

ปลายกระบี่แทงไปในเลือดเนื้อ สภาวะกระบี่พลันหยุดยั้งลง ปึงคิงเฮี้ยร่ำไห้พลางกล่าวว่า "ท่านไฉนไม่หลบ ท่านไฉนไม่หลบ?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "ท่านฆ่าเราเพื่อล้างแค้นให้กับบิดาเถอะ"

ปึงคิงเฮี้ยกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "เหตุใด...ท่านหลังจากกระทำต่อข้าพเจ้าเช่นนั้น ค่อยบอกต่อข้าพเจ้า..."

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวช้าๆ ว่า "เพราะว่าเราตกลงใจตายใต้เงื้อมมือท่าน ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเราคือ ต้องการครอบครองท่าน เราทรยศต่อกลุ่มขันทีเพราะเพื่อท่าน ที่ฆ่ากวนไต้งัก เซียวทิถัง เต็กโซ่วเจ็ง...ล้วนเพราะเพื่อท่าน...เนื่องจากไม่คิดสูญเสียท่านไป จึงพลั้งมือฆ่าบิดาท่าน เราต้องครอบครองท่าน ค่อยตายอย่างยินยอมพร้อมใจ"

ปึงคิงเฮี้ยโยนกระบี่ทิ้ง คร่ำครวญเรียกบิดา กล่าววาจามากมายล้วนเป็นเรื่องที่นางไม่เคยถ่ายทอดบอกต่อหน้าบิดา

ลิ้วอุ้งอื้อคิดไม่ถึงว่านางไม่ฆ่ามัน ตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าว "ท่านต้องการทราบรายละเอียดที่บิดาท่านเสียชีวิตหรือไม่..."

ปึงคิงเฮี้ยตัดบทว่า "ท่านหลอกข้าพเจ้า บิดายังไม่ตาย ท่านผู้เฒ่าเคยแสร้งตาย ท่านฆ่าท่านผู้เฒ่าไม่ได้"

ลิ้วอุ้งอื้อทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "หากมิใช่มันแสร้งตาย เรายามรีบร้อนก็ไม่ใช้กระบี่นั้นออกไป..." มันไม่สนใจว่าปึงคิงเฮี้ยต้องการฟังหรือไม่ ยังคงบอกเล่าเรื่องราวซึ่งเกิดขึ้นที่ร้านอาหารบู่เอี้ยงออกไป

หลังจากเล่าจบ เห็นปึงคิงเฮี้ยคลุมเสื้อผ้ายืนอยู่ริมหน้าต่าง แสงจันทร์กรีดผ่านหน้าผากนางเป็นเส้นโค้งอันนุ่มนวล

จิตใจลิ้วอุ้งอื้อผูกพันอยู่กับนาง ไม่ทราบว่านางคิดอะไร พลันนึกถึงเสียงเรไร เสียงกบที่นอกหน้าต่างเล่า?

ทันใดนั้น หลังคาบ้านแตกทลาย ผู้คนสี่คนพุ่งตัวลงมา

อีกคนหนึ่งพุ่งทะลวงหน้าต่างเข้ามา ถือกระบี่ขวางอยู่เบื้องหน้าปึงคิงเฮี้ย กล่าวว่า "หลานแซ่ปึงไม่ต้องกลัว พวกเราจะคร่ากุมโจรราคะนี้เอง"

ก่อนที่ลิ้วอุ้งอื้อจะเคลื่อนไหวอันใด ผู้คนที่ทลายหลังคาลงมาทั้งสี่ก็รายล้อมมันเอาไว้

ลิ้วอุ้งอื้ออาศัยแสงจันทร์อ่อนจาง จำแนกออกว่าในจำนวนนั้นมีปึงลี้ ปึงฮิวกับโก้วเอี้ยงจิว

คนทั้งสามล้วนมีท่าทีเคียดแค้น ปรารถนาใคร่สับร่างลิ้วอุ้งอื้อให้แหลกเละ แต่ลิ้วอุ้งอื้อหากลัวไม่

ผู้ที่มันกริ่งเกรงเป็นคนที่ยืนอยู่ทางทิศตะวันออก คล้ายคิงคองขนปุกปุยตัวหนึ่ง ในคนทั้งสี่มีแต่มันทิ้งตัวลงอย่างแผ่วเบา แทบปราศจากสุ้มเสียงใด

ลิ้วอุ้งอื้อทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร

คนผู้นี้เป็นหนึ่งในเสาหลักของชมรมด้ามดาบฝ่ายธัมมะ เป็นศิษย์น้องของเจ้าสำนักเตียมซัง ฉายา**อ้วงอั่วจือเอ็ง** *(เหยี่ยวรูปค่าง)* **เที้ยบ้อเสีย**

เที้ยบ้อเสียมีลำดับรุ่นในยุทธจักรสูงกว่าปึงซิ่งอั้ว ฐานะในยุทธจักร

ของสำนักเตียมชังก็สูงส่งกว่าสำนักผ่าเผย

พลังฝีมือของเที้ยบ้อเสียก็ต้องสูงส่งกว่าปึงซิ่งอั้ว โดยเฉพาะอาวุธลับที่ยากระวังป้องกันของมัน

คนที่ถือกระบี่อยู่เบื้องหน้าปึงคิงเฮี้ยกล่าวอีกว่า "ลิ้วอุ้งอื้อ คิดไม่ถึง...เจ้ายังไม่เปลี่ยนนิสัยสันดาน"

ลิ้วอุ้งอื้อพอได้ยินสุ้มเสียงคนผู้นี้ ความคิดต่อสู้ซึ่งหลงเหลือเพียงครึ่งหนึ่งก็ดับสูญไป

คนผู้นี้เป็นน้องบุญธรรมของเจ้าสำนักกัวะชัง ซึ่งเป็นเสาหลักอีกต้นหนึ่งของชมรมด้ามดาบ นาม**เจี๊ยะไผ่ปัก** ครั้งกระโน้นตอนที่ตนเองตกทุกข์ได้ยาก เจี๊ยะไผ่ปักเคยจุนเจือมันสองแม่ลูก และเคยอบรมพร่ำสอนมัน...

แต่ว่าอบรมพร่ำสอนมีประโยชน์ใด? คนเหล่านี้หวังให้ทุกคนเข้าสู่เส้นทางธัมมะ แต่ไม่เคยเปิดโอกาสให้แก่ผู้อื่นมาก่อน

พวกมันเป็นคนมีชื่อเสียงตั้งแต่แรก ทั้งยังมีค่ายสำนักหนุนหลัง แต่ไหนเลยเคยสนับสนุนตนเอง ขณะที่ตนเองตกระกำลำบาก คนมีชื่อเสียงเหล่านี้ไม่เคยลดตัวลงเหลือบแลแม้สักแวบเดียว

ลิ้วอุ้งอื้อฝืนยิ้ม คราครั้งนี้ภายใต้การผนึกกำลังของเจี๊ยะไผ่ปักกับเที้ยบ้อเสีย ด้วยอาการบาดเจ็บของมัน เป็นไปไม่ได้ที่จะฝ่าวงล้อมออกไป

ดังนั้นฝ่ายธัมมะปฏิบัติการกำจัดมาร บรรลุเป้าหมายผดุงธรรมแทนฟ้าอีกครั้ง

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "พวกท่านคิดทำอย่างไร?"

เจี๊ยะไผ่ปักกล่าวว่า "ฆ่าคนชดใช้ชีวิต"

เที้ยบ้อเสียกล่าวว่า "เจ้าอย่าได้คิดหนีรอดไป นอกจากพวกเราแล้วที่นอกห้องยังมีศิษย์อันดับแรกของสำนักแซตี่นาม**กังกึ่งโคย**" มันแสยะยิ้มกล่าวว่า "นอกจาก**นี้ลี้ลั่ง**แห่งสำนักอึ้งซัว **โค้วน่วง**แห่งสำนักงังทัง ยังมี**กู่พั่งจือ**แห่งบึงปลาบินจะมาถึงในบัดดล"

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านไม่ต้องประกาศชื่อคน

เหล่านี้เพื่อขู่ขวัญเรา เราไม่คิดหนีอยู่แล้ว”

ขณะที่มันยอมรับต่อปึงคิงเฮี้ยว่าตนเองฆ่าปึงซิ่งอั้ว ก็ไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ ไม่เช่นนั้นยามที่ศัตรูเข้มแข็งคุกคามเข้าใกล้ ไหนเลยไม่รู้สึกตัว แต่ว่ามันคิดตายใต้เงื้อมมือปึงคิงเฮี้ย มิใช่ตายใต้อาวุธผู้อื่น

ดังนั้นคำพูดของเที้ยบ้อเสียหาสร้างความหวาดหวั่นแก่มันไม่

เที้ยบ้อเสียก็ไม่ได้พูดความจริงทั้งหมด

กังกึ่งโคยอยู่นอกห้องจริง ลี้ลั่งก็จะรุดมา แต่โค่วน่วงกับกู่พั่งจือล่วงหน้าไปยังภูเขาหัวเสือ เตรียมจัดตั้งสาขาชมรมด้ามดาบ

กู่พั่งจือเป็นรุ่นเก่าอันโดดเด่นของบึงปลาบิน โค่วน่วงเป็นบุคคลพิเศษของสำนักงังทัง คราครั้งนี้ชมรมด้ามดาบคิดจัดตั้งสาขาที่ภูเขาหัวเสือโดยใช้หมู่ตึกใบไม้แดงเป็นฐาน บึงปลาบินจึงส่งกู่พั่งจือมา ส่วนสำนักงังทังส่งโค่วน่วงมาเสริมกำลัง

แต่พวกมันขึ้นเขาหัวเสือไปตั้งแต่แรก หาทราบเรื่องที่อี้เอี้ยงเพียวกับปึงซิ่งอั้วเสียชีวิตไม่

ส่วนรองเจ้าสำนักอึ้งซัวนามลี้ลั่ง เนื่องจากระหว่างทางพบพานนักฆ่าเต็กโซ่วเจ็งที่รับบาดเจ็บจึงไล่ติดตามไป ยังไม่กลับมา

สำหรับกังกึ่งโคยเป็นศิษย์อันดับแรกของสำนักแซตี่ที่ยังหลงเหลือจึงเดินทางมาร่วมจัดตั้งสาขาของชมรมด้ามดาบ

เที้ยบ้อเสีย เจี๊ยะไผ่ปัก กังกึ่งโคยและลี้ลั่งจับเส้นทางมายังเมืองป้อไล้เพื่อรุดสู่ภูเขาหัวเสือ แต่ระหว่างทางได้ยินเรื่องที่อี้เอี้ยงเพียวถูกฆ่าจึงสืบสาวราวเรื่อง แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง หลังจากที่ปึงซิ่งอั้วถูกฆ่า พวกมันค่อยรุดถึงร้านอาหารบู๊เอี้ยง

ลี้ลั่งพอดีพบเห็นเต็กโซ่วเจ็งหนีกระเซอะกระเซิง เนื่องจากลี้ลั่งมีความแค้นกับมัน หลังจากนัดแนะวิธีส่งข่าว ก็ฉุดลากกังกึ่งโคยออกติดตาม

เที้ยบ้อเสียกับเจี๊ยะไผ่ปักรีดเร้นยาชาออกจากร่างปึงลี้ ปึงฮิวกับโก้วเอี้ยงจิว ค่อยทราบเรื่องราวทั้งหมด แต่ยังไม่ทราบว่าจะออกตามหาลิ้วอุ้งอื้อ

อย่างไร

ลี้ลั่งกับกังกึ่งโคยไล่ล่าเต็กโซ่วเจ็ง ยังจับตัวไม่ได้ กลับเห็นในตัวเมืองมีคนผู้หนึ่งใช้วิชาตัวเบาเร่งรุดเดินทาง ลี้ลั่งจึงบอกให้กังกึ่งโคยไล่กวดตาม

ที่แท้คนผู้นั้นเป็นเจ้าหน้าที่ที่ติดตามจับกุมคนร้ายที่รอดชีวิตจากเหตุการณ์ที่ลิ้วอุ้งอื้อจู่โจมสังหารกวนไต้งัก เจ้าหน้าที่นั้นคิดประกอบความดีความชอบ บวกกับเข้าใจว่าลิ้วอุ้งอื้อจดจำไม่ออก จึงปลอมแปลงโฉมสะกดรอยตามลิ้วอุ้งอื้อ จนทราบว่าลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยพักที่หุบเขาน้ำพุร้อน ดังนั้นกลับกรมเมือง คิดเรียกระดมกำลังมาล้อมปราบ

เจ้าหน้าที่นั้นเห็นลี้ลั่งกับกังกึ่งโคยไล่กวดตาม เข้าใจว่าทั้งสองคิดฆ่ามัน จึงหมุนตัวหลบหนี สุดท้ายถูกกังกึ่งโคยจับตัวไว้ มันปราศจากความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว จึงสารภาพเรื่องราวออกไปจนหมดสิ้น

ซึ่งความจริงชายฉกรรจ์ที่เดินสวนกับลิ้วอุ้งอื้อแทบปล่อยปูปลาซึ่งจับมาหลุดจากมือเป็นเจ้าหน้าที่นี้เอง

กังกึ่งโคยพอทราบเรื่อง จึงส่งข่าวต่อเที้ยบ้อเสียกับเจี๊ยะไผ่ปัก คนทั้งสามรวมทั้งปึงลี้ ปึงฮิวกับโก้วเอี้ยงจิวซึ่งพกพาความแค้นแน่นอกลอบมายังหุบเขาน้ำพุร้อน โอบล้อมที่พักของลิ้วอุ้งอื้อไว้

กังกึ่งโคยคุมตัวเจ้าหน้าที่นั้นเฝ้าอยู่นอกบ้าน ป้องกันลิ้วอุ้งอื้อฝ่าวงล้อมออกไป

แต่ลิ้วอุ้งอื้อไม่คิดทะลวงฝ่าวงล้อม

เจี๊ยะไผ่ปักกล่าวว่า “ซึ่งความจริงเห็นแก่หน้าบิดาเจ้า พวกเราสามารถไว้ชีวิตเจ้า แต่ว่า...”

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า “ต้องการชีวิตหรือไม่อยู่ที่ข้าพเจ้า มิต้องให้ผู้คนอภัยละเว้น”

เจี๊ยะไผ่ปักกล่าวว่า “ประเสริฐมาก เจ้าเมื่อกล้าทำกล้ารับ ในพวกเราทั้งสอง เจ้าเลือกสักคนเถอะ”

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “ท่านเห็นเรารับบาดเจ็บ ต่อให้สู้

กันตัวต่อตัวก็ฆ่าเราได้ จึงแสร้งเป็นใจกว้าง"

เจี๊ยะไผ่ปักร้องว่า "เจ้า...อย่าได้ไม่รู้จักดีชั่ว"

ปึงฮิวพลันกล่าวว่า "ให้เราพิสูจน์ความเป็นตายกับมันเถอะ"

เจี๊ยะไผ่ปักกล่าวว่า "หลานเรา ตัวหนอนร้อยขาแม้ตาย ศพยังไม่แข็งทื่อ คนผู้นี้มีฝีมือ..."

ปึงฮิวร้องดังๆ ว่า "มันฆ่าบิดาเรา ย่อมต้องให้เราล้างแค้นแทนบิดา"

เจี๊ยะไผ่ปักวางมือลงบนหัวไหล่ปึงฮิว กล่าวว่า "พวกเราคร่ากุมมันค่อยส่งมอบแก่ท่าน เป็นอย่างไร?"

ปึงฮิวปัดมือของเจี๊ยะไผ่ปักออก ขณะจะปฏิเสธ พลันได้ยินโก้วเอี้ยงจิวขู่คำรามว่า "มันเป็นของเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจกระทบถูก" พลางชี้หน้าลิ้วอุ้งอื้อ ร้องคำรามว่า "มันฆ่าบิดาเราเช่นกัน ทั้งยัง..."

มันถาโถมถึงด้านหลังปึงคิงเฮี้ย เห็นปึงคิงเฮี้ยเรือนผมยุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับย่นไม่เรียบร้อย สร้างความโกรธแค้นจนยื่นสองมือที่โตเท่าพัดใบลานออก โยกคลอนสองไหล่ของนาง ร้องว่า "มัน...มันทำอย่างไรต่อท่าน? มันใช่...ใช่กระทบถูกท่านหรือไม่?"

ปึงคิงเฮี้ยความจริงหันหน้าออกนอกหน้าต่าง

นอกหน้าต่างมีจันทร์ ขอบฟ้ามีดวงดาว

ภายในห้องเกิดเรื่องราวติดต่อกัน แต่นางไม่ได้เหลียวหน้ากลับมา คล้ายกับไม่ได้ยิน ประกายน้ำตานางประดับที่ข้างแก้มราวเกล็ดปลาสีเงิน คล้ายประกายน้ำใต้แสงจันทร์ที่ห่างไป

โก้วเอี้ยงจิวบังเกิดอารมณ์ที่ยากบ่งบอกบรรยาย สองมือตะปบบีบเค้นนาง คิดบดร่างนางพลิกกลับมา

ลิ้วอุ้งอื้อพลันบังเกิดความโกรธแค้นสุดระงับ ลืมเลือนข้อห้ามเมื่อตอนเผชิญศัตรู ขู่คำรามพลางยืดกายโถมใส่โก้วเอี้ยงจิว

เที้ยบ้อเสียใจหายวาบ นึกไม่ถึงว่าลิ้วอุ้งอื้อจะลงมือในยามนี้ มิหนำซ้ำท่วงท่าที่ถาโถมออกไป อย่างน้อยมีช่องว่างจุดอ่อนเจ็ดแปดแห่ง เพียงพอกับการจู่โจมปลิดชีวิต

นี่ทำให้มันงงงันวูบหนึ่ง ไม่เชื่อว่าลิ้วอุ้งอื้อจะเบาปัญญาถึงเพียงนี้ และไม่เชื่อว่าพลังฝีมือของลิ้วอุ้งอื้อจะใช้การไม่ได้ถึงเพียงนี้

พริบตาที่งงงัน ทำให้มันลืมจู่โจมลงมือ

แต่เจี๊ยะไผ่ปักกรีดกระบี่ออก

บนร่างลิ้วอุ้งอื้อปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา

เจี๊ยะไผ่ปักก็ตะลึงลาน

มันคิดไม่ถึงว่าลิ้วอุ้งอื้อกลับไม่ถลันหลบ กระบี่ของมันนี้เพียงคิดสกัดยับยั้งและขู่ขวัญ ขอเพียงลิ้วอุ้งอื้อยกกระบี่ปิดป้อง ท่าร่างก็จะหยุดลง มันไม่คาดคิดว่ากระบี่นี้สามารถทำร้ายลิ้วอุ้งอื้อได้

ลิ้วอุ้งอื้อโถมถึงเบื้องหลังโก้วเอี้ยงจิว สองมือตะปบคว้าหัวไหล่ของอีกฝ่ายไว้

โก้วเอี้ยงจิวหันขวับมา กระแทกสองหมัดใส่ทรวงอกลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อแผ่พุ่งพลังจากสองมือ ก็เหวี่ยงร่างโก้วเอี้ยงจิวออกไป ร้องว่า "ห้ามมิให้กระทบถูกนาง ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามมิให้กระทบถูกนาง"

เจี๊ยะไผ่ปักกับเที้ยบ้อเสียหันไปมองหน้ากัน ล้วนตะลึงลานกับที่

โก้วเอี้ยงจิวถูกเหวี่ยงออกไป ไม่ทันลุกขึ้นมาก็แผดด่าว่า "เจ้าลูกเต่า นางแพศยา พวกเจ้าทั้งสองล้วนมิใช่ตัวดี"

ปึงลี้เข้าไปประคองโก้วเอี้ยงจิวขึ้น ขมวดคิ้วกล่าวว่า "โก้วเฮียไหนเลยกล่าวเช่นนี้ได้..."

โก้วเอี้ยงจิวกระชากเสียงว่า "เราไม่สนใจ เพราะตระกูลปึงท่านบิดาเราต้องเสียชีวิต นี่ยังไม่นับตระกูลปึงยังถือกำเนิดสตรีที่ไม่รักษาพรหมจรรย์นางหนึ่ง..."

ปึงฮิวพลันชักดาบออก ตวาดว่า "หุบปาก หากท่านยังกล่าวอีก ความเกี่ยวดองนี้เป็นอันขาดจากกัน"

โก้วเอี้ยงจิวปากไวใจตรง จึงสวนคำว่า "ขาดจากกันก็ขาดจากกัน สินค้าที่ใช้แล้ว ยกให้แก่เรายังไม่ต้องการ"

ปึงคิงเฮี้ยสะท้านทั้งร่าง หมุนตัวกลับมา ใบหน้าขาวซีดสลด น้ำตาประดับบนใบหน้าดุจทางช้างเผือก ชี้หน้าโก้วเอี้ยงจิว แต่ริมฝีปากสั่นระริก ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

โก้วเอี้ยงจิวพอร้องโพล่งออกไปก็นึกเสียใจขึ้นมา ขณะจะกล่าววาจาต่อปึงคิงเฮี้ย ปึงฮิวพลันฟาดฟันดาบมา

โก้วเอี้ยงจิวได้แต่ยกคราดเหล็กขึ้นปิดป้อง เสียงตังพร้อมกับปรากฏสะเก็ดไฟแลบกระจาย ขณะเดียวกันบังเกิดเสียงทอดถอนใจดังขึ้นสองครา

เสียงทอดถอนใจเหล่านี้เปล่งจากปากเจี๊ยะไผ่ปักกับเที้ยบ้อเสีย ในสายตาพวกมัน หลังจากที่ปึงซิ่งอั้วกับโก้วเชี่ยงเซี้ยเสียชีวิต สำนักผ่าเผยกับตระกูลโก้วล้วนจบสิ้นแล้ว

ปึงฮิวกับโก้วเอี้ยงจิวร่ายรำดาบกวัดแกว่งคราดเข้าหักล้างกัน ปึง

ลี้ร้อนรุ่มจนกระทืบเท้า ร้องบอกให้หยุดมือ แต่ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจ

เจี๊ยะไผ่ปักสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว คั่นกลางปึงคิงเฮี้ยกับลิ้วอุ้งอื้อ โดยหันหลังให้กับปึงคิงเฮี้ย จ่อปลายกระบี่ใส่ลิ้วอุ้งอื้อ กล่าวว่า "อุ้งอื้อ ลงมือเถอะ"

เที้ยบ้อเสียกล่าวว่า "มันไม่มีอาวุธ"

ที่แท้กระบี่ของลิ้วอุ้งอื้อตกอยู่ในมือปึงคิงเฮี้ย เที้ยบ้อเสียพอกล่าวจบ ก็สะอึกเข้าวงต่อสู้ของปึงฮิวกับโก้วเอี้ยงจิว ยื่นมือช่วงชิงดาบของปึงฮิวมา โยนให้กับลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อรับดาบไว้ เจี๊ยะไผ่ปักประสานมือกล่าวคำ "เชิญเถอะ" ทันใดนั้น รู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง ถูกวัตถุปลายแหลมจ่อใส่ร่าง

เจี๊ยะไผ่ปักหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว ด้วยพลังฝีมือของมัน ย่อมเหนือล้ำกว่าปึงคิงเฮี้ยมากนัก เพียงแต่คาดไม่ถึงว่าหญิงสาวที่เพิ่งสูญเสียบิดาจะวกกระบี่จ่อใส่มัน ยามไม่ทันระวังจึงถูกสยบไว้

เที้ยบ้อเสียสืบเท้าเข้ามา ร้องว่า "หลานแซ่ปึง ท่านไฉน..."

ปึงคิงเฮี้ยขยับปลายกระบี่ เจี๊ยะไผ่ปักรู้สึกว่าปลายกระบี่แทงใส่กล้ามเนื้อกลางหลัง ใบหน้าต้องสั่นกระตุกคราหนึ่ง หลับตาทั้งสองลง ได้ยินปึงคิงเฮี้ยตวาดว่า **"ท่านอย่าได้เข้ามา"**

เที้ยบ้อเสียพอเห็นสีหน้าท่าทีของเจี๊ยะไผ่ปัก รีบชะงักเท้าลง

ปึงลี้ร้องว่า **"ซาม่วย** *(น้องสาว)* ท่านเสียสติแล้ว"

ปึงฮิวก็กระชากเสียงว่า "เจ้าผู้นั้นเป็นฆาตกรฆ่าบิดาชัดๆ"

น้ำตาปึงคิงเฮี้ยไหลอาบแก้ม มือที่ถือกระบี่สั่นระริก กล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าทราบ"

ลิ้วอุ้งอื้อเห็นเช่นนั้น รีบถลันเข้ามา จี้สกัดจุดของเจี๊ยะไผ่ปัก เจี๊ยะไผ่ปักจึงล้มระทวยลง ลิ้วอุ้งอื้อสะอึกถึงเบื้องหน้าปึงคิงเฮี้ย กล่าวว่า "เราเพียงคิดตายใต้เงื้อมมือท่าน ท่านฆ่าเราเถอะ"

ปึงคิงเฮี้ยมองดูปลายกระบี่อันแวววับ ที่ปลายกระบี่แปดเปื้อนคราบโลหิตลิ้วอุ้งอื้อ พลันตัดใจกล่าวว่า "บิดา โปรดอภัยที่เฮี้ยยื้อกตัญญู" นางจ่อกระบี่ใส่เจี๊ยะไผ่ปักบนพื้น ร้องดังๆ ว่า *"พวกท่านรับฟังไว้ ปล่อยมันไป ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่า***เจี๊ยะได้เฮียบ** *(ผู้กล้าแซ่เจี๊ยะ)"*

ลิ้วอุ้งอื้อคล้ายตื่นจากความฝัน สะท้านขึ้นคราหนึ่ง

โก้วเอี้ยงจิวตวาดคำ **"หน้าไม่อาย"** ปึงฮิวก็ช่วงชิงดาบในมือปึงลี้โถมใส่ปึงคิงเฮี้ย

แต่แล้วเงาคนเคลื่อนไหววูบหนึ่ง เที้ยบ้อเสียลงมือตะปบคว้าต้นคอปึงฮิว กระชากคนลงมา ตวาดเบาๆ ที่ข้างหูปึงฮิวว่า "เจ้าหุนหันวู่วามเป็นเรื่องของเจ้า แต่เจี๊ยะได้เฮียบไม่อาจตายเพราะเจ้า" จากนั้นกล่าวกับปึงคิงเฮี้ยว่า "แม่นางปึง เจ้าต้องการให้ทำอย่างไร?"

ปึงคิงเฮี้ยขบริมฝีปาก จิตใจสับสนว้าวุ่น ปากกล่าวว่า "ปล่อยมันไป ปล่อยมันไป"

ลิ้วอุ้งอื้อคาดฝันไม่ถึงว่าปึงคิงเฮี้ยกลับกระทำเช่นนี้เพื่อมัน มันความจริงแค้นตัวเองที่เสเพลมาครึ่งชีวิต กลับตกหลุมรักหญิงสาวนางหนึ่งจนไม่อาจไถ่ถอนตัวได้ มิคาดปึงคิงเฮี้ยยังเสียสละมากกว่า เคลื่อนไหวอย่างเด็ดเดี่ยวยิ่งกว่า

พริบตานั้นมันพลันแปรเปลี่ยนไป

มาตรว่าโลหิตยังหลั่งไหล ปากแผลยังปวดแปลบ แต่ตัวมันเต็มไปด้วยความตื่นตัวและความคิดต่อสู้

มันยื่นมือรวบร่างเจี๊ยะไผ่ปัก หนีบไว้ซอกแขน ขวางดาบพาดใส่ลำคออีกฝ่าย ตวาดว่า "ห้ามมิให้กล่าววาจา และห้ามมิให้เคลื่อนไหว ล้วนรั้งอยู่ภายในห้อง ไม่เช่นนั้นผู้แซ่เจี๊ยะต้องตาย" พลางปรายตาบอกใบ้ให้ปึงคิงเฮี้ยหลบหนีออกทางหน้าต่าง

ทันใด นอกหน้าต่างปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง ลิ้วอุ้งอื้อร้องคำ *"ระวัง"* แต่ก็สายเกินการณ์ ผู้มายื่นมือจากนอกหน้าต่าง ตะปบคว้ากลางหลังนางเอาไว้

ลิ้วอุ้งอื้อกดดาบลง บนลำคอเจี๊ยะไผ่ปักก็ปรากฏริ้วรอยโลหิตสายหนึ่ง ปากตวาดว่า **"ปล่อยนาง"**

คนที่นอกหน้าต่างกล่าวว่า "ท่านปล่อยตัวเจี๊ยะได้เฮียบก่อน เราค่อยปล่อยตัวแม่นางปึง เราคือลี้ลั่งแห่งสำนักอึ้งซัว ไม่ตระบัดสัตย์คืนคำเด็ดขาด"

ลิ้วอุ้งอื้อขบคิดแล้วกล่าว "ให้เราปล่อยคนก่อนก็ได้ แต่ผู้คนภายในห้องล้วนต้องออกไป"

ลี้ลั่งที่มาใหม่ลังเลเล็กน้อย เที้ยบ้อเสียชิงกล่าวว่า "ตกลง พวกเราล้วนออกไป"

มันคิดออกไปโอบล้อมที่นอกห้อง ไม่กลัวชายโฉดหญิงแพศยาคู่นี้จะโบยบินขึ้นฟ้าไปได้

โก้วเอี้ยงจิวกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "เราไม่ไป โจรอุบาทว์นี้ฆ่าบิดาเรา ยังข่มขืนภรรยาเรา เรา..."

เที้ยบ้อเสียแค่นหัวร่อ ตวัดเท้ากวาดมันออกไป พึมพำว่า "เจ้าไยไม่ครุ่นคิด ผู้ที่เสนอหน้าให้กับพวกเจ้ามีชีวิตแขวนบนเส้นตาย รู้จักแต่ดื้อรั้นถือดี" กล่าวพลางล่าถอยออกไป พร้อมกับปิดประตูลง

ลี้ลั่งกล่าวกับลิ้วอุ้งอื้อว่า "เจ้าปลดปล่อยคนได้แล้วกระมัง?"

ในใจมันครุ่นคิด รอจนลิ้วอุ้งอื้อปล่อยตัวเจี๊ยะไผ่ปัก มันจะจับปึงคิงเฮี้ยโยนออกนอกหน้าต่าง ลิ้วอุ้งอื้อย่อมต้องติดตามออกไป กังกึ่งโคยซึ่งซุ่มอยู่ใต้หน้าต่างจะปลิดปลงสังหารลิ้วอุ้งอื้อ

นี่ไม่อาจโทษว่ามันคืนคำ ลิ้วอุ้งอื้อมิใช่ชนชาวธัมมะ สำหรับกับอธรรมชั่วช้า สมควรทำเช่นนี้ มิหนำซ้ำมันไม่ถือว่าตระบัดสัตย์ เนื่องเพราะมันแม้ไม่ได้ปล่อยตัวปึงคิงเฮี้ย แต่ก็ไม่ได้ฆ่านาง การฆ่านางแพศยานี้ปล่อยให้เป็นเรื่องของตระกูลโก้วกับตระกูลปึง

ลิ้วอุ้งอื้อหันกายมา แสงจันทร์สาดลอดจากช่องแตกบนหลังคา ส่องต้องผมเผ้าที่สยายประบ่าของมัน ดูไปไม่คล้ายผู้คน กลับคล้ายวิญญาณกระบี่

ดวงหนึ่ง

ลิ้วอุ้งอื้อตวาดคำ "ตกลง" กลับโยนเจี๊ยะไผ่ปักออกนอกหน้าต่าง พุ่งใส่ลี้ลั่งดุจกระสุนที่ถูกยิง

ลี้ลั่งใจหายวาบ แต่ว่ามันเป็นรองเจ้าสำนักอึ้งซัว มีฝีมือสูงเยี่ยม กลับใช้มือข้างเดียวรับร่างเจี๊ยะไผ่ปักไว้

แต่ว่ากังกึ่งโคยที่หมอบซุ่มอยู่ใต้หน้าต่างเข้าใจว่าลิ้วอุ้งอื้อพุ่งโถมออกมา จึงปักมีดใส่กลางหลังเจี๊ยะไผ่ปัก

เจี๊ยะไผ่ปักถูกจี้สกัดจุด ไม่อาจขัดขืนดิ้นรน ลี้ลั่งชมดูจนใจสั่นสะท้าน ทราบว่าหากทำร้ายเจี๊ยะไผ่ปัก ระหว่างสำนักกัวะซังกับสำนักอึ้งซัวและสำนักแชตี่จะเกิดการเข้าใจผิด รีบคลายมือจากการคว้าจับกลางหลังปึงคิงเฮี้ย เปลี่ยนเป็นตะปบคว้ามือขวาที่ถือมีดสั้นของกังกึ่งโคยไว้

กังกึ่งโคยพอโผล่ร่างขึ้นมา ถึงกับสะกิดเพลิงโทสะของลิ้วอุ้งอื้อขึ้นมา

ตอนแรกที่มันโยนร่างเจี๊ยะไผ่ปักออกนอกหน้าต่าง เพียงเพื่อระวังป้องกันเหตุไม่คาดฝัน พอเห็นลี้ลั่งใช้มือข้างเดียวรับไว้ อีกมือหนึ่งยังคงคร่ากุมปึงคิงเฮี้ย ก็ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาไม่เป็นมิตร จากนั้นเห็นกังกึ่งโคยซ่อนตัวอยู่ใต้หน้าต่าง แสดงว่าคิดซุ่มทำร้าย จึงสะกิดสันดานดุร้ายขึ้นซัดดาบออกนอกหน้าต่างไป

กังกึ่งโคยถูกลี้ลั่งคว้ามือไว้ ต้องงงงันวูบหนึ่ง อาศัยแสงจันทร์สาดส่อง พบว่าคนที่ลอยลิ่วออกนอกหน้าต่างเป็นเจี๊ยะไผ่ปัก มันกลับแทบพลั้งมือทำร้ายพวกเดียวกัน ต้องใจสั่นสะท้าน จากนั้นที่ด้านหลังบังเกิดเสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศ ได้แต่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง จึงถูกดาบปักใส่กลางหลังครางหนักๆ คำหนึ่งแล้วล้มลง

ลี้ลั่งก็แตกตื่นลนลาน โยนร่างเจี๊ยะไผ่ปักให้กับเที้ยบ้อเสียที่รีบรุดมา ตัวเองรับร่างกังกึ่งโคย กลิ้งตัวออกไป ค่อยพบว่ากังกึ่งโคยถูกดาบปักหลังแทบทะลุร่างออกมา รับบาดเจ็บสาหัส

ยามนั้นเที้ยบ้อเสียก็ตบคลายจุดของเจี๊ยะไผ่ปัก พุ่งปราดมาสมทบเจี๊ยะไผ่ปักหน้าเขียวคล้ำ ตวาดว่า **"ผู้แซ่ลิ้ว ไสหัวออกมา"**

มันมีนามกระเดื่องเลื่องยุทธจักร กลับถูกหญิงสาวนางหนึ่งลอบทำร้าย ทั้งยังถูกจับโยนไปมาราวลูกหนังใบหนึ่ง พลอยนึกแค้นลี้ลั่งกับเที้ยบ้อเสีย แต่ผู้ที่เคียดแค้นที่สุดย่อมเป็นลิ้วอุ้งอื้อ

เที้ยบ้อเสียกล่าวเสียงเย็นชาว่า "มันเฝ้าอยู่ในห้อง ยังชาญฉลาดกว่าโถมออกมา"

เจี๊ยะไผ่ปักกระซากเสียงว่า "มันคิดเป็นเต่าหดหัว เราไม่รู้จักเข้าไปกระซากมันออกมาหรือ?"

ลี้ลั่งกล่าวว่า "ผู้แซ่ลิ้วฝึกท่ากระบี่ทำร้ายตน ทำร้ายตนเองก่อนแล้วค่อยทำร้ายคน ร้ายกาจยิ่งนัก ยังคงวางแผนก่อนแล้วค่อยเคลื่อนไหว"

เจี๊ยะไผ่ปักถูกหยามอัปยศ คิดใคร่ระบายโทสะ จึงร้องว่า "พวกท่านเมื่อกลัวเกรง ก็ให้เรากระซากมันออกมาเอง"

กล่าวจบคำงอตัวดุจคันธนู ปลายกระบี่ยื่นไปข้างหน้า แว่วเสียงดังปานฟ้าร้อง เสื้อผ้าที่สวมใส่พัดพลิ้วไปด้านหลัง ตัวกระบี่กลับยิ่งมายิ่งแวววับจับตา

เที้ยบ้อเสียทราบว่าเจี๊ยะไผ่ปักคิดใช้ออกด้วยยอดวิชาของสำนักกัวะชัง นาม**งื่อเกี่ยมจือซุก** *(วิชาคุมกระบี่)* ทลายผนังห้องเข้าไป จึงไม่กล่าวมากความ

ลี้ลั่งความจริงคิดเกลี้ยกล่อมห้ามปราม พอเห็นลักษณะท่วงท่าของเจี๊ยะไผ่ปักนี้ จึงเปลี่ยนเป็นสังเกตการณ์ ล่าถอยไปด้านข้าง

เจี๊ยะไผ่ปักตวาดก้อง คนคล้ายลูกธนูหลุดจากแหล่ง พุ่งทลายผนังห้องเข้าไป

เจี๊ยะไผ่ปักมิเพียงถือดีในวิชาคุมกระบี่ ทั้งยังล่วงรู้สภาพภายในห้องตลอดจนอาการบาดเจ็บและพลังฝีมือของปึงคิงเฮี้ย

มันมั่นใจว่าท่วงท่าคนกระบี่หลอมรวมเป็นหนึ่งของตนเอง ต้องจู่โจมทำลายลิ้วอุ้งอื้อใต้คมกระบี่

นึกไม่ถึงผนังห้องพอแตกทลาย กลับปรากฏผ้าห่มผืนหนึ่งคลี่คลุมลง

เห็นนุ่นสำลีปลิวเวียนว่อน ผ้าห่มบุสำลีถูกประกายกระบี่บดทำลายไป

ท่ามกลางนุ่นสำลีปลิวกระจาย เจี๊ยะไผ่ปักไม่พบเห็นร่องรอยของลิ้วอุ้งอื้อ พลังกระบี่ก็ลดทอนไปกว่าครึ่ง

ในยามนั้น มันได้ยินเสียงลมกระบี่ดังขึ้นที่ด้านหลัง

เจี๊ยะไผ่ปักหันขวับไป เสือกกระบี่แทงปราดออก

มิคาดกระบี่ของลิ้วอุ้งอื้อนี้ไม่ได้แทงใส่มัน หากแต่แทงใส่ต้นแขนตัวเอง

เจี๊ยะไผ่ปักงงงันวูบหนึ่ง พริบตานั้นกระบี่ของลิ้วอุ้งอื้อพร้อมด้วยฝนโลหิตฉีดพุ่งม้วนจู่โจมเข้ามา ทั้งทำลายสภาวะกระบี่ของมัน และแทงถูกร่างมัน

เจี๊ยะไผ่ปักรู้สึกเจ็บปวด ยังไม่ทราบว่าตนเองรับบาดเจ็บที่ใด รีบถอยปราดไป

มันล่าถอยรวดเร็ว ประกายกระบี่ก็ไล่กวดตามอย่างรวดเร็ว

มันรู้สึกปวดแปลบแสบร้อนอีกครา แต่ครั้งนี้รู้สึกได้ว่าปวดที่หว่างเอว

มันแม้เจ็บปวด แต่ยังล่าถอยรวดเร็วกว่าเดิม

เมื่อแผ่นหลังมันปะทะชนกับขอบหน้าต่าง รู้สึกปวดแปลบที่เท้าอีกแห่งหนึ่ง

ดังนั้นเมื่อมันทิ้งตัวลงที่นอกหน้าต่าง แทบไม่อาจทรงกายมั่น แต่ว่าลิ้วอุ้งอื้อไม่ได้ติดตามออกมา

เทียบ้อเสียกับลี้ลั่งล้วนตั้งท่าเตรียมจู่โจม

ลี้ลั่งอยู่ที่นอกหน้าต่าง รอให้ลิ้วอุ้งอื้อออกมา

เที้ยบ้อเสียยืนอยู่บนก้อนหินริมลำธาร จับตาดูทั่วห้อง มิให้ลิ้วอุ้งอื้อหลบหนีไปอีกทางหนึ่ง

เจี๊ยะไผ่ปักพุ่งถอยออกมาอย่างทุลักทุเล ขณะจะด่าทอเพื่อกอบกู้หน้ากลับคืน พลันพบว่าที่ข้างเอว หว่างเอว ทรวงอก ต้นขาปรากฏโลหิตไหลทะลักออกมา ในจำนวนนี้มีบาดแผลกระบี่แห่งหนึ่ง แม้แต่เจี๊ยะไผ่ปักก็ไม่ทราบว่าถูกทิ่มแทงทำร้ายเมื่อใด

มันแตกตื่นจนอ้าปากค้าง ลี้ลั่งรีบร้องสั่งต่อปึงลี้ว่า "รีบห้ามโลหิตให้กับมัน" จากนั้นร้องบอกต่อเที้ยบ้อเสียว่า "ผู้แซ่ลิ้วไม่รวบรัดธรรมดา พวกเราทั้งสองอย่าได้ถือทิฐิ ต้องผนึกกำลังกัน"

เที้ยบ้อเสียเข้าใจเจตนาของลี้ลั่ง ชมรมด้ามดาบในยุทธจักรประกอบด้วยสำนักแซตี่ บึงปลาบิน สำนักกัวะซัง สำนักเตียมซัง สำนักอึ้งซัว และสำนักงังทัง เปลือกนอกสมัครสามัคคี ภายในเกิดการช่วงชิงอย่างลับๆ ในจำนวนนี้สำนักแซตี่เริ่มทรุดโทรม ถูกบึงปลาบินผุดขึ้นแทนที่ แต่ว่าสี่สำนักที่เหลือ โดยเฉพาะระหว่างสำนักเตียมซัง อึ้งซัวกับกัวะซังต่างไม่ยอมลดราวาศอกกัน

ยามนี้เผชิญหน้ากับศัตรูสำคัญเช่นลิ้วอุ้งอื้อ ทั้งหมดทราบว่าต้องสามัคคีกันไว้ จัดการกับมันก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว ยามนี้กังกึ่งโดยแห่งสำนักแซตี่รับบาดเจ็บสาหัส เจี๊ยะไผ่ปักแห่งสำนักกัวะซังก็หลั่งโลหิตเนืองนอง ผู้ที่รับศึกได้มีเพียงสองคน หากปล่อยให้ลิ้วอุ้งอื้อหนีรอดได้ วันหน้าชาวยุทธจักรคงต้องหัวร่อเยาะว่า สี่สำนักของชมรมด้ามดาบผนึกกำลัง ยังจัดการกับโจรราคะคนหนึ่งไม่ได้

เที้ยบ้อเสียผงกศีรษะรับอย่างเคร่งเครียด

ซึ่งความจริง ลิ้วอุ้งอื้อหลังจากโยนเจี๊ยะไผ่ปักออกไป และซัดดาบทำร้ายกังกึ่งโดย ก็หันมาประคองใบหน้าปึงคิงเฮี้ย กล่าวทีละคำว่า "ชีวิตของเรานี้ล้วนติดค้างท่าน เพราะเพื่อท่าน เราจะหลบหนีออกไป จากนั้น

แล้วแต่ท่านจะจัดการอย่างไร ขอเพียงท่านให้กำเนิดบุตรชายที่สอบได้จอหงวนสักคนหนึ่ง อย่าให้เป็นเช่นเดียวกับบิดามัน”

มันจ้องมองดวงดาวในดวงตาของนาง ทอดถอนใจกล่าวว่า “มาช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่ง ผู้ที่บุกจู่โจมเข้ามาก่อน ต้องเป็นเจี๊ยะไผ่ปักที่ไม่ยอมถูกหยามอัปยศ”

นักฆ่าที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่ง การที่มีฝีมือสูงเยี่ยม อาจยังไม่สำคัญเท่ากับล่วงรู้ว่าผู้อื่นมีฝีมือสูงเยี่ยมเพียงไหน

เคยมีคนว่าจ้างลิ้วอุ้งอื้อฆ่าเจี๊ยะไผ่ปัก ดังนั้น มันทำการศึกษาพลังฝีมือ ตลอดจนนิสัยใจคอของเจี๊ยะไผ่ปัก สุดท้ายตอบปฏิเสธคนจ้างวานหนึ่งนั้นเป็นเพราะอีกฝ่ายเสนอค่าตอบแทนไม่มากพอ สอง มันไม่มีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม

หากให้ฆ่าคนที่ไม่มีความมั่นใจว่าจะลงมือสำเร็จเพื่อเงินที่ไม่มากนัก ลิ้วอุ้งอื้อจะไม่กระทำ

มันคิดไม่ถึงว่าสักวันหนึ่งจะเผชิญหน้ากับเจี๊ยะไผ่ปัก ซึ่งข้อมูลที่มันทำการศึกษาไว้พลันผุดขึ้นในห้วงสมอง

มันบอกให้ปึงคิงเฮี้ยขึ้นไปบนขื่อ พอเห็นประกายกระบี่พุ่งผ่านผนังห้องเข้ามา ก็คลี่คลุมผ้าห่มใส่

เจี๊ยะไผ่ปักถูกทอนความคมกล้าของสภาวะกระบี่ไป จากนั้นลิ้วอุ้งอื้อใช้เพลงกระบี่ทำร้ายตน ทำร้ายมันบาดเจ็บสาหัส

แต่ลิ้วอุ้งอื้อก็หน้าขาวซีด ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

มันความจริงรับบาดเจ็บสาหัส เสียโลหิตจำนวนมาก ส่วนเพลงกระบี่ทำร้ายตัวเองก็อาศัยอาการบาดเจ็บกระตุ้นความคิดต่อสู้ ปลุกเร้าขีดความสามารถในการทำศึกถึงขีดสุด แต่ก็สิ้นเปลืองแรงกายและพลังสมาธิอย่างยิ่ง

ปึงคิงเฮี้ยทราบว่าปากแผลที่หนักหนาสาหัสของมันเกิดจากเงื้อมมือของตัวเอง จึงประคองมันไว้ ถามว่า “ท่านเป็นไรแล้ว?”

ลิ้วอุ้งอื้อฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เกรงว่า...ไม่อาจนำท่านฝ่าวงล้อมไปแล้ว"

ปึงคิงเฮี้ยหลั่งน้ำตาออกมา

ลิ้วอุ้งอื้อฝืนใจเค้นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า "ท่านไปเถอะ ไม่ต้องสนใจเรา ท่านเป็นคนของตระกูลปึง พวกมันเห็นแก่หน้าปึงเล่าเฮียบ *(ผู้กล้าสูงอายุแซ่ปึง)* คงไม่ถึงกับฆ่าท่าน...ท่านรีบไป อย่าให้เราเป็นเครื่องถ่วงท่าน"

ปึงคิงเฮี้ยพลันกล่าวว่า "ตกลง" ยื่นมือชักดาบคู่ผีเสื้อบนเตียงออกมา ปาดใส่ลำคอตัวเอง

ลิ้วอุ้งอื้อตื่นตระหนกยิ่ง คว้าจับสองมือของนางไว้ ร้องถามว่า "ท่านทำอะไร?"

ดวงตาปึงคิงเฮี้ยปรากฏประกายน้ำตาขึ้น กล่าวว่า "ข้าพเจ้า...ไม่กตัญญู ไม่บริสุทธิ์...ท่านให้ข้าพเจ้าไป ต่อให้มีชีวิตอยู่ ยังมีหน้าพบพานคนได้อย่างไร?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "ล้วนเป็นเราไม่ดี ตกลงพวกเราตายร่วมกันในที่นี้"

ปึงคิงเฮี้ยเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า *"ไม่ ฝ่าออกไปด้วยกัน"*

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวเสียงละห้อยว่า "ฝ่าออกไปไม่ได้ เรา...ในยามนี้ มิใช่คู่มือของเทียบ้อเสียกับลี้ลั่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ใจสั่นสะท้าน เหตุใดตนเองบังเกิดความรัก แม้กระทั่งความเป็นความตายยังเป็นเครื่องถ่วง ขาดความเข้มแข็งดุดันเช่นกาลก่อน

ปึงคิงเฮี้ยแอบอิงกับหน้าอกมัน กล่าวว่า "พวกมันจะจัดการกับพวกเราอย่างไร?"

ลิ้วอุ้งอื้อลูบคลำเรือนผมของปึงคิงเฮี้ย ที่สัมผัสถูกเป็นความเย็นเฉียบและความนุ่มนวล มันทอดถอนใจกล่าวว่า "เราก็ไม่ทราบ...อาจบางทีพวก

มันจะจุดไฟ บีบบังคับพวกเราออกไป"

ลี้ลั่งพลันตวาดว่า "จุดไฟ"

ปึงลี้ใจหายวาบ กล่าวว่า "ทำไม่ได้ ซาม่วย...ยังอยู่ภายใน"

ลี้ลั่งหันขวับไปถลึงมองมัน กล่าวว่า "มันเป็น**ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* ท่าน ท่านไม่อบรมสั่งสอน ยังมีหน้าเอ่ยถึงนางอีก?"

ปึงลี้ก้มศีรษะลง เหลียวหน้าไปยังปึงฮิวกับโก้วเอี้ยงจิว หวังให้พวกมันพูดจาให้กับปึงคิงเฮี้ย

ปึงฮิวกลับกล่าวว่า "เรื่องในที่นี้ยังถึงรอบให้พวกเรากล่าววาจาหรือ?"

ลี้ลั่งกล่าวว่า "หลานแซ่ปึงอย่าได้กล่าวเช่นนี้ ลิ้วอุ้งอื้อมีฝีมือร้ายกาจ หากบุกเข้าไปโดยผลีผลาม เกรงว่าจะถูกทำร้าย มิสู้จุดไฟเผา บีบบังคับพวกมันออกมาแล้วค่อยว่ากล่าว"

โก้วเอี้ยงจิวพลันกล่าวว่า "เราไม่ยินยอมให้พวกท่านจุดไฟ"

ลี้ลั่งย้อนถามว่า "**โก้วเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่โก้ว)* ไม่คิดล้างแค้นแทนบิดาหรือ?"

โก้วเอี้ยงจิวกล่าวย้ำว่า "เราไม่คิดเผาแม่นางปึงจนตาย"

ลี้ลั่งส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลกล่าวว่า "เรื่องของแม่นางปึง ผู้เป็น**กอกอ** *(พี่ชาย)* ไม่ยุ่งเกี่ยว โก้วเสียวเฮียบกลับคิดยุ่งเกี่ยวหรือ?"

โก้วเอี้ยงจิวกล่าวด้วยใบหน้าแดงก่ำว่า "นาง...นางเป็นภรรยาในอนาคตของเรา..."

ลี้ลั่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ภรรยาผู้นี้...เกรงว่าไม่ได้เป็นของโก้วเสียวเฮียบแล้ว"

โก้วเอี้ยงจิวกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า "เราไม่โต้เถียงกับท่าน เรา...เราไม่อาจเบิ่งตาดูนางถูกเผาทั้งเป็น"

พลันรู้สึกว่าจุดเส้นที่กลางหลังสามแห่งถูกจี้สกัด ร่างล้มคว่ำลงกับพื้น

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังมันคือเที้ยบ้อเสีย

ลี้ลั่งยิ้มพลางกล่าวว่า "ยังคงเป็นเที้ยบ้อเสียคิดอ่านรอบคอบ"

เที้ยบ้อเสียปรบมือกล่าวว่า "มิใช่คิดอ่านรอบคอบ เพียงแต่ทำเช่นนี้รวบรัดหมดจดกว่า"

ปึงลี้หน้าซีดเผือด ตะกุกตะกักว่า "หากจุดไฟเผา...เกรงว่าจะลามถึงบ้านเรือนข้างเคียง...นี่ไม่ดีนัก..."

เที้ยบ้อเสียกล่าวว่า "พวกเราเชิญผู้คนภายในบ้านออกไปแล้ว บ้านเรือนถัดไปไม่ถูกลามใส่ หากอัคคีร้อนแรง พวกมันคงไม่นั่งรอความตายอยู่ในบ้าน ส่วนสุกรสุนัขมีราคาค่างวดสักเท่าใด อย่างมากชดใช้เงินให้"

ปึงลี้กล่าวคำ "แต่ว่า..." เที้ยบ้อเสียตัดบทว่า "คุณชายปึง ไม่ว่ากระทำการใด ไม่อาจยึดถือความรู้สึกส่วนตัวเกินไป ม่วยม่วยท่านทรยศต่อสำนักผ่าเผย เข้าร่วมกับโจรราคะ ท่านยังปกป้องนาง รังแต่แปดเปื้อนมัวหมอง"

ปึงลี้ก้มศีรษะไร้วาจา โก้วเอี้ยงจิวถูกสกัดจุด ยังสามารถกล่าววาจาร้องดังๆ ว่า **"คิงเฮี้ย รีบหนี พวกมันจะจุดไฟ..."**

เที้ยบ้อเสียเตะเท้าออก ปิดสกัดจุดใบ้ของมันไว้

ปึงฮิวแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราไม่มีม่วยม่วยผู้นี้ และไม่มี**ม่วยฮู** *(น้องเขย)* เช่นนี้"

เที้ยบ้อเสียกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านทางที่ดีก็อย่าได้กล่าวมากความ มิให้เราเตะใส่ท่านเท้าหนึ่ง ส่งท่านไปในกองไฟ ปล่อยให้ท่านต่อสู้กับผู้แซ่ลิ้ว"

ปึงฮิวปิดปากลง แต่ดวงตาเปี่ยมประกายความแค้น

ความคิดชั่วแล่น

ขณะที่โก้วเอี้ยงจิวร่ำร้องดังๆ ลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยภายในห้องล้วนได้ยิน

ปึงคิงเฮี้ยส่งเสียงสะอึกสะอื้นออกมา

ลิ้วอุ้งอื้อลูบไล้หัวไหล่ของนาง รู้สึกว่าซูบผอมยิ่ง สร้างความเจ็บปวดใจแก่มัน กล่าวเบาๆ ว่า *"ไม่ต้องกลัว..."*

ปึงคิงเฮี้ยสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า "มิใช่กลัว มัน...ยังห่วงใยข้าพเจ้า"

ลิ้วอุ้งอื้องงงันวูบหนึ่ง จากนั้นเข้าใจความหมายของนาง ส่งเสียงดังอ้อ แต่ในใจบังเกิดความเลื่อนลอย รู้สึกว่ามันไม่สมควรครอบครองนาง เมื่อมองจากหน้าด้านข้าง นางยังคงมีใบหน้าหยาดเยิ้มเพียงนั้น ดวงตายังจ้องจับที่ดวงดาวที่ห่างไป มันรู้สึกว่าการที่มันครอบครองนางคล้ายความฝันตื่นหนึ่ง

ในยามนั้น แสงไฟลุกพรึ่บขึ้น

...พวกมันวางเพลิงแล้ว

...เราไม่อาจปล่อยให้นางถูกฝังสังขารอยู่ในทะเลเพลิงร่วมกับเรา

ลิ้วอุ้งอื้อฉุดดึงปึงคิงเฮี้ยขึ้น กล่าวถามว่า "พวกเราจะฝ่าออกไปหรือไม่?"

ปึงคิงเฮี้ยกลับสงบนิ่งดั่งดวงจันทร์ ดวงตาทั้งคู่คล้ายแก้วผลึกมองดูมัน ถามว่า "หลังจากที่ท่านออกไป สามารถรับมือคนทั้งสองหรือไม่?"

ลิ้วอุ้งอื้อไม่อาจหักใจหลอกลวงนาง ได้แต่กล่าวว่า "ไม่สามารถ"

ซึ่งความจริงมันยังปิดบังเหตุผลสำคัญไว้ หากมันฝ่าออกไปเพียงลำพัง ไม่แน่ว่าไม่มีหนทางรอด แต่หากบุกฝ่าพร้อมกับปึงคิงเฮี้ย ภายใต้อาวุธลับของเที้ยบ้อเสียแห่งสำนักเตียมชังต้องไม่มีหนทางรอดเด็ดขาด

ปึงคิงเฮี้ยพลันกอดรัดมันไว้ กล่าวว่า *"อย่างนั้นพวกเราปล่อยให้ไฟคลอกตายในที่นี้เถอะ"*

คำพูดประโยคนี้สั่นสะท้านแก้วหูลิ้วอุ้งอื้อดังอึงอล มันโอบกอดปึงคิงเฮี้ย ลูบไล้เรือนผมของนาง รู้สึกถึงการเต้นของหัวใจนาง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ลิ้วอุ้งอื้อบ้านช่องพินาศ ระหกระเหินตั้งแต่เล็ก จนบัดนี้ค่อยเกิดความรู้สึกของการมีบ้าน

ความรู้สึกนั้นคล้ายได้ยินเสียงประทัด สูดได้กลิ่นหอมของข้าวในคืนวันสิ้นปีที่ทุกคนอยู่พร้อมหน้า แต่ว่า "บ้าน" ที่พวกมันอาศัยอยู่ตอนนี้ปรากฏเปลวไฟลามเลียจากทุกทิศทาง ข้างหูแว่วเสียงเนื้อไม้แผ่นกระเบื้องถูกอัคคีเผาผลาญ ยังมีเสียงร้องคร่ำครวญของสัตว์เลี้ยงที่ถูกขังอยู่ในกรงออกมาไม่ได้ จมูกสูดได้กลิ่นเหม็นไหม้ ในอากาศปกคลุมด้วยควันดำเนื่องด้วยคิดไอ ดังนั้นในปอดเกิดความอบอุ่นขึ้นมา ลิ้วอุ้งอื้อกลับรู้สึกว่าชีวิตที่ร่อนเร่พเนจรมีแหล่งที่พักพิง

ปึงคิงเฮี้ยเริ่มส่งเสียงไอออกมา

นางพอไอครั้งหนึ่ง หัวใจของมันก็สั่นสะท้านคราหนึ่ง ลิ้วอุ้งอื้อรู้สึกเจ็บปวดใจ นึกอธิษฐานในใจ

...ลี้โป่วอีมิใช่บอกว่าลายมือเรามีเส้นชีวิตเสริม เผชิญคราเคราะห์ไม่ตายหรอกหรือ?

...หากว่าคราครั้งนี้เราไม่ตาย นางก็ต้องไม่ตายเช่นกัน

มันพึมพำอย่างลืมตัวว่า "หากว่าพวกเราสามารถมีชีวิตรอดจากครั้งนี้ เราจะไม่ฆ่าคนอีก แต่จะสร้างบุญกุศล ช่วยผู้ตกทุกข์ได้ยาก"

ปึงคิงเฮี้ยถูกควันรมจนหลั่งน้ำตาออกมา พึมพำว่า "หากว่าพวก

เราสามารถมีชีวิตรอดจากครั้งนี้ จะต้อง..."

ได้ยินนอกจากเสียงไม้ถูกเผาไหม้ปริแตกแล้ว ยังมีเสียงของปึงลี้ร้องบอกให้นางหนีออกมา นางต้องเรียกหาอย่างอ่อนล้าว่า "บิดา..."

ในชีวิตลิ้วอุ้งอื้อกระทำการใด ไม่เคยนึกเสียใจมาก่อน แต่พอได้ยินปึงคิงเฮี้ยร้องคร่ำครวญ ถึงกับสำนึกเสียใจจนคิดโยนกระบี่ใส่ทะเลเพลิง

ในยามนั้น ท่ามกลางเสียงอัคคีลุกไหม้ ยังบังเกิดเสียงลมฝ่ามือและเสียงตวาดดังขึ้น

...ที่เบื้องนอกมีคนต่อสู้กัน

ลิ้วอุ้งอื้อบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย ทันใดนั้น อัคคีที่ริมหน้าต่างคล้ายถูกหิมะกลบใส่ เปลวไฟอ่อนแรงลง ขณะเดียวกันลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยรู้สึกใต้เท้าเปียกชุ่มขึ้นมา

...มีคนกระแทกก้อนหินริมเขื่อน ชักนำน้ำจากลำธารไหลทะลักมาดับไฟ

ลิ้วอุ้งอื้อนึกไม่ออกว่ายังมีผู้ใดเสี่ยงอันตรายมาช่วยเหลือตนเอง

ลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยสบตากันแวบหนึ่ง ในดวงตาทอแววอันสับสนค่อยทราบว่าชีวิตหลังคราเคราะห์ นับเป็นความสุขจนต้องหลั่งน้ำตา

เสียงโครมคราหนึ่ง คนผู้หนึ่งพุ่งชนผนังห้องที่ลุกไหม้แตกทลายพุ่งปราดเข้ามา

ลิ้วอุ้งอื้อตวัดกระบี่ขึ้น คนผู้นั้นใช้ผ้าเขียวคลุมหน้า ชิงร้องบอกว่า *"รีบหนี หนีไปทางภูเขาหัวเสือ เรารั้งท้ายเอง"*

เอ่ยถึงกลางคัน บังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมสองครา ผู้คนสองคนแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา พุ่งฝ่าช่องแตกบนผนังเข้ามา

คนทางซ้ายคือเที้ยบ้อเสีย มันตวัดมือขึ้น ปรากฏประกายเย็นเยียบหลายสิบจุดซัดพุ่งใส่คนผู้นั้น

คนผู้นั้นสูดลมหายใจลึกๆ สะบัดฟาดสองมือออก ลมฝ่ามือม้วนเอาเศษกระเบื้องกากเถ้าถ่านบนพื้นหอบใส่เที้ยบ้อเสีย แม้แต่อาวุธลับที่เที้ย

บ้อเสียซัดจู่โจมออกก็พุ่งย้อนกลับไป

เที้ยบ้อเสียหน้าแปรเปลี่ยนไป วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือพุ่งย้อนกลับออกไปยังทิศทางที่โถมเข้ามา

ลี้ลั่งอยู่ทางขวามือ แต่ไม่จัดการกับผู้คลุมหน้า กลับกางนิ้วทั้งสิบพุ่งโถมใส่ลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อหมุนตัวไป วกปลายกระบี่เข้าหาตนเอง ตระเตรียมหักหาญกับลี้ลั่งอย่างสุดกำลัง

ในยามนั้นผู้คลุมหน้าเพิ่งคุกคามเที้ยบ้อเสียล่าถอย พลันสูดลมหายใจลึกๆ อีกครา

เสียงลมหายใจที่แปลกประหลาด สร้างความตื่นตัวแก่ลี้ลั่ง ผละจากลิ้วอุ้งอื้อหันกายไปเห็นผู้คลุมหน้าฟาดฝ่ามือใส่มันแต่ไกล

ลิ้วอุ้งอื้อฉวยโอกาสฉุดดึงมือปึงคิงเฮี้ยกระโดดออกนอกหน้าต่าง

ก่อนที่มันจะกระโดดโลดลิ่วออกไป ยังเหลียวมองวงต่อสู้แวบหนึ่ง การเหลือบมองครั้งนี้ แน่ใจว่าผู้ที่มาช่วยเหลือพวกมันสามารถรับมือเที้ยบ้อเสียกับลี้ลั่งได้

มันพอกระโดดออกนอกหน้าต่าง ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า *"ซาม่วย"*

ลิ้วอุ้งอื้อชะงักงันวูบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น ตอนนี้สมควรส่งมอบปึงคิงเฮี้ยแก่สองพี่น้องตระกูลปึงหรือไม่ มันเป็นบุคคลที่ฝ่ายธัมมะและอธรรมล้วนต้องการตัว หากนำปึงคิงเฮี้ยร่วมทาง ไยมิใช่สร้างความลำบากแก่นาง?

มันลังเลเล็กน้อย จากนั้นสัมผัสกับแววตาปึงคิงเฮี้ย ปึงคิงเฮี้ยเบือนหน้ามามองดูมัน ท่วงท่าแม้อิดโรย แต่สีหน้ายังจมอยู่กับความสุขของการอยู่ร่วมหลังคราเคราะห์

มันไม่รีรอลังเลอีกต่อไป แต่แล้วยามนั้นปรากฏพลังมหาศาลสายหนึ่งกระแทกลงยังศีรษะ

ผู้ที่จู่โจมลงมือคือโก้วเอี้ยงจิว

ลิ้วอุ้งอื้อแค่นหัวร่อ ใช้กระบี่ทีหลังบรรลุถึงก่อน หากโก้วเอี้ยงจิวยังจู่โจมสืบต่อ หน้าผากมันต้องถูกแทงทะลุเป็นรูก่อน สร้างความโกรธแค้นแก่โก้วเอี้ยงจิวจนคำรามก้อง ใช้ด้ามคราดปิดป้องปะทะดังตัง ลิ้วอุ้งอื้อก็ฉุดลากปึงคิงเฮี้ยพุ่งผ่านข้างกายมันไป

ปึงฮิวตวาดด้วยโทสะว่า **"รับดาบ"**

ประกายดาบของมันเพิ่งวูบขึ้น ลิ้วอุ้งอื้อก็ลอยตัวข้ามศีรษะมัน ยื่นเท้ายันใส่กลางหลังมัน ถีบยันมันล้มคว่ำลงกับพื้น จากนั้นลิ้วอุ้งอื้อฉุดดึงปึงคิงเฮี้ยข้ามลำธาร บ่ายหน้าไปยังพุ่มไม้

ปึงลี้พลันถลันออกจากริมธาร

ปึงคิงเฮี้ยร้องเรียกว่า **"ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่)..."* สุ้มเสียงเศร้าสร้อยอับจนปัญญา ดังนั้นปึงลี้ไม่จู่โจมดาบออก

มันเหม่อมองเงาหลังลิ้วอุ้งอื้อกับปึงคิงเฮี้ยข้ามลำธารไป ต้นปังที่ไหล่เขาฝั่งตรงข้ามถูกแสงอุทัยย้อมจนแดงฉาน หากยังหลับใหลอย่างสงบ

หนุ่มสาวทั้งสองเลียบหุบเขาน้ำพุร้อนเข้าสู่ส่วนลึกของป่าปัง เมื่อมองผ่านใบปังรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนออกไป หิมะที่สะสมบนยอดเขา ให้ความรู้สึกเหน็บหนาวเป็นพิเศษ

ทั้งสองพวยพุ่งไอร้อนออกจากจมูกปาก แต่เสื้อผ้ากลับเย็นวะวาบ ความชื้นบนภูเขาแทรกซึมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ ยามเช้าตรู่ฤดูสารทให้ความรู้สึกเย็นเยียบจับใจ

ปึงคิงเฮี้ยมองลงไป ทิวทัศน์ที่เชิงเขางดงามปานภาพวาด ไม่เห็นเปลวไฟซึ่งหลบหนีออกมาอีก เพียงเห็นควันเบาบางหลายสายลอยกรุ่น

การก้มลงมองเช่นนี้ ทำให้ศีรษะมึนงงอยู่บ้าง นางกล่าวเบาๆ ว่า "พวกเรา...หลบหนีออกมาแล้ว"

นางกล่าวราวกับว่าสามารถเริ่มชีวิตใหม่ ลืมเลือนบุญคุณความแค้นทั้งมวล นางยังกล่าวอย่างไร้เดียงสาว่า "จำได้ว่าท่านบอกว่า หากมี

ชีวิตรอดจากความตายจะทำอะไรหรือไม่?"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า "นั่นต้องดูว่าเปิดโอกาสให้พวกเราหรือไม่..." มันพลันตวาดว่า **"ไสหัวออกมา"**

ปึงคิงเฮี้ยใจสะท้านหวั่นไหว ได้ยินส่วนลึกของป่าบังเกิดสุ้มเสียงเบาๆ ฟังเผินๆ ไม่ทราบว่าเป็นอะไร พอสดับฟังค่อยทราบว่าเป็นเสียงแคะเล็บนิ้ว

ลิ้วอุ้งอื้อหันหน้าหาส่วนลึกของป่าปัง ราวกับเผชิญศัตรูเข้มแข็ง กล่าวเบาๆ กับปึงคิงเฮี้ยว่า "หากครั้งนี้ยังมีชีวิตรอด เราจะติดตามท่านทำไร่ไถนา ทำบุญสร้างกุศล ไม่ฆ่าคนอีก"

ดวงตาปึงคิงเฮี้ยทอแววาดหวัง กล่าวว่า "ท่านกล่าวอันใด ข้าพเจ้าล้วนคล้อยตามท่าน"

มือที่ลิ้วอุ้งอื้อโอบไหล่นางพลันกระชับแน่นเข้า จากนั้นคลายมือออกจ่อกระบี่ใส่พื้นกล่าวว่า "นักฆ่ารุ่มรวยฮั่งเซาะทัง ไม่ต้องแสร้งเป็นลึกลับแล้ว ออกมาเถอะ"

ทันใด นกที่ไม่ทราบนามหลายตัวพลันโผบินขึ้นจากลำต้นไม้ โบยบินขึ้นกลางอากาศ

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ที่ด้านหลังปรากฏพลังลมเร่งร้อนแหวกจู่โจมมาถึง

ลิ้วอุ้งอื้ออยู่ในภาวะเตรียมพร้อม ยามนี้ต่อให้ปรากฏก้อนหินซัดใส่ร่างมัน ก็ต้องถูกพลังลมปราณกระแทกกระเด็น

มันมุ่งความสนใจไปที่เสียงแคะเล็บนิ้วในป่าปังเบื้องหน้าตลอดเวลา

กระบี่ที่ด้านหลังใช้ออกอย่างกะทันหันไปแล้ว

แต่ลิ้วอุ้งอื้อยังเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน คนหันขวับไป เสือกกระบี่แทงใส่คอหอยตัวโง่งมขังโก่ย

ตัวโง่งมขังโก่ยคลายมือปล่อยกระบี่ขนาดใหญ่ร่วงหล่นลง

แต่ที่ด้านหลังลิ้วอุ้งอื้อเพิ่มกระบี่อีกเล่มหนึ่ง

ปลายกระบี่จ่อใส่กลางหลังมัน

ลิ้วอุ้งอื้อไม่เคลื่อนไหว ยิ่งไม่เหลียวหน้าไป

ปึงคิงเฮี้ยอุทานอย่างแตกตื่น ชักดาบคู่ผีเสื้อคิดหมายช่วยเหลือพลันปรากฏสตรีที่ตัวเบาราวใบปังนางหนึ่ง ใช้อาวุธที่คล้ายใบปังใบหนึ่งกระแทกดาบคู่ของนางร่วงหล่น สะกดนางเอาไว้

หากมิใช่ปึงคิงเฮี้ยร้อนรุ่มใคร่ช่วยเหลือลิ้วอุ้งอื้อ อาจสามารถหักหาญกับแส้ใบปังของใบไม้ฤดูสารทงุ่ยเสี่ยวปัง ซึ่งเป็นนักฆ่าในสังกัดนักฆ่ารุ่มรวยได้สักหลายท่า ยามนี้กลับไม่อาจรับมือแม้สักท่าเดียว

ผู้ที่จ่อกระบี่ใส่ลิ้วอุ้งอื้อ ย่อมเป็นนักฆ่ารุ่มรวยฮั่งเซาะท้ง

นักฆ่ารุ่มรวยจุ๊ปากดังจิ๊กจิ๊ก กล่าวว่า "ท่านรับบาดเจ็บสาหัสเกินไป เสียโลหิตมากเกินไป ปฏิกิริยาไม่ปราดเปรียวแล้ว"

หน้าผากลิ้วอุ้งอื้อปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน กล่าวว่า "ยอมเสียสละสมุนคนหนึ่งเพื่อคร่ากุมเรา สำหรับกับคนรับบาดเจ็บสาหัสผู้หนึ่ง ออกจะไม่คุ้มทุนไปแล้ว"

นักฆ่ารุ่มรวยยิ้มพลางกล่าวว่า "ผิดแล้ว เราไม่คิดคร่ากุมท่าน หากแต่คิดฆ่าท่าน แต่ว่า..." มันกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า *"ก่อนที่จะฆ่าท่าน จะให้ท่านเห็นหญิงคนรักถูกหยามย่ำยีอย่างไร เช่นนั้นค่อยระบายความโกรธแค้นของพี่น้องเราได้"*

มันพอกล่าวจบ ในป่าปังก็ปรากฏผู้คนสองคนขึ้น

เป็นเล่าเซียวที่รับบาดเจ็บกับงิ้มลู้เจ่กขุก

พวกมันจับจ้องมองปึงคิงเฮี้ย สีหน้าและแววตาพวกมันทำให้ลิ้วอุ้งอื้อร้องออกมาราวสัตว์ที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่งว่า *"ฆ่าเรา ปล่อยนาง"*

นักฆ่ารุ่มรวยส่ายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ไม่ง่ายดายปานนั้น"

พลันมีคนผู้หนึ่งทอดถอนใจกล่าวว่า *"ปล่อยนาง"* พร้อมกับเสียงดังมีคนสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

นักฆ่ารุ่มรวยร้องคำ *"ระวัง..."* แต่ยังชักช้าวูบหนึ่ง

ใบปังกลุ่มหนึ่งคล้ายถูกพายุหมุนม้วนพัดมาคลุมใส่ใบหน้างุ่ยเสี่ยวปัง

งุ่ยเสี่ยวปังกรีดร้องพลางปัดป่ายใบปัง ปึงคิงเฮี้ยในมือกลับอันตรธานหายไป

ปึงคิงเฮี้ยตกไปในมืออีกคนหนึ่ง

ขณะเดียวกันคนผู้นั้นเสือกแทงไม้ไผ่ใส่นักฆ่ารุ่มรวย

นักฆ่ารุ่มรวยวกกระบี่กลับมาป้องกันตัว คนผู้นั้นเปลี่ยนกระบวนท่าไม้ไผ่จากฆ่าฟันเป็นช่วยคน ปัดป่ายลิ้วอุ้งอื้อพ้นห่างไป

ท่าไม้ไผ่นี้ดูไปราบเรียบธรรมดา แท้ที่จริงยากเย็นยิ่ง ทั้งที่เป็นกระบวนท่าเดียวกัน กลับแฝงรังสีการฆ่าฟัน จนนักฆ่ารุ่มรวยที่ฆ่าคนนับไม่ถ้วนไม่กล้าลูบคมด้วย แต่พริบตาต่อมาก็เปลี่ยนเป็นช่วยคน

ยามนั้นนักฆ่ารุ่มรวยพลิกแพลงท่ากระบี่จากป้องกันตัวเป็นแทงปราดออก คนผู้นั้นเนื่องจากใช้ไม้ไผ่ปัดป่ายลิ้วอุ้งอื้อออกมา ไม่ทันวกไม้ไผ่กลับมาป้องกันตัว เพียงเบี่ยงศีรษะเล็กน้อย กระบี่ของนักฆ่ารุ่มรวยแม้ทิ่มแทงพลาดผิด แต่ก็เขี่ยผ้าคลุมหน้าของอีกฝ่ายร่วงหลุดลงมา

ลิ้วอุ้งอื้อร้องว่า *"ลี้โป่วอี เป็นท่านจริงๆ"*

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นเรา" พลางจี้สกัดไม้ไผ่ออก คุกคามงิ้มลู้เจ่กขุกกับเล่าเซียวล่าถอยกลับไป

คนผู้นี้ย่อมเป็นลี้โป่วอี

ใบหน้าของนักฆ่ารุ่มรวยขาวราวหิมะ กล่าวว่า "เทพพยากรณ์ลี้โป่วอี?"

ลี้โป่วอีหันไปกล่าวกับมันว่า "อย่าได้ฆ่าคนอีกแล้ว กลับไปเถอะ"

นักฆ่ารุ่มรวยแค่นหัวร่อกล่าวว่า "แมวนิทราใต้บุปผา จิตใจมุ่งบนผีเสื้อ เพลงไม้ไผ่แมวผีเสื้อของ**ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* เกรงว่ายังเหนือกว่าวิชาดูชะตาราศีอีก"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "วิชาดูชะตาราศีของเราไม่เลว บุคลิกท่วงท่าของท่านไม่ธรรมดา น่าเสียดายที่โครงกระดูกเบาไปบ้าง ขอให้กลับไปสร้างบุญ

กุศล ลดทอนการฆ่าฟัน จะหลีกเลี่ยงจากคราเคราะห์"

นักฆ่ารุ่มรวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราไม่ได้มาฟังคำข่มขู่ อย่าว่าแต่...อาการบาดเจ็บของท่านคล้ายยังไม่ทุเลาหายดี"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราไม่ได้ข่มขู่ท่าน...อาการบาดเจ็บของเรายังไม่ทุเลาหายดีจริง แต่หากคิดฆ่าท่านยังไม่ยากนัก"

นักฆ่ารุ่มรวยชี้มือไปยังลิ้วอุ้งอื้อ กล่าวว่า "คนผู้นี้ทรยศพวกพ้อง ข่มขืนกระทำชำเราสตรี โก้วเชี่ยงเซี้ยกับปึงซิ่งอั้วล้วนตายใต้กระบี่มัน ไม่ว่าชนชาวธัมมะและอธรรมล้วนไม่ยอมรับ ท่านยังช่วยเหลือคนเช่นนี้อีก?"

ลี้โป่วอีกล่าวย้ำทีละคำว่า "ที่ริมบึงดอกเหมย มันช่วยชีวิตเราครั้งหนึ่ง เมื่อครู่ในกองเพลิงเราช่วยชีวิตมันกลับมา ต่างไม่ติดค้างกันและกันอีก"

เล่าเซียวกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ในเมื่อพวกท่านไม่ติดค้างกันและกันอีก ท่านไฉนยังเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เพราะว่าพวกเราเป็นสหาย"

พริบตานั้น ในดวงตาลิ้วอุ้งอื้อปรากฏไฟชีวิตลุกโชนขึ้น

ลี้โป่วอีกล่าวสืบต่อ "เราไม่อาจเบิ่งตาดูสหายของเราถูกศัตรูใช้พวกมากลอบทำร้ายเสียชีวิต ยังมีครั้งนี้เราช่วยมันเพราะเพื่อแม่นางปึง"

ปึงคิงเฮี้ยมองดูหน้าด้านข้างของลี้โป่วอี ชายกลางคนที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชองนี้ แทบถูกดาบของนางทำร้ายที่หน้าสำนักผ่าเผย แต่ภายหลังยื่นมือช่วยด้วยธัมมะ มิให้นางตกไปในเงื้อมมือของเล้าพั่วสามพ่อลูก ตอนนี้ยังรักษาชีวิตของลิ้วอุ้งอื้อให้กับนาง ในใจนางมิใช่สำนึกขอบคุณ กลับบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดขึ้น เห็นว่าลี้โป่วอีเป็นผู้อุปถัมภ์ที่สวรรค์ส่งมา ช่วยขจัดปัดเป่าคราเคราะห์ทั้งหลายให้กับนาง

นักฆ่ารุ่มรวยแคะเล็บนิ้วอีกครา ขบกรามกล่าวว่า "ลี้โป่วอี เห็นแก่หน้าท่าน ครั้งนี้เราจะปล่อยปละละเว้นมัน" กล่าวพลางหมุนตัวไป

ลี้โป่วอีประสานมือกล่าวคำ *"ขอบ..."* คำ *"คุณ"* ไม่ทันกล่าวจากปาก นักฆ่ารุ่มรวยพลันหักศอกแทงกระบี่ใส่ทรวงอกลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีพลันหดยุบตัวลง

ปลายกระบี่ของนักฆ่ารุ่มรวยแทงทะลุปกเสื้อของเขาเป็นรู แต่ยังไม่ทันแทงใส่เลือดเนื้อ ลี้โป่วอีก็เหินบินออกไป

เขาโบยบินขึ้นบนลำต้นไม้ ประกายกระบี่ไล่กวดตามขึ้นบนลำต้นไม้ เขาโบยบินขึ้นบนใบปัง ประกายกระบี่ติดตามขึ้นบนใบปัง เขาถลันหลบไปหลังต้นไม้ ประกายกระบี่วกอ้อมถึงหลังต้นไม้ ไม่ว่าลี้โป่วอีหลบหลีกอย่างไร ปลายกระบี่ของนักฆ่ารุ่มรวยยังอยู่ห่างจากทรวงอกของเขาครึ่งนิ้ว ในที่สุดลี้โป่วอีไม่อาจหลบรอดได้ นักฆ่ารุ่มรวยก็ไม่อาจแทงกระบี่เข้าไป

ทั้งสองขยับเคลื่อนไหว ชายเสื้อกระพือพัดพลิ้ว ใบปังถูกกระแสลมพัดร่วงพร่างพรูลงมา

ไม้ไผ่ของลี้โป่วอีพลันบังเกิดเสียงหวีดหวิวดังขึ้น

แต่นักฆ่ารุ่มรวยไม่สนใจ ในเงาไม้ไผ่อันแน่นขนัด มันยังมุ่งมั่นทิ่มแทงสังหารลี้โป่วอีใต้คมกระบี่ให้จงได้

มันทราบดีว่าหากกระบี่นี้ไม่อาจฆ่าลี้โป่วอี หลังจากนี้ยากจะมีโอกาสฆ่าคนอีก

ลี้โป่วอียังพุ่งถอย

เขาหันหน้าหานักฆ่ารุ่มรวย แต่ที่กลางหลังคล้ายมีดวงตางอกเงย บัดเดี๋ยวลอยตัวอยู่บนใบปัง บัดเดี๋ยวทิ้งตัวลงบนใบไม้ร่วง

เขาไปถึงที่ใด ประกายกระบี่ก็ติดตามถึงที่นั้น

นักฆ่ารุ่มรวยยังไล่กวดตาม

หนึ่งล่าถอยหนึ่งติดตาม ทันใดนั้น ที่ด้านหลังลี้โป่วอีปรากฏผู้คนสองคนขึ้น

เป็นเล่าเซียวกับงิ้มลู้เจ่กขุก

คนทั้งสองลงมือทำร้ายลี้โป่วอีโดยพร้อมเพรียง ขณะเดียวกันก็ปิดหนทางถอยของเขา

ลี้โป่วอีพลันล้มลงนอนราบกับพื้น

หมัดของเล่าเซียวต่อยใส่อากาศธาตุ ขณะจะล่าถอย ไม้ไผ่ของลี้โป่วอีก็ยื่นจากล่างขึ้นบน ปลายแหลมของไม้ไผ่จ่อใส่ปลายคางมัน

งิ้มลู้เจ่กขุกที่ด้านข้างคล้ายกลับกลายเป็นก้อนหิ้นที่สั่นสะท้านก้อนหนึ่ง บังเกิดความกลัวจนไม่กล้าเคลื่อนไหวอีก

นักฆ่ารุ่มรวยพลันถอนดึงกระบี่กลับ

โลหิตฉีดพุ่งจากร่างเล่าเซียว เล่าเซียวแผดร้องพลางล้มลง

...นักฆ่ารุ่มรวยไล่กวดตามลี้โป่วอี ลี้โป่วอีพอล้มตัวลง เล่าเซียวที่จู่โจมใส่ลี้โป่วอีจากทางด้านหลังจึงตกเป็นเป้าจู่โจมแทน

สีหน้านักฆ่ารุ่มรวยแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก ลี้โป่วอีนอนกับพื้น แต่ว่ามันไม่ได้จู่โจมกระบี่อีก

มันจับจ้องมองใบปังซึ่งเพิ่งร่วงหล่นลงสู่พื้นหลายใบ เมื่อครู่ตอนไล่ล่าฆ่าลี้โป่วอี ใบปังเหล่านี้พอดีพัดพลิ้วลงมา ตอนนั้นลี้โป่วอีขยับไม้ไผ่แต่หาได้ทำร้ายมันไม่

แต่ว่าใบปังเหล่านี้ล้วนถูกแทงทะลุเป็นรู

...ลี้โป่วอีเมื่อสามารถใช้ไม้ไผ่ทิ่มแทงใบไม้ร่วงในขณะที่กระบี่ของศัตรูอยู่ห่างจากทรวงอกไม่ถึงครึ่งนิ้ว หากคิดฆ่ามันต้องไม่ลำบากยากเย็น

ดังนั้นนักฆ่ารุ่มรวยกล่าวว่า “ท่านไฉนไม่ฆ่าเรา?”

ลี้โป่วอีรั้งไม้ไผ่กลับช้าๆ ลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวว่า “เราไยต้องฆ่าท่าน?”

นักฆ่ารุ่มรวยพลันคุกเข่าลง โขกศีรษะกล่าวว่า “ขอบพระคุณที่ไม่ฆ่า...”

ลี้โป่วอีรีบยื่นมือประคอง กล่าวว่า “อย่าได้...” แต่แล้วประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง นักฆ่ารุ่มรวยจู่โจมกระบี่ออก

กระบี่นี้มิเพียงเหนือความคาดหมาย มิหนำซ้ำอยู่ในระยะใกล้ ลี้โป่วอีไม่ทันหลบรอดได้

ได้ยินเสียงฉึก ปลายกระบี่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกจากทรวงอกนักฆ่ารุ่มรวย

โลหิตสดๆ ย้อมชโลมชุดขาวของมันจนแดงฉาน

พลังของนักฆ่ารุ่มรวยแตกซ่านสลาย มันเบิ่งตาโปนโต ลำคอส่งเสียงครอกๆ กล่าวว่า "เจ้า...เจ้า..."

ลิ้วอุ้งอื้อที่จู่โจมกระบี่ทางด้านหลังกล่าวว่า "ท่านเป็นนักฆ่าชั้นเลิศ คนที่ฆ่าไม่สำเร็จ ท่านยังฆ่าได้ แต่ท่านลืมเลือนว่าเราก็เป็นนักฆ่าชั้นเลิศ ผู้ที่คนอื่นฆ่าไม่สำเร็จ เราก็ฆ่าได้เช่นกัน"

ขณะที่นักฆ่ารุ่มรวยล้มลง ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวเสียงเย็นชากับลี้โป่วอีว่า "ท่านช่วยชีวิตเราสองครั้ง เราก็ช่วยชีวิตท่านสองครา..."

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "พวกเรายังคงไม่ติดค้างซึ่งกันและกัน"

ลิ้วอุ้งอื้อกล่าวว่า "พวกเราความจริงไม่ติดค้างซึ่งกันและกัน"

ยามนี้ในป่าปังนอนไว้ด้วยซากศพของนักฆ่ารุ่มรวย เล่าเซียวกับขังโก่ย ส่วนงุ่ยเสี่ยวปังกับงิ้มลู้เจ่กขุกหลบหนีไปตั้งแต่ตอนที่นักฆ่ารุ่มรวยถูกกระบี่แทงทะลุร่างแล้ว

ลิ้วอุ้งอื้อแม้ร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต แต่รอยยิ้มของมันยังคงถือดี ขนคิ้วทั้งสองข้างยิ่งแวววับ กล่าวว่า "ท่านกล่าวไม่ผิด เรามีชะตาชีวิตที่กลับกลายจากร้ายเป็นดี เผชิญคราเคราะห์ไม่ตายจริงๆ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เรานึกเสียใจที่กล่าวคำพูดนี้"

"ท่านกลัวว่าไม่เป็นจริงหรือ? เรากลับเชื่อโดยสนิทใจ"

"เรากลัวว่าท่านเชื่อเกินไป ดังนั้นกระทำการโดยไม่เว้นทางถอยไว้"

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มพลางกล่าวว่า "หากเราไม่เว้นทางถอย จะรออีกสักครู่ค่อยจู่โจมกระบี่ ปล่อยให้นักฆ่ารุ่มรวยฆ่าท่านแล้วค่อยฆ่ามัน มิใช่ดียิ่งกว่าหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า *"ท่านช่วยชีวิตเรา แต่เรายังจะทวงถามชีวิตสองชีวิตจากท่าน"*

ลิ้วอุ้งอื้อสะท้านขึ้นเล็กน้อย นิ้วทั้งห้าจับด้ามกระบี่อีกครา

ลี้โป่วอีกล่าวสืบต่อ "เป็นชีวิตของบิดานางกับโก้วเชี่ยงเซี้ย"

ลิ้วอุ้งอื้อยิ้มเล็กน้อย ใบหน้ามันขาวซีดอย่างประหลาด คล้ายฉาบ

แป้งฝุ่นชั้นหนึ่ง พอเผยอยิ้มแป้งฝุ่นจะร่วงหลุดลงมา ดังนั้นไม่กล้ายิ้มมากความ มันหันปลายกระบี่ใส่ตัวเอง เป็นท่วงท่าเริ่มต้นของเพลงกระบี่ทำร้ายตน ปากกล่าวว่า "มาเถอะ"

ปึงคิงเฮี้ยรู้สึกฝันสลาย ใบปังแดงเต็มฟ้าคล้ายกับเป็นฝันที่แหลกสลายทิ้งริ้วรอยเอาไว้ เฉกเช่นกับสีแดงฉานของอาทิตย์ใกล้สนธยา นางกรีดร้องว่า **"อย่าได้ลงมือ"**

ที่ส่วนลึกของป่าปัง เสียงร้องของนางคล้ายเด็กหญิงร่ำร้องกลางลมแรง สุ้มเสียงแผ่วล้าราวหางเสียงของบทเพลง

ลี้โป่วอีพลันสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

แต่ว่าลี้โป่วอีไม่ได้ลงมือ กลับทอดถอนใจกล่าวว่า "หากว่าท่านตาย แม่นางปึงก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ เราไม่อาจฆ่าคนสองคนในเวลาเดียวกัน"

เขามองดูปึงคิงเฮี้ยซึ่งกลับกลายจากความเศร้าโศกเป็นยินดี ใบหน้าที่น่ารักช่างมากน้ำใจและไร้เดียงสานัก ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "เราไม่อาจลงมือขณะที่ท่านรับบาดเจ็บ ชีวิตทั้งสองชีวิตขอฝากไว้ชั่วคราว...ท่านโปรดดีต่อนาง..." กล่าวจบยิ้มให้กับปึงคิงเฮี้ย ฝากคำอำนวยพรอยู่ในรอยยิ้มนี้ จากนั้นหันกายไป

แต่ลิ้วอุ้งอื้อกลับเรียกรั้งลี้โป่วอีไว้ มันก้มศีรษะ ยื่นส่งด้ามกระบี่ต่อลี้โป่วอี กล่าวว่า *"หลังจากนี้...เราจะไม่จับกระบี่แล้ว"*

ลี้โป่วอีบังเกิดความสะท้อนใจ ลิ้วอุ้งอื้อละทิ้งกระบี่ จะพบกับความสุขจริงหรือ? ทุกครั้งที่เขาพบพานผู้มีนามกระเดื่องเลื่องลือล้างมือในอ่างทอง ละทิ้งกระบี่เร้นกาย เมื่อเอ่ยถึงความในยุทธจักร ล้วนสะทกสะท้อนใจ ไม่ว่าเบื่อหน่ายต่อการเข่นฆ่าล่าล้างในบู๊ลิ้มเพียงไหน กลับหวนรำลึกถึงชีวิตที่ควบม้าผาดโผน หลั่งเลือดเลียคมดาบ คล้ายกับตอนนั้นจึงมีชีวิตอย่างแท้จริง ตนเองไม่คิดเกี่ยวข้องกับยุทธจักรเกือบสิบปี แต่แล้วยังเกลือกกลั้วอยู่ในทางโลก

...ลิ้วอุ้งอื้อละทิ้งกระบี่ตั้งแต่วัยฉกรรจ์ อาจบางทีหลังจากนี้จะรอดพ้น

จากคราเคราะห์ แต่ด้วยนิสัยชมชอบฆ่าฟันของมัน สามารถอดกลั้นได้หรือ? วันหน้าใช่นึกเสียใจที่ละทิ้งกระบี่หรือไม่?

ลี้โป่วอีครุ่นคิดวุ่นวาย ไม่ทันสังเกตแววตาของลิ้วอุ้งอื้อ

หากเขาสังเกตแววตาของลิ้วอุ้งอื้อ จะเกิดความตื่นตัวต่อความคิดฆ่าฟันของฝ่ายตรงข้าม

ยามนั้นลิ้วอุ้งอื้อบังเกิดความคิดนานัปการ ประกอบด้วยการละทิ้งกระบี่ ถอนตัวเร้นกาย ครองคู่อยู่ร่วมกับปึงคิงเฮี้ย รวมถึงการเชือดคอตายเพื่อชดใช้ให้กับโก้วเชี่ยงเซี้ยและปึงซิ่งอั้ว แต่มีความคิดประการหนึ่งที่พอบังเกิดขึ้น ก็ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง ทั้งรุนแรงเป็นพิเศษ

นั่นคือฆ่าลี้โป่วอี

...ขอเพียงฆ่าลี้โป่วอีได้ หลังจากนี้ก็มิต้องกังวลว่ามีคนคิดแก้แค้นให้กับปึงซิ่งอั้วกับโก้วเชี่ยงเซี้ย มาตรว่ามีพลังฝีมือพวกมันไม่สูงเยี่ยมเท่าลี้โป่วอี มันสามารถรับมืออย่างเหลือเฟือ

...ลี้โป่วอีแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ความคิดระวังป้องกันคนยังไม่เพียงพอ ตอนนี้นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ

ลิ้วอุ้งอื้อพอบังเกิดความคิดเช่นนี้ หัวใจก็คล้ายถูกไฟเผา ใจกลางฝ่ามือคันยุบยิบ ร่ำร้องในใจ *'ฆ่ามัน ฆ่ามัน ขอเพียงฆ่ามัน เรื่องราวทั้งหลายเป็นอันยุติ'*

...อย่าว่าแต่ลี้โป่วอีบอกว่า *"ชีวิตทั้งสองชีวิตขอฝากไว้ชั่วคราว"* หมายความว่าวันหน้าลี้โป่วอีทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ยังจะมาปลิดชีวิตมัน

...อย่างนั้นชิงลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า

ความคิดเหล่านี้เกิดการต่อสู้ คล้ายกับปล่อยสัตว์พิษห้าชนิดลงในกระปุกเคลือบ ปล่อยให้ขบกัดกันเอง สุดท้ายหลงเหลือตัวที่มีพิษร้ายแรงที่สุด เช่นเดียวกับที่ลิ้วอุ้งอื้อตัดสินใจฉวยโอกาสนี้กำจัดลี้โป่วอี

ยามนั้นลี้โป่วอียื่นมือออกรับกระบี่

ลิ้วอุ้งอื้อพลันจู่โจมกระบี่

มันแทงกระบี่ใส่ต้นขาตัวเอง พร้อมกับโลหิตที่ฉีดพุ่ง ประกายกระบี่พุ่งวาบใส่คอหอยลี้โป่วอีดุจสายฟ้า

ลี้โป่วอีไม่ทันระแวดระวังว่าจะเผชิญกับกระบี่นี้

เขายังเข้าใจผิดคิดว่าลิ้วอุ้งอื้อคิดฆ่าตัวตาย ยังสะอึกเข้ามาหมายช่วยเหลือ

พริบตาที่ลิ้วอุ้งอื้อจู่โจมกระบี่ออก ต้นปังพลันเกิดการเคลื่อนไหว คนผู้หนึ่งโถมจู่โจมลงมา ฟาดฟันดาบใส่กลางหลังลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง แต่ยังรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือบังคับกระบี่ที่แทงใส่ลี้โป่วอี เปลี่ยนเป็นแทงย้อนใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้าม

ผู้คนสองคนปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง ล้มลงพร้อมกัน

โลหิตชโลมใบปังจนแดงกว่าเดิม

ลิ้วอุ้งอื้อเหลียวหน้าไปอย่างยากเย็น เห็นคนลอบทำร้ายมีศีรษะใหญ่โต ไว้เครารกครึ้มกลับเป็นเจ้าภาพคนตายเต็กโซ่วเจ็ง

เต็กโซ่วเจ็งหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า *"เจ้า...ลอบทำร้ายเรา เราก็...ลอบทำร้ายเจ้า..."*

มันถูกลิ้วอุ้งอื้อทำร้ายบาดเจ็บสาหัสที่ร้านอาหารบู่เอี้ยง แต่ยังหลบหนีไปได้ ภายหลังยังประมือกับลี้ลั่งแห่งสำนักอึ้งซัว รับบาดเจ็บสาหัสกว่าเดิม แต่คนผู้นี้มีนิสัยเข้มแข็งดุดัน เดินทางมาสมทบกับพวกพ้องที่หุบเขาน้ำพุร้อน

มิคาดเต็กโซ่วเจ็งคิดแก้แค้น กลับสะกดรอยตามมา เห็นลิ้วอุ้งอื้อพาร่างที่โชกเลือดหลบหนีออกมา จึงผละจากลี้ลั่ง หมายมั่นสังหารลิ้วอุ้งอื้อแทน โดยติดตามถึงป่าปัง เห็นแน่ชัดว่าลิ้วอุ้งอื้อถูกนักฆ่ารุ่มรวยฆ่าทิ้ง กลับปรากฏลี้โป่วอีสอดมือเข้ามา เป็นเหตุให้สถานการณ์เปลี่ยนพลิก ตัวมันก็บาดเจ็บสาหัส ยากมีชีวิตสืบไป จึงตัดสินใจฆ่าศัตรูคู่แค้นกับมือ ค่อยตายตาหลับได้ ดังนั้นฉวยโอกาสที่ลิ้วอุ้งอื้อส่งมอบกระบี่ต่อลี้โป่วอี พุ่งตัว

ลงไปฟาดฟันสังหาร เต็กโซ่วเจ็ง หาทราบไม่ว่าลิ้วอุ้งอื้อแสร้งส่งมอบกระบี่ แท้ที่จริงคิดกำจัดฆ่าลี้โป่วอี

ลิ้วอุ้งอื้อเพราะทุ่มเทสมาธิจิตใจลงมือต่อลี้โป่วอี จึงถูกเต็กโซ่วเจ็งฟันใส่ดาบหนึ่ง

กระบี่ที่มันผนึกพลังเปี่ยมล้นของมัน ก็ยุติชีวิตของเต็กโซ่วเจ็ง

เต็กโซ่วเจ็งตายแล้ว

แต่เต็กโซ่วเจ็งทราบว่าศัตรูของมันก็ไม่มีชีวิตรอดสืบไป

ดังนั้นเต็กโซ่วเจ็งตายตาหลับ

ยามนั้นปึงคิงเฮี้ยค่อยกรีดร้องคำหนึ่ง คุกเข่าลงประคองลิ้วอุ้งอื้อ

ลิ้วอุ้งอื้อขยับดิ้นรน ฝืนยิ้มให้กับปึงคิงเฮี้ย กล่าวว่า “เราไม่ตาย...เราไม่ตายหรอก...ลี้โป่วอีบอกว่าลายมือเรามีเส้นชีวิตเสริมอีกเส้นหนึ่ง...” ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งยกชูฝ่ามือขึ้น

มันเห็นใจกลางฝ่ามือของตนเองแล้ว

เนื่องเพราะฝ่ามือชุ่มไปด้วยโลหิต ลายมือกลับเด่นชัดอย่างชวนอกสั่นขวัญแขวน คล้ายกับถูทาชาดแดงไว้ ประทับเป็นรอยฝ่ามือสีแดง แต่ลิ้วอุ้งอื้อร้องโพล่งว่า *“เหตุใด...”*

ที่แท้เส้นชีวิตเสริมบนฝ่ามือมันสูญหายไป เส้นชีวิตขาดกลาง ไม่มีลายเส้นเสริมชีวิตอีก

มันเบือนสายตาจากลายมือไปยังปึงคิงเฮี้ยอย่างยากเย็น คล้ายมีวาจานับร้อยพลันคิดใคร่กล่าว แต่แล้วชีวิตพลันหลุดลอยไปพร้อมกับชีวิตที่ขาดสะบั้น

ลี้โป่วอีพึมพำว่า *“รูปลักษณ์เกิดจากใจ ใจเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์”*

หลายปีมานี้ลิ้วอุ้งอื้อมิเพียงเป็นนักฆ่า ระหว่างนี้ยังฆ่าปึงซิ่งอั้วกับโก้วเซี่ยงเซี้ย แม้แต่ชาวนาที่ไร้ความผิดก็ไม่ปล่อยปละละเว้น ตอนนี้ยังคิดกำจัดฆ่าลี้โป่วอี สุดท้ายพบจุดจบทั้งที่อยู่วัยฉกรรจ์

ลี้โป่วอีเห็นลิ้วอุ้งอื้อคิดฆ่าเขาไม่สำเร็จ ตัวเองกลับตกตาย สร้างความ

สะทกสะท้อนใจ แต่เขามุ่งความสนใจไปที่ปึงคิงเฮี้ยมากกว่า เนื่องเพราะเขาทราบว่าดรุณีสาวนี้มีนิสัยเด็ดเดี่ยว ถือคุณธรรมน้ำใจ ลิ้วอุ้งอื้อตายแล้วยากรับรองว่านางจะไม่คิดสั้น

ปึงคิงเฮี้ยกลับใช้นิ้วมือสองนิ้วปิดเปลือกตาของลิ้วอุ้งอื้อลงอย่างช้าๆ ดวงตาที่กลมโตเหม่อมองใบปังสีแดงอย่างซึมเซา น้ำตาที่ไหลหลั่งออกจากดวงตาทั้งสองสาย คล้ายเทพลิขิตไม่ระวัง หยดน้ำค้างลงบนใบหน้าที่สลักเสลาจากหยกขาวของนาง

จบตอน เงากระบี่บุปผาร่วง (คิ้วขนนกเขียว)

คำถาม

เมื่อหนึ่งปีก่อน ข้าพเจ้าเขียนพยากรณ์ประกาศิต ตอนศาลเจ้าลมหิมะและอื่นๆ ให้กับกิมยังอ่านผ่านตา กิมยังเอ่ยถึงตัวละครตัวหนึ่งเป็นพิเศษว่า *"ปึงคิงเฮี้ยมีนิสัยใจคอโดดเด่น สมควรเขียนถึงนางให้มากกว่าเดิม"* สิบห้าเดือนให้หลังข้าพเจ้าเขียนถึงปึงคิงเฮี้ยในตอนคิ้วขนนกเขียว *(หรือเงากระบี่บุปผาร่วง)* ข้าพเจ้าเองก็รักชอบตัวละครนี้ ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพเจ้าคงทราบว่านางคลับคล้ายผู้ใด

มีนักอ่านเขียนจดหมายมาถามว่า พยากรณ์ประกาศิต ตอนโฉมสะคราญมากสีสัน เขียนถึงยอดฝีมือชาวอาทิตย์อุทัยหลายคน หลังจากที่เซ็นเงสึ คุระริวเค็นเสียชีวิต ตามเหตุผลสมควรมีคนข้ามน้ำข้ามทะเลมาทำศึกในแดนตงง้วนภาคกลาง เหตุใดไม่มีตอนต่อ? อันที่จริง ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนตอนโฉมสะคราญมากสีสัน ภาพยนตร์ที่วิทยายุทธ์ของจีนประชันฝีมือกับวิชานินจาของญี่ปุ่น ต่อมาเห็นหนังสือหลายเล่มกับภาพยนตร์หลายเรื่องถ้าไม่ใช่เขียนวิชาการต่อสู้ของญี่ปุ่นจนเลิศลอยเกินไป *(ยกตัวอย่างเช่นนินจาคนหนึ่งมาถึงแผ่นดินจีน ก็เข่นฆ่าผู้นำยุทธจักรหรือยอดฝีมือสำนักต่างๆ จนรับมือไม่ไหว)* ก็ดูถูกอีกฝ่ายเกินไป *(เช่นค่ายกลนินจาเหมือนกับการแสดงกายกรรม หรือวิชามายากล อ้าปากพ่นไฟ มุดดินไปมา ซัดลูกดอกลานตาแต่จู่โจมพลาดเป้า เพียงปักตรึงกับลำต้นไม้และเสา)* เมื่อสิบปีก่อนข้าพเจ้าเคยทุ่มเทเวลาและแรงกายแรงใจศึกษาวิชาการต่อสู้ของญี่ปุ่น ทราบว่ามิใช่เช่นนั้น ดังนั้นคิดเขียนถึงความขัดแย้งระหว่างยอดฝีมือชาวฮั่นกับอาทิตย์อุทัย แต่จะไม่ยกยอคู่ต่อสู้ และไม่ดูถูกคู่ต่อสู้ แต่เมื่อข้าพเจ้าเขียนตอนอานุภาพฟ้า มีภาพยนตร์กังฟูของจีนกับญี่ปุ่นเสนอฉายหลายเรื่องบางเรื่องประสบความสำเร็จ บางเรื่องพบกับความล้มเหลว แต่เป็นที่แน่ใจ

ว่าถ่ายทำมากเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดร่วมวง จึงหยุดตั้งแต่ตอนอานุภาพฟ้า

นวนิยายกำลังภายในเขียนถึงตอนนี้ ต้องคิดอ่านหาทางสร้างสรร์ค์เช่นเดียวกับภาพยนตร์กำลังภายใน ข้าพเจ้าคิดว่าด้านภาพสะท้อนนวนิยายไม่อาจเหนือกว่าภาพยนตร์ แต่ยังมีช่องทางในการสลักเสลาลักษณะนิสัยของผู้คน เมื่อหลายคืนก่อน เหง่ยคังขับรถมารับข้าพเจ้าไปหา **ปิงง่อจิน*** ระหว่างทางผ่านโรงภาพยนตร์ย่าน **เป่ยเจี๋ย**** ซึ่งกำลังฉายภาพยนตร์เรื่อง **แซซี้ก้วก** *(ท้าฟัน)* เหง่ยคังถามว่าข้าพเจ้าชมหรือยัง? เรื่องแซซี้ก้วกทำการถ่ายทอดท่วงทำนองของนักเขียนนวนิยายกำลังภายในออกมาเป็นภาพ ผู้กำกับคือฉีเคอะกับเฉินเสี่ยวตง ทดลองผสมผสานผู้กล้าของจางเชอะ กับคุณธรรมของหูจินฉวนเข้าด้วยกัน แต่หนังกำลังภายในถ่ายทำถึงขั้นนี้ นักแสดงและสแตนด์อินต่างต้องเสี่ยงตายใช้กระบวนท่วงท่าออกมา เกรงว่าหากเป็นเช่นนี้ต่อไป คงเหมือนกับฉากสุดท้ายของเรื่องแซซี้ก้วก ซึ่งต่อสู้กันที่ริมหน้าผา แทบพลัดตกลงไป หากคิดตอบสนองความเร้าใจของผู้ชม ได้แต่กระโดดลงไป ต่อให้สามารถถ่ายทำเช่นนี้แล้วจะเป็นไร? (ภาพยนตร์ชุดเจมส์ บอนด์ 007 ได้ถ่ายทำตั้งแต่สี่ปีก่อนแล้ว) ถ้าเป็นคนที่ไม่ชอบดูหนังบู๊คงไม่ดู คนที่ชอบดูต่อให้กระโดดลงไป ก็ไม่แน่ว่าจะพอใจ แต่เพียงนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าถึงแม้ภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์กำลังภายในสามารถอาศัยเทคนิคพิเศษ สร้างอย่างผาดโผนเพียงไหน สุดท้ายก็เข้าตาจนมิสู้ย้อนกลับมาค้นหานิสัยใจคอของคน ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของคน จึงไร้ที่สิ้นสุด กำลังภายในไม่ควรหมกมุ่นอยู่กับเรื่องราวฆ่าคน นวนิยายถึงอย่างไรเป็นเรื่องราวในโลกมนุษย์

อุนสุยอัน

12 ม.ค. 84

แก้ไข พ.ค. 87

แก้ไขซ้ำ ปี ค.ศ. 97

---

* *เพื่อนหญิงของอุนสุยอัน*

** *ย่าน North Point ฝั่งฮ่องกง*

ตอน บันทึกรอยดาบ

ศาลเจ้าลมหิมะ

ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆหนาทึบชั้นแล้วชั้นเล่า สุมซ้อนถึงขอบฟ้า ตอนนี้เพิ่งผ่านฤดูกาลชุนฮุง* ไม่นาน อากาศยังหนาวเย็น กอปรกับใกล้มืดค่ำในความขมุกขมัวแฝงบรรยากาศเย็นเยือกชนิดหนึ่ง หากทว่าฝนคิดตกแต่ไม่ตก หิมะคิดโปรย หากไม่โปรยปราย

สมควรพักแรมที่ใดดี? หมอดูสะพายห่อผ้าที่กลางหลัง มือถือไม้รวกขึงป้ายผ้า อยู่กลางทุ่งร้างยามฝนหิมะใกล้ตก บังเกิดความลังเลอยู่บ้าง

ยามนั้นเขาเห็นในม่านพลบค่ำสีเทาหม่นมีแสงไฟสีเหลืองจุดหนึ่งมาตรว่าแสงไฟอยู่ห่างไกล ทั้งอ่อนจางยิ่ง แต่ก็สร้างความอบอุ่นแก่จิตใจขึ้นมา

หมอดูสืบเสาะไปตามแสงไฟ เห็นเป็นศาลเจ้าชำรุดทรุดโทรมหลังหนึ่ง ความอบอุ่นของแสงไฟยิ่งหนาหนักกว่าเดิม แต่แล้วรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันที่ยากบ่งบอกบรรยายประการหนึ่ง เมื่อแหงนมองท้องฟ้า ในอากาศมีละอองฝนชำแรกเข้ามายังซอกคอ

เขาครุ่นคิดขึ้น หากกองไฟของคนพักแรมนี้ชักนำเขาเข้าสู่ศาลเจ้าร้าง ก็ไม่อาจหลีกพ้น ดังนั้นก้าวยาวๆ เข้าศาลเจ้าร้างไป

ภายในศาลเจ้ามีผู้คนหลายคนบ้างนั่งบ้างนอน หมอดูนั้นเพิ่งเดิน

** หนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน อยู่ในช่วงกลางเดือนมีนาคม*

ขึ้นบันไดศาลเจ้า กระดิ่งที่ผูกอยู่บนไม้รวกสั่นไหวหลายครา ชายกลางคนหน้าตาอ่อนโยนผู้หนึ่งก็ผุดลุกขึ้น ทักทายด้วยอัธยาศัยอันดีว่า "ไฮ้ พี่ท่านมาจากที่ใด เชิญเข้ามาผิงไฟเถอะ..." จากนั้นเห็นลักษณะการแต่งกายของผู้มา ตลอดจนไม้รวกขึงป้ายผ้า ต้องงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว "ที่แท้เป็น**ซินแส** *(คำเรียกหมอดู)* ท่านหนึ่ง ...เขียนว่าอะไรหรือ...**โป่วอีซิ้งเซี่ย** *(เทพพยากรณ์)* ขอเชิญซินแซเข้ามาร่วมวงด้วย"

หมอดูนั้นเดินถึงข้างประตูศาลเจ้า ตบฝุ่นละอองตามร่างกาย กล่าวว่า "หากไม่รังเกียจ ก็ขอรบกวนแล้ว"

ที่ข้างกายชายกลางคนมีสตรีนางหนึ่ง ก้มศีรษะต่ำไม่กล่าววาจา ข้างกายนางมีเด็กชายคนหนึ่ง กำลังเบิ่งตาดำขลับสำรวจมองผู้มา ที่ด้านข้างมีบ่าวชราร่างกายแข็งแรงคนหนึ่ง

ชายกลางคนกล่าวว่า "นี่เป็นวาจาใด ศาลเจ้านี้หาใช่ของเราไม่ ระหว่างนี้มีโจรผู้ร้ายชุกชุม มีผู้คนเพิ่มอีกหลายคนย่อมประเสริฐสุด"

หมอดูนั้นยิ้มเล็กน้อย พิงไม้รวกกับมุมผนัง สตรีนางนั้นใช้หางตาชำเลืองมองมาแวบหนึ่ง จากนั้นก้มศีรษะลงใหม่ การชำเลืองมองครั้งนี้เป็นเหตุให้หมอดูนั้นลอบทอดถอนใจ ชมเชยว่าสตรีนางนี้งดงามยิ่ง แต่ยังไม่อาจเห็นโฉมหน้านางชัดตา

ชายกลางคนแนะนำว่า "นี่เป็นภรรยาเรา" สตรีนางนั้นไม่ได้เงยหน้าขึ้น เพียงลดแขนเสื้อลงเล็กน้อย ถือเป็นการคารวะ

ชายกลางคนยกมือตบศีรษะเด็กชายที่ข้างกายสตรีนางนั้น กล่าวว่า "นี่เป็นบุตรชายเรา เรียกว่า**เจี๊ยะเท้ายี้** *(ก้อนหิน)* ซุกซนยิ่งนัก" จากนั้นชี้มือไปยังบ่าวชรานั้น กล่าวว่า "นี่เป็น**ฉิ้งแป๊ะ** *(ลุงแซ่ฉิ้ง)* เราถือเป็นญาติอาวุโส"

บ่าวชรารีบกล่าวว่า "เราเพียงเป็นบ่าวไพร่ **จู้ยิ้น** *(นาย)* ดีต่อเราตลอดมา"

หมอดูนั้นยิ้มเล็กน้อย ปลดห่อผ้าลงมาจัดเรียงข้าวของ ชายกลางคนนั้นช่างสนทนากล่าวอีกว่า "ระหว่างนี้ยุทธจักรมีหมอดูท่านหนึ่ง ฟังว่า

ทำนายทายทักแม่นยำราวตาเห็น ผู้คนเรียกว่าลี้โป่วอี *(คนธรรมดาแซ่ลี้)* เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกมณฑลปรากฏลี้โป่วอีนับจำนวนไม่ถ้วน ไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นตัวจริง..." กล่าวพลางหัวร่อด้วยความขบขัน สตรีนางนั้นจึงใช้ข้อศอกกระทบร่างมัน ค้อนมันวงหนึ่ง เป็นการกระตุ้นเตือนสามี

ชายกลางคนก็รู้สึกตัวว่าตนเองเสียมารยาทไปบ้าง จึงสำรวมท่าทีถามว่า "ซินแสแซ่ใด?"

หมอดูนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "แซ่ลี้" จากนั้นทรุดนั่งขัดสมาธิที่ข้างกองไฟ

ชายกลางคนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "แซ่ลี้จริงๆ?" แต่เห็นภรรยาไม่หัวร่อตาม จึงชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวว่า "เราแซ่ฮั่งนามเชี่ยเอี้ย นิสัยชมชอบหัวร่อเฮฮา ในชีวิตไม่อินังขังขอบ ขอเพียงเสี่ยวอี่ดีต่อเรา สามพ่อแม่ลูกอยู่ด้วยกันก็สุขารมณ์..." เอ่ยถึงตอนนี้ กลัวว่าหมอดูไม่รู้จึงกล่าวเสริมว่า "เสี่ยวอี่คือภรรยาเรา"

สตรีนางนั้นค้อนสามีอย่างขุ่นเคืองแง่งอน คล้ายตำหนิมันปากมากไม่ว่าอันใดล้วนบอกต่อคนนอก หมอดูนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "ฮั่งเฮียมีภรรยาเลอเลิศบุตรกตัญญู ย่อมปีติยินดี"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยลูบท้องหัวร่อร่า พลางพิจารณาดูหมอดูนั้น กล่าวว่า "...พี่ท่านอายุไม่มาก ไฉนยึดอาชีพหมอดู? ท่านแซ่ลี้จริงหรือ?"

หมอดูนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "มิเพียงแซ่ลี้ ทั้งประจวบกับเรียกว่าโป่วอี"

เด็กชายนั้นพลันวิ่งถึงเบื้องหน้าหมอดูนั้น ถามว่า "ท่านไฉนพกกระดิ่งออกเดินทาง?"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา หมอดูลี้โป่วอียิ้มพลางหยิกแก้มมัน กล่าวว่า "เรียกว่าอะไร?"

เด็กชายนั้นเบิ่งตากลมโต กล่าวว่า "เมื่อครู่บอกไปแล้ว เรียกว่าเจี๊ยะเท้ายี้"

ลี้โป่วอีเห็นหน้าผากของเด็กชายยุบเข้าไปแถบหนึ่ง ทั้งเป็นสีเขียว

เข้ม พลันหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า "ที่นี้ใช่เกิดจากการหกล้มรับบาดเจ็บหรือไม่?"

เจี๊ยะเท้ายี้แกะมือของเขาออก กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ซุกซน ไม่ได้วิ่งเพ่นพ่าน ท่านบอกว่าเจี๊ยะเท้ายี้หกล้มรับบาดเจ็บ มารดาจะไม่ให้เจี๊ยะเท้ายี้วิ่งเล่นอีก"

ลี้โป่วอีส่งเสียงดังอ้อ ขณะจะกล่าวกระไร ที่ข้างเสาทางด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งเอื้อนว่า *"เทียนไขเยียบเย็นไร้ควันขาว ดวงใจนางเหน็บหนาวคราววสันต์ จดหมายผนึกซองซ่อนเรื่องราว ถูกลมตะวันออกโชยเปิดดู"*

ลี้โป่วอีกวาดมองไปตามเสียง เห็นนักศึกษาคิ้วเรียวตาสุกใสผู้หนึ่งนั่งพิงต้นเสา ท่าทางสะทกสะท้อนหม่นหมอง แต่หว่างคิ้วแฝงแววเย่อหยิ่งถือดี ลี้โป่วอีทราบว่ามันเอื้อนบทกวีของจี้สุยบุ้น หาก *"ลมตะวันออก"* หมายถึงตนเอง แสดงว่าไม่พอใจตัวเขา

ที่ข้างกายนักศึกษานั้นยังมีเด็กหญิงเยาว์วัยถักเปียเล็กๆ สี่เส้นนางหนึ่ง เฝ้ามองตนเองตลอดเวลา ลี้โป่วอีจึงกล่าว "คุณชายท่านนั้นร่วมทางมากับพวกท่านหรือ?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตอบว่า "ใช่แล้ว สองวันนี้เพิ่งร่วมทาง พวกเราพบกันในระหว่างทาง มันนำเด็กหญิงนางหนึ่งออกเดินทาง เราสองสามีภรรยาก็มีบ่าวชราคนหนึ่ง และเด็กชายคนหนึ่ง มิใช่เป็นเพื่อนร่วมทางอันประเสริฐหรอกหรือ?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวกับนักศึกษานั้นว่า "คุณชายไยไม่มาผิงไฟด้วย คงไม่ตั้งข้อรังเกียจเราคนหยาบกระด้างมาขัดอารมณ์อันสุนทรีย์ของท่านกระมัง?"

นักศึกษานั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "โลกยุ่งวุ่นวายสายน้ำไหลบ่า คนหยาบคร่ำครึมีอยู่ทุกแห่งหน เราเริ่มชาชินแล้ว หมอดูเช่นท่านไหนเลยรบกวนเรา เรามีฝีมือติดตัว ไม่จำเป็นต้องผิงไฟ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพลิกคุ้ยเขี่ยกองไฟเบื้องหน้า ปากกล่าวว่า "คุณชายท่านนี้เรียกว่า**คัมเยียกฮุย** คนอายุเยาว์ ฝีมือกล้าแข็ง เราเมื่อเยาว์วัยเคยร่ำเรียนมาท่าสองท่า แต่อยู่ห่างไกลจากมัน ได้แต่นั่งอยู่ข้างกองไฟ"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "อย่างนั้นแม่นางน้อยเล่า? ใช่เป็น**ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* ของคุณชายคัมกระมัง? คุณชายคัมมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำไม่ต้องนั่งผิงไฟ แม่นางน้อยคงต้องการกระมัง?"

สตรีที่เป็น**ฮั่งฮูหยิน** *(ภรรยาคนแซ่ฮั่ง)* พลันกล่าวอย่างไม่พอใจว่า "ตัวเองหนาวตายไม่เป็นไร แต่ว่าสร้างความลำบากแก่เด็กหญิงนางหนึ่งนับเป็นปัญญาชนอันใด?"

คัมเยียกฮุยพอฟัง สีหน้าปรากฏแววเศร้าหดหู่ขึ้น กล่าวกับเด็กหญิงนั้นว่า "อาจู เข้าไปเถอะ"

เด็กหญิงที่เรียกว่าอาจูกระโดดโลดเต้นเข้ามาข้างกองไฟ ลี้โป่วอีพบว่าคัมเยียกฮุยไม่ได้เหลือบแลฮั่งฮูหยินแม้สักแวบเดียว ต้องลอบประหลาดใจอยู่บ้าง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "ลี้เฮียยังไม่ทราบ แม่นางเซี่ยวจูมิใช่ม่วยม่วยของคุณชายคัม"

ลี้โป่วอีส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ฮั่งเชี่ยเอี้ยบอกเล่าว่า "พวกเราทราบจากคุณชายคัมว่าได้ช่วยเหลือแม่นางน้อยนี้จากหมู่บ้านชนบทที่ถูกล่าล้างแห่งหนึ่ง ฟังว่าขุนนางใหญ่ในบ้านเมืองผู้หนึ่งเกิดความเบื่อหน่ายต่อนางบำเรอในบ้าน จึงมายังหมู่บ้านชนบท เห็นหญิงสาวบ้านใดมีรูปโฉมโนมพรรณอยู่บ้าง ก็ฉุดคร่าไป จากนั้นจุดไฟเผาหมู่บ้าน คุณชายคัมผ่านทางไปเห็นเด็กหญิงนางนี้ไร้ที่พึ่ง จึงช่วยเหลือออกมา"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ที่แท้พวกท่านบังเอิญพบพาน" พลันรู้สึกเย็นวะวาบที่กลางหลัง คล้ายถูกหนามแหลมทิ่มตำ พอเหลียวหน้าไป กลับเห็นเด็กหญิงนามอาจูเบือนสายตาไป

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "คุณชายคัมเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊

หากลี้เฮียไม่เห็นว่าพวกเราเป็นเครื่องถ่วง ก็ร่วมทางกัน ระหว่างทางจะได้เกื้อกูลดูแลกัน...” กล่าวพลางลูบท้องอีกครา

ลี้โป่วอีเพ่งตาถามว่า “ขออภัยที่เราถามอย่างอุกอาจ ท้องของฮั่งเฮียไม่สบายหรือ?”

ฮั่งเชี่ยเอี้ยงงงันวูบหนึ่ง จึงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า “ลี้เฮียเข้าใจผิดแล้ว...ครั้งกระโน้นเราก็ควงดาบร่ายทวน มีกล้ามเนื้อบึกบึน หลายปีนี้มีเสี่ยวอื่อยู่เคียงคู่ ยามเบิกบานใจจึงอ้วนท้วนขึ้นมา”

ฮั่งฮูหยินกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนต่อสามีของนางว่า “ท่านบอกว่าเราทำร้ายท่านจนอ้วนท้วนหรือ?”

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรีบกล่าวปฏิเสธ ฮั่งฮูหยินกล่าวกับลี้โป่วอีด้วยความเอียงอายอยู่บ้างว่า “ตอนนี้เขากลัวอ้วนที่สุด ก่อนหน้านี้เขารักสวยรักงามตัดเล็มหนวดเคราอยู่ทุกวัน ภายหลังข้าพเจ้าไม่อนุญาต เขาค่อยตัดใจโกนหนวดทิ้ง...ซินแสหากมีเวลาว่าง ช่วยดูลักษณะราศีของเขาสักครา...”

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหัวร่อจนน้ำตาเล็ดออกมา กล่าวว่า “ยังบอกว่าเราไม่ว่าเรื่องใดล้วนบอกออกไป ตอนนี้ผู้ใดกล่าวออกมากันแน่? นางเห็นว่าเราส่องกระจกมากกว่ามองดูนาง จึงห้ามมิให้เราส่องกระจก เราก็คล้อยตามนางเพียงแต่คนย่างเข้าวัยกลางคนย่อมอ้วนท้วน...”

ลี้โป่วอีมองดูมันสองสามีภรรยา บังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจ พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่อคราหนึ่ง กลับเปล่งจากปากคัมเยียกฮุยนั้น

ยามนี้ลี้โป่วอีค่อยเห็นฮั่งฮูหยินโดยชัดตา สตรีนางนี้งดงามทั่วทั้งร่างกอปรเป็นราศีอันสูงส่ง และแฝงความงามเย้ายวนชนิดหนึ่ง จึงอดถามมิได้ว่า “ฮั่งเฮียกับฮูหยินสมควรมีชาติตระกูลอันสูงส่ง เหตุใดพักแรมกลางทุ่งร้างหรือไม่กลัวคนร้าย?”

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตอบว่า “กลัวนั้นกลัวอยู่ แต่มิอาจไม่เดินทาง...”

ฮั่งฮูหยินสอดคำขึ้น “เขาชมชอบท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ ข้าพเจ้าเหนี่ยวรั้งเขาไม่สำเร็จ”

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย ยุคสมัยนี้ขุนนางโฉดครองเมือง ราษฎรเดือดร้อนลำเข็ญ ฮั่งเชี่ยเอี้ยกลับบอกว่าออกมาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ ลี้โป่วอีก็ไม่กล่าวเปิดโปง เปลี่ยนเป็นร้องถามว่า "ท่านทั้งสองนอนอยู่บนโต๊ะบูชาไยไม่เข้ามาผิงไฟรับความอบอุ่น?"

ที่แท้ในเงามืดของโบสถ์มีคนชนบทสองคน คนหนึ่งนั่งคนหนึ่งนอนล้วนเงียบงันไม่ส่งเสียง หากไม่สังเกตจะดูไม่ออก ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "พวกเราอยู่บนโต๊ะบูชา ใช่กีดขวางหมอดูท่านหรือไม่?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "พี่ท่านกล่าวหนักไปแล้ว"

คนผู้นั้นกล่าวว่า "อย่างนั้นก็อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกเรา"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนที่เราเข้ามา ทั้งสองท่านนี้อยู่ในศาลเจ้าก่อน คาดว่ามาหาที่พักแรม เราเชิญท่านทั้งสองมาผิงไฟ พวกมันตอบปฏิเสธ..."

คัมเยียกฮุยพลันทอดถอนใจเอื้อนว่า *"บุปผาร่วงหน้าตึกสงบงันนงคราญอาศัยในคฤหาสน์ คิดบอกกล่าวเรื่องราวในวังเจ้า มิกล้าจำนรรจ์หน้าวิหคแสนรู้"*

กวีบทนี้บอกความในใจอย่างชัดแจ้ง กลัวว่านกแก้วภายในกรงจะลอกเลียนบอกออกมา เมื่อเอื้อนจากปากคัมเยียกฮุย คล้ายเปิดเผยเจตจำนงต่อคนรักในฝัน

ฮั่งฮูหยินหน้าเคร่งขรึมลง เค้าความงามที่หัวคิ้ว หางตา มุมปากล้วนจางหาย ที่บังเกิดขึ้นแทนที่คือความองอาจ

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยังปรบมือหัวร่อกล่าวว่า "คุณชายคัมรอบรู้จริงๆ มีคุณชายคัมอยู่ที่นี่ก็ไม่ต้องกลัวอันใดแล้ว"

หนึ่งในสองคนชนบทบนโต๊ะบูชาพลันกล่าวว่า "ไม่กลัว? ฟังว่าเจ้าหน้าที่ตรวจการคนใหม่ของค่ายฝ่ายในเซียวทิถัง ชิงชังคนเอื้อนกลอนขับบทกวีที่สุด ต้องจับตัวไปลงทัณฑ์ทรมานแล้วค่อยฆ่าทิ้ง"

สุ้มเสียงมันเยือกเย็นยะเยียบ ขู่ขวัญเด็กหญิงอาจูจนร้องไห้โฮออก

มา อาจูพอร้องไห้ เจี๊ยะเท้ายี้พลอยโผกายไปในอ้อมอกของมารดา

ฮั่งฮูหยินแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ขู่ขวัญเด็กทารก นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?"

ทางหนึ่งลูบเรือนผมบุตรชาย ทางหนึ่งโอบรั้งเสี่ยวจูเข้ามา แต่ตัวเองอดหน้าขาวซีดมิได้

ที่แท้ฮ่องเต้ปัจจุบันนอกจากลุ่มหลงมัวเมาอิสตรี ยังจับจ่ายใช้สอยสุรุ่ยสุร่าย ขุนนางขันทีรอบข้างจึงรีดนาทาเร้นจากเบื้องนอก เงินทองกว่าครึ่งเข้ากระเป๋าตัวเอง นอกจากจัดตั้งราชองครักษ์เสื้อแพร ค่ายตะวันออกค่ายตะวันตกแล้ว ยังเพิ่มหน่วยงานชื่อค่ายฝ่ายใน เที่ยวจับตาดูขุนนางตงฉินตามมณฑลต่างๆ รายงานลับขึ้นไป กล่าวโทษทำร้าย หากนึกหาความผิดไม่ได้ ก็ลอบฆ่าทิ้ง เจ้าหน้าที่ตรวจการเหล่านี้แท้ที่จริงเป็นหน่วยสอดแนม พอไปถึงที่ใด เส้นทางล้วนปูลาดด้วยโลหิต

ฟังว่าเซียวทิถังเคยเป็นหนึ่งในราชองครักษ์เสื้อแพรที่ใกล้ชิดฮ่องเต้เจ้าชีวิต มีอยู่ครั้งหนึ่งล่วงเกินขันทีเตียหย่ง แทบถูกประหารชีวิต ดีที่ขันทีอีกคนหนึ่งนามล้อเซี้ยงกางปีกปกป้อง ให้มันมาหลบภัยในละแวกนี้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ชาวบ้านละแวกใกล้เคียงก็ลำบากมากแล้ว เซียวทิถังมีสมุนบริวาร ประกอบด้วยหนึ่งแมวสองมุสิก ทำหน้าที่จับกุมคนฆ่าคนให้กับมัน เด็กเล็กพอได้ยินชื่อล้วนร้องไห้จ้า ผู้ใหญ่พอฟังก็ขวัญหาย

ยามนั้นลมที่เบื้องนอกพัดแรงขึ้น ม้วนพัดเข้ามา แว่วเสียงดังกร๊อบไม่ทราบเป็นพุทธรูปหรือขื่อไม้หักเสียหาย คนที่อยู่บนโต๊ะบูชาทั้งสองสะดุ้งตกใจพากันด่าทอออกมา ประจวบกับมีสามีภรรยาสูงอายุคู่หนึ่งมาถึง บอกว่าพวกมันออกมาเก็บสมุนไพร คลาดที่พักแรม ฮั่งเซี่ยเอี้ยจึงให้การต้อนรับขับสู้

ทั้งหมดสนทนาปราศรัย เริ่มคุ้นเคยขึ้นมา ฮั่งฮูหยินจึงกล่าว "ถึงอย่างไรวิกาลยืดยาว หากซินแสไม่เห็นว่ารบกวน โปรดดูลักษณะราศีให้กับเขา" พลางชี้มือไปยังฮั่งเซี่ยเอี้ย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “ตกลง เมื่อรบกวนซินแสย่อมต้องสมนาคุณสักเล็กน้อย”

ดูท่าทีมันไม่มีความสนใจต่อวิชาทำนายชะตาราศี เพียงไม่คิดขัดใจภรรยา

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า “ซึ่งความจริงไม่ต้องดูชะตาราศี เราก็ไม่ขัดสนค่าเดินทาง” จากนั้นกล่าวช้าๆ ว่า “ฮั่งเฮียคิดหลบหลีกคราเคราะห์ด้วยฝีมือของท่าน ละแวกอำเภออุ้งยากมีคู่มือเปรียบติด คาดว่าฝ่ายตรงข้ามยากตอแย หลีกเลี่ยงสักคราก็ดี แต่ว่า...”

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย รอยยิ้มของฮั่งเชี่ยเอี้ยกลับกลายเป็นเต็มฝืน กล่าวว่า “ซินแสมีสายตาหลักแหลมนัก ไม่ทราบสามารถบ่งบอกวิธีหลบหลีกคราเคราะห์หรือไม่?”

ลี้โป่วอีกล่าวว่า “ฮั่งเฮียมีหน้าตาสัตย์ซื่อ ดวงตาเป็นประกาย คงสร้างกุศลมากมาย มิใช่ภาพลักษณ์คนอายุสั้น แต่ตำแหน่ง**อิ่นตึ้ง** *(หว่างคิ้ว)* มีรอยแผลเป็น มีภัยยากหลีกพ้น ฮูหยินท่านแม้... แต่ก็แฝงความสูงส่า คงไม่ถึงกับประสบชะตากรรม แต่ว่าบุตรชายพวกท่าน...”

ฮั่งฮูหยินห่วงใยในบุตรชาย จึงผลักไสเจี๊ยะเท้ายี้ออกไป กล่าวว่า “มัน...เป็นอย่างไร? ขอซินแสโปรดชี้แนะ”

ลี้โป่วอีมองดูหน้าผากเจี๊ยะเท้ายี้ ปากกล่าวว่า “ให้เราดูลายมือมัน”

เจี๊ยะเท้ายี้ไม่ทราบว่าคนแปลกหน้านี้จะปฏิบัติต่อมันอย่างไร จึงแอบอิงอยู่ในอ้อมอกมารดา กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการ”

ฮั่งฮูหยินปลอบโยนบุตรชายว่า “เจี๊ยะเท้ายี้เชื่อฟัง ให้ท่านอาดูลายมือจะได้อยู่เย็นเป็นสุข”

เจี๊ยะเท้ายี้ร้องว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการอยู่เย็นเป็นสุข...”

ฮั่งฮูหยินขมวดคิ้วกล่าวว่า “เด็กทารกไฉนกล่าวเช่นนี้...”

เจี๊ยะเท้ายี้หวนนึกถึงเมื่อวัยเด็กเคยถูกครูสอนหนังสือตีฝ่ามือ เห็นมารดายืนกรานให้หมอดูผู้นี้ดูลายมือ จึงเปลี่ยนเป็นหลบไปยังอ้อมอกของบิดา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยก็กล่าวว่า "แล้วกันไปเถอะ อย่าได้ถือสาเด็กทารก..."

เด็กหญิงนามอาจูคล้ายมีอายุมากกว่าเจี๊ยะเท้ายี้กล่าวว่า "เจี๊ยะเท้ายี้ อย่าให้มันดู"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวกับนางว่า "อย่างนั้นเจ้ายื่นมือให้เราดู"

อาจูเบือนหน้าไปกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ให้ท่านดู"

เจี๊ยะเท้ายี้เดินเข้าไปจับมือนาง ทำท่าราวกับเผชิญหน้ากับศัตรูคนเดียวกัน กล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกเราล้วนไม่ให้ท่านดู"

ฮั่งฮูหยินกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า "ไม่เชื่อฟังไปแล้ว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหาถือสาไม่ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ที่นี้มีเนื้อพะโล้ซึ่งซื้อมาจากตัวเมืองที่ผ่านมา แบ่งกันรับประทานเถอะ" พลางล้วงมีดเล่มเล็กๆ ที่ฝังอัญมณีไว้ แล่เนื้อแบ่งปันแก่ทั้งหมด

พลันบังเกิดเสียงโครม มีคนตบโต๊ะร้องว่า "ความตายกรายถึงศีรษะ ยังรับประทานอันใด กลัวเป็นปีศาจหิวโหยหรือไม่?"

คนที่อาศัยในเงามืดทั้งสองพากันเดินเข้ามา ภายใต้แสงไฟสาดส่อง เห็นคนทั้งสองหนึ่งมีใบหน้าแคบยาวรูปสามเหลี่ยม หนึ่งตาเหลือกขาว ในม่านพลบค่ำเลือนราง สารรูปน่ากลัวยิ่ง

ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมชักดาบใหญ่วางลงบนโต๊ะ ยกเท้าขวาขึ้นเหยียบโต๊ะไว้ ส่งเสียงจากร่องฟันว่า "ต้องการชีวิตต้องการเงินทอง เลือกได้เพียงสิ่งเดียว ที่นี้มีดาบ หากเก่งกาจก็เชือดพวกเราทั้งสอง หากไม่กล้าพอก็ทิ้งเงินซื้อชีวิตไว้"

เด็กชายหญิงทั้งคู่แตกตื่นจนลืมร้องไห้ สามีภรรยาสูงอายุคู่นั้นยิ่งตัวสั่นงันงก ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมแค่นเสียงออกจากรูจมูก กล่าวว่า "เมื่อครู่พวกเจ้าเอ่ยถึงสมุนบริวารของเซียวทิถัง ฉายาหนึ่งแมวสองมุสิก พวกเราทั้งสองคือ**ปวยชื่อ** *(มุสิกบิน)* อึ้งเก้า **อุงชื่อ** *(มุสิกเชื้อโรค)* ฉิ้งฉิก อาศัยพวกเราทั้งสอง คิดฆ่าพวกเจ้าแล้วกวาดทรัพย์สิน ง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่หากพวกเจ้าทราบสถานการณ์ จะละเว้นชีวิตพวกเจ้าสักครา เพียง

ต้องการเงินทอง ไม่ต้องการชีวิต"

ชายฉกรรจ์ตาเหลือกขาวกล่าวเสริมว่า "พวกเจ้าอย่าคิดหมายซ่อนเงินไว้ในรองเท้าหนังหรือใต้หมวก พวกเราตาแหลมคม หากสังเกตเห็นจะเข่นฆ่าไม่ละเว้น" จากนั้นตวาดสั่งว่า **"ล้วนถอดเสื้อผ้าออกมา"**

บ่าวชราฉิ้งแป๊ะกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ไม่ได้ ฮูหยินพวกเรา..."

ชายฉกรรจ์ตาเหลือกขาวเห็นมีคนกล้าขัดคำสั่งมัน พลันบันดาลโทสะ ตวัดฝ่ามือตบฉาด ตบจนฉิ้งแป๊ะหงายตึงลง

ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมกลับตวัดมือกลับหลัง ตบหน้าชายฉกรรจ์ตาเหลือกขาวฉาดใหญ่ ชายฉกรรจ์ตาเหลือกขาวยกมือกุมแก้ม กล่าวว่า "ไฉน...ไฉนลงมือหนักหน่วงเพียงนี้?"

ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมกระซิบที่ข้างหูมันบอกว่า "เพียงยกอ้างฉายามุสิกเชื้อโรคกับมุสิกบินก็ขู่ขวัญพวกมันได้แต่แรก ท่านเข้าไปหยิบฉวยเงินทองเถอะ คนท้องนูนนั้นต้องมีเงินมากมายแน่นอน"

ชายฉกรรจ์ตาเหลือกขาวนั้นพอฟัง ก็ยกมือตบหน้าตัวเองฉาดหนึ่ง กล่าวว่า "ใช่แล้ว พวกเราปล้นทรัพย์ไม่ปล้นสวาท ช่วงชิงเงินทองไม่ทำร้ายชีวิต"

ทุกผู้คนเห็นพวกมันซุบซิบกัน ฮั่งเชี่ยเอี้ยจึงลุกขึ้นยืนช้าๆ ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมตวาดว่า **"นั่งลง นั่งลง ไม่เช่นนั้นจะฆ่าท่านในดาบเดียว"**

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า "หากยังนั่งอยู่ ไหนเลยควักเงินให้กับท่านทั้งสองได้?"

ชายฉกรรจ์ทั้งสองงงงันวูบหนึ่ง รู้สึกมีเหตุผล ขณะจะตอบคำหมอดูนั้นพลันกล่าวว่า "ขอถาม ละแวกแถบนี้มีโจรธัมมะคู่หนึ่ง ปล้นคนรวยจุนเจือคนจน หนึ่งเรียกว่าปังเกีย หนึ่งเรียกว่าเบ๊เลี้ยง ไม่ทราบท่านใดเป็นปังเกีย ท่านใดเป็นเบ๊เลี้ยง?"

ชายฉกรรจ์ตาเหลือกขาวกล่าวด้วยความยินดีว่า "เราเรียกว่าเบ๊เลี้ยง

มัน..."

ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมเคาะศีรษะมันคราหนึ่ง กล่าวว่า "เหลวไหล พวกเราบอกว่าตัวเองเป็นฉิ้งฉิกกับอี้งเก้า"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทั้งสองถือคุณธรรม ไหนเลยเปรียบกับชนชั้นมุสิกที่ทำร้ายคนทั้งสองตัวได้?"

ชายฉกรรจ์ตาเหลือกขาวร้องคำ "ใช่แล้ว..." ชายฉกรรจ์หน้าสามเหลี่ยมเคาะศีรษะมันอีกครา ค่อยกล่าวกับลี้โป่วอีว่า "ดูไม่ออกว่าหมอดูท่านมีสายตาอยู่บ้าง กลับทราบว่าพวกเราเป็นปังเกียกับเบ๊เลี้ยง"

ที่แท้คนทั้งสองนี้หนึ่งเรียกว่าปังเกีย หนึ่งเรียกว่าเบ๊เลี้ยงจริงๆ ความจริงเป็นทหารรักษาชายแดน เฝ้าประจำเมืองกี้มึ้ง แต่เห็นพวกเดียวกันพอปราบปรามความ "ไม่สงบ" คราใด ก็ฉวยโอกาสปล้นฆ่ากระทำชำเราซ้ำเติม ทั้งสองจึงตัดสินใจออกมาเป็นโจร อย่างน้อยจะได้ทำร้ายคนน้อยลง พวกมันไม่ได้เล่าเรียนหนังสือ เคยได้ยินสุภาษิตบทหนึ่งว่า **"เข้าใจผิดคิดว่าปังเกียเป็นเบ๊เลี้ยง"*** จึงปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่เป็นปังเกียกับเบ๊เลี้ยง

หลายปีมานี้ พวกมันปล้นชิงทรัพย์สินเงินทองได้ไม่น้อย แต่ล้วนนำไปจุนเจือคนยากไร้ ภายหลังก่อคดีมากขึ้น กลัวถูกทางการล้อมปราบจึงแอบอ้างชื่อของสองมุสิกในสังกัดเซียวทิถัง ปรากฏว่าทางการไม่ยุ่งเกี่ยว พวกมันย่อมดื่มกินเที่ยวซ่องนางโลม แต่ไม่เคยทำร้ายคนไร้ความผิด ยิ่งไม่กล้าข่มขืนสตรีดีงาม เห็นฮั่งฮูหยินงดงามสง่า จึงรีรอไม่กล้าลงมือ ทั้งยังเห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยแสดงมีดประดับอัญมณี ในที่สุดบังเกิดความคิดปล้นชิงขึ้นสุดท้ายกลับถูกลี้โป่วอีกล่าวเปิดโปง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทั้งสองเมื่อเป็นโจรธัมมะก็ประเสริฐ เราในที่นี้มีเงินทองอยู่บ้าง รบกวนพวกท่านนำไปช่วยคนเถอะ" กล่าวพลางแก้ห่อผ้าใบหนึ่งออก ภายในบรรจุเต็มไปด้วยเงินขาวๆ สุกปลั่ง

* *ทั้งสองชื่อนี้เขียนคล้ายกัน จึงทึกทักเข้าใจผิดได้โดยง่าย*

ผู้คนไม่น้อยชมดูจนตาเบิกค้าง

คัมเยียกฮุยกลับแค่นเสียงออกจากจมูก ด่าเบาๆ ว่า "นำเงินโสโครกออกมากดขี่คนอีกแล้ว"

ฮั่งฮูหยินค้อนมันวงหนึ่ง สีหน้าแฝงแววขุ่นเคือง นางยามโกรธขึ้งยิ่งงดงามกว่าเดิม ลี้โป่วอีดูไปด่าทอตัวเองในใจ *'ลี้โป่วอีเอยลี้โป่วอี ชะตาเจ้าแฝงราศีดอกท้อ หากไม่เปลี่ยนนิสัยใจคอ ยากจะรอดจากคราเคราะห์แดงเฉิดฉัน'*

ยามนั้นเบ๊เลี้ยงถามปังเกียว่า "มันส่งมอบให้พวกเรารับไว้หรือไม่?"

ปังเกียยืดอกขึ้นกล่าวว่า "มันเมื่อยอมมอบเงินออกมาจุนเจือคนยากไร้ ย่อมเป็นคนดี พวกเราไม่ปล้นชิงทรัพย์คนดี"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า "เงินเหล่านี้เป็นเรามอบออกมา ขอให้พวกท่านช่วยจุนเจือคนยากไร้ มิใช่พวกท่านปล้นชิง เนื่องจากเราไม่คุ้นเคยกับสถานที่ จึงมอบให้พี่ชายทั้งสองแจกจ่ายแทน"

ปังเกียยกมือลูบคาง กล่าวว่า "มีเหตุผล เมื่อเป็นการช่วยคนพวกเราก็ยินดีกระทำ"

เบ๊เลี้ยงกล่าวว่า "เราบอกแต่แรกว่าให้รับไว้" พลันได้ยินคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า "พวกเจ้าสวมรอยเป็นสองมุสิก ทราบหรือไม่ว่าอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกจะจัดการอย่างไร?"

เบ๊เลี้ยงตอบโดยไม่ยั้งคิดว่า "พวกมันใช้ทัณฑ์ลากลำไส้ จับคนแขวนไว้ ใช้ขอเหล็กเกี่ยวเข้าทางรูก้น กระชากลำไส้ใหญ่น้อยออกมา สำหรับกับสตรียังอนาถยิ่งกว่า..." จากนั้นฉุกคิดว่ามีเด็กและสตรีอยู่ด้วย ค่อยกล้ำกลืนคำพูดไว้

คนผู้นั้นแสดงวัตถุสิ่งหนึ่งต่อมัน ถามว่า "นี่เป็นอะไร?"

เบ๊เลี้ยงตอบว่า *"ตาขอ"* คำพูดกล่าวจากปาก สีหน้าแปรเปลี่ยนไป

เห็นสามีภรรยาที่ออกมาหาสมุนไพรคู่นั้นลุกขึ้นยืนช้าๆ ยามอยู่ใต้แสงไฟ รูปหน้านูนขึ้นยุบลง ทำให้ผู้คนคำนวณอายุพวกมันไม่ออก ชาย

ชราสูงอายุกล่าวว่า *"เราเรียกว่าอึ้งเก้ากง นางเรียกว่าฉิ้งฉิกพั่ว"*

สตรีชรากล่าวเสริมว่า "พวกเจ้าโชคดีนัก น้อยคนที่ยามเสียชีวิตสามารถเห็นลำไส้ใหญ่น้อยของตัวเอง"

ได้ยินเสียงปึงปัง ทั้งสองล้วนชักตาขอเงินออกมา เห็นบนตาขอมีริ้วรอยโลหิตหลายสาย ภายใต้แสงไฟช่างลี้ลับยิ่ง

เบ๊เลี้ยงสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ยื่นมือหมายหยิบฉวยดาบใหญ่บนโต๊ะ มิคาดประกายสีเงินวูบขึ้นแวบหนึ่ง ดาบใหญ่ถูกตาขอของอึ้งเก้าเกี่ยวไป

เบ๊เลี้ยงพานกระโดดขึ้นโต๊ะ กำหมัดตั้งท่าร้องบอกต่อทั้งหมดว่า "พวกท่านรีบหนี พวกเราจะต้านทานปีศาจคู่นี้ไว้เอง"

อึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกพากันแค่นหัวร่อออกมา ซึ่งความจริงปังเกียกับเบ๊เลี้ยงทราบว่าตนเองมิใช่คู่มือของมารร้ายคู่นี้ พอฟังเสียงหัวร่อ ล้วนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพลันกล่าวเสียงเนิบนาบว่า *"คุณธรรมของท่านทั้งสอง พวกเราขอรับด้วยใจแล้ว เพียงแต่ฉิ้งฉิกกับอึ้งเก้าไม่ได้มาเพราะพวกท่าน หากแต่มาหาข้าพเจ้าโดยเฉพาะ"*

สุ้มเสียงสดใสกังวาน ทุกถ้อยคำกระทบโสตอย่างชัดเจน อึ้งเก้ายิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า "มิน่าเล่าค่ายฝ่ายในส่งนักฆ่าออกตามล่าท่านหลายคน ล้วนไม่มีคนรอดชีวิตกลับไป"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวอย่างสำรวมกว่าเดิมว่า "เราก็นึกไม่ถึงว่าจะรบกวนท่านทั้งสองมา"

อึ้งเก้าแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า "ซึ่งความจริง คดีของคุณชายฮั่งไหนเลยเพียงให้เราสองสามีภรรยารุดมาเท่านั้น?"

ยามนั้นฮั่งฮูหยินก็ลุกขึ้นยืนช้าๆ ฉิ้งฉิกสังเกตดูท่ายืนของนาง พบว่าปราศจากช่องโหว่ให้จู่โจม ฮั่งฮูหยินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "สองมุสิกเมื่อปรากฏกาย **เก้าเมี่ยเงียว** *(แมวเก้าชีวิต)* คงอยู่ไม่ไกลกระมัง?"

ฉิ้งฉิกส่งเสียงหัวร่อดุจนกราตรีร่ำร้อง กล่าวว่า "ใต้เท้าเซียวทิถังกับรองผู้ตรวจการแมวเก้าชีวิตถังกุก จะปรากฏกายได้ทุกเมื่อ เพื่อส่งพวกท่านสู่ปรภพ"

อึ้งเก้ากล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ฮั่งเชี่ยเอี้ย ยู้เสี่ยวอี่ ติดตามพวกเรากลับนครหลวงเถอะ เห็นแก่พวกท่านมีฝีมือติดตัว หลังจากสอบปากคำอย่างชัดแจ้ง อาจจะชุบเลี้ยงพวกท่าน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า "เมื่อเข้าสู่สถานลงโทษทัณฑ์ตามราชโองการแล้วกลับออกมาได้ ก็ไม่คิดกลับไปอีกแล้ว"

อึ้งเก้าหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า "ผู้แซ่ฮั่ง เจ้าคิดถูกประหารเก้าชั่วโคตรหรือไร? อย่าได้เข้าใจว่าบิดาเจ้าคือฮั่งตง ก็สามารถกล่าววาจาลบหลู่ราชสำนัก"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ความผิดที่ใหญ่โตนัก บิดาเราช่วยกระพือความชั่วร้ายให้กับขุนนาง ตอนปราบผู้ก่อความไม่สงบ ก็สังหารคนไร้ความผิด แต่ก็ถูกพวกท่านทำร้ายอย่างอนาถ พวกเราหนีเอาชีวิตรอดออกมา พวกท่านไฉนยังติดตามไม่เลิกรา?"

อึ้งเก้าหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ครั้งกระโน้นตระกูลฮั่งเกิดบุตรอกตัญญูคัดค้านการกระทำของบิดา จนหนีออกจากบ้าน ตอนนี้บิดาเจ้าเข้าสู่สถานลงโทษทัณฑ์ กลายเป็นหนังมนุษย์ใบหนึ่ง จึงคิดชักชวนเจ้าที่เป็นบุตรชายกลับไปชมดู"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยมีสีหน้าคับแค้นรันทด ฮั่งฮูหยินซึ่งมีชื่อเดิมว่ายู้เสี่ยวอี่พลันกระทบต้นแขนมัน ส่ายหน้าคราหนึ่ง เป็นความหมายว่าอย่าได้พลุ่งพล่านใจ ฮั่งเชี่ยเอี้ยค่อยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวช้าๆ ว่า "เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างเรากับสหายค่ายฝ่ายใน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกมัน ขอท่านทั้งสองผ่อนผันละเว้นผู้อื่นด้วย"

อึ้งเก้ายิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า "ไหนเลยมีเรื่องตัดหญ้าไม่ถอนรากด้วย?"

ฮั่งฮูหยินยู้เสี่ยวอี่หันหน้าหาฉิ้งแป๊ะผู้เป็นบ่าวชรา ขณะจะกล่าวกระไร เจี๊ยะเท้ายี้ชิงกระโดดออกไป ถลึงมองอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิก กล่าวว่า "ท่านคิดทำอย่างไรกับบิดามารดา? เราเจี๊ยะเท้ายี้จะฟาดท่านให้ตาย"

ยู้เสี่ยวอี่ยื่นมือฉุดลากเจี๊ยะเท้ายี้กลับไป อึ้งเก้าพลันส่งดาบใหญ่ที่ใช้ตาขอเกี่ยวมาให้กับฉิ้งฉิก แค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "ตกลง เราจะให้ผู้เยาว์สังเวยตาขอก่อน" ขาดคำโผพุ่งขึ้นฟ้า เกี่ยวตาขอลงยังศีรษะเจี๊ยะเท้ายี้

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยืดกายขึ้นก็ขวางอยู่เบื้องหน้าเจี๊ยะเท้ายี้ อย่าได้เห็นมันร่างเริ่มอ้วนฉุ ยามเคลื่อนไหวยังสวยงามน่าดู มันชักกระบี่เล่มหนึ่ง ปะทะกับตาขอเงิน จนสะเก็ดไฟแลบกระจาย ข่มแสงกองไฟบนพื้นลง

อึ้งเก้าร้องชมเชยคำหนึ่ง ร่างแทนที่จะตกวูบลงกลับลอยขึ้น จนอยู่เหนือศีรษะฮั่งเชี่ยเอี้ย เห็นประกายสีเงินแฉลบแปลบปลาบ ฮั่งเชี่ยเอี้ยถลันหลบรอดได้ทั้งสิ้น อึ้งเก้าใช้พลังถึงที่สุด มิอาจไม่ตกวูบลง

อึ้งเก้าผู้นี้ฉายามุสิกบิน ที่ผ่านมาใช้กลยุทธ์จู่โจมจากเบื้องสูงลงมา หากมิใช่ฮั่งเชี่ยเอี้ยมีตัวเบาเป็นเลิศ คงจบชีวิตตั้งแต่แรก พอเห็นอึ้งเก้าตกลงสู่พื้น ฮั่งเชี่ยเอี้ยจึงเปิดฉากจู่โจม

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยืดกายจู่โจมออกสามกระบี่ กระบวนท่าทั้งรวดเร็วทั้งเร่งร้อน อึ้งเก้าก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา วกตาขอกลับมาต้านรับไว้ บังเกิดเสียงติงติงติงสามครา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพอชะงักงันวูบหนึ่ง อึ้งเก้าก็กวัดแกว่งตาขอจู่โจม ฮั่งเชี่ยเอี้ยลดสภาวะกระบี่ลง เสียงดังเมื่อปิดป้องปัดป่ายตาขอพันห่าง จากนั้นจู่โจมออกอีกสามกระบี่

อึ้งเก้าต้านทานรับอีกสามกระบี่ บังเกิดเสียงดังสามครา เห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยเคลื่อนไหวราวปักษาขนาดใหญ่ ทั้งปราดเปรียวทั้งรวดเร็ว เสียงอาวุธปะทะกันทั้งสามครั้งดังอย่างต่อเนื่อง คล้ายกับทั้งสองร่วมกันบรรเลงบทเพลงบทหนึ่ง

อึ้งเก้ากลับลอบคร่ำครวญในใจ ที่แท้กระบวนท่าของมันถูกท่าร่างของฮั่งเชี่ยเอี้ยกักเอาไว้ มิอาจไม่ใช้ชุดกระบวนท่าที่ประกอบด้วยสามกระบี่หนึ่งตาขอ หากเป็นเช่นนี้สืบไป ขอเพียงรับกระบี่หนึ่งกระบี่ใดไม่ได้ จะมีอันตรายถึงแก่ชีวิต

ได้ยินเสียงติงติงติง...ตัง ติงติงติง...ตัง ดังไม่ขาดหู สุ้มเสียงสดใสกังวาน แต่ว่าเสียงตาขอจู่โจมตอบโต้ยิ่งมายิ่งเชื่องช้าลง ยิ่งมายิ่งหนักหน่วงกว่าเดิม

ฉิ้งฉิกเห็นสามีอยู่ในห้วงคับขัน พลันขยับตาขอเงิน เกี่ยวใส่กลางหลังฮั่งเชี่ยเอี้ย

ยู้เสี่ยวอี่จูงบุตรชายไปส่งมอบต่อฉิ้งแป๊ะกับลี้โป่วอี ระวังป้องกันแต่แรก พอเห็นฉิ้งฉิกลอบทำร้ายสามี จึงยื่นกระบี่ขวางกันไว้ดังเคร้ง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยคล้ายคาดคำนวณว่าภรรยารักต้องยื่นมือช่วยเหลือ จึงไม่แบ่งแยกสมาธิไปสนใจตาขอที่เกี่ยวใส่กลางหลัง ยังคงใช้กระบี่ผสานกับท่าร่าง คลี่คลุมอึ้งเก้าอยู่ในแหฟ้าตาข่ายดิน

แต่ว่าฉิ้งฉิกกลอกกลิ้งยิ่ง นางใช้ตาขอออก ทราบว่ายู้เสี่ยวอี่ต้องเข้ามาช่วยเหลือ จึงซัดดาบในมืออีกข้างหนึ่งใส่กลางหลังฮั่งเชี่ยเอี้ย

ยู้เสี่ยวอี่ได้แต่ต้านทานตาขอเงิน ไม่ทันสกัดดาบของฉิ้งฉิก ได้แต่ร้องเตือนว่า **"ระวัง"**

นางย่อมร้องเตือนให้ฮั่งเชี่ยเอี้ยระวัง แต่คัมเยียกฮุยพอฟัง กลับทอดถอนใจอีกครา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยมีปฏิกิริยาว่องไว รีบหมุนตัวกลับ ใช้กระบี่ปัดป่ายดาบปลิวกระเด็น แต่พอหมุนตัวกลับไปปัดป่ายดาบ สถานการณ์ก็พลิกผันกลับกลาย

อึ้งเก้าพลันจู่โจมตอบโต้ ซ้ายตาขอหนึ่งขวาตาขอหนึ่ง บีบบังคับให้ฮั่งเชี่ยเอี้ยต้านปะทะอย่างหักโหม อึ้งเก้ามีกำลังข้อแข็งแกร่ง กระแทกจนข้อแขนฮั่งเชี่ยเอี้ยชาด้าน

ต่อสู้อีกครู่หนึ่ง ฮั่งเชี่ยเอี้ยสูญเสียจังหวะจะโคน เพลงกระบี่ไม่ปราดเปรียวเหมือนก่อน ท่าร่างก็ไม่ปลอดโปร่งเช่นตอนแรก

อึ้งเก้าฉวยโอกาสตอบโต้อย่างสุดกำลัง ทางหนึ่งใช้ตาขอยึดเกี่ยวกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม ทางหนึ่งส่งเสียงตวาดก้อง รบกวนสมาธิของฮั่งเชี่ยเอี้ย

ซึ่งความจริง ฮั่งเชี่ยเอี้ยเป็นห่วงสภาพการต่อสู้ของยู้เสี่ยวอี่ยิ่งกว่าตัวเอง ดังนั้นพลังฝีมือลดทอนลง แต่เพลงกระบี่ของมันยิ่งใช้ยิ่งยอดเยี่ยม ยิ่งแสดงออกถึงแก่นแท้ของฝีมือ ท่าตาขอของอึ้งเก้าแม้ดุร้าย ยังไม่อาจเผด็จศึกได้

เพลงกระบี่ของยู้เสี่ยวอี่กลับแตกต่างจากเพลงกระบี่สำนักมิ้งซัวของฮั่งเชี่ยเอี้ย เห็นนางมีท่วงท่าแช่มช้อยดุจเทพธิดา ในสิบกระบี่มีอยู่เจ็ดกระบี่ที่จู่โจมจากกลางอากาศ คุมกระบี่ลงสู่หล้า ฉิ้งฉิกหักล้างกับนางสามสิบกว่ากระบวนท่า ก็กลับกลายเป็นยักษีผมยุ่งสยาย

ที่แท้ผมเผ้าเสื้อผ้าของฉิ้งฉิกล้วนถูกกระบี่เขี่ยใส่ ดีที่นางมีประสบการณ์ช่ำชอง เมื่อถึงคราคับขัน สามารถหลบรอดได้ แต่เสื้อผ้าตลอดจนผมเผ้าถูกกระบี่กรีดขาดไปหลายแห่ง

คัมเยียกฮุยมีสีหน้านิยมชมชื่น ปรบมือชมเชยว่า **"เพลงกระบี่เง็กนึ่งเกี่ยมฮวย** *(เพลงกระบี่เทพธิดา)* อันประเสริฐ **ซือม่วย** *(ศิษย์น้องที่เป็นหญิง)* มีความรุดหน้ากว่าเดิม"

มันพอส่งเสียงร้อง กลางหลังของฮั่งเชี่ยเอี้ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง อึ้งเก้าฉวยโอกาสลงมือ เสียงซี่เมื่อกรีดต้นแขนฮั่งเชี่ยเอี้ยเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

ยู้เสี่ยวอี่สายตาสดับหกทิศทาง เห็นสามีรับบาดเจ็บ สภาวะกระบี่เชื่องช้าลงเล็กน้อย ฉิ้งฉิกพลันใช้ตาขอเกี่ยวกระบี่ของนางไว้

ควรทราบว่าตาขอเป็นดาวข่มของสรรพอาวุธ หากร่างกายเลือดเนื้อถูกเกี่ยวใส่ จะปรากฏเลือดเนื้อเหวอะหวะ แต่หากอาวุธถูกเกี่ยวใส่ อาจถูกกระชากช่วงชิงไป ยู้เสี่ยวอี่ย่อมทราบดี รีบถอนดึงกระบี่ พร้อมกับบิดเอว

หลุดจากขอเกี่ยว ได้ยินเสียงปง ตัวกระบี่ถูกปลายแหลมของตาขอกระแทกบิ่นไปจุดหนึ่ง

ยู้เสี่ยวอี่อดอุทานคำหนึ่งมิได้ ถอยกายไปหลายก้าว ฮั่งเชี่ยเอี้ยได้ยินเสียงร้องของภรรยารัก สร้างความร้อนรุ่มใจ ที่เท้าซ้ายถูกเกี่ยวใส่ตาขอหนึ่งแต่กลางหลังของทั้งสองปะทะชนกันแล้ว ฮั่งเชี่ยเอี้ยพลันเลิกคิ้ว จู่โจมกระบี่กลับไป บังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันอีกครา

ในเสียงปะทะอาวุธ ยู้เสี่ยวอี่ก็กระโดดลอยตัว ใช้ติดต่อกันหลายกระบี่ดุจหงส์เหินมังกรท่อง ฉิ้งฉิกกับอึ้งเก้ากลับสะดุดติดขัด ตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว

ทันใดนั้น ที่เบื้องนอกปรากฏลมหอบหนึ่งโชยพัดเข้ามา หอบเอาละอองฝนเข้ามาหลายหยด ท่ามกลางเสียงลมฝน ยังแว่วเสียงความเคลื่อนไหวอันแน่นหนาถี่ยิบเสียงหนึ่ง

คู่สามีภรรยาที่ต่อสู้กันทั้งสองคู่หยุดยั้งชะงักมือไว้ ได้ยินสุ้มเสียงนั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว ใบหน้าของอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกล้วนปรากฏรอยยิ้มอันลึกซึ้ง

พริบตานั้น ลมพายุหอบนั้นม้วนกวาดเอาพุ่มไม้ต่ำเตี้ยและกรวดหินดินทรายเข้าสู่ศาลเจ้า หินดินบนต้นเสาร่วงพรูลงมา จนทุกผู้คนลืมตาไม่ขึ้น

ในยามนั้น ม้าตัวหนึ่งควบขับเข้าศาลเจ้า คนบนหลังม้าคลุมเสื้อคลุมสีเขียวราวกับใยแมงมุมปากหนึ่ง หันหลังให้กับสายลม รอดพ้นจากการถูกหินทรายปะทะหน้า ฉวยโอกาสที่ทั้งหมดสายตาเลอะเลือนพร่ามัวชักประกายสีแดงสายหนึ่ง บนประกายสีแดงมีจุดแต้มอันเจิดจ้าจุดหนึ่ง ทั้งกวาดใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ยและแทงใส่ยู้เสี่ยวอี่

ภายใต้ลมพายุพัดกระโชก เรี่ยวแรงมนุษย์ไม่อาจต่อต้านขัดขืนได้ คนผู้นี้หันหลังให้กับกระแสลม ช่วงชิงความมีเปรียบของชัยภูมิสถานที่ ใช้กระบวนท่าเดียวสองสังหาร เป็นท่าสังหารที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งลอยตัวขึ้น เสียงติ๊กเมื่อใช้ไม้ไผ่เบาบางเล่มหนึ่งเคาะใส่อาวุธสีแดงจุดแต้มสีขาว ชั่วพริบตาหักล้างกันห้ากระบวนท่า

ประกายสีแดงจุดสีขาวไม่อาจสลัดหลุดจากไม้ไผ่ได้ สุดท้ายคนใช้ไม้ไผ่พุ่งย้อนกลับไป คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าเด็กชายและเด็กหญิงทั้งสอง ราวกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน กลับเป็นลี้โป่วอี

คนสวมเสื้อคลุมสีเขียวบุนหลังม้าพลันรั้งดึงสายบังเหียน ม้าเร็วแผดเสียงร้อง หยุดชะงักลง คนบนหลังม้าจ่ออาวุธใส่ลี้โป่วอี ถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า **"เจ้าเป็นใคร?"**

ตอนนี้กระแสลมสงบลง ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาค่อยเห็นชัดตาว่าคนบนหลังม้าใช้อาวุธแปลกพิสดาร ที่แท้เป็นเทียนไขแดงหยาบเท่าแขนเด็ก ยาวกว่ากระบี่เล็กน้อย เพียงแต่แทนที่จะมีลักษณะกลมกลับแบนราบ ช่วงบนแกะสลักรูปสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง ช่วงล่างแกะสลักรูปทวิชาติ ตรงปลายของเทียนไขยังมี *"เปลวไฟ"* เพียงแต่เป็นมีดปลายแหลมคมกล้าท่อนหนึ่ง

"เทียนไข" นี้ย่อมไม่ได้หลอมจากขี้ผึ้ง ไม่ทราบสร้างจากโลหะใด ตัวเทียนไขแบนราบ ทั้งสี่มุมล้วนคมกล้า ดังนั้นสามารถฟันขวางตัดตรง ใช้กระบวนท่าเดียวสองสังหาร

ยู้เสี่ยวอี่ปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ถามว่า "เป็นเซียวทิถัง?"

คนผู้นั้นนั่งบนหลังม้า หัวร่อฮาฮาไม่ตอบคำ

ฮั่งเชี่ยเอี้ยประสานมือต่อลี้โป่วอี กล่าวว่า "เรื่องในวันนี้ล้วนสืบเนื่องจากผู้น้อง เป้าหมายของคนร้ายคือเราผู้แซ่ฮั่ง หามีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้อื่นไม่ ขออย่าได้สอดมือยุ่งเกี่ยว"

มันทราบว่าผู้มาเป็นศัตรูเข้มแข็ง มิหนำซ้ำเกี่ยวข้องกับค่ายตะวันออก ค่ายตะวันตก ค่ายฝ่ายในและราชองครักษ์เสื้อแพร ต่อให้หลบหนีถึงสุดหล้า ก็ไม่มีที่ยืนหยัดทรงกาย ทั้งยังเป็นภัยลามถึงวงศ์ตระกูล จึงไม่ต้องการให้ผู้ใดสอดมือเข้ามา

เซียวทิถังบนหลังม้าชี้มือมายังฮั่งเชี่ยเอี้ย ตวาดว่า "เจ้าถึงอย่างไรต้องตาย ยังมิรีบจัดการกับตัวเอง ต้องรอให้เราข่มขืนภรรยาเจ้า สับร่างบุตรชายเจ้าเป็นแปดท่อน ค่อยนอนตาหลับหรือ..."

ฮั่งเชี่ยเอี้ยขยับกายวูบ แทงออกหนึ่งกระบี่ จากนั้นถลันวูบหนึ่ง แทงออกอีกหนึ่งกระบี่ ชั่วพริบตาทั้งหน้าหลังซ้ายขวาของม้าเต็มไปด้วยเงากระบี่ คนผู้นี้สุภาพอ่อนโยน แต่พอฟังคำพูดของเซียวทิถัง สร้างความเดือดดาลคลั่งแค้น จึงลงมืออย่างสุดกำลัง

เพลงกระบี่สำนักมิ้งซัวพลิกแพลงอย่างต่อเนื่อง รวบรัดและรวดเร็ว พอใช้ออกครู่หนึ่ง เห็นประกายกระบี่ในมือฮั่งเชี่ยเอี้ยบัดเดี๋ยวยืดบัดเดี๋ยวหด บางครั้งคล้ายมังกรยาวออกจากถ้ำ บางคราคล้ายเสือร้าย พอถึงตอนท้ายคล้ายมังกรเหินฟ้า ดั่งเหยี่ยวโฉบลงจากนภา

เซียวทิถังปิดป้องต้านรับสิบกว่ากระบี่ สร้างความขุ่นข้องรำคาญ พลันลดข้อศอกลง เสียงขวับเมื่อ *"เปลวไฟ"* บนยอดเทียนไขแหวกพุ่งออกฝ่าร่างแหกระบี่เข้าไป ฮั่งเชี่ยเอี้ยถลันหลบไม่ทันท่วงที ประกายสีขาวจมลึกไปในไหล่ซ้าย

ยู้เสี่ยวอี่เสือกกระบี่เข้ามาหมายช่วยเหลือ แต่ฉิ้งฉิกกับอึ้งเก้าใช้ตาขอทั้งสองด้ามพัวพันนางไว้ ส่วนเซียวทิถังบังคับม้าเผ่นโผน คิดหมายเหยียบฮั่งเชี่ยเอี้ยตายคาเท้า

ฮั่งเชี่ยเอี้ยแม้รับบาดเจ็บ ยังมีท่าร่างปราดเปรียว สามารถหลบหลีกรอดพ้น พลันได้ยินลี้โป่วอีร้องบอกว่า "จู่โจมขาม้า"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยค่อยได้คิด เซียวทิถังนั่งตระหง่านบนหลังม้า เสื้อคลุมกระพือพลิ้ว ตนเองคำนวณตำแหน่งของศัตรูไม่ออก มิสู้ทิ่มแทงม้าของมันล้มลงก่อน ดังนั้นพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าโถมแทงกระบี่ใส่ม้าพ่วงพี

ม้าพ่วงพีกลับแสนรู้ กระโดดหลบท่ากระบี่ เซียวทิถังก็คอยบังคับม้าพลาง จู่โจมใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ยพลาง แต่ยามกะทันหันไม่อาจทิ่มแทงสังหารฮั่งเชี่ยเอี้ยได้

ทางด้านยู้เสี่ยวอี่กลับผิดแผกแตกต่าง อึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกพากันลงมืออย่างสุดกำลัง ยู้เสี่ยวอี่ถูกกลุ้มกระหนาบทั้งหน้าหลัง ไม่อาจใช้วิชาตัวเบาอย่างเต็มที่ อึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกสองสามีภรรยาล้วนไร้ยางอาย อึ้งเก้าพร่ำ

กล่าววาจาลามกบัดสี ฉิ้งฉิกกลับช่วยสามีกล่าวกระพือ ยู้เสี่ยวอี่ยามโกรธแค้นแบ่งแยกสมาธิมองไปยังฮั่งเชี่ยเอี้ย แทบถูกตาขอเกี่ยวทำร้าย ผมเผ้าที่เกล้าเป็นมวยสยายลงมา

คัมเยียกฮุยไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ถือกระบี่โถมเข้ามา ทางหนึ่งร้องว่า "ซือม่วย ท่านมิให้ข้าพเจ้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของท่าน ข้าพเจ้า...คราครั้งนี้ข้าพเจ้ายอมตายใต้กระบี่ของท่าน แต่มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว" พลางเสือกแทงกระบี่ใส่กลางหลังฉิ้งฉิก

ท่ากระบี่ของมันไร้สุ้มเสียง แต่ฉิ้งฉิกได้ยินมันร้องบอกว่าจะช่วยเหลือยู้เสี่ยวอี่ จึงระวังป้องกันอยู่ก่อน ยามนั้นหมุนตัวกวาดตาขอ ตระเตรียมเกี่ยวศีรษะมันหลุดจากบ่าในตาขอเดียว

แต่ว่าความพิสดารของท่ากระบี่คัมเยียกฮุยสุดที่นางจะคาดคิดมาก่อน คนแม้หมุนตัวมาแต่ไม่ทันใช้ตาขอออก กระบี่นั้นก็แทงใส่กระดูกต้นแขนของนาง

ฉิ้งฉิกครางหนักๆ คำหนึ่ง จู่โจมตาขอคุกคามคัมเยียกฮุยล่าถอย แต่ก็เจ็บปวดจนใบหน้าบิดเบี้ยวปั้นยาก

คัมเยียกฮุยไม่แยแสสนใจนาง คุมกระบี่พุ่งวนอยู่รอบกายอึ้งเก้า ใช้กระบี่ด้วยความสง่างาม คล้ายกับสำนึกกระบี่ของยู้เสี่ยวอี่ ภายใต้แสงไฟสาดส่อง คล้ายผีเสื้อที่โบยบินคู่กัน ประหนึ่งคู่ครองที่สวรรค์สร้างมา

เห็นคัมเยียกฮุยยิ่งต่อสู้ยิ่งเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำ ต่างกับเมื่อครู่ที่ทอดถอนรำพันราวกับเป็นคนละคน กล่าวว่า "ซือม่วย คิดไม่ถึงในชาติภพนี้ยังมีวาสนาใช้วิชา**ตุงฮ้วงเทียนนึ่งฮะเปียะเกี่ยม** *(กระบี่ตุนหวงเทพธิดาผนึกรวมคู่)* กับท่าน..."

ยู้เสี่ยวอี่หน้าเย็นชาปานน้ำแข็ง คิดฝ่าวงล้อมไปสมทบกับสามี แต่เนื่องจากคัมเยียกฮุยไม่ประสานเสริม เป็นเหตุให้ทำไม่ได้ นางทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นเคือง ตวาดว่า "คัมเยียกฮุย ท่านอย่าได้รบเร้าพัวพัน รีบไปช่วยเหลือสามีเรา"

คัมเยียกฮุยสั่นศีรษะกล่าวว่า "ท่านคับขันอันตราย ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านก่อน..."

ยู้เสี่ยวอี่ร้องดังๆ ว่า *"ข้าพเจ้ากับท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน ที่ผ่านมาฝึกเพลงกระบี่สังกัดสำนักอาจารย์เดียวกัน ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นสตรีมีสามีแล้ว ท่านอย่าได้ทำร้ายข้าพเจ้าเช่นนี้..."*

คัมเยียกฮุยสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ เสียงฉึกเมื่อแขนซ้ายถูกอึ้งเก้าทำร้ายตาขอหนึ่ง ยังไม่รู้สึกตัว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่าน...แต่ว่าระหว่างที่เหล่าซือเฮียตี๋ฝึกซ้อมฝีมือ ท่านไฉนยิ้มให้กับข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว...เหตุใดจึงเอื้อนกลอนต่อประโยคกับข้าพเจ้า ไม่ปฏิบัติต่อซือเฮียตี๋อื่น..."

ยู้เสี่ยวอี่ขุ่นแค้นจนหน้าเผือดขาว กล่าวว่า *"ผู้แซ่คัม ท่านอย่าได้นึกเข้าข้างตัวเอง ในเหล่าซือเฮียตี๋ มีแต่ท่านเปรื่องปราดอักษรศาสตร์ จึงเรียนถามท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยชมชอบท่านมาก่อน..."*

คัมเยียกฮุยคล้ายถูกกระบองหวดใส่ต้นคอ ส่ายร่างโงนเงนไปมา กล่าวว่า "เสียทีที่ข้าพเจ้าเฝ้าคิดถึงมาสิบปี สืบเสาะหาท่านเป็นหมื่นลี้ เพื่อสานต่อความรัก..."

ยู้เสี่ยวอี่ใช้กระบี่อย่างยากเย็น ทางหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกให้ท่านติดตามมา ข้าพเจ้าไหนเลย..." พลันร้องโอยคำหนึ่ง แทบถูกตาขอของฉิ้งฉิกทำร้าย บนแก้มซ้ายเพิ่มริ้วรอยโลหิตจางๆ สายหนึ่ง

คัมเยียกฮุยเห็นเช่นนั้น คล้ายคลุ้มคลั่งขึ้นมา ถือกระบี่โถมใส่อึ้งเก้า ท่วงท่าไม่สูงสง่าอีก หากแต่คิดสังหารฉิ้งฉิกใต้คมกระบี่จึงยอมเลิกรา

ยู้เสี่ยวอี่ส่ายหน้ากล่าวว่า "ท่านถึงอย่างไรเป็น**ซือกอ** *(ศิษย์พี่)* ข้าพเจ้ารีบไปช่วยเหลือสามีเรา"

คัมเยียกฮุยร้องดังๆ ว่า "มันเป็นทายาทของขุนนางกังฉิน ทุกคนล้วนประหารฆ่าได้ ข้าพเจ้าไม่ช่วยเหลือ"

เอ่ยถึงตอนนี้ อีกด้านหนึ่งบังเกิดเสียงร้องคำหนึ่ง ที่แท้ฮั่งเชี่ยเอี้ยถูกม้าชนล้มลง กระบี่ก็ถูกเซียวทิถังกระแทกหลุดจากมือ สถานการณ์

ร่อแร่คับขัน

ปังเกียกับเบ๊เลี้ยงชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้างตลอดเวลา พอเห็นเช่นนั้นพากันถือดาบเข้าช่วยเหลือ เซียวทิถังพลันตวัดมือ ซัดประกายเย็นเยียบห้าจุดใส่เบ๊เลี้ยง

เบ๊เลี้ยงกระโดดหลบ ควงดาบปิดป้อง แต่ยังปรากฏอาวุธลับเล่มหนึ่งซัดใส่ท้องน้อยมัน ต้องร้องโอยคำหนึ่งล้มลงกับพื้น ปังเกียร่ายรำดาบหมายช่วยเหลือพี่น้องมัน กลับปรากฏอาวุธลับซัดใส่มัน ยามรีบร้อนเพียงปัดป่ายอาวุธลับเล่มหนึ่ง ที่หัวไหล่ถูกอาวุธลับเล่มหนึ่งซัดทำร้าย สร้างความเจ็บปวดจนโยนดาบทิ้ง

ที่แท้อาวุธลับที่ซัดต้องพวกมันเป็นหินกระสุน เซียวทิถังใช้มือเดียวซัดหินกระสุนห้าลูก ทำร้ายปังเกียกับเบ๊เลี้ยง

ทางด้านยู้เสี่ยวอี่พอได้ยินเสียงร้องของสามี พลันวกกระบี่แทงใส่แขนซ้ายตัวเอง ปากร่ำร้องว่า ท่านยังไม่ไป ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านไปชั่วชีวิต”

คัมเยียกฮุยคิดไม่ถึงว่ายู้เสี่ยวอี่จะทำร้ายตัวเอง สร้างความร้อนรุ่มใจจนกระทืบเท้าร้องว่า “ตกลง ข้าพเจ้าจะเสี่ยงชีวิตไปช่วยมัน แต่ข้าพเจ้ากระทำเพื่อท่าน มิใช่เพื่อมัน...” พลางผละจากอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิก โถมแทงกระบี่ใส่เซียวทิถัง

เซียวทิถังแค่นหัวร่อ ควงอาวุธรูปเทียนไข หมายปิดป้องปะทะคัมเยียกฮุยกลับพลิกแพลงกระบวนท่า ลดปลายกระบี่ลง แทงใส่หัวม้าพ่วงพี

เซียวทิถังรักม้าเท่าชีวิต ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนทำร้ายม้าได้ รีบกวาดอาวุธรูปเทียนไขใส่กระบี่ คัมเยียกฮุยพลิกแพลงกระบวนท่าอีกครั้งแทนที่จะแทงหัวม้า กลับแทงใส่ท้องน้อย

คราครั้งนี้เซียวทิถังไม่ทันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า รีบตวัดมือซ้ายซัดเหรียญทองเหลืองอันหนึ่ง เสียงติงเมื่อกระแทกปลายกระบี่เบี่ยงเบนเฉียดผ่านท้องม้าไป ขณะเดียวกันอาวุธรูปเทียนไขของเซียวทิถังกวาด

ถึงตัวคัมเยียกฮุยแล้ว

ทั้งสองเปลี่ยนกระบวนท่าสามครั้งครา เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา ยามนั้นคัมเยียกฮุยโถมจู่โจมพลาดผิด เซียวทิถังกวาดเทียนไขลงหา พลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง เสียงดังเมื่อปิดป้องปะทะเทียนไขไว้ ที่แท้ฮั่งเซี่ยเอี้ยเก็บกระบี่ขึ้นมา รับท่าจู่โจมแทนคัมเยียกฮุย

คนและม้าพุ่งเฉียดผ่านไป

ยู้เสี่ยวอี่ร่ำร้องว่า "พวกท่าน...ระวังให้มากไว้"

คัมเยียกฮุยเพียงได้ยินคำ *"ท่าน"* ไม่ได้ยินคำ *"พวก"* ในตอนแรก เข้าใจว่านางเป็นห่วงตนเอง ตนเองแม้ตายเพื่อนางก็คู่ควร จึงกล่าวกับฮั่งเซี่ยเอี้ยว่า "ท่านอย่าได้สนใจทางด้านนี้รีบไปช่วยซือม่วยเรา"

ฮั่งเซี่ยเอี้ยเหลียวหน้ามอง เห็นกระบี่ของยู้เสี่ยวอี่ถูกตาขอคู่เกี่ยวเอาไว้ ได้แต่รับคำ สะบัดกระบี่เข้าหาอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิก

ยามนั้นเซียวทิถังไสม้ากลับมา คัมเยียกฮุยไม่นำพากับความเป็นความตาย คุมกระบี่เข้ารับหน้า คิดหักหาญจนตกตายตามกัน เพื่อให้ยู้เสี่ยวอี่สำนึกขอบคุณมันชั่วชีวิต

เซียวทิถังความจริงมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าฮั่งเซี่ยเอี้ย คัมเยียกฮุยก็มีเพลงกระบี่เหนือกว่าฮั่งเซี่ยเอี้ย เพียงแต่ได้รับบาดเจ็บ หากทว่าตัดสินใจแลกชีวิต เซียวทิถังย่อมไม่คิดตกตายตามกัน จึงบังคับม้าหลบหลีก

ทางด้านฮั่งเซี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ผนึกกำลังสู้ศัตรู ประกายกระบี่พุ่งวนเป็นวง ได้ยินเสียงอาวุธปะทะ ยู้เสี่ยวอี่ลอยตัวเหินหาว ค่อยๆ พลิกสถานการณ์กลับมา

คัมเยียกฮุยใช้หางตาชำเลืองมอง เห็นยู้เสี่ยวอี่กับฮั่งเซี่ยเอี้ยผนึกกระบี่คู่อย่างกลมกลืน เปรียบกับเมื่อครู่ไม่ประสานเสริมกับซือม่วย คล้ายหลงละเมอเพ้อฝันไป สร้างความท้อแท้ใจ ฝีเท้าชะลอชักช้า แทบถูกม้าพุ่งชนใส่ รีบพลิ้วถอยไปแปดเชียะ จนถึงข้างกายลี้โป่วอี

เซียวทิถังไม่ปล่อยปละละเว้นโอกาสอันดี บังคับม้าติดตามมา

อาวุธรูปเทียนไขจู่โจมจากบนลงล่าง

คัมเยียกฮุยสำนึกตัวว่าพลังลมปราณอ่อนด้อยกว่าเซียวทิถัง แต่ก็ไม่อาจหลบเลี่ยง ได้แต่ยกกระบี่ต้านปะทะ

เสียงดังคราหนึ่ง อาวุธรูปเทียนไขกดกระบี่ไว้ บนเทียนไขพลันปรากฏ *"น้ำตาเทียน"* หยดออกมาสองหยด

น้ำตาเทียนสองหยดนี้คล้ายคนถือเชิงเทียนไม่ทันระวัง ปล่อยให้น้ำตาเทียนหยดลงบนหลังมือ แต่คัมเยียกฮุยพอถูกน้ำตาเทียนหยดใส่หลังมือกลับปรากฏควันขาวพวยพุ่งขึ้นมา

คัมเยียกฮุยบังเกิดความเจ็บปวด ไม่อาจยันอาวุธรูปเทียนไขไว้ได้ เซียวทิถังพลันตวัดอาวุธรูปเทียนไขขึ้น ปรากฏ *"เปลวเทียน"* พวยพุ่งใส่ทรวงอกคัมเยียกฮุย

คราครั้งนี้ปรากฏเทียนไขสะกดกระบี่ น้ำตาเทียนทำร้ายคน เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจรอดจากเปลวเทียนแล้ว

ในยามนั้นม้าคู่ขาของเซียวทิถังพลันแผดเสียงร้องคำหนึ่ง ทรุดฮวบลงกับพื้น

ที่แท้ลี้โป่วอีใช้ไม้ไผ่ทิ่มแทงใส่คอม้าคราหนึ่ง ด้วยพลังฝีมือของเซียวทิถัง ยังไม่อาจเห็นชัดตาว่าฝ่ายตรงข้ามลงมืออย่างไร ม้าพอล้มลงคนก็พลิกร่วงลงมา

เซียวทิถังคำรามก้อง ชิงทะยานขึ้นจากอานม้า

คัมเยียกฮุยฉกฉวยโอกาส โถมแทงกระบี่ใส่ท้องน้อยเซียวทิถัง

เซียวทิถังความจริงโผพุ่งกายขึ้น พอถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่ ก็เปลี่ยนเป็นพุ่งปราดไปด้านหลัง กระบี่จึงหลุดพ้นจากร่าง ปรากฏบุปผาโลหิตพร่างพรมลงมา

เซียวทิถังฝืนใจยืนหยัด ชี้หน้าลี้โป่วอีร้องว่า **"เจ้า..."**

คัมเยียกฮุยค่อยพบว่า เซียวทิถังผู้นี้เป็นชายฉกรรจ์ร่างเตี้ยสันทัด มิน่าเล่ามันต้องโดยสารม้า เพื่อเสริมอานุภาพให้กับตัวเอง

ได้ยินเซียวทิถังคำรามก้อง ตวัดมือซัดโคกกระสุนเหล็กสามลูกเรียงรายเป็นหนึ่งหน้าสองหลังพุ่งใส่ลี้โป่วอี

หากแม้นโคกกระสุนสามลูกนี้ซัดใส่คัมเยียกฮุย คัมเยียกฮุยคงหลบไม่พ้น เนื่องเพราะมันคาดไม่ถึงว่าเซียวทิถังรับบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ยังสามารถตอบโต้กลับมา

หากมิใช่ลี้โป่วอีฆ่าม้าพาหนะของเซียวทิถัง ยามนี้ผู้ตายคงเป็นคัมเยียกฮุย ดังนั้นเซียวทิถังแค้นลี้โป่วอีจับใจ ซัดโคกกระสุนเหล็กสามลูกใส่ลี้โป่วอี

คัมเยียกฮุยคิดโถมเข้าช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์ ยามร้อนรุ่มเดือดดาลพลันซัดกระบี่หลุดจากมือ เสียงฉึกเมื่อกระบี่ทะลุอกเซียวทิถังไป

เซียวทิถังเซถอยไปเจ็ดแปดก้าว แผดเสียงร้องว่า **"...เจ้าเป็น...เทพพยากรณ์...ลี้โป่วอีจริงๆ?"**

เห็นลี้โป่วอียังนั่งแน่วนิ่งกับที่ โคกกระสุนเหล็กที่ซัดพุ่งใส่เขาทั้งสามพลันหายวับไปราวปาฏิหาริย์ คล้ายกับพอซัดพุ่งถึงกลางคัน ก็ถูกพลังอันลี้ลับดูดรั้งสาบสูญไป

ลี้โป่วอีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ผงกศีรษะรับ

เซียวทิถังแหงนหน้าขู่คำรามว่า *"เรา...เซียวทิถัง..."* สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย ล้มลงนอนจมกองเลือด

คัมเยียกฮุยลอบหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย เหลือบมองลี้โป่วอีในใจประหวั่นลนลาน บ่าวชราฉิ้งแป๊ะพลันเดินเข้ามา ดึงวัตถุสิ่งหนึ่งจากข้างเอว กลับเป็นกระบี่อ่อนเล่มหนึ่ง มันส่งกระบี่ให้กับคัมเยียกฮุย กล่าวว่า "คุณชายคัม ทางด้านนายน้อยกับฮูหยิน ขอให้ท่านยื่นมือช่วยเหลือด้วย"

คัมเยียกฮุยงงงันวูบหนึ่ง จึงรับกระบี่มา เห็นฮั่งเซี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่สะกดอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกเอาไว้ แต่มันสองสามีภรรยารับบาดเจ็บไม่น้อย จึงไม่สามารถเผด็จศึกได้ ดังนั้นกล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าจะช่วยคนถึงที่สุด" พลางถือกระบี่เข้าร่วมวงต่อสู้

อึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกความจริงมิใช่คู่มือของฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่สองสามีภรรยา คัมเยียกฮุยพอสอดมือเข้ามา เห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยใช้เพลงกระบี่มิ้งซัวที่เร่งร้อนรวดเร็ว ยู้เสี่ยวอี่ใช้กระบี่ผสานกับท่าร่างอันแช่มช้อย คัมเยียกฮุยร่ายรำกระบี่อย่างสง่างาม ถึงกับคุกคามจนอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกแทบหายใจไม่ออก

คัมเยียกฮุยกลับครุ่นคิด ตอนนี้แม้เป็นภาพสอดประสานอย่างสวยงาม แต่เสี่ยวอี่ยังเป็นของสามีนาง ขอเพียงฆ่าคนร้ายทั้งสองนี้ นางจะไม่แยแสสนใจเราอีก

มันเมื่อเยาว์วัยหลงรักยู้เสี่ยวอี่ผู้เป็นซือม่วย ทุกรอยแย้มรอยยิ้มของนาง ล้วนตราตรึงอยู่ในใจมัน แต่ว่า**ซือแป๋ซือบ้อ** *(อาจารย์กับอาจารย์หญิง)* กลับหลงใหลได้ปลื้มต่ออิทธิพลอำนาจของฮั่งตง ยกเสี่ยวอี่ให้แก่ตระกูลฮั่ง ดังนั้นหลังจากที่มันฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ ก็สัตย์สาบานว่าต้องหานางให้พบ แต่ตระกูลฮั่งล่มสลาย ถูกราชองครักษ์เสื้อแพรกวาดล้าง ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาหายสาบสูญไร้ร่องรอย

มันร่อนเร่ในยุทธจักร หลายปีมานี้เฝ้าอธิษฐานให้ฟ้าเวทนา บันดาลให้ตนเองหาเสี่ยวอี่พบ จวบกระทั่งเมื่อหลายวันก่อน ค่อยพบพานเสี่ยวอี่บนเส้นทางเปลี่ยวร้าง แต่ว่าเสี่ยวอี่แสร้งเป็นไม่รู้จักมัน ตอนแรกมันยังเข้าใจว่าซือม่วยอยู่ต่อหน้าฮั่งเชี่ยเอี้ย ไม่สะดวกกับการบอกความในใจ จึงบากหน้าขอร่วมทาง แต่วันนี้พอเข้าร่วมการต่อสู้ ค่อยทราบว่ามันหลงละเมอเพ้อฝันไปเอง มันกลับภาวนาให้การต่อสู้ดำเนินต่อไปไม่สิ้นสุด

ยู้เสี่ยวอี่กลับร้อนรุ่มใจอยู่บ้าง ไม่สบายใจอยู่บ้าง นางเมื่อวัยดรุณแรกรุ่น ย่อมมิใช่ไม่มีเยื่อใยต่อ**ซือเฮีย** *(ศิษย์พี่ที่เป็นบุรุษ)* ตอนที่แต่งเข้าตระกูลฮั่ง ยังมีสายใยที่ตัดไม่ขาด แต่เมื่ออยู่ร่วมกับฮั่งเชี่ยเอี้ย พบว่าฮั่งเชี่ยเอี้ยสัตย์ซื่อดีงาม ทั้งดีต่อนาง จึงลืมเลือนซือกอไปแต่แรก

โดยเฉพาะนางกับสามีหลบหนีถึงสุดหล้า ไม่ทราบผ่านความยากลำบากเพียงไหน ยังมีเจี๊ยะเท้ายี้ที่เป็นพยานรักของทั้งสอง จะให้นางแสดง

ท่าทีต่อคัมซือเฮียได้อย่างไร? เมื่อครู่มันร้องเรียกซือม่วย ไม่ทราบสามีได้ยินหรือไม่? หลังจากฆ่าคนร้ายทั้งสอง จะรับมือกับสภาพหนึ่งหญิงสองชายอย่างไร?

ยู้เสี่ยวอี่ว้าวุ่นใจ จิตใจของฮั่งเชี่ยเอี้ยไหนเลยไม่ว้าวุ่นได้ มันได้ยินนักศึกษานั้นร้องเรียกภรรยามัน พลันเข้าใจแล้ว แต่ในใจยังครุ่นคิดคาดว่าคงไม่ เสี่ยวอี่ดีต่อเราถึงเพียงนี้ แต่เห็นคัมเยียกฮุยหลงงมงายปานนี้ คาดว่าคงไม่แปลกปลอม ฟังจากคำเรียกหาของพวกมัน คงเป็นซือเฮียม่วยกัน

มันหวนนึกถึงตนเองตกยากลำบาก รังแต่สร้างความลำเข็ญแก่เสี่ยวอี่ มันถึงกับคิดบอกต่อเสี่ยวอี่ว่าไม่ต้องพะวงถึงมัน เพียงทิ้งเจี๊ยะเท้ายี่ไว้ เสี่ยวอี่พอใจอยู่ร่วมกับผู้ใดก็อยู่ร่วมกับผู้นั้น...แต่พอหวนนึกถึงหากเสี่ยวอี่เลือกที่จะไปจากมัน ถึงกับเจ็บปวดใจ กระบวนท่าที่ใช้กลับกลายเป็นไร้เรี่ยวแรง

มันอดเหลือบมองยู้เสี่ยวอี่มิได้ แต่ยู้เสี่ยวอี่ไม่กล้ามองดูมัน กลับเห็นคัมเยียกฮุยเฝ้ามองยู้เสี่ยวอี่อย่างซึมเซา คนทั้งสามต่างมีความคิดคำนึง อึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกสบตากันวูบ พากันจู่โจมตาขอใส่ยู้เสี่ยวอี่อย่างสุดกำลัง

ยู้เสี่ยวอี่ยามละอายว้าวุ่นใจ ไม่ทันปิดป้องต้านทาน คัมเยียกฮุยกับฮั่งเชี่ยเอี้ยย่อมตื่นตระหนกยิ่ง พากันเสนอตัวต้านทาน

ยามนั้นอึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกหนึ่งหลบหนีออกนอก หนึ่งฝ่าเข้าด้านใน

อึ้งเก้าร้องว่า *"ชักใบเรือ..."* ฉิ้งฉิกกลับร้องคำ *"เซียว..."* นางบุกเข้าด้านใน โถมใส่เด็กชายเด็กหญิงทั้งสอง

ลี้โป่วอีร้องว่า *"อย่าได้ปล่อยเสือคืนป่า"*

หวนนึกถึงคนทั้งสองล้วนเป็นมือดีสังกัดค่ายฝ่ายใน หากกลับถึงนครหลวง ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาต้องไม่อาจหนีรอดจากการล่าล้างของค่ายตะวันออก ตก และฝ่ายในแน่นอน

ลี้โป่วอีร้องบอกพลางลอยตัวขึ้น ร่างคล้ายผืนธงที่โบกสะบัดอย่างเร่งร้อน สกัดขวางทางอึ้งเก้าไว้

อึ้งเก้าหยุดร่างไว้ ขณะจะถลันไปทางด้านข้าง กระบี่ของคัมเยียกฮุย ฮั่งเชี่ยเอี้ยและยู้เสี่ยวอี่ทั้งสามเล่มก็แทงใส่กลางหลังมัน

ขณะเดียวกันฝ่ามือของฉิ้งฉิกตะปบใส่เจี๊ยะเท้ายี้ แต่ฉิ้งแป๊ะตะกุยกรงเล็บลงยังศีรษะของนาง

ฉิ้งฉิกคาดไม่ถึงว่าบ่าวชราที่หลังงองุ้มผู้นี้กลับเป็นยอดฝีมือสำนัก**เอ็งเยี้ยวมึ้ง** *(สำนักเล็บเหยี่ยว)* นางคิดคร่ากุมเจี๊ยะเท้ายี้เป็นตัวประกัน ไม่ทันปิดป้องต้านทาน กลับถูกฉิ้งแป๊ะโค่นล้มลงในกระบวนท่าเดียว

คัมเยียกฮุย ฮั่งเชี่ยเอี้ย และยู้เสี่ยวอี่พอทิ่มแทงสังหารอึ้งเก้า ก็วกกลับมาช่วยเหลือเจี๊ยะเท้ายี้ กลับเห็นฉิ้งฉิกล้มตายลง เจี๊ยะเท้ายี้กับเด็กหญิงอาจูคล้ายสูญเสียการควบคุม ผละจาก *"ฉิ้งแป๊ะ"* พุ่งชนใส่คัมเยียกฮุย

คัมเยียกฮุยงงงันวูบ รีบรับร่างเด็กทั้งสองไว้...อย่างน้อยดูไปเป็นเช่นนี้ ในยามนั้นลี้โป่วอีพลันร้องอุทานออกมา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่พอได้ยินเสียงร้องของลี้โป่วอี ค่อยเพ่งตามองเห็นคัมเยียกฮุยใช้สองมือคว้าศีรษะของเด็กทั้งสองไว้ แต่มือซ้ายของมันกลับแปดเปื้อนด้วยโลหิต เด็กที่อยู่ใต้เงื้อมมือข้างซ้ายของมันคือเจี๊ยะเท้ายี้ หมายความว่าหนังศีรษะของเจี๊ยะเท้ายี้ปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ส่งเสียงร้องออกมาราวกับนัดแนะกันไว้ พากันโถมใส่คัมเยียกฮุย คัมเยียกฮุยงงงันวูบหนึ่ง เจี๊ยะเท้ายี้ในมือก็ถูกฮั่งเชี่ยเอี้ยช่วงชิงไป ยู้เสี่ยวอี่ก็หลั่งน้ำตาออกมา ฟาดฝ่ามือใส่ทรวงอกมัน

คัมเยียกฮุยเซถอยไปแปดเก้าก้าว บังเกิดความขมขื่นใจ หวนนึกถึงตนเองเพิ่งช่วยเหลือพวกนางสังหารศัตรู นางก็ลงมือฆ่าตนเอง ดังนั้นกระอักโลหิตคำหนึ่ง หอบหายใจกล่าวว่า *"เสี่ยวอี่...ท่านวิเศษมาก..."* เอ่ยถึงตอนนี้พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้

ยามนี้มันค่อยพบว่าผิดท่า เห็นเด็กชายในวงแขนฮั่งเชี่ยเอี้ยหลั่งโลหิตนองหน้า ส่วนใจกลางฝ่ามือของมันเปียกชื้นอยู่บ้าง พอก้มลงมองดูกลับชโลมด้วยโลหิต ถึงกับทั้งแตกตื่นตระหนก ทั้งมึนงงสงสัย

ลี้โป่วอีก็ถลันถึงข้างกายฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยา ยื่นมือแตะชีพจรของเจี๊ยะเท้ายี้ ขมวดคิ้วแนบแน่น ชั่วครู่ยังไม่เอ่ยปาก ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า เจี๊ยะเท้ายี้ถูกผู้คนใช้พลังอันหนักหน่วงกระแทกใส่ศีรษะจนเสียชีวิต

...ผู้ใดหักใจลงมือต่อเด็กชายอายุเยาว์เช่นนี้?

คัมเยียกฮุยมองดูฝ่ามือซ้ายของตัวเอง ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ยู้เสี่ยวอี่ก็ร่ำไห้พลางชี้หน้ามัน ร้องว่า "ท่าน...ท่านใจดำอำมหิตนัก กลับลงมือต่อเด็กน้อยคนหนึ่ง" พลางเสือกแทงกระบี่ใส่ทรวงอกคัมเยียกฮุย คิดแก้แค้นให้กับบุตรชาย

คัมเยียกฮุยเห็นยู้เสี่ยวอี่ไม่เข้าใจตนเองถึงเพียงนี้ ก็ไม่แก้ต่าง ทอดถอนใจยาวหลับตาลง ยินยอมตายใต้กระบี่ของยู้เสี่ยวอี่

ยู้เสี่ยวอี่ขณะจะแทงกระบี่ลง พลันพบว่าแขนขวาถูกผู้คนคว้าจับไว้ กลับเป็นสามีของนางเอง ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวกับคัมเยียกฮุยว่า "หากท่านจริงใจต่อเสี่ยวอี่ เสี่ยวอี่ก็คิดถึงท่าน พวกท่านสามารถจากไปให้ไกลแสนไกล...แต่ว่าท่านไฉนลงมือต่อเด็กที่ไร้ความผิดผู้หนึ่งเช่นนี้?"

ยู้เสี่ยวอี่ได้ยินสามีกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าระแวงสงสัยนาง นางเห็นว่าสามีไม่เข้าใจตัวเองไปแล้ว ต้องส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

นางพอร่ำไห้ คัมเยียกฮุยก็มีสติแจ่มใส มันไม่ได้ทำร้ายเด็กชาย มันไม่อาจให้ยู้เสี่ยวอี่แค้นมันไปชั่วชีวิต จึงกล่าว "เราไม่ได้ฆ่ามัน" มันนึกทบทวนเหตุการณ์เมื่อครู่แล้วกล่าว "ตอนที่เด็กถลามาหาข้าพเจ้า ได้เสียชีวิตแล้ว"

ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่าศิษย์พี่นางไม่เคยพูดปดมาก่อน คนที่ทระนงถือดีจะไม่พูดปด ศิษย์พี่นางเป็นคนทระนงถือดี นางพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง หันขวับไปถลึงมอง *"ฉิ้งแป๊ะ"* ถามทีละคำว่า "ฉิ้งแป๊ะ ท่านที่แท้เป็นใคร?"

บ่าวชรา *"ฉิ้งแป๊ะ"* เข้าตึกตระกูลฮั่งเมื่อสามปีก่อน ฮั่งเชี่ยเอี้ยเห็นมันชราภาพจึงอุปการะมันไว้ ตลอดรายทาง *"ฉิ้งแป๊ะ"* ก็จงรักภักดี แต่ไม่

เคยเปิดเผยว่ามันรู้จักวิทยายุทธ์ วันนี้พอลงมือ ก็ใช้วิชา**ไต้ลักเอ็งเยี้ยวกง** *(วิชาเล็บเหยี่ยวทรงพลัง)* สังหารมุสิกโรคระบาดฉิ้งฉิกในคราเดียว ยังมีเด็กชายเด็กหญิงทั้งสองก็ถลาจากมัน พุ่งเข้าหาคัมเยียกฮุย

"ฉิ้งแป๊ะ" หลั่งน้ำตานองหน้า คล้ายเศร้าเสียใจต่อการตายของเจี๊ยะเท้ายี้ยิ่ง แต่ฮั่งเชี่ยเอี้ยพลันฉุกใจได้คิด ถามว่า "เจ้าเป็นอะไรกับ**ไต้ลักเอ็งเยี้ยว** *(เล็บเหยี่ยวทรงพลัง)* ฉิ้งกังไฮ้?"

เล็บเหยี่ยวทรงพลังฉิ้งกังไฮ้ เป็นหนึ่งในหนึ่งร้อยยี่สิบเก้าขุนพลสังกัดผู้นำกองทัพธรรมลี้ฮูจื้อ แต่ถูกขุนนางงื่อซื่อคือฮั่งตงล้อมปราบที่ภูเขาเต็กซัว ในบรรดาผู้ตายมีอยู่เก้าส่วนที่เป็นชาวนาไร้ความผิด รวมทั้งสตรีและเด็ก ซากศพสุมซ้อนทั่วหุบเขา

ในการล้อมปราบครั้งนั้น เล็บเหยี่ยวทรงพลังฉิ้งกังไฮ้ก็ต่อสู้จนตัวตาย ลี้ฮูจื้อและครอบครัวก็ถูกสังหารสิ้น เนื่องจาก "ฉิ้งแป๊ะ" ใช้ออกด้วยวิชาเล็บเหยี่ยวทรงพลัง ฮั่งเชี่ยเอี้ยจึงถามเช่นนี้

"ฉิ้งแป๊ะ" หัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า "ใช่แล้ว เราคือ**เอ็งเด็กเชี่ยงคง** *(เหยี่ยวกลางนภา)* ฉิ้งไถ่ เราลอบเข้าตระกูลฮั่ง เพื่อล้างแค้นชำระอาฆาต ครอบครัวเราถูกเฒ่าบัดซบฮั่งตงสังหารสิ้น เราปลอมเป็นบ่าวทาส จุดประสงค์เพื่อสังหารลูกหลานตระกูลฮั่งให้สิ้นซาก แต่ว่า..." ขณะกล่าวกล้ามเนื้อใบหน้ามันสั่นกระตุก ผมขาวโชยพัดพลิ้ว คล้ายปวดร้าวใจยิ่ง

ที่แท้ "ฉิ้งแป๊ะ" เป็นน้องชายของฉิ้งกังไฮ้ ฉายาเหยี่ยวกลางนภา ฉิ้งไถ่ หลายปีมานี้เพื่อล้างแค้นชำระอาฆาต มันเองก็ถูกเคี่ยวกรำจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหน้าซีดสลด ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ มันสำนึกตัวว่าบิดารับใช้ราชสำนัก กระทำการฆ่าฟันอย่างโหดร้าย เพาะเป็นเภทภัยภายหลัง ยู้เสี่ยวอี่กุมกระบี่ กล่าวอย่างคับแค้นว่า "ท่านคิดแก้แค้นก็ฆ่าพวกเรา กลับลงมือต่อเด็กที่ไร้ความผิด นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?"

ฉิ้งไถ่ร่างสั่นระริก กระทั่งข้อกระดูกก็ลั่นดังเกรียวกราว กล่าวว่า

"แต่ว่าเราไม่ได้..."

คัมเยียกฮุยสะบัดกระบี่ร้องว่า "ยังบอกว่าไม่อีก หลังจากฆ่าเด็กยังผลักไสใส่เรา นับเป็นจิตใจอันชั่วร้ายนัก"

หวนนึกถึงมันแทบถูกยู้เสี่ยวอี่เคียดแค้นไปชั่วชีวิต ดังนั้นเคียดขึ้งฉิ้งไถ่กว่าเดิม ขยับกายหมายโถมใส่ พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า **"หยุดมือ"**

คัมเยียกฮุยเหลียวหน้าไป เห็นคนกล่าววาจาคือหมอดูลี้โป่วอี คัมเยียกฮุยทราบว่าคนผู้นี้มีบุญคุณต่อตนเอง กลับไม่กล้าล่วงเกิน ฮั่งเซี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาเห็นก่อนหน้านี้หมอดูนี้ใช้ไม้ไผ่ทิ่มแทงสังหารม้า สกัดหนทางหลบหนีของอึ้งเก้า ทราบว่าคนผู้นี้มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด ได้ยินลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายอย่าได้ลงมือ เด็กที่น่าเวทนาไม่ได้ถูกฉิ้งไถ่ฆ่าตาย"

ยู้เสี่ยวอี่ร่ำร้องว่า "ไม่ได้ถูกมันฆ่าตายหรือว่าถูกท่านฆ่าทิ้ง?" นางความจริงไม่ถึงกับไร้เหตุผลเพียงนี้ เพียงแต่สูญเสียบุตรชาย ทำให้อารมณ์พลุ่งพล่านผิดปรกติวิสัย

ลี้โป่วอีสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า "มันคือเหยี่ยวเหินนภาฉิ้งไถ่จริง แต่ว่ามันไม่ได้ลงมือต่อบุตรชายท่าน เพราะว่า..." พลางใช้สายตาที่อ่อนโยนมองดูฉิ้งไถ่

ฉิ้งไถ่ร่างสั่นระริก เดินเข้าไปลูบคลำใบหน้าที่น่ารักและแปดเปื้อนโลหิตของเจี๊ยะเท้ายี้ กล่าวว่า "...เรามายังตระกูลฮั่ง เพื่อฆ่าลูกหลานตระกูลฮั่ง ให้ฮั่งตงเผชิญกับความปวดร้าวของการสูญเสียทายาท แต่หลังจากที่เราอยู่ในตระกูลฮั่ง นายน้อย...กลับดีต่อเรา ฮูหยินก็เช่นกัน พวกท่านกับ...โจรเฒ่าฮั่งตงมิใช่สัตว์ในคอกเดียวกัน ดังนั้นเราไม่อาจหักใจลงมือ...เมื่อพวกท่านหลบหนีออกจากตระกูลฮั่งยามวิกาล เราจึงอาสาร่วมทาง เพื่อคุ้มครองนายน้อยกับฮูหยิน...เรารักเจี๊ยะเท้ายี้ราวกับลูกในไส้ ไหนเลย...ไหนเลยลงมือได้..."

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "อย่างนั้นเป็นผู้ใดฆ่าลูกเรา?"

ลี้โป่วอีกล่าวช้าๆ ว่า *"ล้วนเป็นเราชะล่าใจไป"*

คัมเยียกฮุย ฮั่งเชี่ยเอี้ย ยู้เสี่ยวอี่ ฉิ้งไถ่ แม้แต่ปังเกียกับเบ๊เลี้ยง ล้วนตื่นตระหนกยิ่ง หากเป็นการลงมือของหมอดูผู้นี้ พวกตนผนึกกำลังไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของอีกฝ่าย

ได้ยินลี้โป่วอีร้องว่า *"เซียวทิถัง ท่านแสดงตนเถอะ"*

ทุกผู้คนตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม ลี้โป่วอีกล่าวว่า *"เราพอเข้าสู่ศาลเจ้าพิเคราะห์บรรยากาศที่นี้ ทราบว่ายากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ แต่ดูจากลักษณะราศีทุกท่าน มิใช่คนอายุสั้น คงแคล้วคลาดปลอดภัย แต่ว่าเด็กผู้นี้...หน้าผากยุบลง หว่างคิ้วอมแดง สีหน้ายิ่งเคลือบคลุมด้วยสีเทาดำ เกรงว่ายากรอดพ้นจากคราเคราะห์ ดังนั้นเราไม่ลงมือ เฝ้ารักษาอยู่ข้างกายของเด็ก แต่ว่า..."* ทอดถอนใจแล้วกล่าว *"...ชะตากลั่นแกล้งคน เป็นตายกำหนดแน่นอน คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต มาตรว่าดูออกแล้วจะเป็นไร ยังคงไม่อาจรอดพ้นจากคราเคราะห์"*

ตอนนั้นลี้โป่วอีรอจนการต่อสู้ใกล้สิ้นสุด ทราบว่าไม่อาจปล่อยให้อึ้งเก้าหลบหนีไปเพื่อนำกำลังมาจับกุมคน จึงยืดกายเข้าสกัดขัดขวาง ในยามนั้นเจี๊ยะเท้ายี้กลับถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต

ปังเกียกลับไม่ยอมรับ ร้องดังๆ ว่า "หมอดู ผู้อื่นทำร้ายเด็กที่ไร้ความผิดนี้ไยกัน?"

ลี้โป่วอีกล่าวช้าๆ ว่า "เพราะว่ามันทราบว่าคืนนี้ไม่อาจก่อการร้าย จึงคิดอาศัยความชุลมุนหลบหนีไป"

เบ๊เลี้ยงยิ่งไม่เข้าใจ กล่าวว่า "การหลบหนีเกี่ยวข้องใดกับเด็กผู้นี้? คนร้ายล้วนตายหมดสิ้น ไหนเลยหนีรอดได้?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "คนร้ายไม่มีวันตายหมดสิ้น เช่นเดียวกับคนดีไม่สิ้นสูญจากโลกนี้" จากนั้นส่งเสียงร้องว่า "เซียวทิถัง ท่านไม่ต้องไขสือแล้ว ท่านฆ่าเจี๊ยะเท้ายี้ เพราะล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างคุณชายคัมกับฮั่งเฮีย

สองสามีภรรยา ทั้งทราบว่า**ฉิ้งแป๊ะ** *(ลุงแซ่ฉิ้ง)* มีฝีมือกล้าแข็ง จึงคิดให้พวกมันฆ่าฟันกันเอง ท่านจะได้ลงมือซ้ำเติม หรือหลบหนีไป"

ยามนี้ลมพัดหวีดหวือ โชยพัดเชื้อไฟที่หลงเหลือบนพื้น ทุกผู้คนเหลียวหน้ามอง เห็นเซียวทิถังตายอย่างสยดสยอง โลหิตที่ไหลออกมากลายเป็นสีแดงคล้ำ คนตายไปแล้วชัดๆ ลี้โป่วอีไฉนบอกให้มันอย่าได้แสร้งเป็นไขสือ ทั้งหมดรู้สึกขนลุกเกรียวขึ้นมา

ลี้โป่วอีเห็นทั้งหมดมองดูซากศพที่ยังถืออาวุธเทียนไข จึงกล่าว *"คนผู้นี้มิใช่เซียวทิถัง"*

ทุกผู้คนล้วนตะลึงลาน ลี้โป่วอีกล่าวช้าๆ ว่า *"นี่เพียงเป็นปีศาจตายแทน มันคือแมวเก้าชีวิตถังกุก มันรุดมาพร้อมกับสองมุสิก คิดฆ่าน้องชายของฉิ้งกังไฮ้ บุตรชายและบุตรสะใภ้ของฮั่งตงให้สิ้นซาก แต่พอถึงเวลาเซียวทิถังกลับไม่ออกมา สองมุสิกหนึ่งแมวจึงลงมือก่อน เข้าใจว่าผู้ตรวจการของพวกมันสุดท้ายต้องเคลื่อนไหว ผลปรากฏว่า...พวกมันล้วนตายอย่างอนาถ"*

ทุกผู้คนเห็นเซียวทิถังตาเบิกโพลง หลั่งโลหิตโซมกาย เด็กหญิงเซี่ยวจูต้องกรีดร้องคำหนึ่ง คิดแอบอิงเข้ายังอ้อมอกของคัมเยียกฮุย ลี้โป่วอีพลันตวาดว่า **"หยุดไว้ หากท่านกล้าเคลื่อนไหวเพียงก้าวเดียว เราจะฆ่าโดยไม่ละเว้น"**

เซี่ยวจูร่ำไห้โฮออกมา กล่าวว่า "คนผู้นี้ตายแล้วชัดๆ ท่านยังบอกว่าไม่..."

ลี้โป่วอีแค่นหัวร่ออย่างเย็นชา ปังเกียรู้สึกว่าหมอดูนี้จงใจกล่าวข่มขู่ผู้คน จึงกล่าว "หรือว่าท่านเคยเห็นเซียวทิถังตัวจริง?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เซียวทิถังยังไม่ตาย ถังกุกถูกทำร้ายสามครั้งคราค่อยเสียชีวิต สมกับที่มีฉายาเก้าชีวิต หากท่านทั้งหลายไม่เชื่อ ลองนึกทบทวนดูว่ามันแผ่พุ่งเปลวเทียน น้ำตาเทียน หินกระสุน โคกกระสุนเหล็กเหรียญทองเหลือง ล้วนแต่เป็นอาวุธลับ บนอาวุธลับล้วนสลักคำถัง..."

พลางเก็บหินกระสุนขึ้นจากพื้นลูกหนึ่ง ภายใต้แสงไฟสาดส่องบนหินกระสุนสลักอักษรเล็กๆ คำ *"ถัง"* จริงๆ ลี้โป่วอีกล่าวว่า "...มันคือศิษย์ตระกูลถังที่รับใช้ค่ายฝ่ายใน เซียวทิถังตัวจริงมิเพียงไม่ตาย ทั้งยังอยู่ที่นี้"

ทุกผู้คนหวนนึกถึงแมวเก้าชีวิตถังกุกก่อนตายร้องคำ "เซียวทิถัง" ส่วนอึ้งเก้าคิดหลบหนีออกจากศาลเจ้า ฉิ้งฉิกโถมใส่เด็กชายและเด็กหญิงทั้งสอง กลับมิใช่คิดร้ายต่อเด็กน้อยเยาว์วัย หากแต่... นึกถึงตอนนี้ พากันกวาดตาไปยังเด็กหญิงเซี่ยวจูเป็นจุดเดียว

เซี่ยวจูไม่แตกตื่นลนลาน เพียงย้อนถามว่า "ผู้ตรวจการค่ายฝ่ายในเซียวทิถังเป็นเด็กหญิงเช่นเราหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ถามได้ประเสริฐ ขอเพียงท่านไม่ลงมือ พวกเราก็ไม่สามารถยืนยันว่าท่านเป็นเซียวทิถัง ไม่อาจลงมือต่อเด็กหญิงที่ *'บริสุทธิ์ไร้เดียงสา'* คนหนึ่ง น่าเสียดายที่วันนี้ท่านพบกับหมอดู ไม่ว่าอย่างไรยังหนีไม่รอด" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "คนผู้หนึ่งคิดอะไร ทำอะไร หรือว่าคิดอย่างหนึ่งกระทำอีกอย่างหนึ่ง มีอายุมากน้อยเท่าใด สามารถเสแสร้งแกล้งปั้นสีหน้าได้ แต่ไม่อาจปกปิดใจกลางฝ่ามือ...ลายเส้นฟ้า ลายเส้นดิน ลายเส้นมนุษย์ ลายเส้นเสาหยกที่ใจกลางฝ่ามือท่านล้วนบ่งบอกออกมา"

เซี่ยวจูรวบมือกำเป็นหมัดช้าๆ ดวงตายิ่งมายิ่งหยีลงเป็นเส้นขวางเส้นหนึ่ง ปากกล่าวช้าๆ ว่า *"ท่านกล่าวถูกต้อง เราไม่อาจปิดบังท่านได้"*

ฮั่งเชี่ยเอี้ย คัมเยียกฮุย ยู้เสี่ยวอี่ ฉิ้งไถ่ ล้วนสะท้านหวั่นไหว จากนั้นบังเกิดความเคียดแค้นปรารถนาใคร่โถมเข้าไปรุมสับสังหารอีกฝ่าย ลี้โป่วอีกลับโบกมือกล่าวว่า "อภัยที่เรากล่าวตรงๆ หากนางเป็นเซียวทิถังจริงๆ ท่านทั้งหลายพอลงมือ รังแต่เปิดโอกาสให้คนผู้นี้หลบหนีไป"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยและพวกพอฟัง ทราบว่าลี้โป่วอีรับเรื่องนี้เอาไว้ ไม่ทราบเพราะเหตุใด ทั้งหมดบังเกิดความเชื่อมั่นต่อคนผู้นี้ ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคลื่อนไหว

เห็นกล้ามเนื้อใบหน้าของ "เซี่ยวจู" ค่อยๆ หย่อนยาน รอยย่นเพิ่ม

มากขึ้น สุ้มเสียงก็เปลี่ยนจากเด็กหญิงเป็นหยาบกระด้าง กล่าวว่า "เราความจริงร่วมกับหนึ่งแมวสองมุสิก เตรียมซุ่มสังหารผู้แซ่ฮั่ง แซ่ยู้ แซ่คัม แซ่ฉิ้งทั้งสี่ โดยที่เราปลอมตัวเป็นเด็กหญิงกำพร้า หลอกให้คัมเยียกฮุยอุปการะไว้ เพื่อสืบเสาะว่าบ่าวชราที่ติดตามอยู่ข้างกายฮั่งเซี่ยเอี้ย ใช่เป็นทายาทของลี้ฮูจื้อที่หายสาบสูญหรือไม่..." เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงของ "เซี่ยวจู" เปลี่ยนเป็นสำเนียงของบุรุษที่หยาบกร้าน ใบหน้าก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างประหลาด กล่าวสืบต่อ "ผลปรากฏว่าฉิ้งไถ่ปลอมเป็นบ่าวเฒ่าปะปนเข้าตระกูลฮั่งเพียงเพื่อล้างแค้น ส่วนทายาทของลี้ฮูจื้อกลับเป็นเทพพยากรณ์ลี้โป่วอี..."

ทุกผู้คนอุทานดังอาออกมา ที่แท้ตอนที่ฮั่งตงนำกำลังกวาดล้างทัพของลี้ฮูจื้อ ในบุตรชายของลี้ฮูจื้อทั้งเจ็ด มีอยู่คนหนึ่งหนีเอาชีวิตรอด ที่แท้เป็นหมอดูเบื้องหน้านี้

เซียวทิถังทอดถอนใจกล่าวว่า "เบื้องบนแม้มีคำสั่งให้ขุดรากถอนโคน ถือการตามล่าทายาทของลี้ฮูจื้อเป็นภารกิจอันดับแรก หากทำงานสำเร็จจะได้รับการปูนบำเหน็จอย่างงาม...แต่หากเราทราบว่าลี้โป่วอีเป็นทายาทของลี้ฮูจื้อ ต่อให้รับประทานดีหมีหัวใจเสือ ก็ไม่กล้าตอแยมัน" พลางฝืนยิ้มแล้วกล่าวต่อ "...แต่ว่าฉิ้งฉิก อึ้งเก้าและถังกุกล้วนลงมือ เราก็ไม่สะดวกกับการขัดขวาง ส่วนท่านรั้งอยู่ในศาลเจ้า แสดงว่าทราบว่าศัตรูปะปนอยู่ภายใน เรา...ได้แต่ฆ่าเด็ก สร้างความสับสนวุ่นวายให้ผู้คนนึกระแวงสงสัยฉิ้งไถ่กับคัมเยียกฮุย เราจะได้มีโอกาสหลบหนี..."

ลี้โป่วอีกล่าวช้าๆ ว่า "ล้วนเป็นเราไม่ดี ไม่สามารถช่วยเด็กผู้นี้ แต่ว่าท่านผิดแล้ว หากท่านไม่ฆ่าเจี๊ยะเท้ายี้ ยังอาจปล่อยปละละเว้นท่าน เมื่อฆ่าเด็กน้อยไร้ความผิด สวรรค์ต้องไม่ละเว้น"

เซียวทิถังหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า "เราทราบ แต่ว่าไม่ว่าเป็นหรือตาย เราไม่จำเป็นต้องรับฟังคำสั่งสอนจากผู้คน เราก่อกรรมทำเข็ญมาชั่วชีวิต ไม่มีเหตุผลที่เพียงฟังคำพูดของท่าน ก็กลับใจได้สำนึก" ขณะกล่าว

ดวงตามันทอประกายประหลาดลี้ลับชนิดหนึ่ง กล่าวอีกว่า "ก่อนตายเราคิดทดลองดูสักครา"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ตกลง" ขณะกล่าว สีหน้าของเขาทั้งเคร่งขรึมทั้งสำรวม คนผู้หนึ่งไม่ว่าก่อกรรมทำชั่วอย่างไร เมื่อต่อสู้ดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้ายอย่างน้อยควรแก่การยกย่อง

ลี้โป่วอีพอกล่าวจบคำ บรรยากาศในศาลเจ้าคล้ายหนังกลองที่ขึงตึงใบหนึ่ง และคล้ายกับอากาศเบ่งพองขึ้น จนสายลมเบื้องนอกไม่อาจแทรกเข้ามา

เซียวทิถังพลัน *"อ้วนพอง"* ขึ้น คล้ายกับสูบอากาศในศาลเจ้าเข้าไป จากนั้นอ้าปากพ่นลมหายใจใส่กองไฟ

ได้ยินเสียงพึ่บ กองไฟคล้ายถูกน้ำมันราดใส่ พลันลุกโชนขึ้นมา ปรากฏเปลวไฟสีเขียวครามม้วนใส่ลี้โป่วอี

ฮั่งเชี่ยเอี้ยและพวกแตกตื่นตะลึงลาน พลังฝีมือเช่นนี้อย่าว่าแต่เคยเห็น กระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา

ลี้โป่วอีกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ยืนสงบแน่วนิ่ง เปลวไฟพอมาถึงเบื้องหน้าของเขาสามเชียะ คล้ายปะทะกับผนังน้ำแข็งไร้สภาพ เปลวไฟมืดหม่นลง ไม่อาจรุกล้ำเข้ามา

เซียวทิถังหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันพลันซูบผอมลง คล้ายชราภาพลงหกสิบปี

ขณะที่มันเริ่ม *"ซูบผอม"* เปลวไฟนั้นก็หายวับ เหลือแต่กองเถ้าถ่าน ส่วนมันซูบผอมราวกับเฒ่าชราที่แทะกินเปลือกไม้ประทังชีวิตมาแปดเก้าปี พลันอ้าปากเป่าลมหายใจอีกคำหนึ่ง

ได้ยินเสียงปึงปังโครมคราม ข้าวของภายในศาลเจ้า ไม่ว่าเชิงเทียนโต๊ะบูชา ผ้าม่าน อาสนะ แม้กระทั่งใยแมงมุมและฝุ่นละออง คล้ายถูกลมหอบพัดพุ่งใส่ลี้โป่วอี

ฮั่งเชี่ยเอี้ย ฉิ้งไถ่ ยู้เสี่ยวอี่และคัมเยียกฮุยล้วนมีฝีมือมิใช่ชั่ว แต่

พอเผชิญกับกระแสลมนี้ กระทั่งลืมตาหรือยืนหยัดยังลำบากยากเย็น ส่วนปังเกียกับเบ๊เลี้ยงถึงกับถูกลมหอบพัดออกจากศาลเจ้า

ลี้โป่วอีลืมตาขึ้น ร้องเพ้ยคำหนึ่ง ตวัดมือซัดขว้างเกาจื้อ *(เครื่องมือเสี่ยงทาย)* สองอันออกไป คล้ายว่าวสองตัวพุ่งฉวัดเฉวียนในสายลม ลมประหลาดหอบนั้นกลับถูกตัดขาดเป็นช่วงๆ ข้าวของทั้งหลายขาดแรงหนุนส่ง ร่วงหล่นลงกับพื้น

เหลียวดูเซียวทิถัง เห็นมันหน้าซีดขาว หอบหายใจด้วยเสียงอันดัง

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านมีพลังลมปราณกล้าแข็งนัก"

เซียวทิถังหัวร่อฮาฮา หัวร่อครู่หนึ่ง หยุดชะงักเล็กน้อย จากนั้นหัวร่ออีก คัมเยียกฮุยกับยู้เสี่ยวอี่คิดลงมือ ลี้โป่วอียกมือห้ามไว้ เซียวทิถังพอหัวร่อสามครั้งครา พลันชักมีดสั้นเล่มหนึ่งแทงใส่ทรวงอกตัวเองจนมิดด้าม ปากกล่าวว่า "เทพพยากรณ์ เราแม้กลายเป็นภูตผี ยังไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน..." สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหายไป

ตัวการร้ายเมื่อถูกกำจัด ยู้เสี่ยวอี่ก็โอบซากศพเจี๊ยะเท้ายี่ร่ำไห้ออกมา ฮั่งเชี่ยเอี้ยได้แต่ทอดถอนใจ ส่วนคัมเยียกฮุยหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ใช้เพลงกระบี่ประจำสำนักร่วมกับยู้เสี่ยวอี่ต้านทานรับมือศัตรู คล้ายเป็นฝันวสันต์ตื่นหนึ่ง

ลี้โป่วอีมองดูคนทั้งสาม ต้องลอบทอดถอนใจ ไม่ทราบกล่าวกระไรดี เพียงหยิบฉวยป้ายผ้า สะพายห่อผ้าสัมภาระ สาวเท้าหมายออกจากศาลเจ้า

ฮั่งเชี่ยเอี้ยประสานมือต่อลี้โป่วอี กล่าวว่า "ขอบพระคุณผู้อาวุโสช่วยเหลือพวกเรารอดจากภัยพิบัติ..."

ลี้โป่วอีโบกมือทอดถอนใจกล่าวว่า "เราไม่สามารถช่วยชีวิตบุตรชายพวกท่าน นึกละอายใจนัก...เรามิใช่ผู้อาวุโสอันใด เพียงเป็นหมอดูคนหนึ่ง ฮั่งเฮียหมั่นสร้างกุศล วันหน้าไม่ต้องกังวลว่าไร้ทายาท"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรับคำคราหนึ่ง ลี้โป่วอีเห็นคัมเยียกฮุยยังเฝ้ามองดูยู้เสี่ยวอี่ที่สะอึกสะอื้นไห้ จึงกล่าวเบาๆ กับคัมเยียกฮุยว่า "ถนอมบุปผาควรใส่ใจ

รักจันทร์ฉายไม่หวีสางผม หากท่านรักนางจริงๆ สมควรให้สองสามีภรรยาครองคู่อยู่ร่วม”

คัมเยียกฮุยจิตใจเลื่อนลอยไม่ตอบคำ ลี้โป่วอีถือป้ายผ้าเดินออกไป ฉิ้งไถ่พลันถลันตามติดมา หลั่งน้ำตาเรียกหาว่า **“เสียว...เสียวจู้** *(นายน้อย)* เราตามหาเสียวจู้อย่างยากเย็นนัก”

ลี้โป่วอีเมื่อเป็นทายาทของผู้นำกองทัพธรรมลี้ฮูจื้อ มันเป็นน้องชายของฉิ้งกังไฮ้ จึงเรียกหาลี้โป่วอีเป็นนายน้อย

ลี้โป่วอีตบไหล่ของชายชรา ทั้งสองเดินออกไป ยามนี้แผ่นฟ้าแผ่นดินมืดมิดสนิททั่ว เมฆดำยังรวมตัวเป็นชั้นๆ ฝนยังไม่ตกลงมา หากทว่าใกล้รุ่งสางแล้ว ลี้โป่วอีกับฉิ้งไถ่ล้วนรู้สึกว่าหนทางยังยาวไกลและเหน็บหนาวนัก

เหตุแผ่นดินไหว

ยู้เสี่ยวอี่อยู่ที่ภูเขาไต้หมวยซัว รอคอยฮั่งเชี่ยเอี้ยผู้เป็นสามีกลับมา พลันเกิดเหตุแผ่นดินไหว ภูเขาเคลื่อนแผ่นดินสั่นคลอน หินทรายร่วงพรูลงมา แม้แต่ฟ้าดินยังเปลี่ยนสี

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเดินทางเข้าสู่หุบเขาหยกเขียว ชมการต่อสู้ระหว่างธัมมะและอธรรม ซึ่งจัดขึ้นทุกสามปีต่อครั้ง มันเป็นห่วงลี้โป่วอี ซึ่งนำเหล่ายอดฝีมือบึงปลาบินฝ่าค่ายกลห้าธาตุ เนื่องเพราะลี้โป่วอีเคยช่วยชีวิตมันสองสามีภรรยา ทั้งยังจู่โจมสังหารยอดฝีมือค่ายภายในเซียวทิถังที่ศาลเจ้าลมหิมะ

แต่ว่ายู้เสี่ยวอี่ไม่คิดไป เหตุผลคือลี้โป่วอีล่วงรู้บุญคุณความแค้นระหว่างนางกับฮั่งเชี่ยเอี้ยผู้เป็นสามี และคัมเยียกฮุยผู้เป็นซือเฮีย นางไม่ต้องการพบกับลี้โป่วอีอีก นางยังกลัวว่าหากพบหน้าลี้โป่วอี จะสะกิดให้นางนึกถึงเจี๊ยะเท้ายี้ผู้เป็นบุตรชาย

นางรออยู่ที่ร้านน้ำชาข้างทางภูเขาของภูเขาไต้หมวยซัว หลายวันนี้ปรากฏผู้คนเดินทางมาชมการต่อสู้ ที่ข้างทางพลอยเพิ่มแผงน้ำชาร้านอาหารไม่น้อย ล้วนมีผู้คนมาอุดหนุนอย่างคับคั่ง

แต่ตอนนี้ผู้คนบางตา เนื่องเพราะต่างรุดไปชมการต่อสู้ที่หุบเขาหยก

เขียว ผู้ที่รั้งอยู่ในร้านน้ำชาเป็นชาวบ้านนายพรานที่ภูเขาไต้หมวยซัว และผู้รับใช้ของร้านน้ำชา

ดังนั้นเถ้าแก่ร้านน้ำชาขมวดคิ้วทอดถอนใจ บอกต่อผู้รับใช้นามม้อเท้าว่าผู้รับใช้อีกสองคนเกียจคร้านอย่างไร สมควรถูกธรณีสูบไป จะได้สาสมกับความผิดฐานกินเงินเดือนแต่ไม่ทำงาน

แต่ว่าสายตาของเถ้าแก่ร้านน้ำชายังไม่ชราฝ้าฟาง

ยู้เสี่ยวอี่จิบน้ำชาโดยที่หัวคิ้วขมวดมุ่น ยกมือเท้าคาง แฝงความหม่นหมองอยู่บ้าง นางนั่งอยู่หน้าโต๊ะที่เปื้อนคราบน้ำมัน เป็นเหตุให้ข้างทางภูเขาอ่อนโยนขึ้นมา แม้แต่ร้านน้ำชาหยาบกระด้างกลายเป็นสูงสง่า นับเป็นลักษณะราศีที่มันไม่เคยพบเห็นมาก่อน ถึงกับชมดูจนเบิกตาค้าง

ผู้รับใช้ม้อเท้าก็ชมดูจนตาค้าง สตรีที่ชวนรัดรึงใจที่แท้จริง เหมาะสำหรับให้ทุกเพศทุกวัยชื่นชม ยู้เสี่ยวอี่นับว่าพ้องกับคำกล่าวนี้

เถ้าแก่ร้านน้ำชาพบว่า ผู้รับใช้ก็จ้องมองด้วย จึงเคาะศีรษะมันคราหนึ่ง กล่าวว่า “เด็กน้อยหน้าขนดูอันใด?”

ผู้รับใช้ม้อเท้ายกมือกุมศีรษะ โอดครวญว่า “ท่านมิใช่ดูด้วยเช่นกัน ไฉนไม่อนุญาตผู้อื่นดู?”

เถ้าแก่ร้านน้ำชาเป่าหนวดถลึงตา กล่าวว่า “อย่าได้คิดฟุ้งซ่านไป นางสามารถเป็นมารดาเจ้า...”

ผู้รับใช้ม้อเท้าโต้แย้งว่า “นางอย่างมากอายุมากกว่าข้าพเจ้าหลายขวบปี สมควรเป็นสะใภ้ของท่านมากกว่า น่าเสียดายท่านไม่มีบุตรชาย...”

ที่แท้เถ้าแก่ร้านน้ำชายังตบแต่งภรรยาไม่ได้ พริบตานั้นบังเกิดความหวังขึ้นมา กล่าวว่า “หากสามารถตบแต่งนางเป็นภรรยา...ม้อเท้า เจ้าคาดว่านางมาที่นี้ทำอะไร?”

“ย่อมมาชมดูการต่อยตี”

“หากมาชมดูการต่อสู้ ทางด้านนั้นเริ่มต่อยตีแล้ว นางไฉนยังไม่ไป?”

“คาดว่าสามีนางรุดไปต่อยตี นางไม่กล้าชมดู จึงรออยู่ที่นี้”

เถ้าแก่ร้านน้ำชาส่งเสียงดังอ้อ ดวงตาเป็นประกายขึ้นมา

ผู้รับใช้ม้อเท้าส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดอะไร"

"เด็กน้อยกล่าวเหลวไหลอันใด เราคิดอะไร?"

"**คูเล่าเตีย** *(คำเรียกผู้สูงอายุแซ่คู)* ท่านใช่คาดคิดหรือไม่ว่า หากสามีของนางเสียชีวิตในการต่อสู้ ท่านจะได้..."

เถ้าแก่ร้านน้ำชาเคาะศีรษะมัน ดุว่า "เหลวไหล" ผู้รับใช้ม้อเท้าหดศีรษะลง กล่าวว่า "ไม่บอกแล้ว"

พวกมันความจริงสนทนาอย่างแผ่วเบา เพียงแต่ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลเป็นครั้งคราว ยามนั้นยู้เสี่ยวอี่พลันกวาดมองหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยนั้นแวบหนึ่ง

ตาสุกใสของนางคล้ายประกายสายฟ้า กวาดกราดจนร้านน้ำชาที่มืดครึ้มสว่างเรืองรองขึ้นมา หนึ่งชราและเยาว์วัยล้วนสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ผู้รับใช้ม้อเท้ากล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า "นางได้ยินแล้ว..."

เถ้าแก่ร้านน้ำชากลับเคลิบเคลิ้มงมงายต่อสายตาคู่นั้น รำพึงว่า *"งามแทบตายแล้ว..."*

มันพร่ำเพ้อพึมพำ พลันเห็นป้านน้ำที่ตั้งอยู่บนเตา ปรากฏน้ำร้อนพวยพุ่งออกมา กระเซ็นใส่เตาไฟ บังเกิดเสียงดังซี่ซี่ เปลวไฟในเตาก็ลุกโชนขึ้น ต่อจากนั้นเตาที่ก่อจากอิฐปริแตกออก ไม้ฟืนที่ลุกไหม้หลายดุ้นร่วงหล่นลงมา

ได้ยินผู้รับใช้ม้อเท้าส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่นพรั่นพรึง มันค่อยฉุกคิดว่าอาจเกิดแผ่นดินไหว พริบตานั้นหลังคาร้านน้ำชาพังทลาย ต้นเสาสั่นคลอนขึ้นมา

ไก่ซึ่งเลี้ยงที่ลานบ้านด้านหลังบินเตลิดวุ่นวาย สุกรซึ่งเลี้ยงอยู่ในเล้าถัดไปส่งเสียงร้องระงม ส่วนพื้นดินปริแตกแยกออก เกิดประกายสายฟ้าแลบแปลบอย่างรุนแรง

ยู้เสี่ยวอี่เป็นสตรีที่มีฝีมือติดตัว เถ้าแก่ร้านน้ำชากับผู้รับใช้ม้อเท้าแม้กระซิบกระซาบกันแต่นางยังได้ยิน ถึงกับคิดเข้าไปตบหน้าพวกมันสักสองฉาด

แต่ในใจนางเกิดความปลื้มปีติประการหนึ่ง เนื่องเพราะหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยคู่นี้ไม่ว่ากล่าวอันใด ล้วนสืบเนื่องจากความงามของนาง จึงบังเกิดจิตหวั่นไหวขึ้นมา

นางมิใช่ดรุณีแรกรุ่นอีก เคยเป็นมารดาของเด็กแล้ว แต่ในร้านน้ำชาเชิงเขาแห่งนี้ ยังมีคนชราและเด็กหนุ่มนิยมชมชอบนาง คล้ายกับตอนที่นางจะแต่งให้กับฮั่งเชี่ยเอี้ย เหล่าทายาทตระกูลใหญ่และคนเสเพลในยุทธจักรพากันติดพันนาง

นึกถึงตอนนี้ ในดวงตาปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง แต่ว่าเปลือกนอกของนางยังสดใสเย็นชา มาตรว่าในใจมีน้ำใจ เปลือกนอกยังไม่อาจรุกล้ำกล้ำกราย

ในยามนั้น พื้นผิวดินพลันเกิดการสั่นไหวอย่างรุนแรง

กระบอกที่บรรจุตะเกียบไม้ไผ่บนโต๊ะร่วงหล่นลงมาตกแตกกระจาย

ยู้เสี่ยวอี่ใจหายวูบ ฉุกคิดว่าเกิดแผ่นดินไหว พลันเห็นพื้นข้างเคียงแยกออกเป็นช่องใหญ่ นายพรานสูงอายุเห็นหนังสัตว์ของมันมัดใหญ่ล้วนจมหายลงไป นางคิดช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์

ต่อจากนั้นนางได้ยินเสียงร้องของเถ้าแก่กับผู้รับใช้ นางรีบพุ่งปราดไปแต่ว่าทุกประการเกิดการสั่นไหว นางไม่อาจควบคุมท่าร่างได้ แทบปะทะชนกับเนินดิน

ทันใดนั้นร้านน้ำชาทั้งหลังยุบลงมา

พริบตาก่อนที่ร้านน้ำชาจะยุบลง ยู้เสี่ยวอี่พุ่งปราดออกจากร้านแต่ตามร่างกายยังถูกเศษไม้ก้อนอิฐกระแทกใส่ นางไม่คำนึงถึงความเจ็บปวดวกกลับไปหมายช่วยคน แต่ทว่าร้านน้ำชาที่ยุบลงมาปราศจากสุ้มเสียงผู้คนอีก

ต้นไม้ฉีกขาดหักโค่น ก้อนหินแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ เท้าของ

นางคล้ายเหยียบอยู่บนหลังราชสีห์ที่โกรธแค้นตัวหนึ่ง ในใจยู้เสี่ยวอี่บังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด

...เชี่ยเอี้ยอยู่ที่หุบเขาหยกเขียว ศูนย์กลางของแผ่นดินไหวคล้ายอยู่ทางด้านนั้น ตอนนี้มันเป็นอย่างไร?

ยู้เสี่ยวอี่คิดใช้วิชาตัวเบาโลดแล่นเดินทาง แต่กรวดหินดินทรายคละคลุ้ง นางพุ่งปราดขึ้นบนเนินเขาที่สั่นไหว ทันใด เนินเขาคล้ายลูกข่างที่อยู่บนหลังม้าพยศตัวหนึ่ง พลันกระดอนขึ้นมา

ยู้เสี่ยวอี่แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คิดพุ่งตัวลงจากเนินเขา แต่แล้วพื้นดินปริแตกออกเป็นช่องใหญ่ ดีที่นางคว้าจับต้นไม้ต้นหนึ่งไว้ จึงไม่พลัดตกลงไป

พลันรู้สึกว่าที่สัมผัสถูกเบาหวิว ที่แท้ต้นไม้ใหญ่ที่นางคว้าจับไว้จมลงในดินที่อ่อนร่วน พลอยฉุดนางลงไป ราวกับมีแรงดึงดูดอันมหาศาลดูดรั้งนางไปยังแกนโลกก็มิปาน

ยู้เสี่ยวอี่ตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย พลันเห็นต้นไม้ที่จมลงกลับกลายเป็นส่วนรากหงายขึ้นฟ้า ไม่จมหายลงไปอีก จึงฉุกใจคิด แก้สายรัดเอวออก ซัดพุ่งม้วนพันกับรากของต้นไม้ ช่วยให้ร่างกายมีที่ยึดเหนี่ยว ไม่ถึงกับจมลง

ยามนั้นพลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร่ำร้องแต่ไกลว่า **"เสี่ยวอี่ไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้ามาช่วยเหลือท่านแล้ว"**

ยามนั้นเกิดฟ้าแลบฟ้าร้อง ภูเขาถล่มต้นไม้ฉีกขาด แต่เสียงร้องปานถูกฉีกกระชากนี้แม้อยู่ห่างไกล ยู้เสี่ยวอี่ยังได้ยิน

นางเข้าใจว่าฮั่งเชี่ยเอี้ยร้องเรียกนาง จึงขานรับว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่" รู้สึกว่าสุ้มเสียงแผ่วล้ายิ่ง ดังนั้นร้องอีกว่า *"เชี่ยเอี้ย ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่..."*

ได้ยินสุ้มเสียงนั้นหอบหายใจร้องเรียกว่า *"ซือม่วย ซือม่วย"*

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยจดจำออกว่าเป็นเสียงของคัมเยียกฮุย คัมเยียกฮุยไฉนมายังที่นี้ ยามตะลึงลานจึงลืมตอบคำ

คัมเยียกฮุยร้องเรียก *"ซือม่วย"* ตลอดเวลา ฟังจากสุ้มเสียงแสดงว่าเร่งรุดมาอย่างรวดเร็ว พลันร้องโอยคำหนึ่ง คล้ายถูกสิ่งใดกระแทกใส่ จากนั้นเสียงขาดหายไป

ยู้เสี่ยวอี่กลัวว่าคัมเยียกฮุยได้รับอันตรายจึงร้องเรียก *"ซือเฮีย ซือเฮีย"* ร้องเรียกเจ็ดแปดครา ค่อยได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้น ไม่ทราบเป็นคัมเยียกฮุยหรือไม่

เหตุแผ่นดินไหวยังดำเนินต่อไป ทุกประการที่เบื้องหน้าคล้ายกระจกที่แตกสลายเงาที่สั่นไหว ไม่อาจยึดเหนี่ยวได้ ยู้เสี่ยวอี่เกิดความรู้สึกไร้ที่พึ่ง ขณะจะร่ำไห้ออกมา พลันเห็นเงาร่างสายหนึ่งพุ่งผ่านไป

คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม เพียงแต่ขณะที่เกิดแผ่นดินไหว ไม่อาจหยิบยืมพลังโลดแล่น คล้ายมือธนูยิงลูกธนูไม่ออก แต่แล้วเป้าหมายเกิดการหักเห ทำให้ยิงไม่ถูก ในยามที่พื้นผิวดินสั่นคลอน คนผู้นี้ยังตรึงร่างเอาไว้ พุ่งขวับออกไปดังสายฟ้า ความหนักแน่นและวิชาตัวเบาประจำตัวเป็นที่คาดคำนวณได้

ยู้เสี่ยวอี่พลันพบว่าสายรัดเอวในมือคลายออก ที่แท้เปลือกโลกเบื้องล่างเกิดการเคลื่อนตัวอีก ส่วนรากของต้นไม้จมหายลงไป ตัวเองอยู่กลางรอยร่องที่แยกออก นางขณะจะกระโดดออกไป แต่ร่างกลับตกวูบลง ดีที่สองมือยึดจับขอบดินไว้อย่างทันท่วงที

ยู้เสี่ยวอี่บังเกิดความกลัวถึงขีดสุด พื้นผิวดินสั่นสะเทือน สองมือไม่อาจใช้กำลัง ไม่อาจโผพุ่งกายขึ้น เห็นแน่ชัดว่าต้องหมดเรี่ยวสิ้นแรงร่วงหล่นลงไปแล้ว

ในยามนั้น ที่เบื้องหน้าพลันปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น

ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติอย่างรุนแรง คนผู้นี้ยังยิ้มอย่างเยือกเย็นมิลนลาน ที่กลางหลังสะพายคันธนูคันหนึ่ง

มันก้มลงมองดู ตอนแรกไม่มีเจตนาช่วยเหลือนาง แต่พอเห็นยู้เสี่ยวอี่ชัดตา แววตาพลันแปรเปลี่ยนไป

คนที่ชอบเก็บสะสมผีเสื้อ พอเห็นผีเสื้อซึ่งมีลวดลายสวยงามอย่างที่ยากจะพบพาน จะมีแววตาเช่นนี้

มันยื่นมือออกอย่างนุ่มนวล คล้ายคิดเด็ดดอกไม้ช่อหนึ่ง กลัวกระทบกระเทือนถึงกลีบดอก

ยู้เสี่ยวอี่คิดยึดจับมือของมัน แต่แล้วเกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงอีกครา คล้ายหินดาวตกพุ่งเข้าปะทะชน จนเกิดเป็นไฟอัคนี ประหนึ่งมังกรคำรามพยัคฆ์คำรน

ยู้เสี่ยวอี่ยื่นมือออก กลับคว้าถูกอากาศธาตุ

ขณะเดียวกันมืออีกข้างหนึ่งไม่อาจรองรับน้ำหนักตัวได้ ต้องคลายมือออก ร่างลิ่วลงไป

แต่ข้อมือนางถูกผู้คนคว้าจับไว้ทันท่วงที

คนผู้นั้นดึงตัวนางขึ้นมา นางส่งเสียงครางคำหนึ่ง มันจึงกล่าวที่ข้างหูว่า “ไม่ต้องกลัว เราจะนำท่านไป”

จากนั้นคนผู้นั้นโอบอุ้มนางวิ่งตะบึงไป ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกมีวัตถุพุ่งผ่านไปอย่างเร่งร้อน เบื้องหน้าสายตาขาวโพลน คนคล้ายอยู่บนลำเรือกลางมรสุม ข้างหูแว่วแต่เสียงดังหวีดหวือ

ท่ามกลางฟ้าพิโรธดินโกรธเกรี้ยว คล้ายกับมีคนส่งเสียงร่ำร้องสุ้มเสียงโกรธแค้นยิ่ง แต่ไม่ทราบร้องบอกว่ากระไร

เร่งรุดระยะทางหนึ่ง เหตุแผ่นดินไหวค่อยสงบลง คนผู้นั้นพลันถามว่า “ยังกลัวหรือไม่?”

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกว่าลมหายใจของคนผู้นี้จ่อคุกคามถึงหน้าผากนาง รีบกล่าวว่า “วางข้าพเจ้าลง”

อาจบางทีน้ำเสียงของนางรุนแรงไปบ้าง คนผู้นั้นจึงหยุดยั้งลง วางร่างนางกับพื้น กวาดตาสำรวจดูนาง กล่าวว่า “เป็นไรหรือ?”

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยรู้สึกตัวว่าตัวเองแสดงปฏิกิริยาเกินไป จึงย่อกายคารวะกล่าวว่า “ขอบคุณ**เสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์)* ที่ช่วยชีวิต”

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "เราคล้ายเสียวเฮียบหรือ?"

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยพบว่าคนผู้นี้แม้มีหน้าตาอ่อนเยาว์ แต่หางตาปรากฏรอยย่น แผ่งริ้วรอยกร้านกรำ อย่างน้อยมีอายุสามสี่สิบปี อดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "**จั่งสือ** *(ท่านผู้เข้มแข็ง)* คือ..."

คนผู้นั้นกล่าวว่า "ที่นี้ยังจะเกิดการสั่นสะเทือนตามมา มิสู้ให้เราอุ้มแม่นางไปยังบ้านเราแล้วค่อยสนทนา"

ยู้เสี่ยวอี่พอฟังกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้รับบาดเจ็บ สามารถเดินเหินเป็นปรกติ ขอจั่งสือประทานบอกนามสูงส่ง เพื่อที่วันหน้าจะได้ตอบแทน"

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ตอบแทน? ขอเพียงท่านบอกชื่อต่อเราก็พอ"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "สามีเราแซ่ฮั่งนามเอี่ยง"

นางไม่บอกชื่อตัวเอง คนผู้นั้นกลับหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า "เป็น**มิ้งซัวเกี่ยมแบะ** *(มือกระบี่มิ้งซัว)* ฮั่งเชี่ยเอี้ย?"

ยู้เสี่ยวอี่ใจหายวูบ ฮั่งเอี่ยงเป็นชื่อเดิมของฮั่งเชี่ยเอี้ย นอกจากสหายที่คุ้นเคยแล้ว ในยุทธจักรไม่มีคนรู้จัก นางความจริงเห็นว่าฮั่งเชี่ยเอี้ยเป็นทายาทของฮั่งตง หากบอกออกไปจะชักนำศัตรูมา มิคาดถึงแม้เอ่ยชื่อฮั่งเอี่ยง คนผู้นี้ยังรู้จัก ทั้งไม่มีท่าทีไม่เป็นมิตร ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านเป็น**ปาซัวเทียนนึ่ง** *(เทพธิดาปาซัว)* ยู้เสี่ยวอี่แล้ว"

ยู้เสี่ยวอี่ตะกุกตะกักถามว่า "ท่านคือ..."

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า "เราแซ่ฮ่วม เรียกว่า**ฮ่วมคอเลี้ยง** *(น่าเวทนา)*" มันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "อย่าได้เข้าใจว่าเราเป็นคนน่าเวทนา แท้ที่จริงเราไม่น่าสงสารแม้แต่น้อย"

เอ่ยถึงตอนนี้ เกิดความสั่นสะเทือนตามมา พื้นดินที่ห่างไปแตกออกเป็นช่อง

คนทั้งสองล้วนเสียหลักล้มลง แต่ฮ่วมคอเลี้ยงลุกขึ้นมาโดยเร็ว คำ

พูดประโยคแรกคือถามด้วยความห่วงใยว่า "ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บกระมัง?"

ยู้เสี่ยวอี่เป็นสตรีที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวตลอดมา นางตบฝุ่นละอองตามร่างกาย ตกแต่งเรือนผมเล็กน้อย กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เป็นไร...ข้าพเจ้าคิดไปยังหุบเขาหยกเขียว"

ฮ่วมคอเลี้ยงกล่าวว่า "ไปหาฮั่งเฮียหรือ? เราจะส่งซ้อจื้อ *(พี่สะใภ้)* สักระยะทางหนึ่ง"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวว่า "มิต้องแล้ว"

ฮ่วมคอเลี้ยงกลับสาวเท้าก้าวเดิน ปากกล่าวว่า "เราก็คิดไปหาฮั่งเฮีย"

ยู้เสี่ยวอี่เป็นห่วงความปลอดภัยของฮั่งเชี่ยเอี้ยจึงผงกศีรษะกล่าวว่า "อย่างนั้นเราร่วมทางกัน..."

พลันเห็นร่างของฮ่วมคอเลี้ยงจมลง ที่แท้เท้าข้างหนึ่งของฮ่วมคอเลี้ยงเหยียบลงในรอยแตกบนพื้น มันพอเหยียบเท้าใส่อากาศ เท้าอีกข้างหนึ่งก็ใช้กำลังถีบยัน กระโดดปราดขึ้นมา

แต่ว่าเรื่องราวช่างประจวบเหมาะ ความสั่นสะเทือนที่ตามมา เป็นเหตุให้ผนังผาปรากฏก้อนหินร่วงหล่นลง เห็นหินใหญ่ก้อนหนึ่งกระแทกลงยังศีรษะฮ่วมคอเลี้ยง

ฮ่วมคอเลี้ยงตวาดก้อง ผลักสองมือออก กลับผลักดันหินใหญ่หนักนับร้อยชั่งพ้นจากไปสามเชียะ ตกลงยังหว่างกลางของรอยแตกบนพื้นแตกออกเป็นเจ็ดแปดเสี่ยง

แต่ฮ่วมคอเลี้ยงเผชิญพลังกระแทกสะท้อนจากหินใหญ่ ร่างที่ลอยขึ้นต้องตกวูบลงอีกครา สองเท้าพอตกถึงพื้น บังเกิดเสียงกร๊อบกร๊อบเห็นมันเข่าอ่อนระทวย ล้มลงกับพื้น

ยามนั้นปรากฏก้อนหินขนาดเท่าศีรษะมนุษย์ปลิวกระเด็นมาพอดีกระแทกถูกหน้าผากฮ่วมคอเลี้ยง

ฮ่วมคอเลี้ยงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกมือกุมหน้าผาก ร่างถูกก้อนหิน

กระแทกผงะหงายไปด้านหลัง พลิกร่วงลงในรอยแตก

ยู้เสี่ยวอี่ความจริงคิดเข้าช่วยเหลือ แต่โขดหินที่ร่วงลงจากหน้าผามีอยู่หลายก้อนซัดพุ่งใส่นาง รอจนนางหลบหลีกรอดพ้น ฮ่วมคอเลี้ยงก็พลัดตกลงในรอยแตกแล้ว

ยู้เสี่ยวอี่วิ่งถึงริบขอบของรอยแตกมองลงไป เห็นดำทะมึนเป็นแผ่นผืนมองไม่เห็นอันใด

นางครุ่นคิด...*ดีที่ตัวเองถามชื่อของมัน ถึงอย่างไรตัวเองทราบชื่อคนที่ช่วยชีวิตนาง และประสบเหตุเภทภัยถึงแก่ชีวิต*

นางยังคิดหาทางลงไปช่วยเหลือคนที่น่าเวทนานี้ แต่ก็ทราบว่าอาศัยกำลังเพียงลำพังทำไม่ได้ มิหนำซ้ำจิตใจนางยังผูกพันอยู่ที่ฮั่งเชี่ยเอี้ย

ยู้เสี่ยวอี่สลัดผมเผ้าที่ยุ่งเหยิง สลัดถึงตอนท้าย ตกลงใจไปหาฮั่งเชี่ยเอี้ยที่หุบเขาหยกเขียวก่อน

...ไม่ทราบว่าฮั่งเชี่ยเอี้ยเป็นไรแล้ว?

...ฝ่ายธัมมะสามารถฝ่าค่ายกลห้าธาตุในหุบเขาหยกเขียวได้หรือไม่?

ซึ่งความจริงในยามนั้น การต่อสู้ที่หุบเขาหยกเขียวยังไม่รู้ผล

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยังรอผลการต่อสู้ที่นอกหุบเขา

ผู้ที่รอคอยนอกจากฮั่งเชี่ยเอี้ยแล้ว ยังมีโป๋วมึ่งปวย เอียงอาหง เกียมั่งไต้ซือแห่งเสียวลิ้มยี่ เทียนเก๊กเซี่ยงหยินแห่งสำนักบู๊ตึง เตียเซาะมิ้ง แห่งชมรมด้ามดาบ ยู้จิ้นลั้งแห่งตำหนักตัณหาฟ้า

เหตุแผ่นดินไหวครั้งนี้ สร้างความตื่นตระหนกแก่ชาวยุทธจักรที่มาชมดูความครึกครื้น ทั้งยังมีคนประสบคราเคราะห์ ที่ฮั่งเชี่ยเอี้ยร้อนใจคือฮูหยินซึ่งรออยู่นอกหุบเขาไม่ทราบเป็นอย่างไร

หากมิใช่ยู้เสี่ยวอี่รุดมา มันคงเลิกล้มความคิดติดตามผลการต่อสู้ออกจากหุบเขาไปเสาะหายู้เสี่ยวอี่

แต่ว่าขณะที่มันว้าวุ่นใจที่สุด ยู้เสี่ยวอี่ได้ปรากฏกายขึ้น

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพอเห็นยู้เสี่ยวอี่บังเกิดความยินดี ทั้งสองต่างแสดงความห่วงใยอีกฝ่าย จากนั้นยู้เสี่ยวอี่ถามว่า **"ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* กับพวกฝ่าด่าน ไม่ทราบผลเป็นอย่างไร?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยมองโลกในแง่ดี และไม่ต้องการให้ยู้เสี่ยวอี่วิตกกังวล จึงกล่าว "ต้องชนะแน่นอน"

ซึ่งความจริงลี้โป๋วอี้ในตอนนั้นกำลังต่อสู้กับขงเบ้งอธรรม หากไม่

ได้ชุดเสื้อหญ้าซึ่งได้รับจากแพทย์เหนือแพทย์ คงจบชีวิตใต้ยอดดาบแม่เหล็กของ**ขงเบ้งอธรรม*** แล้ว

ยู้เสี่ยวอี่พลันฉุดดึงแขนเสื้อสามี กล่าวคำ *"ไป"* สร้างความสงสัยใจแก่ฮั่งเชี่ยเอี้ยจนกล่าวว่า "ไปที่ใด?"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "เมื่อครู่มีคนแซ่ฮ่วมผู้หนึ่งช่วยเหลือข้าพเจ้า ภายหลังมันพลัดตกลงในเหวลึก พวกเรารีบไปช่วยเหลือมัน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเชื่อฟังวาจายู้เสี่ยวอี่ตลอดมา พอฟังจึงลังเลเล็กน้อย จากนั้นรับคำคราหนึ่ง

ยู้เสี่ยวอี่เร่งรุดนำหน้า ตามรายทางเห็นต้นไม้โค่นล้ม หน้าผาถล่มลงมา ทั้งรกร้างทั้งยุ่งเหยิง

ยู้เสี่ยวอี่มีความทรงจำแม่นยำ ย้อนกลับเส้นทางเมื่อขามา เห็นรอยแตกแห่งหนึ่งปรากฏส่วนรากของต้นไม้โผล่พ้นออกมา เป็นสถานที่ซึ่งนางพลัดตกลงไป ส่วนร้านน้ำชาพังพินาศตั้งแต่แรก ถูกฝังอยู่ใต้ซากหินเศษไม้

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ใกล้ถึงแล้ว" ขณะจะสืบเสาะไปยังเส้นทางที่ฮ่วมคอเลี้ยงโอบอุ้มนางไป แต่พอหวนนึกถึงฮ่วมคอเลี้ยงโอบอุ้มตัวเอง อดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพลันหยุดเท้าลง กล่าวว่า "คล้ายมีคนเรียกหาท่าน"

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยได้ยินริมหน้าผาด้านนั้นมีสุ้มเสียงแผ่วล้าหากแต่ร้อนรุ่มดังมา กลับเรียกหาว่า *"ซือม่วย ซือม่วย"*

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า "เป็นซือเฮีย"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เป็นมันหรือ?"

ยู้เสี่ยวอี่ตอบว่า "เป็นมัน" นางกลับเข้าใจคำถามของฮั่งเชี่ยเอี้ยผิดไป ทำให้ฮั่งเชี่ยเอี้ยคาดคิดว่าผู้ที่ช่วยเหลือยู้เสี่ยวอี่เป็นคัมเยียกฮุย

ยู้เสี่ยวอี่พุ่งปราดไปตามเสียง เห็นคัมเยียกฮุยนั่งอยู่บนต้นไม้เหี่ยวโกร๋นซึ่งงอกเงยออกริมหน้าผา มือถือผ้าแพรชิ้นหนึ่ง ร้องเรียกด้วยความ

---

* *รายละเอียดอยู่ในพยากรณ์ประกาศิตตอนอานุภาพฟ้า*

เศร้าเสียใจ

ยู้เสี่ยวอี่หันไปสบสายตากับฮั่งเชี่ยเอี้ยที่ติดตามมาถึงแวบหนึ่ง เนื่องเพราะด้วยพลังฝีมือของคัมเยียกฮุย สมควรปีนป่ายกลับขึ้นมาบนหน้าผาได้ไม่ยากนัก อย่างนั้นมันจับเจ่าอยู่บนต้นไม้ริมหน้าผาทำอะไร?

ได้ยินคัมเยียกฮุยร้องเรียก *"ซือม่วย"* อีกครา ยู้เสี่ยวอี่หน้าแดงวูบ ยกมือป้องปากร้องตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่"

เสียงร้องครานี้มีผลในการ *"ชุบชีวิต"* ของคัมเยียกฮุย พลันกระโดดปราดขึ้น ยึดเหนี่ยวโขดหินกลับขึ้นมาบนหน้าผา

ยู้เสี่ยวอี่กลัวมันรบเร้าพัวพันนาง ชิงถามว่า "ท่านอยู่ใต้หน้าผาทำอะไร?"

คัมเยียกฮุยตาเป็นประกาย พึมพำว่า "ท่านยังไม่ตาย ท่านยังไม่ตาย"

ยู้เสี่ยวอี่ขมวดคิ้ว ร้องเพ้ยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าตายตั้งแต่เมื่อใด?"

ในมือคัมเยียกฮุยกำผ้าแพรต่วนสีชมพูชิ้นหนึ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นเสื้อผ้าของท่านแขวนอยู่บนกิ่งไม้ เข้าใจว่าท่าน..."

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยเห็นผ้าแพรต่วนในมือคัมเยียกฮุยชัดตา อดตื่นตันใจมิได้ ทราบว่าคัมเยียกฮุยเห็นชายเสื้อของนางแขวนอยู่บนกิ่งไม้ริมหน้าผา เข้าใจว่าตัวเองเสียชีวิต จึงร้องคร่ำครวญหา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหลังจากผ่านเหตุการณ์ที่ศาลเจ้าลมหิมะ ก็ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างภรรยากับนักศึกษาผู้นี้ ยามนี้เห็นสีหน้าอันตื่นเต้นยินดีของคัมเยียกฮุย พลอยตื่นตันใจเช่นกัน กล่าวว่า "นางไม่เป็นไร ท่านวางใจ..."

มันพอเอ่ยปาก คัมเยียกฮุยค่อยล่วงรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของฮั่งเชี่ยเอี้ย เปลี่ยนเป็นสำรวมท่าทีกว่าเดิม

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "เสื้อผ้าของข้าพเจ้าไฉนอยู่ที่นี่?" เสื้อผ้าบริเวณหัวไหล่นางถูกเกี่ยวขาดไปจริง แต่ถูกเกี่ยวขาดตอนที่นางพลัดตกลงในร่อง แตกบนพื้นดิน ตามเหตุผลสมควรทิ้งอยู่ที่นั่นจึงถูกต้อง

คัมเยียกฮุยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนที่ข้าพเจ้ารุดมา เสื้อผ้านี้ก็

แขวนอยู่บนกิ่งไม้..."

ยู้เสี่ยวอี่หวนนึกถึงซือเฮียพอเห็นผ้าแพรต่วนก็เศร้าเสียใจถึงเพียงนี้ ย่อมไม่พูดปดแล้ว อาจบางทีเป็นกระแสลมพัดเศษผ้ามาถึงริมหน้าผา เป็นเหตุให้ซือเฮียเศร้าโศกเสียใจ ยามนั้นใช้สายตาที่ทั้งตื้นตันทั้งขออภัยกวาดมองคัมเยียกฮุยแวบหนึ่ง ถามว่า "ตอนที่ข้าพเจ้าพลัดตกลงในร่องแตก ใช่เป็นท่านร้องเรียกข้าพเจ้าหรือไม่? เหตุใดจึงไม่เห็นท่าน?"

ซึ่งความจริงนางไม่สมควรใช้สายตาเช่นนี้มองดูคัมเยียกฮุย

สายตานี้เนื่องจากสำนึกขอบคุณและนึกเสียใจ จึงหยาดเยิ้มยิ่ง ถึงกับจุดไฟรักของคัมเยียกฮุยขึ้นมา

คัมเยียกฮุยเข้าใจสายตาของยู้เสี่ยวอี่ผิดไป

มันเฝ้ารอมานานปี หวังให้ซือม่วยมองดูมันสักแวบหนึ่ง ตอนนี้นับว่ารอจนได้มา ถึงกับใจเต้นตูมตาม แต่เปลือกนอกไม่แสดงออก กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของท่าน จึงรีบรุดมา มิคาดถูกผู้คนผลักที่ด้านหลัง ร่วงลงจากหน้าผา ดีที่ตอนนั้นกระแสลมแรง ชะลอความเร็วที่ร่วงหล่นลง ข้าพเจ้ายึดเหนี่ยวผนังผาไว้ ค่อยๆ ปีนป่ายขึ้นมา แต่ไม่ได้ยินเสียงร้องของท่านอีก กลับพบเห็นเสื้อผ้าของท่านแขวนกับกิ่งไม้ริมหน้าผา ดังนั้นเข้าใจว่าท่านพลัดตกลงไป..."

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรับฟังถึงตอนนี้ ค่อยเข้าใจเหตุการณ์โดยคร่าวๆ ทราบว่าเศษผ้านี้มิใช่คัมเยียกฮุยฉีกกระชากจากร่างภรรยา จึงคลายใจลง ถามว่า "เป็นผู้ใดผลักใส่ท่าน?"

คัมเยียกฮุยกล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร"

ยู้เสี่ยวอี่มองดูสีหน้าท่าทีอันเซื่องซึมโง่งมของมัน ต้องยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคาดว่าท่านถูกกระแสลมพัดร่วงหล่นลงไปมากกว่า"

กาลก่อนคัมเยียกฮุยซูบผอมยิ่ง ในเหล่าซือเฮียตี๋ นับมันผ่ายผอมที่สุด มาตรว่าดูไปคล้ายนักศึกษา แต่มักถูกศิษย์ร่วมสำนักหัวร่อเยาะว่า "ซูบผอมเพียงนี้เกรงว่าจะถูกลมหอบพัดไป"

คัมเยียกฮุยถูกรอยยิ้มของนางสะกิดให้หวนรำลึกถึงช่วงเวลาที่ร่วมสำนักกัน เห็นยู้เสี่ยวอี่ยามยิ้มกลอกตาคู่งาม วงพักตร์งามเปล่งปลั่ง เพิ่มพูนเสน่ห์ของสตรีสาวที่แต่งงานแล้วอีกชั้นหนึ่ง ถึงกับเคลิบเคลิ้มงมงาย เอื้อนออกมาว่า *"ลมหอบขนห่านปลิว ขนห่านคัมเยียกฮุย"*

ยู้เสี่ยวอี่ยิ้มไปยิ้มไป พลันหน้าเคร่งขรึมเย็นชาลง

แสงจันทร์ส่องต้องใบหน้านาง ปรากฏเป็นความงามที่สดใสเย็นชาชนิดหนึ่ง

คัมเยียกฮุยชมชอบรูปโฉมนี้ แต่ก็หวาดหวั่นต่อลักษณะของนางนี้

ที่แท้ข้อความที่คัมเยียกฮุยเอื้อนออกมาเป็นเนื้อเพลงที่**เหล่าซือเฮียม่วย** *(ศิษย์พี่ที่เป็นชายกับศิษย์น้องที่เป็นหญิง)* หยอกล้อคัมเยียกฮุย หัวร่อเยาะคัมเยียกฮุยเป็นชายโสด ตัวเบาราวขนห่าน แต่เนื้อเพลงนี้ทำให้ยู้เสี่ยวอี่นึกถึงคนผู้หนึ่ง

นั่นเป็น**ซือม่วย** *(ศิษย์น้องที่เป็นหญิง)* ซึ่งเข้าสำนักเป็นคนสุดท้าย จัดอยู่อันดับสิบสามเรียกว่าจิกโกว ใบหน้าทั้งกลมทั้งขาวนวล สุ้มเสียงสดใสไพเราะ ผมเผ้าทั้งดำทั้งยาว มีฟันกระต่ายสองซี่ที่น่ารัก

แต่ว่ายู้เสี่ยวอี่ไม่ชมชอบนาง

เนื่องเพราะจิกโกวช่างเสแสร้งแกล้งมารยา โดยเฉพาะไม่เลือกวิธีที่ใช้

ขณะที่ฝึกฝีมือในสำนักปาซัว ซือแป๋เป็นเจ้าสำนักปาซัวนามมี่ส่วยมึ่ง บัญญัติเจ็ดสิบสามท่ากระบี่ตุนหวงสร้างชื่อลือเลื่อง แต่**ซือบ้อ** *(อาจารย์หญิง)* ฮึงไอ่ ก็บัญญัติเจ็ดสิบเอ็ดท่ากระบี่เทพธิดา เพลงกระบี่ตุนหวงกับเทพธิดาหลอมรวมกัน เรียกว่ากระบี่ตุนหวงเทพธิดา ในการประลองฝีมือระหว่างธัมมะกับอธรรมบนยอดเขากิมเต้ง มี่ส่วยมึ่งกับฮึงไอ่ผนึกกระบี่คู่ สู้ชนะสามรอบ สามปีให้หลังสองสามีภรรยาผนึกกำลังอีกครั้ง สู้ชนะให้กับฝ่ายธัมมะสองรอบ จวบกระทั่งการประลองฝีมือในอีกสามปีให้หลัง ทั้งสองค่อยพ่ายแพ้แก่รองหัวหน้าตำหนักตัณหาฟ้ากอซูเทียน ดังนั้นมี่ส่วยมึ่งกับฮึงไอ่ถอนตัวออกจากยุทธจักร ตั้งใจฝึกอบรมศิษย์

ในศิษย์สำนักปาซัว ยู้เสี่ยวอี่แม้มิใช่มีฝีมือสูงที่สุด แต่ก็ฉลาดเฉลียว หน้าตางามผุดผาด จึงเป็นที่รักใคร่ของซือแป๋ซือบ้อตลอดจนศิษย์ร่วมสำนัก

มีอยู่ช่วงหนึ่ง ยู้เสี่ยวอี่ใช้สายรัดแพรสีม่วงรัดเรือนผม สวมชุดรัดกุม ฝึกซ้อมเพลงกระบี่ที่ลานตึก ไม่ทราบเป็นที่ชื่นชมของศิษย์ร่วมสำนักเพียงไหน

จิกโกวพอพบเห็น ปากก็กล่าวชื่นชมเช่นเดียวกับผู้อื่น แต่ไม่กี่วันให้หลัง นางก็สวมชุดรัดกุม ใช้แพรแดงรัดผมเผ้า ฝึกซ้อมเพลงกระบี่ที่ลานตึกบ้าง

เนื่องจากจิกโกวนอกจากมีหน้าตางดงาม ยังแฝงท่วงท่าเย้ายวน ดังนั้นผู้คนหันมาชมเชยจิกโกว

ยู้เสี่ยวอี่ความจริงไม่นำพา

แต่ว่าภายหลังซือบ้อกำนัลหยกประดับรูปกระดิ่งชิ้นหนึ่งให้นางคล้องคอ ทุกคนล้วนบอกว่าสุ้มเสียงของยู้เสี่ยวอี่สดใสกังวานดุจกระดิ่งหยก มีอยู่วันหนึ่งจิกโกวขอหยิบยืมไป หลังจากนั้นกลับมาบอกต่อนางว่าทำหยกประดับตกแตกไป

ยู้เสี่ยวอี่รักถนอมหยกประดับนั้นยิ่ง ย่อมร้องไห้ด้วยความเสียดาย

จิกโกวขอบตาแดงก่ำ บอกว่านางไม่ตั้งใจ จากนั้นร้องไห้ออกมา ยู้เสี่ยวอี่กลับเป็นฝ่ายปลอบโยนนาง

นึกไม่ถึงไม่กี่วันให้หลัง จิกโกวก็คล้องหยกประดับชิ้นหนึ่ง มาตรว่าแบบลักษณะแตกต่างไปบ้าง แต่ยู้เสี่ยวอี่จดจำเสียงกระดิ่งอันสดใสนั้นออก

ในศิษย์สำนักปาซัว ผู้ที่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมที่สุด ทั้งเปรื่องปราดอักษรศาสตร์ ย่อมเป็นคัมเยียกฮุย

ตอนนั้นคัมเยียกฮุยซูบผอมยิ่ง มีอยู่ครั้งหนึ่งเกิดลมโชยพัด มันส่งเสียงจามคราหนึ่ง แต่หยิบยืมพลังลอยตัวขึ้นบนกระเบื้องหลังคาตึก ดังนั้นยู้เสี่ยวอี่หยอกล้อมันว่าถูกลมหอบพัดไป คัมเยียกฮุยได้แต่ยิ้มอย่างกระดาก

วันรุ่งขึ้นจิกโกวก็แต่งบทเพลงลมหอบขนห่านปลิวให้กับคัมเยียกฮุย

ดังนั้นยู้เสี่ยวอี่ไม่ชมชอบบทเพลงลมหอบขนห่านปลิว

จิกโกวโปรยหว่านเสน่ห์ต่อคัมเยียกฮุย แต่ว่าคัมเยียกฮุยไม่สนใจนาง

ในจิตใจคัมเยียกฮุยมีแต่ยู้เสี่ยวอี่

มีอยู่ช่วงหนึ่ง ยู้เสี่ยวอี่คิดโค่นจิกโกว จึงดีต่อคัมเยียกฮุยเป็นพิเศษ ประจวบกับตอนนั้นคัมเยียกฮุยเดินทางไปเข้าร่วมการประลองระหว่างฝ่ายธัมมะกับอธรรม ฮั่งเชี่ยเอี้ยกลับปรากฏกายขึ้น

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเป็นแขกของซือแป๋นาง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยแม้อ้วนไปบ้าง แต่หน้าตาหมดจด มีอัธยาศัยไมตรีอันดี นิสัยโอ่อ่าผ่าเผย ไม่ถือสาเรื่องเล็กน้อย ต่างกับคัมเยียกฮุยที่หลงตัวเอง ทั้งมีอารมณ์อ่อนไหว เพียงเห็นบุปผาร่วงใบไม้แห้งเหี่ยวก็สะท้อนใจ

เมื่ออยู่ร่วมกับฮั่งเชี่ยเอี้ยง ทั้งยิงนกบนฟ้า เด็ดช่อดอกไม้บนดิน ตกปลาในน้ำ สุขสำราญบานใจ ลืมความกลัดกลุ้มหม่นหมองไปสิ้น ดังนั้นยู้เสี่ยวอี่ชมชอบอยู่ร่วมกับฮั่งเชี่ยเอี้ยมากกว่า

จิกโกวก็หาเหตุเข้าใกล้ฮั่งเชี่ยเอี้ย พะเน้าพะนอเอาอกเอาใจ

ยู้เสี่ยวอี่ล่วงรู้เจตนาของจิกโกว

นางทราบว่าจิกโกวคิดช่วงชิงเอาชนะนาง

ยู้เสี่ยวอี่ตกลงใจว่าจะไม่ปล่อยให้จิกโกวเอาชนะได้

ดังนั้นยู้เสี่ยวอี่ทำตามความประสงค์ของซือแป๋ซือบ้อ ยอมแต่งให้กับฮั่งเชี่ยเอี้ย

ยู้เสี่ยวอี่บอกเรื่องเหล่านี้ต่อฮั่งเชี่ยเอี้ย ฮั่งเชี่ยเอี้ยเพียงบอกว่านางคิดมากไป แปรเจตนาของผู้อื่นผิดไป ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่ามันไม่เข้าใจ นางก็ไม่ได้บอกเรื่องหนึ่งต่อมัน

ตอนนั้นนางครุ่นคิด *'จิกโกว ท่านเมื่อคิดแย่งชิงกับเรา ตอนนี้เราแต่งเข้าตระกูลฮั่ง ขอยกคัมซือเฮียให้กับท่านเถอะ'*

มิคาดหลังจากที่นางแต่งออกไป คัมเยียกฮุยก็ออกจากสำนักอาจารย์ร่อนเร่ในยุทธจักรเพียงลำพัง

ดังนั้นคัมเยียกฮุยพอเอื้อนบทเพลงออกมา ทำให้ยู้เสี่ยวอี่นึกถึงเรื่องของจิกโกว สร้างความไม่พอใจแก่นาง

คัมเยียกฮุยกลับไม่ทราบตนเองกล่าวคำพูดใดล่วงเกินนาง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า "ตอนนี้เสี่ยวอี่ไม่เป็นไร คัมเฮียก็ปลอดภัย นับว่าประเสริฐแท้"

ยู้เสี่ยวอี่พลันกล่าวว่า "ไม่ประเสริฐ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยส่งเสียงดังอ้อ ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ยังมีคนที่ช่วยชีวิตข้าพเจ้าอีกคนหนึ่ง"

นางชักนำฮั่งเชี่ยเอี้ยและคัมเยียกฮุยมายังร่องแตกที่ฮ่วมคอเลี้ยงพลัดตกลงไป คัมเยียกฮุยชะโงกศีรษะมองดู กล่าวว่า "หากร่วงหล่นลงไปจริงๆ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีชีวิตรอดได้"

ยู้เสี่ยวอี่หวนนึกถึงหากฮ่วมคอเลี้ยงไม่ช่วยเหลือนาง คงไม่ประสบเภทภัยเช่นนี้ ต้องกล่าวว่า "ไม่มีหนทางจริงๆ?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเห็นภรรยาร้อนใจ จึงกล่าว "เราจะปีนป่ายลงไปดู"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ท่านอ้วนถึงเพียงนี้ ไหนเลยเบียดลงไปได้?"

คัมเยียกฮุยเห็นสายตาของยู้เสี่ยวอี่เปี่ยมแววห่วงใยกังวล ต้องครุ่นคิด *'แล้วกันไปเถอะ ฟังจากน้ำเสียงของนาง ต้องการให้คนนอกเช่นเราลงไปเสี่ยงอันตราย สำหรับกับเรา มีชีวิตจะเป็นไร ตายแล้วจะเป็นไร?'* ดังนั้นกล่าวว่า "ข้าพเจ้าลงไปสำรวจดูเถอะ" พลางกล่าวเสริมว่า "พวกท่านคงไม่โยนทองคำลงไปกดทับข้าพเจ้าจนตาย"

มันกล่าวเช่นนี้ เนื่องเพราะตอนที่ยู้เสี่ยวอี่แต่งให้กับฮั่งเชี่ยเอี้ยตระกูลฮั่งทั้งมากอิทธิพล ทั้งมากมีเงินทอง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยังเข้าใจว่ามันกล่าวล้อเล่น จึงกล่าว "ไยต้องใช้ทองคำเพียงโยนก้อนหินลงไปก็กดทับท่านจนบี้แบน"

คำพูดนี้คล้ายเหยียบย่ำซ้ำเติม คัมเยียกฮุยต้องหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า "ใช่แล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยคู่ควรให้พวกท่านโยนทองคำลงไป?"

ยู้เสี่ยวอี่ล่วงรู้จิตใจของคัมเยียกฮุย รีบกล่าวว่า "หากลงไปมีอันตราย ห้ามมิให้กล่าววาจาอัปมงคล"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยก็ฟังออกว่าคัมเยียกฮุยยึดถือจริงจังอยู่บ้าง จึงกล่าว "เมื่อครู่กล่าวล้อเล่น หากคิดลงไป ต้องจัดเตรียมเส้นเชือกกับคบไฟ"

คัมเยียกฮุยพลันกระโดดลงไป

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ล้วนตื่นตระหนก เห็นคัมเยียกฮุยชะโงกศีรษะขึ้นมา จับจ้องมองดูยู้เสี่ยวอี่อย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไปแล้ว" พลางเสาะหาที่ยึดเหนี่ยวไต่ร่างลงไป

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "มันลงไปจริงๆ"

ยู้เสี่ยวอี่ทอดถอนใจกล่าวว่า "มันมีนิสัยเช่นนี้เอง"

ทั้งสองรอคอยชั่วขณะ ที่เบื้องล่างหามีความเคลื่อนไหวใด จึงร้องถามว่า "เบื้องล่างเป็นอย่างไร?"

แต่หามีเสียงตอบรับไม่ ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวด้วยความเป็นห่วงอยู่บ้างว่า "ใช่เกิดเรื่องหรือไม่?"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวเสียงละห้อยว่า "ต่อให้มันได้ยินก็ไม่ตอบรับ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกวาดมองรอบข้าง เห็นพื้นผิวดินปริแตกแยกออก ต้นไม้ล้มระเนระนาด ก้อนหินสุมระเกะระกะ แม้กระทั่งแสงจันทร์ก็เป็นสีแดงหม่น ในใจบังเกิดลางสังหรณ์อันอัปมงคลขึ้น พึมพำว่า "ไม่ทราบลี้ซิ้งเซี่ย *(พยากรณ์แซ่ลี้)* และพวกฝ่าออกจากค่ายกลห้าธาตุแล้วหรือไม่?"

ทันใดนั้น เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติขึ้น

พลันบังเกิดกระแสลมมืดดาบแหวกฝ่าอากาศจู่โจมมาถึงต้นคอ

ฮั่งเชี่ยเอี้ยร้องเตือนให้ระวัง มันความจริงสามารถถลันหลบ แต่กลัวยู้เสี่ยวอี่หลบหลีกไม่ทันท่วงที จึงหมุนตัวกราดฟาดฝ่ามือ

ยามนั้นยู้เสี่ยวอี่ก้มศีรษะมองดูรอยแตกบนพื้น ในใจเป็นห่วงความปลอดภัยของคัมเยียกฮุย พลันเหลือบเห็นบนพื้นมีประกายมืดสายหนึ่งพุ่งผ่านมาอย่างเร่งร้อน จึงหมุนตัวฟาดฝ่ามือออก

กระแสลมแรงเป็นมืดบินเล่มหนึ่ง

ความจริงแล้วมืดบินต้องถูกกระแทกปลิวกระเด็น แต่ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ฟาดฝ่ามือถูกมืดบิน กลับกลายเป็นใช้สองมือหนีบประกบมืดบินไว้ คมมืดคมกล้ายิ่ง บาดถูกริมฝ่ามือของฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่สบตากันวูบ รั้งฝ่ามือกลับ มืดบินตกลงสู่พื้นสะท้อนประกายใต้แสงจันทร์ แสดงว่าตัวมืดไม่ได้อาบยาพิษ

ยู้เสี่ยวอี่ตวาดถามว่า **"ผู้ใด?"**

บนทุ่งร้างบังเกิดเสียงแค่นหัวร่อคราหนึ่ง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "ท่านเมื่อต้องการชีวิตเราสองสามีภรรยา ไฉนไม่ปรากฏออกพบพาน?"

สุ้มเสียงนั้นดังว่า *"เราปรากฏออกพบพานแล้ว"*

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นคนผู้หนึ่งสวมชุดปอสีเทา กระทั่งศีรษะก็สวมถุงคลุมหน้า เพียงเผยเห็นช่องนัยน์ตาสองช่อง กับรูจมูกรูหนึ่ง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "ท่านเมื่อกล้าฆ่าคน ไฉนไม่กล้าเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง?"

คนผู้นั้นหาได้ถูกกระตุ้นไม่ กล่าวว่า "นี่เป็นเครื่องแต่งกายของเรา ท่านต้องการเห็นโฉมหน้าเรา ก็เข้ามากระชากเปิดออกเอง"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูยู้เสี่ยวอี่ว่า "ไม่ว่าเกิดเรื่องใด ท่านต้องตรึงอยู่ที่นี้ ไม่เช่นนั้นหากผู้มาผลักก้อนหินใส่รอยแตก คัมเฮียก็ไม่อาจกลับขึ้นมา" ขาดคำพุ่งปราดไปอย่างเร่งร้อน

คนสวมถุงคลุมหน้าชิงถอยร่นไป ชุดยาวที่สวมใส่กระพือพลิ้วตามลม

ฮั่งเชี่ยเอี้ยจู่โจมกระบี่กลางอากาศ แทนที่จะแทงตรง กลับแทงย้อนไปด้านหลัง

รู้สึกมีเงาร่างสายหนึ่งถลันวูบผ่านไป ใช้มืออุดใต้ซอกแขนถอยร่นไปด้านหลัง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเหลียวหน้ามอง เห็นเป็นคนสวมถุงคลุมหน้าชุดเทาอีกคนหนึ่ง จึงกล่าว "ที่แท้ผู้มามีสองคน"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า *"สามคน"*

เห็นทางทิศตะวันตกปรากฏคนสวมถุงคลุมหน้าชุดเทาอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาอย่างแช่มช้า

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเห็นคนใต้แสงจันทร์ทั้งสามปกปิดโฉมหน้า ไม่ชายไม่หญิง จำแนกไม่ออกว่าเป็นชราหรือฉกรรจ์ แต่ถึงอย่างไรเป็นเรือนร่างเลือดเนื้อ หาใช่ปีศาจอสุรกายไม่

คนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายกล่าวว่า "คุณชายฮั่งสมเป็นทายาทแม่ทัพฮั่งตง ดูไปสัตย์ซื่อถือมั่น แท้จริงไม่โง่เขลา"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "พวกท่านรู้จักเรา?"

คนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายกล่าวว่า "พวกเรารู้จักคุณชายฮั่ง แต่คุณชายฮั่งไหนเลยรู้จักพวกเรา?"

"อย่างนั้นปลดถุงคลุมหน้าลงมาจะเป็นไร?"

"ท่านสมควรเห็นว่าพวกเราไม่ได้ปิดบังดวงตาจมูกปาก นี่เป็นเครื่องแต่งกายของพวกเรา เป็นท่านดูไม่ออกเอง"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวเบาๆ กับสามีว่า "พวกมันคิดชักจูงท่านเข้าไป"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยก็ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า "พวกมันความจริงสามารถบุกจู่โจมเข้ามา"

คนสวมถุงคลุมหน้าคนแรกกล่าวว่า "พวกท่านกระซิบกระซาบไปก็ไม่มีประโยชน์ พวกเราเมื่อมาแล้ว ท่านก็ต้องตายแน่นอน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "พวกเรามีความแค้นอันใด?"

คนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายกล่าวว่า "ในยุทธจักรมีบ้างบางคนคิดฆ่าอีกคนหนึ่ง ไม่แน่ว่าต้องมีเหตุผลอันใด เช่นเดียวกับท่านอยู่ดีๆ เห็นคนบางคนเป็นที่ขัดตา เพียงแต่ผู้คนทั่วไปไม่ถึงกับฆ่าคน แต่ชาวยุทธจักรพอไม่ยินดีก็จะฆ่าคน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่าชาวยุทธจักรไม่อาจนับเป็นคนแล้ว"

คนสวมถุงคลุมหน้าคนแรกกล่าวว่า "ท่านตายแล้วจึงมิใช่คน" กล่าวพลางชักกระบี่จากฝัก

มันกรีดจู่โจมออกเจ็ดแปดกระบี่ พลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศ จู่โจมใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยดูออกว่าเพลงกระบี่ของคนผู้นี้ไม่ช่ำชองเท่าใด ถึงกับกล่าวได้ว่าไม่ถนัดในการใช้กระบี่ แต่มีพลังลมปราณลึกล้ำ ใช้กระบี่แต่ไกลพลังกระบี่ก็แหวกจู่โจมมาถึง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตวาดก้อง ใช้ติดต่อกันสามกระบี่ พลิกตัวใช้ออกอีกสาม

กระบี่ ปลายกระบี่พุ่งใส่พลังกระบี่ กลับบังเกิดเป็นเสียงโลหะปะทะกัน ใช้สามกระบี่ปัดป่ายพลังกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามคราหนึ่ง

คนผู้นั้นยังยืนหยัดอยู่ที่เดิม แต่ยิ่งจู่โจมกระบี่ยิ่งรวดเร็ว

ฮั่งเชี่ยเอี้ยคนอ้วนฉุตัวเบา ใช้กระบี่ดุจมังกรท่อง ทุกสามกระบี่ทำลายหนึ่งพลังกระบี่ กลับรับสถานการณ์ได้โดยไม่เพลี่ยงพล้ำ

คนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายตวาดว่า **"ฝีมืออันยอดเยี่ยม"** พลางดึงดาบพม่าออกมา จู่โจมดาบแต่ไกลเช่นกัน

คราครั้งนี้ฮั่งเชี่ยเอี้ยกลายเป็นเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง ตกเป็นเป้าจู่โจมของดาบกระบี่ แต่มันกระโดดขึ้นลง สภาวะกระบี่ดุจสายลม ต้านรับกระบี่ด้านหน้า ปิดป้องดาบที่ด้านหลังไว้

ยู้เสี่ยวอี่เห็นเช่นนั้น ทราบว่าสามีเอาแต่ต้านรับโดยไม่ตีโต้ สุดท้ายต้องพลาดท่าเสียที ฮั่งเชี่ยเอี้ยแตกฉานเพลงกระบี่ แต่พลังการฝึกปรือไม่เทียบเท่าคนลึกลับเหล่านี้ จึงกล่าว "ท่านฆ่าคนใช้กระบี่ ข้าพเจ้าจะพัวพันคนใช้ดาบไว้"

พลันได้ยินเสียงกราวใหญ่ วัตถุที่คล้ายงูยาวตัวหนึ่งแลบจู่โจมเข้ามา ยู้เสี่ยวอี่ชักกระบี่ใช้ปลายกระบี่เขี่ยใส่ งูยาวตัวนั้นก็หดรั้งกลับไปในมือคนสวมถุงคลุมหน้าที่รับบาดเจ็บนั้น ที่แท้เป็นแส้อ่อนเส้นหนึ่ง

คนสวมถุงคลุมหน้าที่รับบาดเจ็บใช้แส้แรกล้มเหลว ก็จู่โจมแส้ที่สองออก ยู้เสี่ยวอี่ใช้กระบี่ฟันแส้ยาว คนสวมถุงคลุมหน้านั้นก็ม้วนแส้อ่อนกระโดดขึ้นลง ทั้งสองจึงเปิดฉากต่อสู้ในระยะยาวขึ้น

ฮั่งเชี่ยเอี้ยอาศัยหนึ่งต้านรับสอง เวลาพอนานเข้าจึงตกเป็นรอง คนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายตวาดคำ **"บุก"** สั่งให้คนสวมถุงคลุมหน้าคนแรกพุ่งปราดเข้าหาฮั่งเชี่ยเอี้ย ส่วนมันละทิ้งดาบ เก็บหินใหญ่ก้อนหนึ่งขึ้นหมายทุ่มใส่รอยแตกบนพื้น

ฮั่งเชี่ยเอี้ยร้อนรุ่มใจยิ่ง ไม่คำนึงถึงการต่อสู้กับคนสวมถุงคลุมหน้าคนแรก กลิ้งตัวตามพื้นดิน แทงกระบี่ใส่คนสวมถุงคลุมหน้าที่ยกก้อน

หิน

คนสวมถุงคลุมหน้านั้นกระโดดลอยตัว ข้ามรอยแตกหลบรอดจากท่ากระบี่ มันกระโดดลอยตัวทั้งที่ยกก้อนหินอยู่ แสดงว่าทั้งพลังลมปราณกับวิชาตัวเบาล้วนลึกล้ำ

ฮั่งเชี่ยเอี้ยร้องชมเชยคำหนึ่ง รู้สึกมีกระแสลมแหวกฝ่าอากาศมาจากด้านหลัง มันได้แต่เอี้ยวตัวหลบเลี่ยง แต่ยังถูกแทงใส่กระบี่หนึ่ง หากยังฟันกระบี่กลับหลัง ฟันถูกคนสวมถุงคลุมหน้าที่ใช้กระบี่นั้น

คนสวมถุงคลุมหน้าที่ใช้กระบี่โซซัดโซเซล่าถอย กวาดเท้าใส่หินใหญ่บนพื้นก้อนหนึ่ง ถล่มใส่รอยแตกนั้น

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตื่นตระหนกยิ่ง พุ่งตัวเข้ามายื่นสองมือรับหินใหญ่ก้อนนั้น

คนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายฉวยโอกาสถอนดึงดาบพม่าขึ้นจากพื้นจ้วงแทงดาบใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ย

ยามนี้ฮั่งเชี่ยเอี้ยใช้สองมือยกก้อนหิน ลอยตัวอยู่กลางอากาศ ไม่สามารถหลบหลีกได้

เสียงติงคราหนึ่ง ดาบนี้ฟันถูกกระบี่

เป็นยู้เสี่ยวอี่พุ่งตัวเข้ามา ยกกระบี่ต้านทานดาบนี้เอาไว้ แต่นางพอแบ่งแยกสมาธิ ศัตรูอีกคนหนึ่งก็หวดแส้ออก ปลายแส้ม้วนเอาผมเผ้าของนางสยายลงมา

พริบตาดุจประกายไฟ คนสวมถุงคลุมหน้าที่ใช้กระบี่ก็คุมกระบี่มาถึง

กระบี่นี้ความจริงแทงใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ย แต่เนื่องจากยู้เสี่ยวอี่อยู่เบื้องหน้าฮั่งเชี่ยเอี้ย กระบี่นี้จึงชะงักค้างไว้

ยู้เสี่ยวอี่ขวางอยู่เบื้องหน้าสามี ดวงตาฉายแววต่อสู้ สีหน้ายิ่งเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามล้วนงงงันวูบ

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหอบหายใจกล่าวว่า “พวกท่านเป็นใคร? ทั้งที่มีฝีมือสูงเยี่ยมกลับไม่กล้าไม่ประกาศนาม”

คนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านกล่าวกระตุ้นก็ไม่มีประโยชน์ ถึงอย่างไรพวกเราต้องฆ่าท่าน แต่ไม่ต้องการให้ท่านฟ้องร้องพวกเราต่อยมบาล"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เซถอยไปด้านหลัง ที่แท้ในรอยแตกบนพื้นปรากฏวัตถุแวววาวท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา

เป็นปลายกระบี่

จากนั้นในเงามืดของรอยแตกปรากฏศีรษะหัวหนึ่งยื่นออกมา

เป็นศีรษะของคัมเยียกฮุย

ยู้เสี่ยวอี่ร้องด้วยความยินดีว่า "ท่านไม่เป็นไร?"

แสงจันทร์ส่องต้องใบหน้าคัมเยียกฮุย สีหน้าของมันเกิดความเปลี่ยนแปลง กล่าวว่า "ที่เบื้องล่างหามีฮ่วมคอเลี้ยงไม่"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "หาไม่พบก็แล้วกันไป ขอเพียงคนปลอดภัยก็พอ"

คัมเยียกฮุยพอได้ยินคำพูดนี้ รู้สึกหัวใจร้อนผ่าวขึ้นมา

คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามจู่โจมทำร้ายฮั่งเชี่ยเอี้ยไม่สำเร็จ ตรงกันข้ามคนหนึ่งรับบาดเจ็บที่ใต้ซอกแขน คนหนึ่งถูกแทงที่เท้า ฝ่ายตรงข้ามยังเพิ่มคัมเยียกฮุยอีกคนหนึ่ง

ยามนั้นคนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายผิวปากเป่าเป็นเสียงดัง เห็นคนทั้งสามดึงไม้รวกออกมาลำหนึ่ง บนไม้รวกทูนจานลักษณะประหลาดใบหนึ่งพอควงข้อมือ จานก็บินคว้างอยู่บนไม้รวกอย่างเร่งร้อน

คัมเยียกฮุยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ควงจานบนไม้รวก?"

การควงจานบนไม้รวกเป็นการแสดงกายกรรมชุดหนึ่ง แต่หามีส่วนเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ของยอดฝีมือไม่

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "เกรงว่านี่จึงเป็นอาวุธถนัดมือของพวกมัน"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวเสริมว่า "แต่พวกมันไม่ต้องการให้พวกเราคำนวณศักดิ์ศรีของพวกมันออก จึงไม่แสดงอาวุธเหล่านี้ตั้งแต่แรก"

คัมเยียกฮุยส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า คนเหล่านี้ต้องเป็นคนมีหน้ามีตาในยุทธจักร"

ขณะกล่าว ในมือคนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามเพิ่มไม้รวกคนละเจ็ดแปดลำ บนไม้รวกแต่ละลำทูนจานที่คล้ายเนื้อเคลือบไม่คล้ายเนื้อเคลือบใบหนึ่ง หมุนคว้างอย่างเร่งร้อน

ยู้เสี่ยวอี่รีบกล่าวว่า "อย่าปล่อยให้พวกมันก่อตั้งค่ายกล"

คัมเยียกฮุยกับฮั่งเชี่ยเอี้ยถือกระบี่คิดเข่นฆ่าออกไป แต่คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามชิงเคลื่อนไหวก่อน

ในพวกมันทั้งสามมีอยู่คนหนึ่งสลัดไม้รวก จานใบหนึ่งก็บินคว้างขึ้นมา พุ่งจู่โจมใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ย ฮั่งเชี่ยเอี้ยเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง มิคาดจานบินวกอ้อมเป็นวง บินคว้างกลับมา แทบสะกิดทำร้ายมัน

คัมเยียกฮุยสะบัดกระบี่อย่างทันเวลา ปัดกระแทกจานบินพ้นห่าง

แต่จานบินกลับไม่ตกถึงพื้น หากแต่บินกลับไปบนไม้รวกที่ว่างเปล่าในมือคนสวมถุงคลุมหน้าอีกคนหนึ่ง จากนั้นบินย้อนกลับมา

ดังนั้นจานทั้งหลายสิบใบหมุนวนอยู่บนไม้รวก ปรากฏจานหลายใบบินคว้างออกมา พุ่งย้อนไปมา ยามใดที่ถูกปัดป่าย ก็ไม่ร่วงหล่นลง หากแต่บินกลับไปยังไม้รวกที่ว่างเปล่า รอโอกาสบินคว้างจู่โจมออกใหม่

ชั่วครู่ให้หลัง คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามเร่งเร้าสภาวะจู่โจม จนปรากฏจานบินพุ่งฉวัดเฉวียนเต็มฟ้า

ฮั่งเชี่ยเอี้ย คัมเยียกฮุย ยู้เสี่ยวอี่พากันควงกระบี่จนสายน้ำไม่อาจกระเซ็นเข้ามา ต่างทราบว่าหากตั้งรับสืบไป สุดท้ายต้องแพ้พ่าย ในใจคิดโถมออกไปต่อสู้ระยะประชิดติดพันกับศัตรู

แต่ว่าฝ่ายตรงข้ามพอบังคับจานบินจู่โจม ก็ใช้ติดต่อตามกัน ทั้งสามล้วนไม่อาจปลีกตัวตอบโต้กลับไป เมื่อถึงตอนท้ายต้องใช้กระบี่พร้อมกันค่อยปัดกระแทกจานบินที่จู่โจมเข้ามาอย่างแน่นหนาไปได้

ยามนี้ค่อยเห็นชัดตาว่า จานบินจัดสร้างเป็นพิเศษ ขอบจาน

สะท้อนประกายสีคราม แสดงว่าฉาบพิษไว้ แต่ว่าจานบินส่วนใหญ่จู่โจมใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ยและคัมเยียกฮุย ที่พุ่งใส่ยู้เสี่ยวอี่เพื่อสกัดขัดขวางมิให้นางจู่โจมตอบโต้

ความสำเร็จในเชิงกระบี่ของคัมเยียกฮุยยังเหนือกว่ายู้เสี่ยวอี่ เมื่อครู่มันอยู่ในรอยแตก จู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้ามหนึ่งกระบี่ ความจริงคิดฟันเท้าของศัตรูออกมาข้างหนึ่ง มิคาดกระบี่พอแทงใส่เลือดเนื้อ ฝ่ายตรงข้ามชิงพลิกตัวล่าถอย เพียงรับบาดเจ็บภายนอก ดูจากปฏิกิริยาเช่นนี้สมควรเป็นชนชั้นยอดฝีมือ เปลือกนอกของมันแสร้งเป็นไม่เห็นฝ่ายตรงข้ามอยู่ในสายตา แต่ในใจลอบตื่นตระหนก

ยามนี้มันเห็นฝ่ายตนทั้งสามต้องตั้งรับอย่างยากเย็น เกรงว่าหากสู้สืบไป คงต้องบาดเจ็บล้มตายหมดสิ้น หวนนึกถึงตนเองคุ้มครองซือม่วยเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ซือม่วยรักคนอ้วนแซ่ฮั่ง หากมันต้องตาย นางคงเศร้าเสียใจ มิสู้ให้ตนเองเสี่ยงชีวิตส่งเสริมพวกมันทั้งสอง

แต่แล้วยามนั้น พลันปรากฏประกายสีทองผ่านเข้าสู่คลองจักษุ

ประกายสีทองแตกระเบิดจากจุดจุดหนึ่ง กระจายออกเป็นเจ็ดแปดสาย คล้ายดอกไม้ไฟสีทอง เจิดจ้าจนแทบไม่อาจจ้องมองตรงๆ

ประกายสีทองกรีดฝ่าอากาศ คล้ายดาวตกจากฟ้า จู่โจมถูกจานบินที่ลอยอยู่กลางอากาศและอยู่บนไม้รวกอย่างแม่นยำ

พริบตานั้น จานบินของคนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามแตกสลายหมดสิ้น

คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามหันไปมองหน้ากัน มาตรว่าไม่อาจเห็นสีหน้าพวกมัน แต่ในดวงตาล้วนฉายแววแตกตื่นลนลานออกมา

คัมเยียกฮุย ฮั่งเชี่ยเอี้ย และยู้เสี่ยวอี่ก็ตะลึงลานกับที่

ภายใต้แสงจันทร์อ่อนจาง เห็นคนสวมชุดยาวเนื้อแพรต่วนสีเลือดหมูผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา

ในมือมันถือคันธนูสีทองคันหนึ่ง

ที่กลางหลังมันสะพายซองธนูบรรจุลูกธนูไว้

เห็นส่วนหางของธนูสะท้อนประกาย ที่แท้ลูกธนูของมันตีจากทองคำ

คนผู้หนึ่งสะพายซองลูกธนูทองคำเช่นนี้ ไม่ว่าไปถึงที่ใด ล้วนตอแยความยุ่งยากใส่ตัว มิหนำซ้ำยังมีน้ำหนักไม่น้อย แต่ดูจากฝีเท้าคนผู้นี้กลับปลอดโปร่งราวกับสะพายลูกธนูขนนกก็มิปาน

สีหน้าท่าทีของมันยังปลอดโปร่งยิ่งกว่า

ยู้เสี่ยวอี่ความจริงเคยเห็นคนผู้นี้ แต่ตอนนั้นอยู่ในยามแตกตื่นลนลาน เพียงสังเกตเห็นดวงตาที่แวววาวของมัน ยามนี้ยังพบเห็นเค้าหน้าอันองอาจของมัน รวมทั้งรอยยิ้มที่ชวนให้สนิทสนม

รอยยิ้มนี้ทำให้มันดูไปอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงอย่างน้อยสิบกว่าปี

ยู้เสี่ยวอี่ร้องเรียกด้วยความยินดีว่า *"ฮ่วมคอเลี้ยง"*

คัมเยียกฮุยกับฮั่งเชี่ยเอี้ยส่งเสียงร้องราวกับนัดแนะกันว่า ***"ฮ่วมได้ซิงแซ*** *(ท่านผู้แซ่ฮ่วม)"*

"ฮ่วมคอเลี้ยง" คือฮ่วมคอเลี้ยงซึ่งเมื่อครู่ช่วยเหลือยู้เสี่ยวอี่ตอนเกิดแผ่นดินไหว แต่ตัวเองกลับพลัดตกลงในรอยแตกใต้พื้นดิน

"ฮ่วมได้ซิงแซ" เป็นหัวหน้าฝ่ายมิจฉาชีพและเป็นหนึ่งในห้าสักขีพยานของการประลองระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรม ดังนั้นฮั่งเชี่ยเอี้ยรู้จักมัน

ส่วนคัมเยียกฮุยร่อนเร่ในยุทธจักร มาตรว่าไม่เคยพบหน้าฮ่วมได้ซิงแซ แต่ได้ยินชื่อของสองยอดฝีมือที่มีวิชายิงธนูสูงเยี่ยมมา

...หนึ่งคือประมุขบึงปลาบิน ฉายาเกาทัณฑ์ทองลูกธนูเงินซิมแซน่ำ หนึ่งคือหัวหน้าฝ่ายมิจฉาชีพฉายา**ไท้เอี้ยงซิ้งจี่** *(ลูกธนูสุริยัน)* ฮ่วมได้ซิงแซ

คนผู้นี้ใช้คันธนูทองลูกธนูทอง ย่อมมิใช่ซิมแซน่ำ อีกประการ ซิมแซน่ำก็ไม่มีอายุอ่อนเยาว์ปานนี้

ฮ่วมได้ซิงแซเป็นหัวหน้าฝ่ายมิจฉาชีพ มีชื่อเสียงกระเดื่องดัง ทั้งในด้านดีและร้ายไล่เลี่ยกัน

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า *"ฮ่วมคอเลี้ยง"* คือฮ่วมได้ซิงแซ ฮ่วมได้ซิงแซกลับเสี่ยงอันตรายตอนเกิดเหตุแผ่นดินไหวช่วยเหลือยู้เสี่ยวอี่

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวด้วยความยินดีว่า "ท่านยังไม่ตาย?"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "ใต้รอยแตกดำมืดแต่ไม่ลึกนัก เราพอพลัดตกลงไป ชั่วครู่ก็ปีนป่ายขึ้นมา แต่ท่านไม่อยู่แล้ว"

ยู้เสี่ยวอี่อธิบายว่า "ข้าพเจ้าไปตามคนมาช่วยเหลือท่าน"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "เราหาท่านไม่พบ กลัวว่าท่านเกิดเหตุเภทภัยจึงย้อนกลับมาชมดู"

ยู้เสี่ยวอี่เม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า "สุดท้ายยังคงต้องให้ท่านช่วยเหลืออีก"

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "ในยุทธจักรผู้ใดช่วยเหลือผู้ใดยากที่จะบอกได้"

คนสวมถุงคลุมหน้าผู้หนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ตอนนี้เพียงเพิ่มคนมาหาที่ตายอีกคนหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือผู้ใดได้"

ฮ่วมได้ซิงแซยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านว่ากระไร เราได้ยินไม่ชัดเจน"

คนสวมถุงคลุมหน้านั้นกล่าวว่า "ท่านยังช่วยตัวเองไม่ได้"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า *"ว่ากระไร?"* คนสวมถุงคลุมหน้าอีกสองคนพากันร้องว่า **"ท่านต้องตายแน่แล้ว"**

ฮ่วมได้ซิงแซยังคงกล่าวว่า "ท่านว่าอะไร ลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง"

คราครั้งนี้คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามทราบว่าฮ่วมได้ซิงแซหยอกเย้าพวกมัน พากันร้องเสียงแหลมเล็ก ชักดาบออกมา

ที่หว่างเอวพวกมันล้วนสะพายดาบรูปเดือนเสี้ยวเล่มหนึ่ง

ดูท่าเล่มนี้จึงเป็นอาวุธที่ถนัดมือของพวกมัน

ในยามนั้น ปรากฏประกายสีทองวูบขึ้น ได้ยินเสียงติง จากนั้นเป็นเสียงขวับเขวียวสองครา

คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามล้วนไม่เคลื่อนไหว

กระทั่งดวงตายังไม่กล้ากะพริบแม้สักคราเดียว

พริบตาดุจประกายไฟ ฮ่วมได้ซิงแซยิงลูกธนูออกสามดอก

ไม่มีผู้ใดเห็นชัดตาว่ามันยิงลูกธนูดอกใดก่อน ยิงลูกธนูดอกใดทีหลัง เพียงเห็นคนสวมถุงคลุมหน้าคนสุดท้ายลงมือรวดเร็วกว่า ชักดาบออกถือมั่น แต่ลูกธนูสีทองยิงถูกดาบเดือนเสี้ยวของมัน จนดาบหลุดจากมือ สะท้อนแสงคราหนึ่ง ไม่ทราบตกลงยังที่ใด

ส่วนลูกธนูอีกสองดอก ดอกหนึ่งปักใส่ถุงคลุมหน้า แสดงว่าทะลุเส้นผมของมัน อีกดอกหนึ่งยิงถูกโกร่งดาบที่ข้างเอวคนสวมถุงคลุมหน้าอีกคนหนึ่ง ความเปลี่ยนแปลงบดขยี้ทำลายความกล้าแม้กระทั่งชักดาบออกมาของมันไป

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า “อย่าได้ลงมือ ท่านพอลงมือ เราจะปล่อยธนู”

คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามพลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กลอยตัวขึ้น

ฮ่วมได้ซิงแซมองดูพวกมันลอยตัวขึ้น ยิ้มอย่างปลอดโปร่ง ดึงลูกธนูพาดกับคันธนู

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้กระทำอย่างปลอดโปร่งเฉื่อยชา ดูไปแช่มช้าเนิบนาบ แท้ที่จริงรวดเร็วว่องไวยิ่ง

แต่แล้วคนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามทิ้งตัวลง กลืนหายไปในรอยแตกบนพื้น

แม้แต่ฮ่วมได้ซิงแซก็คาดคิดไม่ถึง

คัมเยียกฮุยตวาดคำ **“อย่าหนี”** ขณะจะกระโดดตามลงไป ฮ่วมได้ซิงแซทัดทานว่า “โจรจนตรอกอย่าไล่ ตามลงไปอาจมีอันตราย”

ยู้เสี่ยวอี่ก็ร้องว่า “อย่าได้ตามแล้ว”

คัมเยียกฮุยชะงักเท้าลง สีหน้าเหว่ว้ายิ่ง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยประสานมือต่อฮ่วมได้ซิงแซ ขณะจะกล่าววาจา ฮ่วมได้ซิงแซชิงกล่าวว่า “หาก**ฮั่งได้เฮียบ** *(ผู้กล้าแซ่ฮั่ง)* ให้เกียรติ พวกเราก็สาบาน

เป็นพี่น้องกัน"

คำพูดนี้กล่าวอย่างกะทันหัน คนทั้งสามล้วนงงงันวูบ ควรทราบว่าฮ่วมได้ซิงแซเป็นชาวมิจฉาชีพ หาใช่คนของฝ่ายธัมมะไม่ ฮั่งเชี่ยเอี้ยแม้เป็นทายาทขุนนางใหญ่ แต่ก็ออกท่องยุทธจักรตลอดมา สำหรับกับข้อเสนอของฮ่วมได้ซิงแซ สร้างความงุนงงแก่ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ่ง

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "พวกเราเป็นชาวยุทธจักร หนึ่งเป็นหนึ่ง สองเป็นสอง ไม่กล่าววาจาจอมปลอม ไม่แอบอ้างเป็นชาวธัมมะ เราแม้ได้ยินชื่อของฮั่งเฮีย แต่ไม่ถึงกับคิดคบหา เพียงแต่นิยมชมชื่นในตัวฮูหยินท่าน จึงคิดสาบานเป็นพี่น้องกับฮั่งเฮีย เพื่อที่วันหน้าจะได้มีพันธะในนามสำหรับคุ้มครอง**ซ้อฮูหยิน** *(พี่สะใภ้)"* มันกล่าวอย่างจริงจังว่า "ท่านอย่าได้โทษว่าเรากล่าวตรงๆ ในใจเราครุ่นคิดเช่นนี้จริงๆ เรามีแต่ความเคารพยกย่องซ้อฮูหยิน หามีจิตคิดบัดสีไม่"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตกเป็นเป้าไล่ล่าของกลุ่มขันที ไม่สามารถปกป้องยู้เสี่ยวอี่ เป็นเหตุให้นางต้องติดตามตนเองออกเร่ร่อนถึงสุดหล้า ทั้งยังสูญเสียบุตรรักไป ในใจนึกละอายเสียใจ พอฟังกลับบังเกิดความคิดพึ่งพิงขึ้น กล่าวว่า "ได้รับเกียรติจากฮ่วมได้ซิงแซ เรา..."

ฮ่วมได้ซิงแซชิงกล่าวว่า "อย่าได้กล่าวเกรงอกเกรงใจ หากยอมสาบานเป็นพี่น้อง โปรดรับตัวน้องชายผู้นี้ไว้"

กล่าวจบคุกเข่าลงกราบกราน ฮั่งเชี่ยเอี้ยรีบย่อกายลงกราบตอบ ในใจลอบยินดีที่มียอดฝีมือเช่นนี้ให้ความคุ้มครองภรรยา สมควรผ่านห้วงอันตรายได้

ยู้เสี่ยวอี่คิดไม่ถึงว่าฮ่วมได้ซิงแซจะแสดงความนิยมชมชื่นนางออกมาตรงๆ อดหน้าแดงสดใสมิได้ ฮ่วมได้ซิงแซพอกราบฮั่งเชี่ยเอี้ยและรับการกราบตอบ ก็หันมากราบยู้เสี่ยวอี่คราหนึ่ง ร้องว่า "**ซ้อจื้อ** *(พี่สะใภ้)* โปรดรับการกราบจากเรา"

ยู้เสี่ยวอี่ไม่ทราบทำอย่างไรดี เพียงขยับเสื้อกระโปรง รับการกราบ

จากมันสามครา กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้คารวะตอบ"

ฮ่วมได้ซิงแซลุกขึ้นยืน กล่าวว่า "ซ้อจื้อเป็นผู้อาวุโสกว่า ไม่ต้องแสดงความคารวะ" กล่าวพลางหันกายเดินถึงเบื้องหน้าคัมเยียกฮุย เรียกหาว่า "คัมเฮีย"

คัมเยียกฮุยชิงกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีนิสัยสันโดษ ไม่ชมชอบเรียกพี่เรียกน้องกับผู้คน"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "ซึ่งความจริงคัมเฮียยังนิยมเลื่อมใสในฮั่งฮูหยินกว่าเรา แม้แต่คนนอกเช่นเรายังดูออก **ฮั่งตั่วกอ** *(พี่ใหญ่แซ่ฮั่ง)* ไหนเลยไม่ทราบ แต่ว่าตั่วกอใจกว้างไม่ถือสา พวกเราก็ไม่ต้องปิดบังแล้ว" มันกล่าวอีกว่า "หากคัมเฮียไม่รังเกียจ พวกเราทั้งสองขนานนามร่วมกันว่าผู้พลาดหวังจากซ้อจื้อ จัดตั้ง**พรรคซิกอี่ปัง** *(พรรคพลาดหวัง)* ขึ้น ท่านเป็นหัวหน้าเราเป็นรอง ติดต่อกับผู้พลาดหวังจากสนามรักทั่วแผ่นดิน ร่วมกันถกเรื่องพลาดหวังกัน"

คัมเยียกฮุยคิดไม่ถึงว่าฮ่วมได้ซิงแซมีข้อเสนอที่พิลึกพิลั่นถึงเพียงนี้ ถึงกับรับฟังจนปากอ้าตาค้าง ฮ่วมได้ซิงแซจึงกล่าว "เป็นไร หากคัมเฮียรังเกียจว่าเรามีต้นกำเนิดไม่เที่ยงธรรม เราก็ขอตัดขาดจากฝ่ายมิจฉาชีพเป็นอย่างไร?"

คัมเยียกฮุยบังเกิดความฮึกหาญขึ้น ร้องดังๆ ว่า "วีรชนไม่ถามถึงที่มา ข้าพเจ้าร่อนเร่ไร้หลักแหล่ง ไม่สร้างผลงานอันใด ไม่เห็นประเสริฐเลิศกว่าตรงไหน"

ฮ่วมได้ซิงแซชูนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า "ประเสริฐ นักสู้เพียงถามมีน้ำใจหรือไม่" พลางเหลียวหน้าไปยังฮั่งเชี่ยเอี้ย กล่าวว่า "ตั่วกอ พวกเราทั้งสองอิจฉาเลื่อมใสท่านถึงที่สุด ขอให้ตั่วกอซือจื้อครองรักจนผมหงอกขาว"

คัมเยียกฮุยก็คิดกล่าวกระไร แต่ในใจขมขื่น ไม่อาจกล่าววาจาได้

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกุมมือยู้เสี่ยวอี่ ร้องเพ้ยอย่างยิ้มแย้มกล่าวว่า "ยากนักที่มีน้องชายเช่นนี้"

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "วันหน้าผู้น้องอยู่ในยุทธจักร ไม่อาจกระทำเรื่องต่ำช้าเหลวไหลอีก ไม่เช่นนั้นผู้คนจะบอกว่ามีผู้น้องก็มีผู้พี่กระทบกระเทือนถึงตั่วกอ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยสัพยอกว่า "เมื่อถึงเวลาคงต้องลงโทษตามกฎของบ้านแล้ว"

ฮ่วมได้ซิงแซแลบลิ้นออกมา พลันเห็นบนท้องฟ้าแตกปะทุเป็นดอกไม้ไฟเจ็ดสี คล้ายเป็นเศียรมังกรสะบัดหาง สุดท้ายผนึกค้างอยู่กลางอากาศ กลายเป็นดอกไม้สีทองอันเรืองรอง จึงกล่าว "ฝ่ายเรามีเรื่องภายในผู้น้องต้องรุดไปสักครา" จากนั้นล้วงกระบอกไม้ไผ่สีดำสามอัน ส่งต่อฮั่งเชี่ยเอี้ยยู้เสี่ยวอี่และคัมเยียกฮุย กล่าวว่า "หากมีเรื่องใช้สอยอันใด ให้จุดกระบอกไม้ไผ่โยนขึ้นสู่ท้องฟ้า ผู้น้องจะรุดมาโดยเร็ว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตื้นตันในน้ำใจ กล่าวว่า "เราผู้พี่ไม่มีเรื่องใด ท่านไปสะสางเรื่องราวเถอะ"

ฮ่วมได้ซิงแซคารวะต่อยู้เสี่ยวอี่ กล่าวว่า "ซ้อจี้อวันหน้าพบกัน ขออย่าได้ร่วมมือกับตั่วกอสัพยอกผู้น้อง" จากนั้นหันไปกล่าวกับคัมเยียกฮุยว่า "คัมเฮีย อย่าลืมกิจการใหญ่จัดตั้งพรรคพลาดหวัง" กล่าวจบพุ่งปราดไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เห็นลูกธนูสีทองของมันสะท้อนประกายในความมืดเคลื่อนห่างไปทุกขณะ

ฮั่งเชี่ยเอี้ยใช้สายตาส่งฮ่วมได้ซิงแซจากไป กล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า "ยุทธจักรกลับถือกำเนิดบุคคลเช่นมัน"

ยู้เสี่ยวอี่หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า "ท่านอย่าได้ลืมเลือนภรรยาที่ชักนำผู้กล้าหาญมาให้กับท่าน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "เรายังไม่ได้ดุว่าฮูหยินเราชักจูงหมู่ภมรมา"

ยู้เสี่ยวอี่ดุว่า "ท่านกล้า?"

เห็นคัมเยียกฮุยเหม่อมองตำแหน่งจุดหนึ่งอย่างซึมเซา ที่แท้ในแสงสีอุทัยปรากฏผีเสื้อเหลืองสามตัวบัดเดี๋ยวบินสูงบัดเดี๋ยวลดต่ำลง ในจำนวนนี้มีผีเสื้อเหลืองสองตัวติดตามอย่างใกล้ชิด อีกตัวหนึ่งถูกทอดทิ้ง

น.นพรัตน์ : แปล

เดียวดาย คัมเยียกฮุยชมดูจนทอดถอนใจยาว ไม่บอกกล่าวทักทายฮั่งเชี่ยเอี้ย สองสามีภรรยาอันใด ก็พลิ้วกายจากไป

โฮ่วเต่าจื้อ (ถั่วดิน)

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเห็นเช่นนั้นคิดติดตามไป ยู้เสี่ยวอี่ฉุดรั้งแขนเสื้อมันไว้ ถามว่า "ท่านคิดทำอะไร?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "มัน...มันคงคับแค้นใจยิ่ง เราคิดปลอบโยนมันสักหลายคำ"

ยู้เสี่ยวอี่ค้อนสามีวงหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านไปปลอบโยนมัน ไหนเลยปลอบโยนสำเร็จได้ หรือท่านจะยกข้าพเจ้าให้กับมัน?"

นางกลัวฮั่งเชี่ยเอี้ยตามตัวคัมเยียกฮุยกลับมา เกิดการพัวพันไม่สิ้นสุด ในใจกลับชื่นชมต่อความโอ่อ่าผ่าเผยของฮ่วมได้ซิงแซ ตั้งข้อรังเกียจที่คัมเยียกฮุยรบเร้าไม่เลิกรา แต่ก็ตื้นตันใจต่อความรักอันงมงายของมัน

ซึ่งความจริง สตรีนางหนึ่งต่อให้ไม่รักอีกฝ่าย แต่ก็ไม่ปฏิเสธการติดตามพัวพันของอีกฝ่าย แต่ว่ายู้เสี่ยวอี่หาล่วงรู้ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ นางเพียงทราบว่าตัวเองรักสามี ไม่คิดหันหลังให้กับมัน

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพอฟังจึงหยุดเท้าลง ทอดถอนใจกล่าวว่า "นับแต่โบราณกาลมากรักมักเป็นทุกข์..."

ยู้เสี่ยวอี่ยิ้มพลางใช้นิ้วมือจิ้มหน้าผากมัน กล่าวว่า "เพียงแต่ปล่อยให้คนไร้น้ำใจท่านได้กำไร..."

ภายใต้แสงจันทร์สีแดง ผิวพรรณยู้เสี่ยวอี่เป็นสีแดงระเรื่อ มาตร

ว่าตอนเกิดเหตุแผ่นดินไหว เสื้อผ้าของนางเปรอะเปื้อนหลายแห่ง แต่ยามอยู่กลางทุ่งร้าง พบเห็นสตรีเช่นนี้ นอกจากใช้คำ "โฉมสะคราญ" แล้วไม่มีคำบรรยายอื่นอีก นางกอปรด้วยความแง่งอนยินดีของอรุณแรกรุ่น ทั้งยังเพิ่มเสน่ห์ของสตรีเต็มสาวอีกส่วนหนึ่ง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยจูบหน้าผากนางอย่างลืมตัว

ยู้เสี่ยวอี่ผลักไสมันออกห่าง กล่าวว่า "ดูท่านไม่สุภาพเรียบร้อย...ดวงจันทร์หน้าแดงแล้ว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยแหงนหน้ามองจันทร์ ยิ้มพลางกล่าวว่า "ดวงจันทร์เป็นสีแดงอยู่แล้ว" จากนั้นฉุกคิดว่าจันทร์เปลี่ยนสีเพราะเหตุแผ่นดินไหว นึกถึงลี้โป่วอีที่ฝ่าค่ายกลห้าธาตุ จึงกล่าว "เรายังต้องกลับไปหุบเขาหยกเขียว..."

ยู้เสี่ยวอี่ชิงกล่าวว่า "ไม่ต้องกล่าวแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไร้น้ำใจ..." กลอกตาหยาดเยิ้มแล้วกล่าวต่อ "แต่ยังมีคุณธรรมอยู่บ้าง"

ดังนั้นสองสามีภรรยาอ้อมทางกลับหุบเขาหยกเขียว

ยังไม่ทันบรรลุถึง เห็นบนเส้นทางยืนไว้ด้วยชายหนุ่มหน้าเคร่งเครียดเย็นชา มือหยาบปากใหญ่ผู้หนึ่ง ในมือถือคราดสามง่ามเล่มหนึ่ง แต่ให้ความรู้สึกที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตรงเข้าไปถามว่า "ขอถามน้องเรา การต่อสู้ที่หุบเขาหยกเขียวเป็นอย่างไร?"

ชายหนุ่มนั้นลดคิ้วลง จากนั้นเลิกคิ้วขึ้น กล่าวว่า "พวกท่านต้องการหา**ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* กระมัง?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวด้วยความยินดีว่า "ท่านพบเห็นมันแล้ว?" เมื่อมีคนเห็นลี้โป่วอี คาดว่าลี้โป่วอีคงฝ่าค่ายกลห้าธาตุออกมาแล้ว

ชายหนุ่มนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า "เขาได้รับบาดเจ็บ"

รอยยิ้มบนใบหน้าฮั่งเชี่ยเอี้ยผนึกค้าง ยู้เสี่ยวอี่จึงถามว่า "น้องเราเป็นใคร? เรียกว่าอะไร? รู้จักลี้ซิ้งเซี่ยได้อย่างไร?"

ชายหนุ่มนั้นกวาดตามองยังยู้เสี่ยวอี่ สีหน้าพลันเกิดความเปลี่ยนแปลง

เล็กน้อย คล้ายกับกิ่งหลิววาดผ่านผิวน้ำ จากนั้นคืนสู่ความสงบโดยเร็ว มันไม่ได้เหลือบมองยู้เสี่ยวอี่อีก ย้อนถามว่า "พวกท่านเป็นใคร? เป็นศัตรูหรือสหายกับ**ลี้เจกเจ่ก** *(อาแซ่ลี้)?"*

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรู้สึกว่าชายหนุ่มนี้มีความสัมพันธ์กับลี้โป่วอีอย่างลึกล้ำ หวนนึกถึงระหว่างนี้ยุทธจักรร่ำลือว่า มีชายหนุ่มผู้หนึ่งติดสอยห้อยตามลี้โป่วอีจึงถามว่า "น้องเราคือ...**โป่วมึ่งปวย** *(บินสาย)?"*

ชายหนุ่มนั้นร้องโพล่งว่า "ท่าน...ท่านทราบชื่อข้าพเจ้าได้อย่างไร?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า "**โป่วเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่โป่ว)* ติดตามลี้ซิ้งเซี่ยประกอบวีรกรรม ในยุทธจักรมีคำโจษจันเล่าขาน"

โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "อย่างนั้น**ไต้เฮียบ** *(ผู้กล้า)* ท่านนี้คือ..."

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า "เราคือฮั่งเชี่ยเอี้ย นางเป็นฮูหยินเรา หากไม่ได้รับการช่วยเหลือจากลี้ซิ้งเซี่ย .พวกเราคงเสียชีวิตไปแต่แรก ลี้ซิ้งเซี่ยไม่ได้เอ่ยถึงพวกเราต่อท่าน?"

โป่วมึ่งปวยสั่นศีรษะ ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "ลี้ซิ้งเซี่ยช่วยคนมากมาย หากเอ่ยถึงก็ไม่ถึงรอบของเรา"

ยู้เสี่ยวอี่กลับถามว่า "โป่วเสียวเฮียบ ลี้ซิ้งเซี่ยรับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างจริงจังว่า "สาหัสยิ่ง"

ยู้เสี่ยวอี่รีบกล่าวว่า "ท่านสามารถนำพวกเราไปพบกับลี้ซิ้งเซี่ยหรือไม่?"

โป่วมึ่งปวยมองดูยู้เสี่ยวอี่อย่างเคลือบแคลงแล้วเหลียวดูฮั่งเชี่ยเอี้ย ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "พวกเราคบหากับลี้ซิ้งเซี่ยจริงๆ หามีเจตนาร้ายไม่"

โป่วมึ่งปวยทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "ตกลง ข้าพเจ้าจะเชื่อพวกท่านสักครั้ง" พลางหันกายไป

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ติดตามโป่วมึ่งปวยเร่งรุดเป็นระยะทางสิบเจ็ดสิบแปดลี้ จวบจนฟ้าสางสว่าง มาถึงสถานศึกษาแห่งหนึ่ง

สถานศึกษาแห่งนี้อยู่ห่างจากหุบเขาหยกเขียว ได้รับผลกระทบจากเหตุแผ่นดินไหวเพียงเล็กน้อย แต่ครูสอนหนังสือผู้หนึ่งแตกตื่นจนสิ้นสติไป ถูกหามกลับบ้านไป ทิ้งให้เหล่านักเรียนส่งเสียงจอแจ ประโคมโอ้อวดวุ่นวาย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาเห็นโป่วมึ่งปวยชักนำพวกมันมายังสถานศึกษา อดสงสัยใจมิได้ ขณะจะถามไถ่ โป่วมึ่งปวยชิงกล่าวว่า "ลี้เจกเจ่กกลัวศัตรูมารุกราน จึงซ่อนตัวอยู่ที่นี้"

จากนั้นชักนำฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาเข้าสู่ตึกหลัง ตึกหลังความจริงเป็นที่พักของเหล่านักเรียน ยามนี้เหล่านักเรียนชุมนุมอยู่ที่ตึกหน้า ตึกหลังจึงเงียบสงบไร้ร่องรอยผู้คน

โป่วมึ่งปวยบอกให้ทั้งสองรอสักครู่ มันขอเข้าไปรายงาน แล้วผลักประตูบานหนึ่งเข้าไป จากนั้นกลับออกมาเชิญทั้งสองเข้าห้อง

เห็นภายในห้องตกแต่งอย่างเรียบง่าย เผากำยานกระถางหนึ่ง มีเตียงที่สะอาดสะอ้านเตียงหนึ่ง โป่วมึ่งปวยรินน้ำชาจากป้าน ส่งให้กับทั้งสองกล่าวว่า "พวกท่านคงเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง ลี้เจกเจ่กขอให้ท่านทั้งสองรับน้ำชาก่อน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "พวกเราเป็นห่วงอาการบาดเจ็บของลี้ซิ้งเซี่ยก่อนที่จะพบหน้า ไม่มีกะใจดื่มกิน"

โป่วมึ่งปวยยิ้มออกมา กล่าวว่า "ไม่เสียทีที่ลี้เจกเจ่กช่วยเหลือพวกท่าน เมื่อครู่เขาบอกต่อข้าพเจ้าว่าคราก่อนเคยช่วยเหลือพวกท่านถือเป็นความภูมิใจในชีวิต ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทดสอบดูสักครา หากฮั่งไต้เฮียบไม่ร้อนใจ คงมิใช่ฮั่งไต้เฮียบตัวจริง นับว่าทดสอบทราบแล้ว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยคิดไม่ถึงคนผู้นี้อายุยังเยาว์ กลับทดสอบผู้คนอย่างแนบเนียน ยามนั้นไม่ถือสาหาความ กล่าวว่า "ตอนนี้น้องเราสามารถนำพวกเราไปพบกับลี้ซิ้งเซี่ยแล้วหรือไม่?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวคำ "เชิญ" ชักนำทั้งสองออกมายังลานตึก เห็นกลางลานตึกมีต้นแป๊ะโดดเดี่ยวต้นหนึ่ง บ่อโบราณบ่อหนึ่ง แผ่นศิลาที่ปูพื้น

ปรากฏรอยแตกหลายแห่ง

โป่วมึ่งปวยชี้มือไป กล่าวว่า "ลี้เจกเจ่กซ่อนตัวอยู่ในบ่อ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยใจหายวูบ หากลี้โป่วอีซ่อนตัวอยู่ในบ่อ คงรับบาดเจ็บสาหัส จึงต้องทำเช่นนี้ เพื่อหลบหนีจากการตามล่าของศัตรู ดังนั้นชะโงกศีรษะลงไปในบ่อ ร้องเรียกว่า *"ลี้ซิ้งเซี่ย..."*

ทันใด ตาขอด้ามหนึ่งยื่นออกจากภายในบ่อ เกี่ยวใส่ต้นคอของฮั่งเชี่ยเอี้ย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยมีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบหดตัวไปด้านหลัง

ขณะเดียวกัน บนต้นแป๊ะปรากฏเงาร่างสายหนึ่งสาดพุ่งลงมา ผลักฝ่ามือกระแทกใส่กลางหลังฮั่งเชี่ยเอี้ย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกลายเป็นเผชิญศัตรูทางหน้าหลัง หากถลันหลบท่าลอบทำร้ายทางด้านหน้า ก็ไม่อาจรอดพ้นจากสภาวะจู่โจมทางด้านหลัง

ยู้เสี่ยวอี่พลันตวาดเสียงเจื้อยแจ้ว กระบี่ในมือกลับกลายเป็นรุ้งขาวสายหนึ่งซัดพุ่งออก

เสียงฉึกเมื่อกระบี่ปักใส่ร่างผู้คนที่สาดพุ่งลงจากยอดไม้ จากนั้นนางตวัดเท้าเตะออก เตะถูกโกร่งกระบี่ เตะจนทั้งคนทั้งกระบี่กระดอนออกไป ปะทะชนกับลำต้นไม้ กระบี่ตรึงผู้คนติดกับต้นไม้

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหลบพ้นจากท่าตาขอภายในบ่อ คนที่ซ่อนตัวอยู่ภายในบ่อพอจู่โจมพลาดผิด ก็โผพุ่งขึ้นจากบ่อ ทิ้งตัวลงยังลานตึก สองมือถือตาขอเงิน สีหน้าเยือกเย็นชั่วร้าย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรอดชีวิตจากห้วงความตาย ร้องถามว่า "นี่เป็นเรื่องราวใด?"

ยู้เสี่ยวอี่ชิงกล่าวว่า "ลี้ซิ้งเซี่ยไม่อยู่ที่นี่ มันก็มิใช่โป่วมึ่งปวย" นางหันขวับไปยัง *"โป่วมึ่งปวย"* นั้น ถามว่า "ท่านที่แท้เป็นใคร กลับลึกซึ้งชั่วร้ายถึงเพียงนี้?"

"โป่วมึ่งปวย" นั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า "นางงามท่านดูออกได้

อย่างไร?"

ยู้เสี่ยวอี่ขุ่นแค้นจนหน้าขาวซีดกล่าวว่า "ตามคำเล่าลือ โป่วมึ่งปวยใช้ดาบ ทั้งยังเป็นศิษย์ของประมุขบึงปลาบินซิมแชน่ำ ต้องไม่ใช้คราดสามง่าม ลี้ซิ้งเซี่ยก็ไม่เช่นกัน อาวุธของท่านกลับเป็นคราดสามง่าม"

"โป่วมึ่งปวย" นั้นกล่าวว่า "เพียงข้อสมมติฐานนี้ก็ด่วนสรุป ออกจะเร็วไปบ้าง"

ยู้เสี่ยวอี่เลิกคิ้วสูงชัน กล่าวว่า "ยังมี ลี้ซิ้งเซี่ยเรียกพี่เรียกน้องกับโป่วมึ่งปวย หากท่านเป็นโป่วมึ่งปวย ไม่ควรเรียกเขาเป็นลี้เจกเจ่ก"

"โป่วมึ่งปวย" นั้นกล่าวว่า "คำเล่าลือในยุทธจักรไม่ควรเชื่อทั้งสิ้น"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ดังนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าตัวเองระแวงไปเอง จวบกระทั่งท่านอ้างว่าลี้ซิ้งเซี่ยบอกต่อท่านว่าถือเรื่องที่ช่วยเหลือพวกเราเป็นความภูมิใจในชีวิต ความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่"

"โป่วมึ่งปวย" นั้นส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากล่าวผิดพลาดที่ใด?"

ดวงตายู้เสี่ยวอี่ปรากฏน้ำตาคลอหน่วย กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า *"เพราะท่านไม่ทราบว่าลี้ซิ้งเซี่ยแม้ช่วยเหลือพวกเรา แต่ไม่อาจช่วยชีวิตบุตรชายพวกเรา...ด้วยนิสัยใจคอของลี้ซิ้งเซี่ย คงต้องตำหนิตัวเองในใจไหนเลยถือเป็นความภูมิใจในชีวิตได้?"*

"โป่วมึ่งปวย" นั้นครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว "ดังนั้นท่านจึงระวังป้องกัน"

ยู้เสี่ยวอี่ค้อนสามีของนางวงหนึ่ง กล่างว่า "ดีที่ระวังป้องกัน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยมองดูภรรยาด้วยความชื่นชม กล่าวถาม "โป่วมึ่งปวย" นั้นว่า "ท่านอายุยังเยาว์ กลับลึกซึ้งชั่วร้าย เรียกว่าอะไรกันแน่?"

"โป่วมึ่งปวย" นั้นกล่าวว่า "เรียกว่า**โท่วเต่าจื้อ** *(ถั่วดิน)*"

ยู้เสี่ยวอี่ถามว่า "ชื่อเดิมเรียกว่าอะไร?"

โท่วเต่าจื้อยักไหล่กล่าวว่า "**เอี้ยเก่า** *(มาถึง)*"

ยู้เสี่ยวอี่ถามอีกว่า *"ท่านกับค่ายตะวันตกมีความสัมพันธ์อันใด?"*

โท่วเต่าจื้อคล้ายสะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นหยีตาลง กล่าวว่า "ท่านคงดูจากเครื่องแต่งกายของผู้ตายบนต้นไม้ทำการคาดเดากระมัง?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยพอฟังค่อยกวาดตามองคนที่ถูกยู้เสี่ยวอี่ซัดกระบี่ตรึงกับลำต้นไม้นั้น เห็นชายเสื้อด้านล่างถูกรากไม้เกี่ยวขึ้นมา เผยเห็นเครื่องแบบของค่ายตะวันตกซึ่งสวมทับอยู่ภายใน

ยู้เสี่ยวอี่คาดคั้นถามว่า "ข้าพเจ้าถามท่านว่าใช่มีความสัมพันธ์กับค่ายตะวันตกหรือไม่?"

โท่วเต่าจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า "สามีท่านเป็นคนที่พวกเราต้องการตัว แต่ว่าท่านมิใช่ ข้าพเจ้าความจริงคิดจับตัวสามีท่าน แต่ทิ้งท่านเอาไว้"

ยู้เสี่ยวอี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านกลับเมตตากรุณาต่อข้าพเจ้านัก"

โท่วเต่าจื้อยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "นั่นก็มิใช่ ข้าพเจ้าคิดอ่านวางแผนเพราะท่าน"

ยู้เสี่ยวอี่งงงันวูบหนึ่ง ขุ่นแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลับกลายเป็นผู้ต้องหาหลักตั้งแต่เมื่อใด?"

โท่วเต่าจื้อเงยหน้าขึ้น สายตามันเปลี่ยนเป็นชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก กล่าวว่า *"ข้าพเจ้าไม่คุมตัวท่านกลับนครหลวง เพราะว่าข้าพเจ้าคิดร่วมรักกับท่าน"* สุ้มเสียงของมันเปลี่ยนเป็นทั้งหยาบทั้งแหบพร่า กล่าวว่า *"ข้าพเจ้าต้องการร่วมรักกับท่าน"*

ยู้เสี่ยวอี่พอเห็นลักษณะท่าทางของมัน อดถอยกายไปหนึ่งก้าวมิได้ ฮั่งเชี่ยเอี้ยสะอึกกายอกไปคุ้มครองภรรยาไว้ สั่นศีรษะกล่าวว่า "เด็กน้อยผู้นี้..." เอ่ยถึงตอนนี้พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ไฉนเป็นเช่นนี้..."

ยู้เสี่ยวอี่ก็หน้าแปรเปลี่ยนไป ใบหน้าขาวซีดราวดอกไม้ริมน้ำ ปากกล่าวว่า "พวกเรา...ไม่ได้ดื่มน้ำชาชัดๆ..."

สายตาของโท่วเต่าจื้อจ้องจับบนใบหน้ายู้เสี่ยวอี่ คล้ายแมลงวันตัวหนึ่งเกาะติดบนน้ำตาลหวาน กล่าวว่า "ในน้ำชาไม่มียาพิษ แต่ในกำยาน

หอมผสมยามอมประสาท"

มันเพ่งตาจ้องจับที่ช่วงเอวของยู้เสี่ยวอี่ จากนั้นกวาดมายังหน้าอกของนาง แล้วค่อยกลับขึ้นมาบนใบหน้านาง สายตาทั้งคู่คล้ายแปรงที่จุ่มโคลนเลนสองอัน ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกว่าเมื่อถูกสายตาของมันกวาดผ่าน คล้ายถูกตัวหนอนเกาะติดกับร่าง นางคาดคิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มผู้หนึ่งกลับกลายเป็นมารร้ายที่น่ากลัวตนหนึ่ง

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "พวกท่านจะสูญเสียเรี่ยวแรง ต่อจากนั้นไม่อาจเคลื่อนไหว ไม่อาจส่งเสียงดังออกมา แต่ทราบว่าข้าพเจ้ากำลังทำอะไร..." มันกล่าวเสริมว่า "พวกท่านย่อมทราบว่าข้าพเจ้าคิดทำอะไร"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยชักกระบี่อย่างยากเย็น หันไปกล่าวกับภรรยาว่า "รีบหนีเรา..." สุ้มเสียงพลันชะงักขาดหาย หงายร่างล้มลง

ยู้เสี่ยวอี่ก้มกายหมายประคองฮั่งเชี่ยเอี้ย สุดท้ายล้มลงอีกผู้หนึ่ง นางยังไม่ละความพยายาม กล่าวว่า "ไม่หรอก เมื่อครู่นี้..."

หวนนึกถึงเมื่อครู่นางสูดยามอมประสาทเข้าไป ยังสามารถสังหารคนลอบทำร้าย แต่เพียงกล่าวถึงกลางคัน ก็ปราศจากสุ้มเสียง

โท่วเต่าจื้อคล้ายกำลังมองดูเหยื่อที่ติดกับ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "เมื่อครู่ตัวยายังไม่ออกฤทธิ์ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไยต้องกล่าววาจากับพวกท่านมากมายปานนั้น?"

ยู้เสี่ยวอี่พลันตวัดมือ ซัดพุ่งวัตถุสิ่งหนึ่งออก

โท่วเต่าจื้อเข้าใจว่าเป็นอาวุธลับ รีบถลันหลบหลีก วัตถุนั้นกลับพวยพุ่งขึ้นฟ้า แตกระเบิดเป็นประกายสีทอง ลักษณะคล้ายงูยาวม้วนหาง พอแตกระเบิดอีกครา คล้ายกับงูทองนับร้อยตัวพุ่งฉวัดเฉวียนอยู่กลางอากาศ ชั่วขณะค่อยดับสูญไป

โท่วเต่าจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า "ประกาศิตธนูทองของฝ่ายมิจฉาชีพ ท่านได้จากที่ใด?"

ยู้เสี่ยวอี่คิดตอบคำก็ทำไม่ได้ เจ้าหน้าที่สังกัดค่ายตะวันตกใช้ตาขอ

คู่นั้นกล่าวว่า "นี่เป็นพลุสัญญาณของฮ่วมไต้ซิงแซฝ่ายมิจฉาชีพ คาดว่าฮ่วมไต้ซิงแซแม้ขวัญกล้ากว่านี้ ยังไม่กล้าล่วงเกินค่ายตะวันตกเรา"

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "ฮ่วมไต้ซิงแซเป็นคนกึ่งธัมมะกึ่งอธรรม แต่ถือคุณธรรมนักสู้ ไม่แน่ว่าจะก้มหัวต่อพวกเรา ครั้งกระโน้นบุตรบุญธรรมของเล้ากงกงใช้อำนาจบาตรใหญ่ที่เมืองเซ่งโตว ยังถูกมันฆ่าทิ้ง พวกเรายังคงเคลื่อนย้ายคนเข้าห้องไปก่อน"

ยามนั้นมีนักเรียนหลายคนชะโงกศีรษะมองเข้ามายังลานตึกหลัง พอเห็นสภาพเช่นนั้น พากันร้องอุทานออกมา

เจ้าหน้าที่นั้นตาทอประกายดุร้าย กวัดแกว่งตาขอคู่ กล่าวว่า "ให้เราฆ่าเด็กเหล่านี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

โท่วเต่าจื้อตวาดห้ามว่า **"อย่าได้วู่วาม"** จากนั้นออกคำสั่งว่า "ไปเชิญเนียมฮูจื้อมา"

เจ้าหน้าที่นั้นไม่กล้าขัดคำสั่ง โลดแล่นจากไปอย่างรวดเร็ว

ทางด้านนักเรียนของสถานศึกษามีจำนวนมากขึ้น ชะโงกศีรษะเข้ามาส่งเสียงจอแจว่า

"มีโจรร้าย"

"ยังมีสตรีนางหนึ่ง"

โท่วเต่าจื้อพลันประสานมือร้องว่า "คุณชายทั้งหลาย พวกเราถูกโจรปล้นชิง"

เหล่านักเรียนพอถูกเรียกหาเช่นนั้น คล้ายกับร่างยืดยาวขึ้นหลายนิ้ว ร้องว่า "เกิดเหตุปล้นจริงๆ"

"โจรร้ายอยู่ที่ใด?"

โท่วเต่าจื้อชี้มือไปยังคนตายบนลำต้นไม้ กล่าวว่า "โจรร้ายวิวาทกันเอง เสียชีวิตไปแล้ว"

เนื่องด้วยเจ้าหน้าที่ค่ายตะวันตกนั้นถูกกระบี่ตรึงติดกับลำต้นไม้ หันหลังให้กับประตูรูปวงเดือน ตอนแรกเหล่านักเรียนไม่ทันพบเห็น พอ

ฟังค่อยมีคนเดินเข้ามาชมดู ถึงกับร่ำร้องว่า "มีคนตาย"

"หลั่งโลหิตออกมามากมาย"

"ใช่แล้ว ท่านต้องการให้พวกเราช่วยเหลืออันใด?"

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "พี่น้องของข้าพเจ้าคู่นี้ถูกธูปควันสลบของโจรร้ายมอมทำร้าย ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว รบกวนท่านทั้งหลายส่งพวกมันไปยังห้องของเนียมฮูจื้อ"

เหล่านักเรียนพอฟัง มีนักเรียนหลายคนเดินเข้ามา ช่วยเหลือโท่วเต่าจื้อหามฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ออกจากลานตึกหลัง เห็นยู้เสี่ยวอี่ขยับเขยื้อนริมฝีปาก ส่ายหน้าบอกใบ้ แต่ไม่อาจส่งเสียงอันใด จึงกล่าว "แม่นางนี้ใช่คิดกล่าวอันใดหรือไม่?"

โท่วเต่าจื้อรีบกล่าวว่า "นางสูดธูปควันสลบของโจรร้ายเข้าไป อีกสักครู่จะทุเลาหายดี"

ยามนั้นปรากฏผู้คนสองคนสาวเท้ามา คนที่นำหน้าเป็นชายกลางคนโพกผ้านักศึกษา หน้าตาเหลืองซีดผู้หนึ่ง ที่ด้านหลังตามติดด้วยเจ้าหน้าที่ที่ใช้ตาขอคู่นั้น

เหล่านักเรียนพากันร้องเรียก **"เหล่าซือ** *(ครูอาจารย์)"* จากนั้นร้องว่า "เป็นโจรร้ายผู้นี้..."

ชายกลางคนนั้นคือ**เนียมฮูจื้อ** *(ครูสอนหนังสือแซ่เนียม)* ชิงตวาดห้ามว่า "เหลวไหล ท่านนี้เป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง หาใช่โจรร้ายไม่" จากนั้นออกคำสั่งว่า "รีบหามคนเข้าห้องของเรา แล้วกลับไปท่องหนังสือ"

เหล่านักเรียนช่วยกันหามฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่เข้าห้องของเนียมฮูจื้อ จากนั้นล่าถอยออกไปยังห้องเรียน

ห้องของเนียมฮูจื้อคล้อยไปทางตะวันตก จึงมืดครึ้มอยู่บ้าง โท่วเต่าจื้อก้มศีรษะลงมองดู เห็นตาคู่งามที่อาจหาญของยู้เสี่ยวอี่เอ่อคลอด้วยน้ำตาที่เปราะบางดุจน้ำค้าง จึงกล่าว "วีรสตรีก็ร้องไห้ด้วย?"

เนียมฮูจื้อย่อมทราบว่ากระดาษไม่อาจห่อไฟ จึงกล่าวด้วยความขุ่น

เคืองอยู่บ้างว่า "ไฉนก่อเรื่องเช่นนี้ พลอยม้วนเราเข้าไปด้วย"

โท่วเต่าจื้อกล่าวเสียงหนักๆ ว่า "เนียมฮูจื้อ กงกงวางตัวท่านอยู่ที่นี้ เพื่อให้จับตาดูว่าเหล่านักศึกษามีความเคลื่อนไหวอันใด คำพังเพยว่าไว้ *'เลี้ยงทหารพันวัน ใช้ทหารในฉับพลัน'* ท่านไม่คิดรับใช้กงกงหรือ?"

เนียมฮูจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่งเสียงราวจะร่ำไห้ว่า "ทราบแล้ว ย่อมรับใช้อย่างสุดความสามารถ"

เจ้าหน้าที่ที่ใช้ตาขอคู่นั้นกล่าวว่า "เมื่อครู่สตรีนางนี้ยิงประกาศิตธนูทองออกไป เกรงว่าจะชักนำ**น่อหงซังเอ็ง** *(สองหงส์คู่เหยี่ยว)* ของฮ่วมไต้ซิงแซมา อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว"

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "อย่างนั้นรบกวน**จักตั่งเท้า** *(เจ้าหน้าที่แซ่จัก)* ไปสะสางสถานที่ให้เรียบร้อย"

เจ้าหน้าที่แซ่จักนั้นรับคำ พุ่งปราดออกไป เนียมฮูจื้อกลอกตามองยู้เสี่ยวอี่กับโท่วเต่าจื้อบนเตียงแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เรา...เราก็คิดไปสะสางลานตึก"

โท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "ลานตึกเล็กๆ ไม่ต้องรบกวนผู้คนถึงสองคน กลับเป็นนักศึกษาเหล่านั้น ต้องให้ท่านไปตรึงเอาไว้"

เนียมฮูจื้อรีบรับคำ หดคอล่าถอยออกไป

โท่วเต่าจื้อมองดูเนียมฮูจื้อล่าถอยไปอย่างนอบน้อม ใบหน้าปรากฏแววคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม ดูเหมือนอำมหิตแต่แฝงแววเวทนา สีหน้านี้ปรากฏบนใบหน้าเด็กหนุ่มผู้หนึ่งทำให้มันคล้ายผู้ชราที่คร่ำโลกผู้หนึ่ง

จากนั้นมันหมุนตัวมามองดูฮั่งเซี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ที่ถูกจัดวางบนเตียง เผยอยิ้มอย่างลี้ลับ กล่าวว่า "ตอนนี้เหลือพวกเราสามคน สามารถสนทนาเรื่องหลังกันแล้ว"

น้ำเสียงของมันประหลาดพิกลยิ่ง คล้ายสหายเก่าที่จากกันมานานปีผู้หนึ่ง

ยู้เสี่ยวอี่มีความหนาวเย็นแผ่ซ่านขึ้นจากใจ แต่ว่านางรับฟังไม่เข้าใจ

นางกลอกตามองก็เห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยมีสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย

โท่วเต่าจื้อกล่าวเสียงกระด้างว่า "คุณชายฮั่ง ท่านเสพสุขสำราญมาหลายปี นับว่าวิเศษแท้"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่ยังปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา

โท่วเต่าจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ท่านไม่อาจกล่าว ข้าพเจ้าจะบอกกล่าวแทนท่าน ครั้งกระโน้นระหว่างที่บิดาท่านเรืองอำนาจ ท่านคงย่ำยีหญิงสาวบริสุทธิ์ไม่น้อย ยังจำสตรีนาม**เทียมบ๊วย**ได้หรือไม่?"

ยู้เสี่ยวอี่ใจสั่นสะท้าน จากนั้นเห็นว่าสามีของตัวเองเป็นคนสัตย์ซื่อถือมั่น ต้องไม่ปิดบังตัวเอง คงเป็นโท่วเต่าจื้อจงใจกล่าวกระพือยุยง จึงเหลียวหน้าไปอย่างยากลำบากคิดปลอบโยนให้ฮั่งเชี่ยเอี้ยวางใจ กลับเห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน ผงกศีรษะอย่างยากเย็น นางถึงกับไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ได้ยินโท่วเต่าจื้อกล่าวว่า "คิดไม่ถึงคุณชายฮั่งยังจดจำเทียมบ๊วยผู้อาภัพได้ ครั้งกระโน้นหลังจากที่นางเสียตัวให้กับท่าน กลับตั้งครรภ์ขึ้น แต่ทราบดีว่าตระกูลฮั่งท่านต้องไม่ยอมรับหญิงรับใช้เช่นนาง จึงหลบหนีออกจากบ้านยามวิกาล สุดท้ายกลับตายใต้เงื้อมมือของคนในตระกูลฮั่ง"

ยู้เสี่ยวอี่พอฟัง ต้องร่ำร้องในใจ...*เราไม่เชื่อ มันพูดปด* กลับเห็นสีหน้าของฮั่งเชี่ยเอี้ย

นางเข้าใจสามีของนาง ทราบว่าสีหน้านั้นแสดงออกถึงความประหวั่นลนลาน ละอายเสียใจ...

นางรู้สึกสมองลั่นอึงอล ราวกับถูกฟ้าผ่าใส่ศีรษะ ฮั่งเชี่ยเอี้ยกระทำหรือไม่ กลับไม่สลักสำคัญ แต่ว่าสามีที่นางเคารพเทิดทูน ใช่เป็นภาพลักษณ์อันจอมปลอมหรือไม่

นางอดร้องมิได้ว่า *"ท่านพูดปด..."* คำพูดพอกล่าว ค่อยทราบว่าตัวเองฟื้นฟูเส้นเสียงมาบ้าง

โท่วเต่าจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ข้าพเจ้าพูดปดหรือไม่ ท่านถาม

สามีท่านจะทราบได้"

ยู้เสี่ยวอี่กัดฟันกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เชื่อ..." นางต้องการให้ฮั่งเชี่ยเอี้ยทราบว่า ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามกล่าวอันใด นางล้วนไม่เชื่อ

โท่วเต่าจื้อตวาดสำทับว่า **"เทียมบ๊วยใช่มีเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน ค่อยถูกพวกท่านบีบคั้นจนตายหรือไม่?"**

ได้ยินฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวอย่างเย็นว่า *"ท่าน...ท่านเป็นใคร?"*

มันกล่าวเพียงสามคำ แต่พอกระทบโสตยู้เสี่ยวอี่ คล้ายถูกแทงใส่สามมีด กระทั่งเรี่ยวแรงกล่าววาจาก็สูญสิ้นไป ได้ยินโท่วเต่าจื้อกล่าวว่า *"ท่านลืมแล้วหรือ ข้าพเจ้าก็แซ่เอี้ย"*

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตะกุกตะกักว่า *"ท่าน...เป็น...**เสี่ยวตี๋** (น้องเล็ก) ...ท่าน...ยังไม่ตาย..."*

โท่วเต่าจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หากข้าพเจ้าตายไป ก็ไม่มีกฎแห่งกรรมแล้ว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยสลัดศีรษะโดยแรง กล่าวว่า "ไม่...เรา..."

โท่วเต่าจื้อไม่รอให้มันกล่าวจบ พลันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "ผู้แซ่ฮั่ง ท่านบอก ท่านใช่รู้สึกผิดต่อพี่สาวเราหรือไม่?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยมีสีหน้าละอาย แต่ยังผงกศีรษะ กล่าวช้าๆ ว่า "เรา...เรารู้สึกผิดต่อนาง นาง...ตายอย่างอนาถนัก..."

ยู้เสี่ยวอี่พลันร้องเสียงแหลมเล็กว่า "เชี่ยเอี้ย ท่านไม่ต้องยอมรับข้อหาเพราะว่าข้าพเจ้าถูกคร่ากุม..."

นางยามขุ่นแค้นกลับกล่าววาจาโดยไม่ติดขัด โท่วเต่าจื้อค่อยได้คิดกระโดดปราดถึงเบื้องหน้ายู้เสี่ยวอี่ จี้สกัดจุดชาของนางหลายแห่ง กล่าวว่า "ท่านกลับฟื้นฟูรวดเร็วนัก"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยร้องว่า "อย่าได้ทำร้ายนาง"

โท่วเต่าจื้อเคลื่อนไหวดุจสายลม ถลันถึงเบื้องหน้าฮั่งเชี่ยเอี้ย ปิดสกัดจุดใบ้และจุดชาของมัน ส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า "เมื่อ

เป็นเช่นนี้ ฤทธิ์ยามอมประสาทของพวกท่านแม้สูญสลาย ก็ได้แต่รับการจัดการจากข้าพเจ้า" มันพลันยื่นหน้าไป จนจมูกแทบกระทบกับจมูกของฮั่งเชี่ยเอี้ย กล่าวว่า *"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าคิดทำอะไร ข้าพเจ้าเพียงลอกเลียนพฤติการณ์ที่ท่านกระทำกับพี่สาวเรา กระทำกับฮูหยินท่านสักครั้ง"*

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ยู้เสี่ยวอี่ก็คิดใคร่ตาย

ระหว่างที่นางติดตามฮั่งเชี่ยเอี้ยหลบหนีจากการตามล่าของกลุ่มขันทีหรือถูกผู้คนหยามประณาม ตอนอดอยากยากไร้ แม้กระทั่งตอนที่เจี๊ยะเท้ายี้ผู้เป็นบุตรชายเสียชีวิต นางยังไม่คิดตาย

เนื่องเพราะขณะที่นางอ้างว้างหดหู่ นางยังมีที่ยึดเหนี่ยว สภาพของนางแม้ลำเข็ญ ยังไม่ถึงกับไร้ที่พึ่ง

เพียงแต่ตอนนี้นางพลันสูญเสียที่พึ่งพิงทุกสิ่ง

ทุกประการล้วนแปลกถิ่นเยือกเย็น แม้แต่เตียงไม้ที่นางนอนอยู่กลับเย็นเยียบไร้น้ำใจ

เพียงแต่นางคิดใคร่ตายยังยากเย็นยิ่ง

ใบหน้าที่อ่อนเยาว์หากทว่าเจนจัดของโท่วเต่าจี้อยื่นถึงเบื้องหน้าแล้ว

ยู้เสี่ยวอี่ร่ำร้องในใจด้วยความสิ้นหวัง นางไม่ทราบว่า เมื่อใดฝันร้ายจึงผ่านพ้นไป

สกธนสรียัน

ฝันร้ายยังไม่ผ่านพ้นไป

ลมหายใจที่ร้อนผ่าวของโท่วเต่าจื้อพวยพุ่งใส่ใบหน้านาง นางรู้สึกถึงลมที่อัดแน่นอยู่ในลำคอชนิดหนึ่ง กำลังเป่าใส่ใบหน้านาง

ความรู้สึกนี้สร้างความพะอืดพะอมคล้ายกับนางเมื่อวัยเด็กบังเอิญลูบคลำถูกหนอนปล้องไม้ไผ่ที่อวบอ้วน แต่ว่านางไม่สามารถหดมือกลับ ร้องไห้วิ่งหนีเช่นเมื่อวัยเด็ก

โท่วเต่าจื้อกำลังชักจูงมือของนาง สัมผัสถูกวัตถุที่ลื่นเกลี้ยงเปียกชื้นสิ่งหนึ่ง

นางคิดใคร่ตายในบัดดล

นางรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ ใช้ฟันกัดใส่ปลายลิ้น

ในยามนั้น ที่ลานตึกพลันบังเกิดเสียงหนักๆ คราหนึ่ง

สุ้มเสียงนี้คล้ายคนผู้หนึ่งถูกยัดใส่ถุงผ้าและถูกผู้คนเตะใส่เท้าหนึ่ง

โท่วเต่าจื้อพอฟัง ร่างที่ความจริงแนบชิดกับยู้เสี่ยวอี่พลันเขม็งเกร็งราวกระบองเหล็กท่อนหนึ่ง ส่วนวัตถุที่ความจริงคล้ายกระบอง กลับอ่อนนิ่มราวไส้เดือน

มันผุดลุกขึ้น เดินไปเปิดประตู ก็เห็นภาพเหตุการณ์หนึ่ง

ที่ลานตึกมีต้นแป๊ะต้นหนึ่ง บนลำต้นความจริงปักตรึงด้วยคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ความจริงเป็นเจ้าหน้าที่สังกัดค่ายตะวันตก ถูกยู้เสี่ยวอี่ซัดกระบี่เตะเท้าใส่กระบี่จนปักตรึงกับลำต้นไม้

ตอนนี้เจ้าหน้าที่นั้นยังคาอยู่ เพียงแต่บนลำต้นไม้เพิ่มคนตายอีกคนหนึ่ง

คนตายนี้คือเจ้าหน้าที่จักตั่งเท้า

จักตั่งเท้าความจริงออกไปเก็บศพของพวกเดียวกัน แต่ยามนี้มันหันหน้าหาพวกเดียวกัน ที่หัวใจถูกลูกธนูดอกหนึ่งยิงทะลุผ่านไป

ลูกธนูเป็นสีทอง...เป็นลูกธนูสุริยัน

มาตรว่าโลหิตยังหลั่งไหล จักตั่งเท้ายังไม่ขาดใจตาย กล้ามเนื้อร่างกายยังสั่นกระตุก แต่ประกายของลูกธนูสีทองยังเรืองรองดุจดาวตกยามวิกาล

ภาพนี้บ่งบอกว่า จักตั่งเท้าขณะจะเก็บศพคนตายบนลำต้นไม้ พลันปรากฏลูกธนูดอกหนึ่งยิงมาทะลุอีกด้านหนึ่งของลำต้นไม้ ทะลุอกของคนตายแล้วค่อยยิงใส่ทรวงอกจักตั่งเท้า

โท่วเต่าจื้อล่วงรู้พลังฝีมือของจักตั่งเท้า

มันยังรู้ถึงความแข็งแกร่งของต้นแป๊ะต้นนี้

ดังนั้นมันกระทำเรื่องหนึ่ง

มันหมุนตัวโถมกลับเข้าห้อง

ภายในห้องมีตัวประกันสองคน ไม่ว่ามันคร่ากุมคนหนึ่งคนใด ยังมีโอกาสรอดชีวิตได้

แต่แล้วแว่วเสียงโครมคราม หลังคาห้องทะลุเป็นช่องสองช่อง ผู้คนสองคนขวางอยู่หน้าเตียงของฮั่งเซี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่

โท่วเต่าจื้อมีปฏิกิริยารวดเร็ว เปลี่ยนเป็นพุ่งปราดขึ้น ทะลวงผ่านช่องแตกขึ้นไปบนหลังคาห้อง แต่ขณะเดียวกันรู้สึกแขนซ้ายขวาตึงวูบ ผู้คนสองคนแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวาคร่ากุมมันไว้

ได้ยินโท่วเต่าจื้อกล่าวอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า “พวกท่าน...”

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้าห้องมา เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า "คนผู้นี้ล่วงเกิน**งี่เฮียงี่ซ้อ** *(พี่บุญธรรมกับพี่สะใภ้บุญธรรม)* เรา ให้มันสาบสูญไปจากโลกนี้"

ได้ยินสุ้มเสียงสดใสสองเสียงรับคำโดยพร้อมเพรียง จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องของโท่วเต่าจื้อดังขึ้น สุ้มเสียงห่างไกลออกไป จวบจนชะงักขาดหาย

คนที่เดินเข้าห้องมามีหน้าตาโอ่อ่าอาจหาญ ที่กลางหลังสะพายคันธนูสีทองกับซองลูกธนูสีทอง สีหน้ากระด้างเย็นชา สายตากลับอบอุ่นอ่อนโยน

ยู้เสี่ยวอี่ไม่เคยเห็นสีหน้าและแววตาที่แตกต่างจากบุคคลคนเดียวกันมาก่อน

แต่ว่านางพอพบเห็นมัน เพียงคิดร่ำไห้

นางหลับตาลง ปรากฏน้ำตาสองหยดหยดหยาดลงบนใบหน้านาง

ไม่ว่าผู้ใดเห็นน้ำตาเช่นนี้ ต้องบังเกิดความอ่อนโยนอย่างไม่อาจหักใจได้ ฮ่วมไต้ซิงแซก็กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ซ้อฮูหยินไม่ต้องกลัว ทุกประการผ่านไปแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังขึ้น มันหันกายไปก็เห็น**เนียมฮูจื้อ** *(ครูสอนหนังสือแซ่เนียม)* วิ่งปราดเข้ามาในสภาพเหงื่อโซมกาย

เนียมฮูจื้อคงพบว่ามีศัตรูบุกรุก คิดรุดมารายงานโท่วเต่าจื้อ มิคาดภายในห้องสับเปลี่ยนคนแล้ว

เนียมฮูจื้อร้องคำ "ท่าน..." ฮ่วมไต้ซิงแซยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เป็นเรา"

เนียมฮูจื้อทำงานรับใช้กลุ่มขันที ย่อมรู้จักหันหางเสือตามลมทราบว่าการหนีเป็นสุดยอดกลยุทธ์ ยามนั้นหมุนตัววิ่งออกไป ด้วยระดับความเร็วกว่าเมื่อขามาห้าเท่า

ฮ่วมไต้ซิงแซสั่นศีรษะกล่าวคำ *"น่าเสียดาย..."* พลางปลดคันธนูดึงลูกธนูพาดกับสายยิงออกไป ค่อยกล่าวว่า *"น่าเสียดายเราไม่เคยยั้งมือไว้ไมตรีต่อสมุนของขันทีโฉดมาก่อน"*

ขณะที่มันกล่าววาจา เนียมฮูจื้อทดลองกลิ้งตัวหลบลูกธนู แต่ลูกธนูเปลี่ยนเป็นยิงลงเบื้องล่าง เนียมฮูจื้อเปลี่ยนเป็นโผพุ่งขึ้น ส่วนหัวของลูกธนูก็เชิดสูงขึ้น เนียมฮูจื้อถลันไปทางซ้าย ลูกธนูก็คล้ายเชื้อโรคที่เกาะกินกระดูก เนียมฮูจื้อหลบไปทางขวา ลูกธนูก็คล้ายเงาตามตัว เนียมฮูจื้อจึงอ้อมไปหลังต้นแป๊ะ ได้ยินเสียงฉึกเมื่อลูกธนูทะลุร่างจักตั่งเท้า และเจ้าหน้าที่คนแรกแล้วค่อยทะลุลำต้นไม้ สุดท้ายยิงใส่ร่างเนียมฮูจื้อ ตรึงร่างมันติดกับลำต้นไม้อีกผู้หนึ่ง

หลังจากนี้ต้นแป๊ะต้นนี้กลายเป็นต้นไม้ฆ่าคนต้นหนึ่ง

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่แม้ไม่สามารถเคลื่อนไหว แต่ด้านสายตายังมองเห็น สำหรับกับวิชายิงธนูของฮ่วมได้ซิงแซ นอกจากยอมรับนับถือแล้วยังทราบว่าต่อให้พวกตนผนึกกำลัง ก็ไม่อาจรับมือได้

ฮ่วมได้ซิงแซกลับกล่าวว่า **"อึ้งโจ้ยไซ่** *(ทูตหน้าแซ่อึ้ง)* **ซุนเอ้าไซ่** *(ทูตหลังแซ่ซุน)* ยังไม่คลายจุดให้กับงี่เฮียงี่ซ้อของเราอีก?"

มือดีที่ยืนขวางอยู่เบื้องหน้าฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ทั้งสองรับคำอย่างนอบน้อม แยกย้ายตบคลายจุดให้กับฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยา

โดยทั่วไปแล้ว ขณะที่ตบคลายจุดซึ่งถูกปิดสกัดบังเกิดความเจ็บปวดอยู่บ้าง หลังจากที่ตบคลายยังเกิดอาการขัดข้องเล็กน้อย แต่คนทั้งสองนี้จำแนกจุดที่ถูกปิดสกัดได้อย่างชัดแจ้ง พอลงมือตบคลาย รู้สึกมีกระแสอันอบอุ่นอยู่ในจุดที่ตบคลาย แสดงว่าคนทั้งสองนี้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ

มาตรว่าจุดเส้นได้รับการตบคลาย แต่แขนขาของฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ยังอ่อนล้า ไม่อาจใช้กำลังได้

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "ท่านทั้งสองคงเป็นผู้อาวุโสแซ่อึ้งแซ่ซุนของฝ่ายมิจฉาชีพแล้ว?"

ชายฉกรรจ์หน้าเหลืองกล่าวว่า "เราคืออึ้งทั้ง"

ชายฉกรรจ์หน้าขาวกล่าวว่า "เราคือซุนโจ้ว"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวเสริมว่า "พวกมันเป็นทูตตรวจการหน้าหลัง

ของผู้น้อง พวกเรามาสายก้าวหนึ่งเป็นเหตุให้ตั่วกอตั่วซ้อได้รับความตระหนกเป็นโทษที่ไม่อาจละเว้น"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า **"เฮี้ยงตี๋** *(น้องอันประเสริฐ)* อย่าได้กล่าวเช่นนี้ พวกท่านรุดมาทันเวลา เราสองสามีภรรยาสูดควันมอมประสาทเข้าไป ยามกะทันหันไม่อาจฟื้นฟูสู่สภาพเดิม"

ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเรารับตัวตั่วกอตั่วซ้อไปยังบ้านเราแล้วค่อยว่ากล่าว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเบือนหน้าไปอย่างยากเย็น กล่าวว่า "เสี่ยวอี่ ท่านเป็นไรหรือไม่?"

ยู้เสี่ยวอี่เงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ข้าพเจ้าไม่เป็นไร"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยตะกุกตะกักเรียก *"เสี่ยวอี่..."* ยู้เสี่ยวอี่หวนนึกถึงเรื่องส่วนตัวของพวกนางสองสามีภรรยา ไม่อาจบอกกล่าวต่อหน้าคนนอก จึงตัดบทว่า "รอจนฟื้นฟูแล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ"

ฮ่วมไต้ซิงแซผงกศีรษะเล็กน้อย อึ้งทั้งจึงประคองฮั่งเชี่ยเอี้ยขึ้น ซุนโจ้วคิดประคองยู้เสี่ยวอี่ แต่ติดขัดที่ข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรี จึงลังเลเล็กน้อย ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวว่า "เรากับตั่วกอสาบานเป็นพี่น้อง ไม่มีข้อกริ่งเกรง ภายใต้สถานการณ์บังคับ คาดว่าตั่วกอตั่วซ้อคงไม่ตำหนิ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาย่อมไม่ตำหนิ ฮ่วมไต้ซิงแซจึงโอบอุ้มยู้เสี่ยวอี่ขึ้น มันอุ้มอย่างแผ่วเบา ทำให้ยู้เสี่ยวอี่เกิดความรู้สึกคล้ายนอนอยู่บนปุยเมฆก็มิปาน

ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวคำ *"ไป"* อึ้งทั้งกับซุนโจ้วแยกย้ายประคองฮั่งเชี่ยเอี้ยวิ่งนำหน้า ฮ่วมไต้ซิงแซอุ้มยู้เสี่ยวอี่คล้อยหลังเล็กน้อย ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่าฮ่วมไต้ซิงแซกลัวนางได้รับความกระทบกระเทือน จงใจชะลอความเร็ว ในใจสำนึกตื้นตันยิ่ง

อาทิตย์อุทัยลอยสูงขึ้น ฮ่วมไต้ซิงแซแม้ลมหายใจไม่หอบถี่ แต่ผิวกายเป็นสีแดงระเรื่อ ขับหยาดเหงื่อออกมาเล็กน้อย ยู้เสี่ยวอี่แนบกับอ้อมอก

ฮ่วมไต้ซิงแซ สูดได้กลิ่นไอบุรุษ คนคล้ายธนูสีทองใต้แสงอาทิตย์ เปล่งประกายชวนละลานตา

ฮ่วมไต้ซิงแซสุภาพเรียบร้อย เพียงเพ่งตาไปข้างหน้า ไม่ก้มมองลงมา ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่าหากมันมองต่ำลง จะสร้างความลำบากใจแก่ตัวเอง

ฮ่วมไต้ซิงแซเพียงใช้สองมือโอบเอวของนาง ไม่ได้ลวนลามแม้แต่น้อย นี่เป็นครั้งที่สองที่บุรุษแปลกหน้าผู้นี้โอบอุ้มนาง ในใจนางบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

เร่งรุดระยะทางหนึ่ง เส้นทางเปลี่ยนเป็นลาดชัน ทอดขึ้นสู่ยอดเขา ฮ่วมไต้ซิงแซกลัวว่านางได้รับความกระทบกระเทือน ชะลอความเร็วกว่าเดิม จนล้าหลังยิ่งกว่า ยามนี้รอบบริเวณกลับกลายเป็นเปลี่ยวร้าง บนภูเขามีเสียงผิวปาก ปรากฏเงาคนเคลื่อนไหว แต่อึ้งทั้งที่เบื้องหน้าพอกู่ร้องไป ก็ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

เสียงกู่ของอึ้งทั้งแปลกพิเศษ บางครั้งคล้ายนกร้อง บางครั้งคล้ายเสียงม้าร่ำร้อง บัดเดี๋ยวเป็นเสียงบุรุษ บัดเดี๋ยวเปลี่ยนเป็นเสียงสตรี

ฮ่วมไต้ซิงแซรีบอธิบายว่า "อึ้งโจ้ยไซ่ใช้เสียงกู่ของฝ่ายมิจฉาชีพส่งข่าวไป บนภูเขามีคนเฝ้ารักษา เนื่องจากเป็นพวกเดียวกันจึงไม่ลงมือ"

มันกลัวยู้เสี่ยวอี่เข้าใจผิด มิคาดยู้เสี่ยวอี่นึกถึงพฤติการณ์ของสามียามอยู่ลับหลังนาง บังเกิดความขุ่นข้องใจ ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าววาจากับนาง นางหาตอบคำไม่

ฮ่วมไต้ซิงแซยิ่งเข้าใจผิดว่ายู้เสี่ยวอี่ระแวงสงสัย รีบกล่าวว่า "เราอยู่บน**เง่งเพ็กไง้** *(ผาผนึกหยก)* ซึ่งเป็นใจกลางของฝ่ายมิจฉาชีพ แม้ไม่เทียบเท่ากับค่ายสำนักฝ่ายธัมมะแต่ก็เพิ่มการระวังป้องกัน ขอท่านโปรดให้อภัย"

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยได้คิดว่าฮ่วมไต้ซิงแซเข้าใจว่านางระแวงสงสัยมัน จึงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "**ฮ่วมยี่กอ** *(พี่ที่สองแซ่ฮ่วม)* ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าสองครั้ง ข้าพเจ้าไม่ทราบขอบคุณท่านอย่างไร ครั้งนี้ได้รับความไว้วางใจจากยี่กอ ชักนำมายังผาผนึกหยก ไหนเลยระแวงสงสัยได้ ขอยี่กออย่าได้เข้าใจ

ผิดไป”

ฮ่วมไต้ซิงแซเห็นใบหน้าที่หมองเศร้าของยู้เสี่ยวอี่พลันปรากฏรอยยิ้มขึ้น ยิ่งเป็นความงามเฉิดฉันอย่างบอกไม่ถูก ระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า “เช่นนี้ก็ประเสริฐ...” ยามจิตใจเลื่อนลอยกลับเหยียบใส่อากาศธาตุแทบพลัดตกลงจากหน้าผา รีบพลิกตัวกลางอากาศสองตลบ โผพุ่งกายกลับขึ้นไป งอเข่าทั้งสอง ซ้อนรองร่างของยู้เสี่ยวอี่ไว้

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกร่างเบาหวิว เห็นแน่ว่าตกลงจากหน้าผาแล้ว แต่แล้วกลับขึ้นบนหน้าผา ร่างกายไม่ได้รับบาดเจ็บอันใด ทราบว่าฮ่วมไต้ซิงแซทุ่มเทใช้กำลังคุ้มครองนาง ทั้งเข้าใจว่าฮ่วมไต้ซิงแซให้ความสำคัญกับตัวเอง จึงแทบพลัดตกลงจากหน้าผา ไม่เช่นนั้นด้วยพลังฝีมือของฮ่วมไต้ซิงแซไหนเลยเหยียบถูกอากาศธาตุได้

นางขณะจะกล่าวขอบคุณ กลับพบว่าฮ่วมไต้ซิงแซเนื่องจากพลิกตัวกลับขึ้นบนหน้าผา ย่อตัวลงจนแทบแตะพื้น สองเท้าซ้อนรองรับร่างของนางไว้ ทำให้ใบหน้าของฮ่วมไต้ซิงแซแทบแนบชิดกับช่วงเอวของนาง

ยามนั้นประจวบปรากฏลมหอบพัดผ่าน โชยพัดเสื้อผ้าของยู้เสี่ยวอี่ขึ้นจนกระทบถูกริมจมูกของฮ่วมไต้ซิงแซ เสื้อผ้าของยู้เสี่ยวอี่คล้ายกับปลาในน้ำให้ความรู้สึกที่ลื่นละมุนแก่ผู้คน ที่แตกต่างคือสายลมในยามนี้ก็กลับกลายเป็นสายน้ำ ให้ความรู้สึกดุจเดียวกัน

ใต้เสื้อผ้าของยู้เสี่ยวอี่ยังมีเสื้อชั้นใน ภายใต้เงาภูเขามองไม่เห็นอันใด หากแต่ยังมีบุคลิกท่วงท่าที่ทรงเสน่ห์ยิ่งกว่าหญิงสาวแรกแย้ม บันดาลให้ผู้คนได้คิดว่า ผลไม้ที่ยังฝาดอยู่ไม่หอมหวานเท่ากับผลไม้ที่สุกเต็มที่ หญิงสาวที่สดใสคล้ายไข่มุกลูกหนึ่ง ชวนให้ผู้ครอบครองเกิดความยินดี แต่สตรีที่เติบโตเต็มสาวเช่นนี้คล้ายเพชรลูก เมื่อได้ครอบครอง ดูเหมือนหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับร่างกาย

ฮ่วมไต้ซิงแซหน้าแดงก่ำ ยู้เสี่ยวอี่ความจริงคิดใช้สองมือปิดหน้าท้องพอเห็นมันหน้าแดง หัวใจคล้ายไหลลงสู่กระเพาะ ในกระเพาะถูกกรอก

ด้วยของเหลวที่หวานชื่นก็มิปาน

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวอย่างตะลึงลานว่า "ขออภัย"

ยู้เสี่ยวอี่ไม่คิดสร้างความกระดากแก่มันเกินไป จึงกล่าว "ท่านไม่เจตนา"

ฮ่วมได้ซิงแซตะกุกตะกักว่า *"เรา...เราเจตนา"*

ยู้เสี่ยวอี่สะดุ้งคราหนึ่ง ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวด้วยใบหน้าแดงก่ำว่า "เรา...เราอดมองดูมิได้..."

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยเข้าใจความหมายของมัน ทราบว่าผู้เหี้ยมหาญฝ่ายมิจฉาชีพนี้มีอารมณ์อ่อนไหว จึงกล่าว "ข้าพเจ้าทราบ ไปกันเถอะ"

ฮ่วมได้ซิงแซคล้ายได้รับพระเสาวนีย์ โอบอุ้มยู้เสี่ยวอี่วิ่งตะบึง จนตามอึ้งทั้งกับซุนโจ้วและฮั่งเชี่ยเอี้ยที่เบื้องหน้าทัน

คนทั้งห้าขึ้นถึงบนยอดเขา ที่ยอดเขามีระฆังทองเหลืองใบใหญ่ ระฆังทองเหลืองอยู่ที่ช่วงหน้าของลานกว้าง บนลานยังปักธงหลายสิบผืน ปักทอเครื่องหมายต่างๆ บ้างเป็นรูปมังกร บ้างเป็นรูปหงส์ บ้างเป็นต้นไม้ใหญ่ไร้ใบ บ้างเป็นดอกเกาลัดสีแดง ที่น่าประหลาดยิ่งกว่า ยังวาดรูปกระโถนปัสสาวะใบหนึ่ง

ฮ่วมได้ซิงแซพอขึ้นเขา ปรากฏผู้คนไม่น้อยรุดมาต้อนรับ ไขว้สองมือเป็นเครื่องหมาย เรียกอย่างนอบน้อมว่า **"จงตั้วจู้** *(หัวหน้าใหญ่)"*

ฮ่วมได้ซิงแซผงกศีรษะทักทาย จากนั้นแนะนำฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาว่า "สองท่านนี้เป็นงี่เฮียงี่ซ้อเรา ถูกคนต่ำช้าลอบทำร้าย ไม่อาจเคลื่อนไหวชั่วคราว"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า "จงตั้วจู้ ไม่ทราบท่านทั้งสองถูกควันมอมประสาทใดทำร้าย?"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "พวกเราเพียงสูดได้กลิ่นหอม ไม่ทันนึกเฉลียวใจ ทั้งไม่เคยสูดกลิ่นหอมนี้มาก่อน"

ฮ่วมได้ซิงแซกลับเลิกคิ้วขึ้น กล่าวว่า **"ลิ้มจ้อไซ่** *(ทูตซ้ายแซ่ลิ้ม)*

ท่านกลับมา ตัวบัดซบที่ใช้ควันมอมประสาทเล่า?"

สตรีนางนั้นตอบว่า "ถูก**อิ๋วไซ่** *(ทูตขวา)* เชือดทิ้งแล้ว บริวารยังนำยาขจัดของตัวบัดซบน้อยนั้นมา"

กล่าวพลางเดินเข้ามา ในมือยังถือวัตถุคล้ายข้าวโพดฝักหนึ่งส่งกลิ่นประหลาดฉุนเฉียว ยื่นถึงริมจมูกยู้เสี่ยวอี่ ยู้เสี่ยวอี่กลั้นใจสูดลมหายใจลึกๆ รู้สึกเรี่ยวแรงเริ่มฟื้นฟู พอสูดอีกหลายคำ มือเท้าก็ขยับเคลื่อนไหวได้

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยมองดูสตรีนางนั้น เห็นนางมีใบหน้ารูปแตง องคาพยพหมดจด รูปร่างแบบบางออกจะเล็กไปบ้าง แต่ดวงตาคือดวงตา ขนคิ้วคือขนคิ้ว จมูกคือจมูก ในดวงตาแบ่งแยกตาดำกับตาขาวอย่างชัดเจน ขนคิ้วเรียวโค้งขึ้นไป สามารถนับเส้นขนคิ้วได้ ตำแหน่ง**อิ่นตี้ง** *(กลางหว่างคิ้ว)* เรียบลื่นเป็นประกาย จมูกคล้ายเป็นจิตรกรตวัดวาดขึ้นมา ริมฝีปากเพียงหนึ่งจุดแดง แต่ยามยิ้มหยาดเยิ้มเป็นพิเศษ

เพียงแต่สตรีร่างเล็กที่หมดจดงดงามนางนี้ กลับมีสุ้มเสียงหยาบกร้านระคายหู ยามเดินเหินไม่ต่างกับแม่ค้าขายผักในตลาด ผิวพรรณก็ทั้งเหลืองทั้งขุ่นหมอง

สตรีนางนั้นเห็นยู้เสี่ยวอี่สำรวจดูนาง จึงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเรียกว่า**ลิ้มซิ่วหงส์** เป็นทูตซ้ายในสังกัดฮ่วมไต้ซิงแซ ตั่วซ้องดงามยิ่ง" พลางยื่นส่งวัตถุที่คล้ายฝักข้าวโพดต่อยู้เสี่ยวอี่ กล่าวอีกว่า "นี่เป็นนิ่มดำตัวเมียที่ใช้ขจัดพิษมอมประสาทนานาชนิด ท่านให้ตั่วกอสูดดม จะฟื้นฟูสู่สภาพเดิม"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวด้วยความสำนึกขอบคุณว่า "ขอบคุณท่าน **เซี่ยวม่วยม่วย** *(น้องสาวเล็ก)*"

ยามนั้นซุนโจ้วกล่าวกับฮ่วมไต้ซิงแซว่า "จงตั่วจู้ เมื่อครู่มีรายงานว่า ปรากฏบุคคลสองคนคิดบุกขึ้นเขามา"

ฮ่วมไต้ซิงแซส่งเสียงอังอ้อ เดินไปหารือกับซุนโจ้วกับอึ้งทั้ง ยู้เสี่ยวอี่ขณะจะยื่นส่งตัวนิ่มดำตัวเมียถึงริมจมูกฮั่งเชี่ยเอี้ย ในกลุ่มคนพลันบังเกิดเสียงตวาดดังว่า "**ผู้แซ่ฮั่ง ชดใช้ชีวิตพี่ชายเรามา**" พร้อมกับเสียงดัง

คนบรรลุถึง ฟาดฟันดาบลงยังศีรษะของฮั่งเชี่ยเอี้ย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยแขนขาอ่อนล้า ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว ย่อมไม่อาจหลบรอดจากดาบนี้

บุคคลอื่นคล้ายคิดไม่ถึงว่ามีคนคิดทำร้ายฮั่งเชี่ยเอี้ย คิดช่วยเหลือก็ไม่ทันการณ์

ยู้เสี่ยวอี่เพิ่งฟื้นฟูเรี่ยวแรง พอจะเดินเหินได้ แต่ยังไม่สามารถประมือกับผู้คน นางยามร้อนรุ่มใจ จึงใช้ร่างบดบังฮั่งเชี่ยเอี้ย ยอมรับดาบนี้แทนสามี

หากไม่มีฮ่วมไต้ซิงแซอยู่ด้วย คราครั้งนี้ยู้เสี่ยวอี่คงต้องตายแน่นอน

ฮ่วมไต้ซิงแซความจริงอยู่ห่างไป แต่ยังยกมือดึงลูกธนูจากซองธนูที่กลางหลัง สะบัดซัดกลับหลังไป

ลูกธนูดอกนี้ไม่ต้องใช้คันธนู หากแต่แผ่พุ่งพลังใส่ลูกธนูซัดออก กระแทกถูกตัวดาบ จนดาบปลิวกระเด็นไปไกลโข คนที่ถือดาบก็ถูกกระแทกจนง่ามมือขวาฉีกขาด

ฮ่วมไต้ซิงแซหันขวับมา ตวาดว่า **"อึ้งโป๊ย เจ้าทำอะไร?"**

คนจู่โจมดาบเป็นชายฉกรรจ์เคราครึ้มผู้หนึ่ง มันชี้หน้าฮั่งเชี่ยเอี้ย กล่าวว่า "พี่ชายเรา...กับ**ฉิกซ้อ** *(พี่สะใภ้)* ตายใต้เงื้อมมือเจ้าผู้นี้"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ขอถามพี่ชายท่านเป็นท่านใด?"

ชายฉกรรจ์เคราครึ้มนั้นกล่าวว่า "มันเรียกว่าอึ้งเก้า"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่เข้าใจในบัดดล อึ้งเก้า ฉิ้งฉิกและถังกุกได้รับขนานฉายาเป็นสองมุสิกหนึ่งแมว เป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเซียวทิถังสังกัดค่ายฝ่ายใน เคยลอบสังหารฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาที่ศาลเจ้าลมหิมะ ดีที่มันสองสามีภรรยาได้รับการช่วยเหลือจากลี้โป่วอี อึ้งเก้ากับฉิ้งฉิกฆ่าคนไม่สำเร็จ กลับจบชีวิตไป

ได้ยินฮ่วมไต้ซิงแซตวาดว่า "เจ้ายังมีหน้าเอ่ยถึงพี่ชายเจ้าอีก มันเข้าร่วมกับกลุ่มขันที ทำร้ายประชาราษฎร ฮั่งตั่วกอฆ่ามันเพื่อขจัดภัยแก่

ส่วนรวม เจ้าคิดล้างแค้นอันใด?"

อึ้งโป๊ยกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เรา...เราเพียงคิด..."

ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวว่า "หากเจ้าคิดฆ่าเรา เราจะไม่สืบสาวเอาความ แต่เจ้าคิดร้ายต่อพี่ร่วมสาบานของเรา เราต้องปลิดชีวิตสุนัขของเจ้า" พลางโบกมือคราหนึ่ง ซุนโจ้วกับอึ้งทั้งก็ถลันเข้าไปคุมตัวอึ้งโป๊ยไว้

ฮั่งเชี่ยเอี้ยสูดดมกลิ่นของตัวนิ่มดำตัวเมียแล้ว พลันร้องทัดทานว่า "อย่าได้ฆ่า" จากนั้นกล่าวกับฮ่วมไต้ซิงแซว่า "มันเมื่อมิใช่คนของขันทีโฉด ขอเฮี้ยงตี๋โปรดเห็นแก่หน้าเรา ปลดปล่อยมันเถอะ"

ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวว่า "แต่เจ้าผู้นี้บังอาจกวัดแกว่งดาบใส่ตั่วกอ อย่างน้อยต้องลงโทษ..."

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "เราฆ่าพี่ชายมันจริง มันสมควรล้างแค้น ไม่อาจโทษว่ามัน"

ฮ่วมไต้ซิงแซโบกมืออีกครา ซุนโจ้วกับอึ้งทั้งค่อยปลดปล่อยอึ้งโป๊ย อึ้งโป๊ยร่างอ่อนระทวย ปากพร่ำพึมพำ ไม่ทราบกล่าวอันใด

พลันปรากฏหัวหน้ากลุ่มผู้หนึ่งวิ่งตะบึงขึ้นมา คุกเข่าลงที่เบื้องหน้าฮ่วมไต้ซิงแซ รายงานว่า "ผู้บุกรุกตึงมือไม่น้อย ฝ่ามาถึงไหล่เขาแล้ว"

ฮ่วมไต้ซิงแซเลิกคิ้วถลึงตาใส่ สร้างความแตกตื่นแก่หัวหน้ากลุ่มนั้นจนก้มศีรษะลง ฮ่วมไต้ซิงแซค่อยถามว่า "ผู้มาเป็นใคร?"

หัวหน้ากลุ่มนั้นกล่าวว่า "ผู้มาเป็นหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย ผู้ชราใช้วิชากรงเล็บเหยี่ยว ผู้เยาว์คล้ายเป็นศิษย์สำนักกระบี่ปาซัว บอกให้พวกเราปล่อยตัวคุณชายฮั่งกับฮั่งฮูหยิน..."

ยู้เสี่ยวอี่อุทานดังอากล่าวว่า "เป็น**คัมซือเฮีย** *(ศิษย์พี่แซ่คัม)* กับ**ฉิ้งแป๊ะ** *(ลุงแซ่ฉิ้ง)*"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยก็ได้คิด กล่าวว่า "ใช่แล้ว เป็นพวกมันทั้งสองเอง คาดว่าคงเกิดการเข้าใจผิดขึ้น"

ฮ่วมไต้ซิงแซถามว่า "เป็นคัมเฮียที่เราเคยพบพานหรือ?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรับคำ ฮ่วมได้ซิงแซหันไปกล่าวกับอึ้งทั้งและซุนโจ้วว่า "พวกเจ้าลงจากเขาไปต้อนรับผู้มา บอกต่อพวกมันว่าสองสามีภรรยาตระกูลฮั่งเป็นแขกของเรา เชิญพวกมันขึ้นเขามา เราจะน้อมรอที่หน้าค่าย"

อึ้งทั้งกับซุนโจ้วไขว้สองมือที่หน้าอก รับคำคราหนึ่ง จากนั้นลอยตัวขึ้นดุจนกเหยี่ยวสองตัว เหินข้ามศีรษะทั้งหมดไป

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวอีกว่า "คัมซือเฮียกับฉิ้งแป๊ะพอขึ้นมาถึง ค่ำคืนนี้เราจะจัดสุราเลี้ยงต้อนรับ สนทนาปราศรัยกัน เป็นอย่างไร?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "รบกวน**เฮี้ยงตี๋** *(น้องอันประเสริฐ)* แล้ว"

ฮ่วมได้ซิงแซค่อยยิ้มออก กล่าวกับลิ้มซิ่วหงส์ว่า "อาซิ่ว นำตั่วกอกับตั่วซ้อไปพักยัง**เอี้ยงขี่ฮึง** *(เรือนบำรุงพลัง)* ทั้งสั่งให้จัดเตรียมน้ำร้อน น้ำชา เสื้อผ้าสะอาดสะอ้าน แป้งประทินโฉมให้พร้อมสรรพ"

ลิ้มซิ่วหงส์รับคำ ชักนำฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาไปยังเรือนเอี้ยงขี่ฮึง หลังจากจัดเตรียมข้าวของเรียบร้อย ค่อยล่าถอยออกไป

ห้องหับนี้สะอาดสดใส มีเครื่องเรือนครบถ้วน ทั้งยังมีห้องอาบน้ำ ยู้เสี่ยวอี่กลับหันหลังให้กับฮั่งเชี่ยเอี้ย เพียงลูกคลำรูปสลักจากงาช้าง หรือแตะสัมผัสกลีบบุปผาภายในห้องดู

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวขึ้นก่อนว่า "ท่านอาบน้ำก่อนเป็นไร?"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่อาบ" จากนั้นไม่ปริปากอีก

ฮั่งเชี่ยเอี้ยไม่อาจอัดอั้นเอาไว้ วางมือลงบนหัวไหล่ยู้เสี่ยวอี่ กล่าวว่า "เสี่ยวอี่ เรา..."

ยู้เสี่ยวอี่ไม่ตอบคำ พลันฮัมเพลงออกมา เนื้อร้องท่อนแรกแฝงไว้ด้วยความรักอันเข้มข้น แต่แล้วคล้ายถูกผนึกแช่แข็ง ท่อนหลังกลายเป็นกระด้างเย็นชา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "เรื่องของเอี้ยเทียมบ๊วย เป็นบิดาจัดหาให้แก่เรา ภายหลังค่อยทราบว่าพวกเขาตำหนิว่านางยากไร้ต้อยต่ำ เพียงต้องการเด็กทารก เราคิดให้นางหลบหนีไป มิคาดถูกบิดาล่วงรู้ สั่งคนคร่า

กุมนางไว้ เทียมบ๊วยมีนิสัยแข็งกร้าว บวกกับไม่คิดสร้างความลำบากแก่เรา จึงกระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตาย..." มันกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แทบอ้อนวอนว่า "เราไม่ได้บอกต่อท่าน..เพราะว่าเราไม่ต้องการให้ท่านทราบ อีกประการ ตอนนั้นเรายังไม่ได้รู้จักท่าน..."

ยู้เสี่ยวอี่ย่อมทราบว่าฮั่งตงผู้เป็นบิดาฮั่งเชี่ยเอี้ยถืออำนาจบาตรใหญ่ ไม่เช่นนั้นคงไม่เพาะสร้างศัตรูมากมาย สุดท้ายถูกประหารทั้งตระกูล โดยเฉพาะคำ "ตอนนั้นเรายังไม่ได้รู้จักท่าน" ยู้เสี่ยวอี่เห็นว่าตัวเองคล้ายสมควรยกโทษให้กับมันแล้ว แต่ไม่ทราบจะยกโทษอย่างไร จึงไม่ให้มันเห็นว่าตัวเองเฉกเช่นฟ้าร้องดังแต่ฝนตกปรอย ทำท่าขึงขังแต่ปฏิบัติการเล็กน้อย

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวอย่างร้อนรุ่มกว่าเดิมว่า "เราบอกตามตรง หลังจากพบพานท่าน ในใจเราไม่มีเงาร่างผู้คนอื่นอีก"

ยู้เสี่ยวอี่หัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า "ท่านกล่าวเช่นนี้ คล้ายกับว่าผู้อื่นมีด้วย"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเห็นนางหัวร่อ ค่อยคลายใจลง จงใจหยอกเย้าว่า "ยากบอกได้ ผู้อื่นมีศิษย์พี่ผู้หนึ่งติดตามขึ้นเขามา"

ยู้เสี่ยวอี่ขยี้เท้ากล่าวว่า "ท่านกล่าวเหลวไหล มันขึ้นเขามา หาใช่ข้าพเจ้าเรียกหามาไม่"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรีบขอโทษขอโพย กล่าวพะเน้าพะนอ โทสะของยู้เสี่ยวอี่ค่อยสงบลง ฮั่งเชี่ยเอี้ยจึงกล่าว "ท่านไปอาบน้ำก่อน ท่านคงเหน็ดเหนื่อยแล้ว"

ยู้เสี่ยวอี่ชม้ายมองมันแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ใช่แล้ว ทั้งยังเหน็ดเหนื่อยจนใจสลาย" จากนั้นเดินเข้าห้องอาบน้ำไป

เห็นน้ำร้อนต้มจนเดือดแล้ว จึงผสมลงในถังไม้ที่บรรจุน้ำเย็นอยู่ก่อน ยามนั้นที่นอกห้องคล้ายบังเกิดสุ้มเสียงผิดปรกติขึ้น แต่ว่านางไม่เฉลียวใจ ถอดเสื้อผ้าออก แช่ร่างอยู่ในถังอาบน้ำ

รู้สึกมีควันร้อนกรุ่นลอยขึ้นมา ทุกประการคล้ายความฝันตื่นหนึ่ง ไม่ว่าเป็นหรือตาย คนมักคุ้นหรือแปลกหน้าล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ที่จริง

แท้กลับเป็นควันอันเลื่อนลอย ยู้เสี่ยวอี่คิดไขว่คว้าไว้ สายตากลับหยุดนิ่งบนข้อแขนตัวเอง

ข้อแขนของนางเกาะไว้ด้วยหยดน้ำ ภายใต้แสงอาทิตย์ที่สาดลอดลงจากช่องถ่ายเทอากาศ แต่ละหยดคล้ายน้ำค้างอันเปราะบาง ทำให้ผู้คนไม่กล้ากระทบถูก ข้อแขนนางกลับอ่อนช้อยราวกับเง่าบัวท่อนหนึ่ง ทั้งเรียวยาว ลื่นนุ่มและละมุนละไม

นางมองดูข้อแขนตัวเอง พลันคิดชมดูเรือนร่างตัวเอง ดังนั้นขบริมฝีปากล่าง ลุกขึ้นยืนช้าๆ ที่หน้าถังอาบน้ำมีฉากกั้นบานหนึ่ง หน้าฉากกั้นฝนเป็นกระจกบานหนึ่ง ข้างกระจกพาดเสื้อผ้าที่ตัวเองถอดทิ้งไว้ ท่ามกลางควันร้อนลอยกรุ่น นางมองเรือนร่างอันงามเปล่งปลั่งสมบูรณ์ของตัวเองดึงดูดประกายที่มีบนกระจกไป

นางมองดูเรือนร่างอันงดงามของตัวเอง อดครางเบาๆ มิได้ วันเวลาที่ผ่านมา นางติดตามสามีหลบหนีถึงสุดหล้า แต่เหล่านี้หาได้ฝากริ้วรอยอยู่บนใบหน้าและเรือนร่างของนางไม่

หากว่ามีก็คงเป็นริมฝีปากที่เม้มสนิทเช่นนี้ นั่นเป็นผลจากการต่อต้านลมน้ำค้างทางโลกภายนอก แต่ว่าไม่ได้ทิ้งรอยแผลหรือรอยย่นเอาไว้ เพียงแต่ก่อนนี้เป็นหญิงสาว ยามนี้เป็นสตรีมีสามี ภายหน้าเล่า? อาจบางทีไม่ควรแก่การอาวรณ์

นางยิ้มเล็กน้อย หวนนึกถึงทุกครั้งที่สามีเปลื้องเสื้อผ้าของนาง ลมหายใจจะกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา นางมองดูตัวเองในกระจกท่ามกลางไอน้ำยังบังเกิดความลุ่มหลงตัวเอง ไขว้สองมืออยู่ที่หน้าอก เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ขับทรวดทรงของปทุมถันจนโดดเด่นกว่าเดิม

ไม่ทราบว่าเรือนร่างของหญิงอื่นใช่เป็นเช่นนี้หรือไม่? ไม่ทราบว่าไร้ไฝฝ้าราคีเช่นนาง หรือว่ายังเต่งตึงชูชันกว่าตัวเอง? ยู้เสี่ยวอี่พลันนึกอิจฉาบุรุษ นับตั้งแต่เติบโตเป็นสาว นางเพียงมีโอกาสเห็นหญิงอื่นตกแต่งประทินโฉมแต่น้อยครั้งจะเห็นเรือนร่างของสตรีอื่น

สตรีนางหนึ่งคิดชมดูเรือนร่างของสตรีอีกนางหนึ่ง กลับไม่มีข้ออ้างเท่ากับบุรุษผู้หนึ่งชมดูเรือนร่างของสตรีนางหนึ่ง

ไม่ทราบเป็นเพราะไอน้ำหรือควันรม นางรู้สึกมึนงงอยู่บ้าง รุ่มร้อนอยู่บ้าง แต่ก็เคลิบเคลิ้มให้ความรู้สึกที่ดี ทั้งเห็นว่าวันนี้ตัวเองช่างเหลวไหลนึกถึงเรื่องราวไร้สาระมากมายปานนี้

หวนนึกถึงสามคงเห็นดีเห็นอย่ ต้องการอาบน้ำเช่นกัน ดังนั้นนางสวมใส่เสื้อผ้า เดินออกไปกลับไม่พบเห็นฮั่งเชี่ยเอี้ย

นางเข้าใจว่าฮั่งเชี่ยเอี้ยออกจากห้อง อาจไปหาฮ่วมไต้ซิงแซ อาจไปหาคัมเยียกฮุย อย่าได้เห็นมันเป็นคนอ้วน กลับชมชอบเคลื่อนไหวไม่ยอมอยู่นิ่ง

รอคอยอยู่ครู่หนึ่ง ฮั่งเชี่ยเอี้ยยังไม่กลับมา ยู้เสี่ยวอี่ร้องเรียกสองคำหามีเสียงตอบรับไม่ พลันเห็นกระถางดอกไม้ที่นางเคยกระทบถูก ปรากฏกลีบดอกกระจายทั่วพื้นบันได

ยู้เสี่ยวอี่ใจสั่นสะท้านโดยไร้สาเหตุ แต่ยังไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด

ยามนั้นปรากฏนกสีเขียวน่ารักตัวหนึ่งคาบตัวหนอนซึ่งยังขยับดิ้นรนกระพือปีกโบยบินขึ้น

สายตาของนางมองตามนกสีเขียว ซึ่งบินขึ้นบนหลังคาห้อง บินไปเกาะกิ่งไม้ กลับพบว่าบนกองหญ้าแห้งที่มุมกำแพงซึ่งมันโบยบินผ่านมีสิ่งใดขยับเคลื่อนไหว

ยู้เสี่ยวอี่ฉุกใจคิด พุ่งปราดออกไป

พอพุ่งปราดออกจากที่ ค่อยนึกออกว่านี่เป็นค่ายภูเขาของฮ่วมไต้ซิงแซ การมองดูเช่นนี้คล้ายเสียมารยาทอยู่บ้าง

แต่ขณะครุ่นคิด คนก็ทิ้งตัวลงที่มุมกำแพง พริบตานั้นนางแน่ใจว่าบนกองหญ้าแห้งด้านนั้นมีคน ทั้งยังมีมากกว่าหนึ่งคน

เป็นผู้คนสองคน

นางอดชะโงกศีรษะมองดูด้วยความอยากรู้มิได้

ชายโฉดหญิงแพศยา

ในโลกมีเรื่องมากมายที่ผันแปรเพราะความคิดชั่วแล่น มีบ้างบางคนเห็นฝูงมดย้ายรังก่อนฝนตกฟ้าร้อง ไม่ทันเฉลียวใจอันใด มีบ้างบางคนช่วยหยิบใบไม้สร้างที่หลบฝนให้กับมด ฟังว่าคนผู้นั้นได้รับกุศลสนอง ร่ำรวยมากด้วยยศศักดิ์

ยกเรื่องผลสนองไม่เอ่ยถึง ก็มีเรื่องราวมากมายเกิดความเปลี่ยนแปลง เพราะปฏิกิริยาในชั่วพริบตา สภาพเช่นนี้คล้ายกับกลางทะเลมนุษย์อันเวิ้งว้าง มีทั้งไปก่อนก้าวหนึ่ง หรือไปสายก้าวหนึ่ง หาไม่ก็พบพานคนผู้หนึ่งแต่หลงลืม หรือว่าเกิดความทรงจำอันลึกล้ำ มักก่อเกิดผลสะท้อนอย่างคาดไม่ถึง

ยู้เสี่ยวอี่พกพาความสงสัยอยากรู้ชะโงกศีรษะมองดู

บนกองหญ้ามีผู้คนสองคน

ผู้คนที่เปลือยเปล่าล่อนจ้อนสองคน

ยู้เสี่ยวอี่ไม่เคยเห็นแผ่นหลังของบุรุษที่เปลือยเปล่ามาก่อน ดังนั้นแผ่นหลังของบุรุษที่เป็นกองเนื้อที่สุมซ้อนบนกองหญ้า สร้างความสะอิดสะเอียนแก่นาง

แต่ว่านางบังเกิดความตื่นตระหนกมากกว่าสะอิดสะเอียน

เนื่องเพราะนางพบเห็นในบัดดลว่า บุรุษที่เปลือยเปล่าผู้นี้มิใช่ใครอื่น คือสามีของนางเอง

ใต้ร่างของสามีนางมีสตรีนางหนึ่ง

สตรีนางนี้ขาวผ่องจนลานตา เสนอสนองอย่างเร่าร้อน ครวญครางด้วยความรัญจวน ขับเน้นผมเผ้าที่ดำขลับ ริมฝีปากที่แดงสด คล้ายอัคคีสีสันต่างๆ เผาไหม้หญ้าแห้ง แทบจะเผาเรือนร่างเลือดเนื้อให้เป็นเถ้าถ่าน

ที่สร้างความตื่นตระหนกยิ่งกว่าแก่ยู้เสี่ยวอี่คือ สตรีนางนี้เป็นบุคคลที่นางรู้จัก

สตรีนางนี้มิใช่ใครอื่น คือจิกโกวเอง!

จิกโกวกับยู้เสี่ยวอี่แม้เคยฝึกวิทยายุทธ์ร่วมกันที่สำนักกระบี่ปาซัว แต่ว่ายู้เสี่ยวอี่ไม่ชมชอบจิกโกว เพราะนางทราบว่าจิกโกวคิดแทนที่นางอยู่ทุกเมื่อ ฝึกเพลงกระบี่ที่นางเคยฝึก ประดับเครื่องประดับที่นางเคยสวมใส่ ลอกเลียนอิริยาบถของนาง ถึงกับรักชอบบุรุษที่นางรัก

ถึงแม้ว่าเปลือกนอกของจิกโกวจะแสดงความสนิทสนมต่อนางเพียงไหน แต่ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่าในใจจิกโกวแค้นนางจับใจ

นางเคยบอกเรื่องของจิกโกวต่อฮั่งเชี่ยเอี้ย ก่อนหน้านี้ฮั่งเชี่ยเอี้ยมาเยี่ยมเยียนนางที่ภูเขาปาซัว ก็เคยพบหน้าจิกโกว...แต่นางคาดคิดไม่ถึงทั้งไม่ได้นึกฝันมาก่อน แม้เห็นกับตาก็แทบไม่ยอมเชื่อว่า สามีของตัวเองจะกระทำเรื่องเช่นนี้กับจิกโกว

นางตะลึงลานกับที่ จิตใจว้าวุ่นดุจเรือใบกลางวังน้ำวน ลืมเลือนว่าผู้ที่อับอายสมควรเป็นอีกฝ่าย กลับหดตัวอยู่มุมกำแพงที่เย็นเฉียบ ยามกะทันหันหัวใจเต้นตูมตาม สมองคล้ายถูกค้อนทุบใส่ ภายหลังค่อยจำแนกออกว่าเป็นเจ็บปวดใจ

เรื่องแรกที่นางนึกถึงคืออัปยศอดสู ต่อให้สามีของนางอยู่ร่วมกับหญิงใด นางก็ไม่พลุ่งพล่านใจถึงเพียงนี้ แต่ไหนเลยร่วมกับจิกโกวได้ หวนนึกถึงตัวเองเข้าไปอาบน้ำเพียงช่วงสั้นๆ แต่ฮั่งเชี่ยเอี้ยกลับ...

ทั้งสองประการนี้นางเพียงนึกถึงกลางคัน ก็ไม่ครุ่นคิดต่อไป น้ำตา

ทะลักจากเบ้ามา นางปาดน้ำตาด้วยความคับแค้น รู้สึกว่าหากมีคนเห็นนางหลั่งน้ำตาเพราะพวกมัน ยิ่งเป็นเรื่องอับอายอัปยศประการหนึ่ง

ในยามนั้นนางได้ยินว่าบุรุษสตรีบนกองหญ้าผ่านช่วงลมคลุ้มฝนคลั่ง ส่งเสียงหอบหายใจอย่างหนักหน่วง และครวญครางอย่างเป็นสุข

ยู้เสี่ยวอี่ก็ลุกขึ้นยืน ยังไม่ทันตกลงใจว่าจะทำอย่างไร ก็ได้ยินคำสนทนาของบุรุษสตรีคู่นั้นกระทบโสตว่า "คนอ้วนน้อย นึกไม่ถึงท่านยังไม่ถูก**ซือเจ๊** *(ศิษย์พี่)* สูบจนกลวงไป"

"หากร่างกายของเรากลายเป็นกลวง ก็เกิดจากนางปีศาจท่าน สตรีโสโครกนั้นแข็งทื่อราวท่อนไม้ ไหนเลยทำให้เรากลวงได้?"

"ใช่แล้ว มีแต่มารดาจึงรองรับคนอ้วนน้อยท่านได้ ต้องการใหญ่ก็ใหญ่ ต้องการเล็กก็เล็ก"

"ท่านผู้นี้พิชิตเราจนราบคาบแล้ว"

"พิชิตท่านแล้วจะเป็นไร ยามอยู่เบื้องหน้าซือเจ๊ ท่านยังคงเชื่องราวลูกแกะ"

"ตอนนี้ไม่สะดวกกับการฉีกหน้า นางไม่ได้ทำผิดอันใด เราไหนเลยค่อนแคะได้?"

"เฮอะ ข้าพเจ้าไม่ยินยอมนอนบนกองหญ้า ค้างบนคาคบไม้อยู่ร่ำไป ท่านต้องหาทางจัดการกับซือเจ๊เรา"

"ตกลง เราจะหาโอกาสฆ่านาง"

ยู้เสี่ยวอี่รับฟังถึงตอนนี้ รู้สึกฟ้าเป็นสีเหลือง ดินเป็นสีแดง ทุกประการในโลกล้วนกลับตาลปัตรเปลี่ยนพลิก ทุกถ้อยคำยังสร้างความเจ็บปวดยิ่งกว่าถูกมีดดาบคว้านอกอีก นางความจริงคิดสะบัดหน้าไป แต่แล้วไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับกระโดดปราดไปเบื้องหน้า สุ้มเสียงกลับกลายเป็นสั่นระรัว กล่าวว่า "ท่าน...ท่าน..."

ฮั่งเชี่ยเอี้ยยังฟุบอยู่บนร่างจิกโกว แต่จิกโกวที่ใต้ร่างมีสีหน้าแตกตื่นลนลาน แต่กลับตวัดมือซัดอาวุธลับหลายเล่ม

ด้วยพลังฝีมือของยู้เสี่ยวอี่ สมควรหลบหลีกจากอาวุธลับได้ไม่ยากนัก เพียงแต่ขณะที่จิกโกวซัดอาวุธลับออก ยังโปรยฝุ่นหอมออกกำหนึ่ง

ฝุ่นหมอกบดบังสายตาของยู้เสี่ยวอี่

อย่าว่าแต่ยู้เสี่ยวอี่โกรธแค้นเกินไป

นางรู้สึกแขนซ้ายชาวูบ คล้ายถูกมดแมลงกัดใส่คราหนึ่ง

ท่ามกลางฝุ่นหมอกคละคลุ้ง บุรุษสตรีบนกองหญ้าผลุนผลันลุกขึ้น นางเพียงคิดกระชากร่างฮั่งเชี่ยเอี้ย ถามให้กระจ่างชัด แต่อาการชาที่ต้นแขนลามขึ้นมาถึงลำคอ นางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว แต่คล้ายก้าวเท้าอยู่กลางอากาศ ไม่อาจทิ้งเท้าลง

รู้สึกศีรษะมึนงงกว่าเดิม ยามนั้นเสียงอาวุธลับดังขึ้นอีกครา

ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่าครั้งนี้ไม่อาจรอดพ้น เห็นว่าต้องตายในลักษณะนี้ออกจะน่าคับแค้นไปแล้ว

ทันใดสุ้มเสียงอันอบอุ่นเสียงหนึ่งดังว่า "ไม่ต้องกลัว"

เสียงอาวุธลับพลันขาดหายไป สุ้มเสียงนั้นเปลี่ยนเป็นตวาดว่า **"ชายโฉดหญิงแพศยาหนีไปที่ใด?"**

ยู้เสี่ยวอี่จดจำออกว่า เจ้าของสุ้มเสียงอันอบอุ่นคือฮ่วมไต้ซิงแซ นางคิดลืมตามองดู แต่กระทั่งเปลือกตายังชาด้าน อย่างแช่มช้ากระทั่งความรู้สึกชาด้านยังไม่มี เพียงได้ยินเสียงร้องแหลมเล็กกับเสียงตวาดว่าชั่วครู่ให้หลัง รู้สึกว่าที่ต้นแขนเปียกชื้น กลับคืนสู่อาการคันชา นางคิดยื่นมือเกาปากแผล กลับกระทบถูกปากที่เปียกชุ่มปากหนึ่ง

ปากแผลที่เกิดอาการชา เป็นเพราะอาวุธลับมีพิษ อาการชาที่ลุกลามรวดเร็วถึงเพียงนี้ ย่อมเป็นพิษร้ายแรง ฮ่วมไต้ซิงแซใช้ปากดูดปากแผลนับว่าเสี่ยงกับการถูกพิษแล่นเข้าสู่ร่าง แต่ยู้เสี่ยวอี่ยามคับแค้นรันทดกลับลืมกล่าวขอบคุณ

ฮ่วมไต้ซิงแซเห็นยู้เสี่ยวอี่ฟื้นคืนสติมา กลัวนางเข้าใจผิด รีบถอยห่างไป กล่าวว่า "นี่เป็นลูกดอกเหลี่ยมมุมของโอ้วยี่มั่วจื้อ พิษร้ายกระจาย

รวดเร็ว ต้องใช้ปากดูดน้ำพิษออกมา ขอตั่วซ้ออย่าได้ตำหนิ"

ยู้เสี่ยวอี่เป็นธิดายุทธจักร ย่อมเคยได้ยินถึงความร้ายกาจของโอ้วยี่มั่วจื้อ ฮ่วมได้ซิงแซทำเช่นนี้ แสดงว่าสละชีวิตเข้าช่วยเหลือ นางเห็นแขนเสื้อตัวเองถูกม้วนขึ้น แต่เสื้อผ้ายังสวมเรียบร้อย พบว่าฮ่วมได้ซิงแซเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม ทำให้นึกถึงสามีตัวเอง ถามว่า "มันเล่า..." กล่าวพลางหลั่งน้ำตาออกมาสองสาย

ฮ่วมได้ซิงแซเหม่อมองนางอย่างซึมเซา กล่าวว่า "เรานึกไม่ถึงว่าตั่วกอจะ...เสียสติถึงเพียงนี้ จึงยั้งมือไว้ ปล่อยให้มันหนีรอดได้...สตรีแพศยานั้นกลับหนีไม่รอด"

ยู้เสี่ยวอี่ไม่คิดหลั่งน้ำตาต่อหน้าคนนอกจึงกล่าว "มัน...ไปแล้ว?"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "ตั่วซ้อโปรดวางใจ เราต้องตามตัวมันกลับมาให้จงได้"

ยู้เสี่ยวอี่ยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า "ไปก็ไปเถอะ ผู้ใดต้องการให้มันกลับมา?"

ฮ่วมได้ซิงแซไม่คิดขัดใจนาง จึงคล้อยตามคราหนึ่ง ยู้เสี่ยวอี่พลันถามว่า "สตรีนางนั้นเล่า?"

ฮ่วมได้ซิงแซร้องสั่งว่า "คุมตัวนางมา"

เห็นซุนโจ้วคุมตัวจิกโกวมาถึง นางสวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย แสดงว่าคลุมเสื้อผ้าอย่างรีบร้อน ไม่ได้รัดสายรัดเอว ผมเผ้ายุ่งสยาย สีหน้าแฝงแววเหยียดหยามมากกว่าโกรธแค้น แต่ปราศจากเค้าความละอายแม้แต่น้อย พอมาถึงก็กล่าวว่า "ซือเจ๊ ท่านคิดฆ่าข้าพเจ้ากระมัง?"

ซุนโจ้วตวาดด่าคำ **"นางแพศยา"** เสียงกร๊อบเมื่อบิดแขนซ้ายของนางหักไป

จิกโกวเจ็บปวดจนริมฝีปากซีดขาว กัดฟันแนบแน่น แต่ยังกล่าวอย่างดื้อรั้นว่า "ฆ่าข้าพเจ้าเถอะ แต่ต่อให้ฆ่าข้าพเจ้า ยังไม่ได้ตัวสามีท่านกลับคืน..."

ซุนโจ้วยังคิดหักแขนขวาของนาง ยู้เสี่ยวอี่กลับห้ามปรามไว้ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเพียงคิดถามท่านสักหลายคำ"

สุ้มเสียงของนางสงบเยือกเย็นจนฮ่วมได้ซิงแซยังตื่นเต้นสงสัย จิกโกวก็ประหลาดใจที่ยู้เสี่ยวอี่ไม่พลุ่งพล่านใจตามที่นางคาดคิดไว้

ยู้เสี่ยวอี่ถามว่า "ท่านข้องแวะกับมันเมื่อใด?"

จิกโกวแบะปากกล่าวว่า "เป็นมันข้องแวะกับข้าพเจ้า ท่านแม้ติดตามมันร่อนเร่ในยุทธจักร แต่ท่านพอคล้อยหลัง มันก็แอบมาหาข้าพเจ้า"

ยู้เสี่ยวอี่หน้าเคร่งเครียดเย็นชา ทำให้นางงามเฉิดฉันกว่าเดิม กล่าวว่า "ครั้งแรกเป็นเวลาใด?"

จิกโกวกล่าวว่า "เป็นวันที่สามหลังจากที่พวกท่านแต่งงานกัน มันบอกต่อท่านว่าจะไปล่ากวางที่แดนง้วนจิว เพื่อเป็นนิมิตหมายว่าจะได้ลูกชายอ้วนท้วน แท้ที่จริงแอบไปพบกับข้าพเจ้า"

ยู้เสี่ยวอี่หวนนึกถึงฮั่งเซี่ยเอี้ยแต่งงานได้สามวัน ได้ออกจากบ้านไปหนึ่งวันจริงๆ คิดไม่ถึงกลับกระทำเรื่องเช่นนี้ รู้สึกว่าชีวิตนี้ล้วนผิดพลาดไปแล้ว

ฮ่วมได้ซิงแซเห็นว่าจิกโกวจงใจกระตุ้นโทสะยู้เสี่ยวอี่ จึงกล่าวว่า "สตรีที่น่าชังเช่นนี้ ไม่อาจละเว้น"

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกท้อแท้ทอดอาลัย โบกมือกล่าวว่า "ปล่อยนางไปเถอะ"

ทุกผู้คนงงงันวูบใหญ่ ซุนโจ้วร้องโพล่งว่า "**ฮั่งฮูหยิน** *(คำเรียกภรรยาคนแซ่ฮั่ง)* ไม่ **ยู้นิ่งเฮียบ** *(วีรสตรีแซ่ยู้)* สตรีนางนี้..."

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ฆ่านางหรือ? จับนางต้มกินหรือ? เช่นนี้จะไม่เศร้าเสียใจ ไม่ถูกหลอกลวงหรือ?"

กล่าวพลางส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ฮ่วมได้ซิงแซประคองนางไว้ กล่าวว่า "คัมเฮียกับฉิ้งแป๊ะล้วนขึ้นเขามาแล้ว ฉิ้งแป๊ะคิดติดสอยห้อยตามตั่วกอตั่วซ้ออีก คัมเฮียไม่อาจลืมเลือนตั่วซ้อจึงติดตามมา พอดีพบพานฉิ้งแป๊ะ เข้าใจว่าพวกเราจับตัวพวกท่านไว้ จึงบุกขึ้นเขามา ตั่วซ้อต้องการ

พบหรือไม่?"

ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่าฮ่วมได้ซิงแซกล่าววาจามากมายปานนี้ เพื่อคิดปลอบใจให้คลายทุกข์

เงื่อนปมต้องใช้มือแก้ค่อยคลายออก

ต่อให้เป็นเงื่อนที่ซับซ้อนกว่านี้ ขอเพียงตั้งใจและอดทน จะแก้คลายออกได้

เงื่อนหัวใจเล่า?

ยู้เสี่ยวอี่ยิ้มเล็กน้อย แม้แต่ตัวเองก็ไม่ทราบว่าตัวเองเผยอยิ้มหรือไม่ นางกล่าวว่า "ไม่พบแล้ว ข้าพเจ้าต้องการอยู่ตามลำพัง"

กล่าวจบเดินกลับห้อง ยามนี้เป็นเวลาเที่ยง ยู้เสี่ยวอี่เดินผ่านแสงแดดและเงามืด บังเกิดเป็นเสียงแผ่วเบาและอ่อนล้า

ยู้เสี่ยวอี่กลับเข้าห้อง ตรงไปยังห้องอาบน้ำ วักน้ำใส่ใบหน้า รู้สึกเย็นชุ่มฉ่ำแจ่มใส แต่ความแจ่มใสทำให้เจ็บปวดใจ ถึงกับคิดหลับตาลง

แต่แล้วนางเหลือบเห็นกระจกที่กระจ่างใส และตัวเองในกระจก

คนในกระจกคล้ายภูษาอันอ่อนนุ่ม คล้ายโครงกระดูกที่เปราะบางอื่นๆ ล้วนเวิ้งว้างว่างเปล่า ไม่มีจิตวิญญาณ หยดน้ำบนใบหน้าสะท้อนประกายยังเป็นจริงกว่าองคาพยพส่วนต่างๆ อีก

คนในกระจกฝืนยิ้ม

ยู้เสี่ยวอี่ก็ฝืนยิ้ม

ยามนี้จิตใจของนางยุ่งเหยิงจนไม่อาจอันใด หัวใจกับความรู้สึกคล้ายอยู่ห่างไกลกัน ไม่สามารถรวมตัวได้

ทันใด นางเหลือบเห็นในกระจกสะท้อนภาพของดวงตาหลังช่องถ่ายเทอากาศบนหลังคาห้องคู่หนึ่ง

ยู้เสี่ยวอี่สะดุ้งเฮือกหนึ่ง

ที่นี้เป็นห้องอาบน้ำ

ในห้องอาบน้ำมีดวงตาคู่หนึ่งจ้องมองดู เป็นหนึ่งในสภาพที่อิสตรีไม่ต้องการให้เกิดขึ้นที่สุด

แต่ว่ามันเกิดขึ้นแล้ว

ยู้เสี่ยวอี่ไม่ได้กรีดร้อง นางเพียงถามเสียงหนักๆ ว่า "ผู้ใด?"

เนื่องเพราะนางนึกถึงคนผู้หนึ่ง...คือฮั่งเชี่ยเอี้ย

แต่คนผู้นั้นหาได้ตอบรับไม่

ยู้เสี่ยวอี่ใจเขม็งตึงเครียดขึ้นมา ลอบกำกระบี่ในแขนเสื้อ ตวาดสำทับว่า **"ลงมา"**

เสียงโครมเมื่อหลังคาห้องพังทลาย คนผู้หนึ่งพุ่งปราดลงมา

ยู้เสี่ยวอี่ชักกระบี่จู่โจมกระบี่ พอใช้กระบี่ถึงกลางคัน ประกายเย็นเยียบสะท้อนใบหน้าของผู้มา กลับเป็นคัมเยียกฮุย แต่ก็ไม่ทันรั้งกระบี่กลับ จึงเบี่ยงเบนกระบี่ แทงฉึกใส่หัวไหล่คัมเยียกฮุย

ยู้เสี่ยวอี่ร้องโพล่งว่า *"ไฉนเป็นท่าน..."* พลางละทิ้งกระบี่ ถลันไปตรวจดูอาการบาดเจ็บของมัน

มิคาดคัมเยียกฮุยสวมกอดยู้เสี่ยวอี่ไว้ ยื่นหน้าเข้ามาหมายจูบซอกคอของนาง ยู้เสี่ยวอี่ใจหายวาบ ผลักไสมันออก กล่าวว่า "ท่านทำอะไร?"

คัมเยียกฮุยจูบซอกคอนางครู่หนึ่ง ยังคิดจูบริมฝีปากนาง ยู้เสี่ยวอี่ขัดขืนดิ้นรน กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ไม่ได้ ทำอะไร ท่านเสียสติแล้ว"

คัมเยียกฮุยหอบหายใจดุจโคถึก กล่าวเสียงกระท่อนกระแท่นว่า "เรา...ต้องการ...ท่าน..."

ยู้เสี่ยวอี่ประหวั่นลนลานขึ้นมา หักศอกกระแทกใส่คัมเยียกฮุย พอดีกระแทกถูกปากแผลมัน สร้างความเจ็บปวดแก่คัมเยียกฮุยจนคลายมือออก ร้องโอยคำหนึ่ง ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกตัวว่าตัวเองใช้กำลังรุนแรงไป แทบไม่อาจหักใจได้ มิคาดคัมเยียกฮุยถาโถมเข้ามาอีก

คราครั้งนี้ยู้เสี่ยวอี่เห็นหน้าผากคัมเยียกฮุยปรากฏเอ็นเขียวโปน ใบหน้าแดงฉาน เสื้อผ้ายับย่นยุ่งเหยิง ปราศจากเค้าความสุภาพเรียบร้อย

เช่นยามปรกติ อดใจสั่นสะท้านมิได้ คัมเยียกฮุยก็ลงมือจี้สกัดจุดนางไว้

ไม่ทราบเพราะเหตุใด คัมเยียกฮุยลงมือเบี่ยงเบนไปเล็กน้อย มาตรว่าใช้กำลังรุนแรง แต่ไม่สามารถทำให้ยู้เสี่ยวอี่อ่อนระทวยล้มลง คัมเยียกฮุยคิดจูบนาง ถูกนางหลบรอดได้ พลันบังเกิดอารมณ์สัตว์ป่าขึ้น ยื่นมือฉีกกระชากเสื้อผ้าของนางออกมาแถบหนึ่ง เผยเห็นผิวกายอันขาวผ่อง

ที่ผ่านมายู้เสี่ยวอี่มีความรู้สึกที่ดีต่อศิษย์พี่ผู้นี้ ก่อนที่จะรู้จักฮั่งเชี่ยเอี้ยยังนึกชื่นชมในตัวคัมเยียกฮุย หลังจากแต่งเข้าตระกูลฮั่ง แม้นึกรังเกียจคัมเยียกฮุยที่ติดตามพัวพัน หากยังนึกสงสารมัน คิดไม่ถึงว่าวันนี้นางทอดอาลัยตายอยาก คัมเยียกฮุยยังกระทำการที่เสียมารยาทไร้ยางอายเช่นนี้

คัมเยียกฮุยระดมจูบลูบไล้ ยู้เสี่ยวอี่แม้ไร้เรี่ยวแรง ยังเบี่ยงศีรษะล่าถอย กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “ไม่ได้ ไม่ได้...”

เสียงโครมเมื่อร่างของนางปะทะชนกับฉากกั้นที่ด้านหลัง ฉากกั้นล้มดังกราวใหญ่ ยู้เสี่ยวอี่เหลือบเห็นใต้ฉากกั้นกดทับด้วยคนผู้หนึ่ง

ยู้เสี่ยวอี่เห็นมีคนอยู่ด้วย พลันมีสติแจ่มใส รวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือ งอเข่ากระทุ้งใส่ท้องน้อยคัมเยียกฮุย คัมเยียกฮุยถึงกับกุมท้องย่อตัวลง ส่งเสียงครางออกมา

ยู้เสี่ยวอี่เหลียวหน้ามอง เห็นคนบนพื้นเป็นสตรีนางหนึ่ง เสื้อผ้าฉีกขาดรุ่งริ่ง ผิวพรรณเป็นสีเหลืองแต่เค้าหน้ากลับหมดจดงดงาม อ้าปากน้อยๆ แต่ปราศจากสุ้มเสียงดังออกมา

ยู้เสี่ยวอี่เห็นเป็นลิ้มซิ่วหงส์ ต้องใจหายวาบ จากนั้นพบว่าระหว่างเสื้อกระโปรงของนางแปดเปื้อนคราบน้ำไม่สะอาด สร้างความตื่นตระหนกกว่าเดิม รวบรวมเรี่ยวแรงกระทุ้งจุดใบ้ของนางคลายออก คำพูดประโยคแรกของลิ้มซิ่วหงส์คือร่ำไห้พลางกล่าวว่า *“มัน...มันข่มขืนข้าพเจ้า...”*

ยู้เสี่ยวอี่คล้ายถูกกระบองกระทุ้งใส่ทรวงอกคราหนึ่ง ยามกะทันหันไม่ทราบเป็นคั่งแค้นหรือเดือดดาล คิดไม่ถึงสามีและศิษย์พี่ตัวเองล้วนเป็นคนจิตใจต่ำช้า พลันถูกกระแทกทำร้ายที่ด้านหลัง ร่างทรุดฮวบลงกับพื้น

ได้ยินคัมเยียกฮุยพึมพำว่า *"เสี่ยวอี่ เสี่ยวอี่ ครั้งนี้เราค่อยสมมาดปรารถนา"*

พลางฉีกกระชากเสื้อผ้ากลางหลังนางออก ยู้เสี่ยวอี่ขบริมฝีปากจนโลหิตไหลซึม กล่าวอย่างระโหยโรยแรงว่า "ท่านกล้ากระทบถูกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องฆ่าท่าน..."

คัมเยียกฮุยเอาแต่ถอดเสื้อผ้าตัวเอง ยามรุ่มร้อนมีสภาพทุเรศขัดตายิ่ง

ทันใดนั้นฉากกั้นบนพื้นพลันลอยขึ้นมา

ฉากกั้นซึ่งประกอบด้วยแผ่นไม้เบาบางสี่ใบม้วนเข้าหากัน ห่อหุ้มร่างคัมเยียกฮุยเอาไว้

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"ไม่ต้องกลัว เราจะฆ่ามันให้กับท่าน"*

เสียงโครมคราหนึ่ง ฉากกั้นแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เห็นคัมเยียกฮุยผมเผ้ายุ่งเหยิง สองตาแดงฉาน แทบปราศจากผ้าผ่อนปกปิดกาย ท่าทางบิดเบี้ยวดุร้าย

มันรวบรวมเรี่ยวแรงกระแทกทลายฉากกั้น ก็เห็นประกายสีทองวูบขึ้นแวบหนึ่ง จากเล็กขยายใหญ่ขึ้น เสียงสวบเมื่อวัตถุสิ่งหนึ่งปักใส่กระดูกซี่โครงของมัน

อาการปวดแปลบอย่างประหลาด ทำให้มันมีสติแจ่มใส ชี้มือที่สั่นระริกใส่ฮ่วมได้ซิงแซ ดวงตาคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่ง ปากมีโลหิตหลั่งไหล แผดเสียงร้องว่า *"มัน...เสี่ยวอี่..."*

ฮ่วมได้ซิงแซสั่นศีรษะ ดวงตาทอแววเวทนา

ความเวทนาของมันมิใช่เห็นอกเห็นใจ หากแต่คล้ายนายพรานที่ปล่อยสุนัขล่าสัตว์ออกล้อมกักจิ้งจอกไว้ได้ รอให้มันปล่อยลูกธนูยิงสังหาร

มันน้าวคันธนูพาดลูกธนูแล้ว

ยู้เสี่ยวอี่ฟุบร่างกับพื้น ไม่อาจเห็นสภาพทางด้านหลัง เพียงทราบว่าฮ่วมได้ซิงแซรุดมาทันเวลา ใช้ลูกธนูดอกแรกยิงทำร้ายคัมเยียกฮุย

นางยังรู้สึกได้ว่าฮ่วมได้ซิงแซน้าวคันธนูดอกที่สอง ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางพลันร้องทัดทานว่า **"ไม่..."**

แต่ว่าคำ "ไม่" เปล่งจากปาก ก็ได้ยินเสียงขวับดังขึ้นที่ด้านหลัง

จากนั้นเป็นเสียงคนล้มลงกับพื้น

ต่อจากนั้นเป็นเสียงคนหอบหายใจ

คัมเยียกฮุยก่อนสิ้นลมปราณ แสดงว่าเอ่ยปากกล่าววาจา มันขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่เพราะโลหิตกบปาก เพียงส่งเสียงราวกับปลาที่พ้นจากน้ำแล้วพ่นลมหายใจออก แต่แล้วกระทั่งสุ้มเสียงนี้ก็ไม่ได้ยิน

ยู้เสี่ยวอี่แม้ไม่สามารถเหลียวหน้าไป แต่นางล่วงรู้ว่าศิษย์พี่ตายแล้ว มิหนำซ้ำก่อนตายมีวาจามากหลายคิดบอกต่อนาง

ฮ่วมได้ซิงแซหลังจากยิงธนูออก ก็ยืนสงบแน่วนิ่งไม่ส่งเสียง

ยู้เสี่ยวอี่ทราบว่าแผ่นหลังตัวเองเปลือยเปล่า ใบหน้าร้อนผ่าวราวกำลังผิงไฟในฤดูหนาว

ฮ่วมได้ซิงแซย่อตัวลงช้าๆ คลายจุดให้กับนางก่อน โดยนวดเฟ้นกลางหลังนางหลายครา นางก็ฟื้นฟูเรี่ยวแรงคืนมา

ฮ่วมได้ซิงแซถอดชุดยาวออก คลุมลงบนร่างนาง

ยู้เสี่ยวอี่ตื้นตันใจยิ่ง แต่ในวันเดียวกัน สามีกลับกลายเป็นนอกใจหนีหายจนไร้ร่องรอย ศิษย์พี่ยิ่งเลวชาติกว่าเดียรัจฉาน ตายอย่างอเนจอนาถในใจสูญเสียที่พึ่งพา ไร้ญาติขาดมิตร ชีวิตดำเนินถึงขั้นนี้ แทบไม่มีความกล้าหาญมีชีวิตสืบไป

ฮ่วมได้ซิงแซเดินไปตบคลายจุดให้กับลิ้มซิ่วหงส์

ลิ้มซิ่วหงส์กระโดดปราดขึ้นมา หยิบฉวยดาบเล่มหนึ่งฟันใส่ซากศพคัมเยียกฮุย ด่าทอว่า "เจ้าลูกเต่ากลับข่มขืนมารดา เราจะสับร่างท่านเป็นเจ็ดแปดสิบท่อน..."

ยู้เสี่ยวอี่หลั่งน้ำตาขวางอยู่หน้าซากศพคัมเยียกฮุย กล่าวว่า "คนตายไปแล้ว ท่านไม่อาจเหยียบย่ำทำลายซากศพมัน"

ลิ้มซิ่วหงส์แบะปากกล่าวว่า "ท่านกลับ..." ฮ่วมได้ซิงแซตวาดว่า "ซิ่วหงส์" ร่างซีกซ้ายของลิ้มซิ่วหงส์สั่นสะท้านคราหนึ่ง ล่าถอยออกไป

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ยู้เสี่ยวอี่พลันบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ความรู้สึกนี้ยังลึกล้ำกว่าเห็นสามีและศิษย์พี่เปลี่ยนไป แต่นางไม่ทราบว่าตัวเองไฉนบังเกิดความรู้สึกเช่นนี้

ยามนั้นฮ่วมได้ซิงแซกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า "ตั่วซ้อ เราจะฝังศพคัมเฮียให้ดี ค่อยส่งคนออกตามหาตั่วกอ ท่านเหน็ดเหนื่อยแล้ว ให้ไปพักผ่อนที่เต็งเล้า *(หอดวงโคม)* ก่อน ดีหรือไม่?"

ยู้เสี่ยวอี่เพิ่งผงกศีรษะอย่างท้อแท้ ได้ยินฮ่วมได้ซิงแซร้องเรียกว่า "ซุนโจ้ว" ซุนโจ้วรับคำคราหนึ่ง พลิ้วกายเข้ามา ชักนำยู้เสี่ยวอี่ไปยังหอดวงโคม

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกว่าคนผู้นี้คล้ายรออยู่เบื้องนอกเป็นเวลานาน รอให้ฮ่วมได้ซิงแซเรียกหา เพื่อชักนำตัวเองไปยังหอดวงโคมก็มิปาน

แต่ว่าเหน็ดเหนื่อยแล้ว

นางเหนื่อยหน่ายต่อชีวิต ทั้งรังเกียจต่อธาตุแท้ใจคอของคน

กระทั่งความรู้สึกยังเหนื่อยล้า

ดังนั้นนางไม่ได้ครุ่นคิดสืบไป

สมพัตย่งเหยิง

ยู้เสี่ยวอี่พลันตื่นขึ้นมา

แสงโคมสาดส่องผ้าห่มแพรลายปักอันนุ่มนิ่ม ให้ความรู้สึกที่สงบและอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก

แต่ว่าในฝันกลับพลัดตกลงในเหวลึกที่ไม่อาจหยั่งรู้ได้แห่งหนึ่ง ขณะที่นางตื่นขึ้นมายังรู้สึกเวิ้งว่างเปล่า

แสงโคมไฟอบอุ่น

หัวใจนางกลับแขวนอยู่กลางอากาศ

ภายในห้องเงียบสงบจนอ้างว้าง

ตัวนางไร้หลักแหล่งที่พึ่งพิง

นางในยามนี้คิดร้องไห้ ก่อนที่มารดาจะไปจากโลก ท่านผู้เฒ่านอนอยู่บนเตียง จับมือของนางไว้ นางรู้สึกไร้ที่พึ่ง คล้ายกับว่ามารดาพอจากไปในโลกมีแต่นางอยู่เดียวดาย จวบกระทั่งก่อนวันแต่งงานหนึ่งวัน นางก็ร้องไห้ รู้สึกว่าผ้าห่มที่นอนเย็นเฉียบ ไม่เคยมีคนนอนมาก่อน

นางคิดร้องไห้ พอยกมือลูบคลำข้างแก้มพบว่าใบหน้ามีคราบน้ำตาที่แท้นางร้องไห้มาแล้ว

ตอนนี้คงดึกมากแล้ว ที่ห่างไปมีเสียงหัวร่อดังจากในงานเลี้ยง ไม่ทราบกำลังกรอกสุราผู้ใด บังเกิดเป็นเสียงอึกทึกวุ่นวาย

ความอ้างว้างที่ไม่อาจขจัดพันไปพลันประดังเข้าสู่จิตใจ

นางนึกถึงฮ่วมได้ซิงแซ ไม่ทราบมันอยู่ในงานเลี้ยงหรือไม่? หาฮั่งเชี่ยเอี้ยพบหรือไม่? ใช่ลืมเลือนว่าบนหอห้องยังมีสตรีที่อาภัพนางหนึ่งหรือไม่?

ขณะครุ่นคิด นางลุกขึ้นจากเตียงช้าๆ นางฟุบร่างหลับบนเตียง ดังนั้นไม่ได้เหลียวมองห้องหับ ยามนี้ค่อยพบว่าที่ข้างโต๊ะดวงโคมภายในห้องยังมีคน

มีเพียงคนผู้หนึ่ง

แสงโคมเหลืองอบอุ่น ส่องต้องเสื้อผ้าคนผู้นี้ให้ความรู้สึกอันอ่อนนุ่มดุจคลื่นที่หลับใหลชนิดหนึ่ง

คนผู้นี้กลับตื่นอยู่

ที่เบื้องนอกอึกทึกวุ่นวาย คล้ายเฉลิมฉลองอันใด ภายในห้องกลับเงียบสงบ

เงียบสงบจนแม้กระทั่งลมพัดผ่านกระดิ่งใต้ชายคาห้องยังได้ยินอย่างชัดเจน

เสียงกระดิ่งดังเบาๆ ห้องหับเงียบสงัดงัน คนที่ข้างโต๊ะดวงโคมเป็นคนที่คิดถึงอยู่ ความรู้สึกเช่นนี้คล้ายกับความฝันในวัยหญิงสาวของยู้เสี่ยวอี่

ที่น่าประหลาดคือ เมื่อนางคิดถึงคนผู้หนึ่ง คนผู้นี้กลับอยู่ข้างโต๊ะดวงโคม สีหน้ามันอ่อนโยน แววตากลับร้อนระอุ

ยู้เสี่ยวอี่กลัวว่าอีกฝ่ายล่วงรู้ความคิดคำนึงของนาง รีบลุกขึ้นนั่งจัดแจงเสื้อผ้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าหลับไปแล้ว”

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า “ท่านร้องไห้”

ยู้เสี่ยวอี่ยิ้มออกมา กล่าวว่า “ถูกท่านเห็นแล้ว” นางพยายามบังคับตัวเองให้ไม่ใส่ใจ

ฮ่วมได้ซิงแซเปลี่ยนเป็นถามว่า “หิวหรือไม่?”

ยู้เสี่ยวอี่พบว่าบนโต๊ะใต้ดวงโคมจัดเรียงกับแกล้มอันโอชะ ถ้วย

สุราสองใบ และตะเกียบสองคู่ จึงอดถามมิได้ว่า "ที่เบื้องนอกมีงานเลี้ยงหรือ?"

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางผงกศีรษะรับ ยู้เสี่ยวอี่ถามอีกว่า "ท่าน...ท่านไม่เข้าร่วม?"

ดวงตาฮ่วมได้ซิงแซทอแววถามไถ่ กล่าวว่า "เราคิดรับประทานอาหารค่ำกับท่าน ได้หรือไม่?"

ยู้เสี่ยวอี่บังเกิดความตื้นตันใจโดยไร้สาเหตุ บนค่ายภูเขาต้องยังมีพี่น้องมากหลายรอให้ฮ่วมได้ซิงแซรุดไป แต่มันกลับอยู่ที่นี้รอตัวเองตื่นขึ้นมา

นางค่อยพบว่าภายในห้องสว่างไสวเป็นพิเศษ ที่แท้มีโคมไฟจำนวนมาก บ้างแขวนอยู่เหนือเพดาน บ้างติดตั้งกับผนัง บ้างเป็นโคมแขวนบนไม้รวก ยังมีโคมตั้งโต๊ะ โคมประดับที่หัวเตียง มาตรว่าสว่างไสวแต่ไม่แสบเคืองตา

ยู้เสี่ยวอี่คิดร้องไห้ แต่ชีวิตที่เร่ร่อนในยุทธจักร ทำให้นางทราบว่าไม่อาจร้องไห้ต่อหน้าคนนอก จึงเปลี่ยนจากร้องไห้เป็นรอยยิ้ม กล่าวว่า "รบกวนท่านรอนานปานนี้..."

สตรีที่งามเฉิดฉันนางหนึ่ง กลั้นเสียงร้องไห้ เปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม หัวไหล่ห่อเข้าหากันเล็กน้อย ลักษณะนี้เพียงพอให้ผู้คนใจแหลกสลาย

ฮ่วมได้ซิงแซผุดลุกขึ้น ร่างท่อนล่างกระทบถูกโต๊ะ ตัวโต๊ะสั่นสะเทือน โคมตั้งโต๊ะส่ายไหว ยู้เสี่ยวอี่รีบยึดจับโคมไว้ ฮ่วมได้ซิงแซกลับยึดกุมมือที่จับโคมของนางไว้

คล้ายกับกลัวสูญเสียไป ดังนั้นฮ่วมได้ซิงแซยึดกุมมือของนางอย่างแนบแน่น

ยู้เสี่ยวอี่ไม่อาจกล้ำกลืนน้ำตาไว้ ฟุบหน้ากับหัวไหล่มันสะอึกสะอื้นเบาๆ ฮ่วมได้ซิงแซลูบคลำเรือนผมด้านหลังของนาง คล้ายกับทะนุถนอมม้วนภาพอันล้ำค่าใบหนึ่ง ต่อจากนั้นโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก เสียงสะอึกสะอื้นของยู้เสี่ยวอี่ก็เปลี่ยนเป็นร่ำไห้ออกมา

ยู้เสี่ยวอี่ซุกศีรษะกับอ้อมอกฮ่วมได้ซิงแซ หลับตาพริ้มลง ปล่อย

ให้น้ำตาไหลพรากออกมา คล้ายกับเช่นนี้นางค่อยชะล้างบาปอันชั่วร้าย การหวนรำลึกและความเวิ้งอ้างว้างไป

ในอ้อมอกมัน นางรู้สึกถึงความมืดที่แข็งแรง

ทันใด มันผลักไสนางออกอย่างหยาบคาบ สร้างความงุนงงสงสัยแก่นาง

ฮ่วมได้ซิงแซหน้าแดงก่ำ ถอยกายไปสองก้าว กล่าวด้วยสีหน้าคล้ายข่มกลั้นความเจ็บปวดอย่างใหญ่หลวงว่า *"เสี่ยวอี่ ท่านก็ทราบว่าเรา...แต่ว่าเราไม่อาจผิดต่อตั่วกอ..."* มันหอบหายใจ กล่าวอย่างยากเย็นว่า "หากเป็นเช่นนี้สืบไป...เราไม่อาจข่มกลั้นได้"

มันพลันชักมีดสั้นออกมาเล่มหนึ่ง แทงใส่ต้นแขนตัวเอง

โลหิตสดๆ แผ่กระจายออก ใต้แสงโคมสาดส่อง คล้ายบุปผาโลหิตดอกหนึ่ง ฮ่วมได้ซิงแซขบกรามกรอด คิดหมายแทงซ้ำอีก

ยู้เสี่ยวอี่อุทานอย่างแตกตื่น พุ่งปราดเข้าไปคว้าจับมือที่แข็งแรงของมัน

มีดร่วงหล่นลงกับพื้น

สายลมอีกหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน

กระดิ่งใต้ชายคาห้องสั่นไหวเบาๆ

ฮ่วมได้ซิงแซโอบกอดยู้เสี่ยวอี่ไว้

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกถึงคลื่นความร้อนของฮ่วมได้ซิงแซ ตลอดทั้งร่างพลันอ่อนระทวย คล้ายกับมอบร่างกายนี้ให้แก่สายลมหอบนั้น เสียงกระดิ่งสั่นไหว ผู้คนที่ส่งเสียงอึกทึกที่ห่างไปรู้สึกถึงกระแสลมหรือไม่?

ฮ่วมได้ซิงแซยื่นริมฝีปากที่ร้อนผ่าวถึงติ่งหูของยู้เสี่ยวอี่ ส่งเสียงปานละเมอว่า *"ให้เรา...ให้แก่เรา..."*

ยู้เสี่ยวอี่พลันนึกถึงสามี

...มันอยู่ที่นี่

...ในเวลาเช่นนี้นึกถึงมัน ใช่สมควรหรือไม่?

จากนั้นนางนึกถึงคัมเยียกฮุย ความเศร้าเสียใจทำให้นางสูญเสียความสามารถในการควบคุมตัวเอง รอจนได้สติขึ้นมาบ้าง เสื้อผ้าอาภรณ์ก็ถูกปลดเปลื้องหมดสิ้นแล้ว

นางขดตัวบนเตียง เพราะแสงโคมที่เรืองรองทำให้นางยกมือปิดหน้า

ท่วงท่านั้นอ่อนแอจนผู้คนบังเกิดความรักเวทนา

ที่นอนอ่อนนุ่มราวกับนอนอยู่บนชั้นเมฆกลางเวหาหาว

ภายใต้โคมไฟสาดแสงส่อง เส้นโค้งเส้นเว้าของสตรีบนเตียงนุ่มละมุนราวแพรต่วนผืนหนึ่ง ลื่นนุ่มราวเกล็ดหิมะ

ดวงตาของฮ่วมไต้ซิงแซคล้ายเปลวเทียนที่ลุกไหม้

ตอนแรกมันยื่นมือลูบคลำเบาๆ เรือนร่างที่งามปานสลักเสลาคล้ายถูกแสงแดดร้อนแรงลูบไล้ผ่าน พร้อมกับอาการสั่นสะท้านของยู้เสี่ยวอี่ มันเปลี่ยนเป็นใช้มือตะปบบีบเค้นโดยแรง แลกมาซึ่งเสียงครวญครางที่ชวนวาบหวิวหวั่นไหว

ฮ่วมไต้ซิงแซทอดถอนใจด้วยความชื่นชม สตรีนางนี้แม้แต่งงานกำเนิดบุตร แต่ยังบริสุทธิ์ผ่องผุดราวกับแม้กระทั่งซอกเล็บเท้าก็สะอาดดั่งต้นคิมหันต์ในขุนเขา

ร่างกายมันพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดย่ำยีชนิดหนึ่ง

ยู้เสี่ยวอี่ยกมือปิดตาบังแสงโคม ดังนั้นฮ่วมไต้ซิงแซไม่ทันสังเกตว่านางกำลังร้องไห้

นางร้องไห้พลาง ในใจยังร้องเรียกชื่อของสามีพลาง ฮ่วมไต้ซิงแซกลับพลุ่งพล่านตลอดทั้งร่าง ร่างที่รุ่มร้อนดุจถูกไฟเผาโถมทับลงบนเรือนร่างนาง

...สายลมนั้นพัดอีกครา

...ตอนแรกยังอยู่ห่างไกล จากนั้นใกล้เข้ามา

...ลมพัดกระดิ่งสั่นไหว พัดเอาบุปผาร่วงลงหลายกลีบ

เส้นผมที่ดำขลับของยู้เสี่ยวอี่สยายบนแก้มซ้าย ใช้ฟันกัดริมฝีปาก

แดงสด ติ่งหูของนางทาบกับที่นอน ฟังเสียงกระดิ่งที่สดใส ทราบว่าลมอยู่ใกล้หรือไกล ความร้อนผ่าวที่รุนแรงหอบหนึ่งทับถมความเวิ้งว้างเปล่าของนาง นางยื่นมือกลับหลังข่วนแผ่นหลังของบุรุษเป็นรอยเลือดหลายสาย

เสียงกระดิ่งบ่งบอกว่าลมพัดผ่านไปแล้ว

ยู้เสี่ยวอี่ส่งเสียงดังอืมม์คำหนึ่ง ริมฝีปากยังฝังอยู่ในหมอน แทบไม่คิดตื่นขึ้นมา

นางยืดเหยียดกาย เหลือบเห็นเส้นผมบนหมอนหลายเส้นม้วนพันกันบนที่นอนข้างกายทิ้งรอยรูปร่างคนเอาไว้ ในใจบังเกิดความอบอุ่น ทั้งเกิดความอับอาย

ฮ่วมไต้ซิงแซไม่อยู่แล้ว

หวนนึกถึงฉากอันคลุ้มคลั่งเมื่อคืน ยู้เสี่ยวอี่ยังระแวงสงสัยว่าตัวเองตกอยู่ในห้วงเมามาย

แต่ว่าโคมบนหอห้องล้วนดับไป นางคลุมเสื้อผ้าลุกขึ้นยืน ยังรู้สึกอ่อนเพลียอย่างสุขสบาย เมื่อเดินถึงข้างราวระเบียง เห็นอาทิตย์ฤดูสารทลอยขึ้นสูง ฟากตะวันตกของลานตึกปลูกต้นสนหินต้นหนึ่ง แผ่กิ่งก้านสาขาออกไป ถัดจากต้นไม้ยังเป็นลานตึก ลานตึกชั้นแล้วชั้นเล่า พักอาศัยด้วยผู้คนแต่ไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา

ลานตึก กระดิ่งกับไม้ดอก แม้กระทั่งแววตาอันร้อนระอุ ใบหน้าที่อ่อนโยนของฮ่วมไต้ซิงแซ ก็คล้ายความฝัน หาเป็นความจริงไม่

นางอ้าปากหาวคำหนึ่ง วันเวลาที่ผ่านมาวิ่งเต้นในยุทธจักร ไหนเลยเคยสุขสบายเช่นนี้ นางอดกระชับชุดยาวที่สวมใส่รัดแน่นกว่าเดิมมิได้

พริบตานั้นห้วงสมองนางบังเกิดความคิดประการหนึ่งแล่นผ่าน นึกถึงชุดยาวตัวนี้...

ชุดยาวที่คลุมร่างมิใช่เป็นของยู้เสี่ยวอี่ แต่ว่ายู้เสี่ยวอี่เคยเห็นมา

หลังเหตุแผ่นดินไหว ใต้แสงจันทร์ภูเขาไต้หมวยซัว ที่คนสวมถุง

คลุมหน้าทั้งสามซึ่งลอบทำร้ายนางสวมใส่เป็นชุดยาวนี้

แม้แต่เจาะนัยน์ตา รูระบายอากาศบนชุดยาวก็พ้องต้องกัน

ชุดยาวนี้เป็นฮ่วมไต้ซิงแซถอดออกมา คลุมลงบนร่างนางตอนอยู่ในห้องอาบน้ำ แต่ว่านางหาเฉลียวใจไม่

สมองของนางสับสนว้าวุ่น แต่แล้วลำดับความคิดได้

ชุดยาวนี้เป็นของฮ่วมไต้ซิงแซ

และเป็นของคนร้ายในคืนนั้น

ฮ่วมไต้ซิงแซมิใช่คนร้าย เนื่องเพราะมันปรากฏกายช่วยเหลือนาง

อย่างนั้นคนร้ายกับฮ่วมไต้ซิงแซมีความสัมพันธ์อันใด?

นางพลันนึกถึงตอนที่ฮ่วมไต้ซิงแซพลัดตกลงในรอยแตกบนพื้นหน้าผากถูกก้อนหินกระแทกใส่ แต่เมื่อคืนนี้บนหน้าผากมันไม่มีริ้วรอยแผลหรือว่าทุเลารวดเร็วถึงเพียงนี้

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกหัวใจตกวูบลง มือเท้ากลับกลายเป็นเย็นเฉียบ

หากเป็นยามปรกติ นางต้องไม่เคลือบแคลงสงสัยผู้ที่ช่วยชีวิตนางหลายครั้งครา แต่ตอนนี้ความเชื่อถือทุกประการถูกล้มล้างไป นางเพียงไม่ระแวงสงสัย เพียงแค้นใจที่เมื่อคืนไฉนไม่ทันพบเห็น

ยามนั้นบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น

ยู้เสี่ยวอี่สะท้านขึ้นคราหนึ่ง จากนั้นกลับคืนเป็นปรกติ ใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบกล่าวว่า “เชิญเข้า”

ผู้มาเป็นลิ้มซิ่วหงส์

นางถักเปียเล็กๆ หลายเส้น บนเส้นผมดำขลับผูกสร้อยหยกเส้นหนึ่งขับเน้นถึงวัยสาวอันสดใส ยู้เสี่ยวอี่ไม่รอให้นางเอ่ยปาก ชิงกล่าวว่า “น่าดูยิ่ง”

ลิ้มซิ่วหงส์เอียงศีรษะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหรือ?”

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า “หากข้าพเจ้าเป็นบุรุษ คงหวั่นไหวใจแล้ว”

ลิ้มซิ่วหงส์แบะปากกล่าวว่า “ท่านจึงน่าดู”

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวเสียงราบเรียบว่า "ข้าพเจ้าไม่สาวสดใสเช่นท่าน"

ลิ้มซิ่วหงส์กล่าวโต้แย้งว่า "แต่ว่า...ข้าพเจ้าไม่มีเสน่ห์ของสตรีสาวเช่นเจ้าเจ๊ *(พี่สาว)* บุรุษเพียงชมชอบสตรีที่เติบโตเต็มสาว"

ยู้เสี่ยวอี่ถามว่า "ท่านหมายถึงผู้ใด?"

ลิ้มซิ่วหงส์บังเกิดความตื่นตัว หันเหหัวเรื่องว่า "ไต้ซิงแซ ใช้ให้ข้าพเจ้ามาแจ้งต่อเจ้าเจ๊ว่า ได้จัดโต๊ะที่**มี่เล้า** *(หอลุ่มหลง)* ในยามเที่ยง ขอเชิญเจ้าเจ๊ไปร่วมงานเลี้ยง"

ยู้เสี่ยวอี่รับคำ จากนั้นพลันลงมือ

นางกับลิ้มซิ่วหงส์กั้นด้วยโต๊ะตัวหนึ่ง

บนโต๊ะมีดวงโคม

โคมตั้งโต๊ะพลันลอยหวืดขึ้น พุ่งใส่ลิ้มซิ่วหงส์

ลิ้มซิ่วหงส์ก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว ยกมือปัดป่ายพ้นห่างไป

แต่แล้วรู้สึกชาวูบที่ข้างเอว ยู้เสี่ยวอี่จี้จุดนางล้มลง

ยู้เสี่ยวอี่ลงมือตามติด เสียงคว้ากเมื่อฉีกกระชากเสื้อผ้าที่ใต้ซอกแขนของนางออกมา เผยเห็นรอยแผลใหม่สายหนึ่ง

หากมิใช่ลิ้มซิ่วหงส์รับบาดแผลกระบี่ที่ใต้ซอกแขนซ้าย ยู้เสี่ยวอี่แม้จู่โจมทำร้าย ไม่แน่ว่าจะประสบผล

ลิ้มซิ่วหงส์ร้องอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านทำอะไร?"

ยู้เสี่ยวอี่ยกมือชักกระบี่ จ่อกระบี่ใส่หว่างคิ้วลิ้มซิ่วหงส์ กล่าวย้ำทีละคำว่า "ข้าพเจ้าถามท่านตอบ หากตอบผิดคำหนึ่ง ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

ในการซุ่มทำร้ายกลางป่าร้าง คนสวมถุงคลุมหน้าทั้งสามล้วนรับบาดเจ็บ หนึ่งในจำนวนนั้นถูกยู้เสี่ยวอี่แทงใส่ใต้ซอกแขนซ้ายหนึ่งกระบี่ ยู้เสี่ยวอี่ความจริงระแวงสงสัย หวนนึกถึงเมื่อคืนตอนที่ฮ่วมไต้ซิงแซสั่งห้ามมิให้ลิ้มซิ่วหงส์ใช้ดาบสับสังขารคัมเยียกฮุย ขณะที่นางล่าถอย ร่างซีกซ้ายคล้ายเคลื่อนไหวไม่สะดวก ยามนี้พอฉีกเสื้อผ้าของนางออก ค่อยพิสูจน์ว่าหนึ่งในสามคนร้ายคือลิ้มซิ่วหงส์

ยู้เสี่ยวอี่รู้สึกสมองเลอะเลือนอลวน ไม่ทราบถามคำถามใดก่อนดี จากนั้นนางกำหนดแนวทางได้ กล่าวว่า "ที่ภูเขาไต้หมวยซัว คนที่ลอบทำร้ายพวกเรา นอกจากท่านแล้ว อีกสองคนเป็นใคร?"

ลิ้มซิ่วหงส์กัดฟันกรอดไม่ยอมบอก ยู้เสี่ยวอี่จึงกล่าว "ตกลง ข้าพเจ้าเขี่ยลูกตาท่านออกมาข้างหนึ่งแล้วค่อยบอกก็ยังไม่สาย"

ลิ้มซิ่วหงส์กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "เป็น...เป็นอึ้งทั้งกับซุนโจ้ว"

ยู้เสี่ยวอี่สูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าว "ใช่เป็นฮ่วมไต้ซิงแซใช้ให้พวกท่านฆ่าพวกเราหรือไม่?"

ลิ้มซิ่วหงส์กล่าวว่า "ไต้ซิงแซเพียงสั่งให้ฆ่าฮั่งเชี่ยเอี้ยกับคัมเยียกฮุย ไม่ได้บอกให้ฆ่าท่าน"

ยู้เสี่ยวอี่พลันเข้าใจเรื่องราวมากหลาย กล่าวว่า "มิน่าเล่า อาวุธที่พวกท่านใช้ออกจึงไม่ถนัดมือ ที่แท้จานบินจึงเป็นอาวุธที่แท้จริงของพวกท่าน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า "ยังมีลูกธนูสุริยันแม้ร้ายกาจ แต่ฮ่วมไต้ซิงแซไม่ถึงกับจัดการกับพวกท่านโดยง่ายดายปานนั้น ที่แท้พวกท่านกำลังเล่นละครฉากหนึ่ง..."

ลิ้มซิ่วหงส์กล่าวว่า "วิชาจานบินของพวกเราเป็นไต้ซิงแซถ่ายทอดให้"

ยู้เสี่ยวอี่หน้าขาวซีด กล่าวว่า "ฮ่วมไต้ซิงแซมีสองหงส์คู่เหยี่ยว มันใช้บริวารสามคนลอบทำร้ายพวกเรา คงเหลืออีกหนึ่งหงส์ไม่ได้เผยโฉม นางใช่เป็นจิกโกวหรือไม่?"

ลิ้มซิ่วหงส์ผงกศีรษะรับ

ยู้เสี่ยวอี่พลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก ใช้ปลายกระบี่สะกิดหว่างคิ้วลิ้มซิ่วหงส์เป็นแผลโลหิตสายหนึ่ง ร้องถามว่า "ระหว่างฮั่งเชี่ยเอี้ยกับจิกโกวเป็นเรื่องราวใด?"

ลิ้มซิ่วหงส์รีบกล่าวว่า *"หลังจากที่ท่านเข้าห้องอาบน้ำ ไต้ซิงแซก็มาหาฮั่งเชี่ยเอี้ย หลอกให้มันบอกเล่าเหตุการณ์ที่พวกท่านเพิ่งแต่งงานกัน จากนั้นจี้สกัดจุดของมัน ถอดเสื้อผ้าของมันออก จัดวางมันอยู่บนร่างจิกโกว*

แล้วค่อยชักนำท่านไป...”

ยู้เสี่ยวอี่กำกระชับกระบี่ คล้ายกับนอกจากกระบี่แล้ว ไม่อาจยึดกุมสิ่งอื่นอีก หากมิใช่ลิ้มซิ่วหงส์ถูกจี้สกัดจุดไว้ อย่างน้อยมีโอกาสนับสิบครั้งที่จะโค่นนางล้มลง แต่ตอนนี้ผู้ที่หวาดหวั่นกลับเป็นลิ้มซิ่วหงส์ กลัวว่านางไม่อาจควบคุมกระบี่ในมือได้

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า “แต่ว่า...มันไฉนบอกว่า...”

ลิ้มซิ่วหงส์อธิบายว่า “นั่นมิใช่ฮั่งเชี่ยเอี้ยบ่งบอก อึ้งทั้งถนัดในการลอกเลียนสุ้มเสียงผู้อื่น เป็น...เป็นมันบอกกล่าว โดยที่จิกโกวกล่าวสอดประสาน...”

ยู้เสี่ยวอี่พลันนึกถึงตอนที่ขึ้นเขา อึ้งทั้งที่นำหน้าส่งเสียงกู่ประหลาดตลอดทาง สามารถเลียนเสียงทวิชาติจัตุบาท ส่วนนางอยู่ที่มุมกำแพง เพียงได้ยินสุ้มเสียง ไม่ได้เห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยขยับเขยื้อนริมฝีปากกล่าววาจา

นางไหนเลยคาดคิดว่า ตอนนั้นสามีสิ้นสติสมประดีไป

หลังจากนั้นนางถูกลูกดอกพิษซัดทำร้ายไม่รู้สึกตัว หาล่วงรู้เรื่องราวหลังจากนั้นไม่ ฮ่วมไต้ซิงแซที่ดูดพิษให้กับนาง เพียงเป็นการเล่นละครอีกฉากหนึ่ง

หวนนึกถึงคัมเยียกฮุยตายแล้ว ยู้เสี่ยวอี่ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บถามว่า “พวกท่านจัดการกับมัน...มันอย่างไรแล้ว?”

ลิ้มซิ่วหงส์กล่าวว่า “ท่านหมายถึงฮั่ง...**ฮั่งไต้เฮียบ** *(ผู้กล้าแซ่ฮั่ง)?* มันไม่เป็นไร เพียงแต่ถูกปิดสกัดทั่วร่าง เมื่อคืนยังอยู่ใต้เตียงพวกท่าน เช้าวันนี้คุมตัวกลับไปยังห้องขัง”

ยู้เสี่ยวอี่อับอายคลั่งแค้นแทบตาย ทั้งยังแตกตื่นยินดี กล่าวว่า “แต่ว่า**คัมซือเฮีย** *(ศิษย์พี่แซ่คัม)* ไม่สมควรกระทำเรื่องเช่นนั้น”

ลิ้มซิ่วหงส์แบะปากกล่าวว่า “มันกระทำต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ถือสา เพียงแต่ป้อนให้มันรับประทานยาปลุกกำหนัดก่อน หลังจากที่มันกระทำต่อข้าพเจ้า ค่อยให้มันไปหาท่าน...โอย”

ยู้เสี่ยวอี่หวนนึกถึงฮ่วมได้ซิงแซไม่เปิดโอกาสให้คัมเยียกฮุยกล่าววาจาก็ยิงธนูสังหารมัน คัมเยียกฮุยก่อนตายคล้ายมีคำพูดบอกต่อนาง น่าเสียดายที่ตัวเองไม่ได้ยิน สร้างความเจ็บปวดใจแก่นางดุจถูกมีดกรีด ปาดกระบี่เฉือนใบหูลิ้มซิ่วหงส์มาข้างหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "พวกท่านไฉนทำเช่นนี้?"

ลิ้มซิ่วหงส์กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทราบ นี่เป็น...ความประสงค์ของได้ซิงแซ..."

ยู้เสี่ยวอี่ร่ำร้องว่า **"มันไฉนทำเช่นนี้..."**

ได้ยินสุ้มเสียงอ่อนโยนเสียงหนึ่งดังว่า *"ท่านสมควรถามเรา"*

ยู้เสี่ยวอี่หันขวับไป เห็นคนผู้หนึ่งสะพายคันธนูสีทอง พกซองธนูสีทองยืนอยู่หน้าประตู จึงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "ท่าน..."

ผู้มาคือฮ่วมได้ซิงแซ มันชิงกล่าวว่า "ตอนแรกเราเพียงคิดผลักคัมเยียกฮุยลงจากหน้าผา มิคาดกระแสลมแรง มันไม่พลัดตกลงไปเสียชีวิต เราความจริงไม่คิดช่วยเหลือท่าน แต่เห็นท่านงดงาม จึงยื่นมือช่วยเหลือ จากนั้นพบว่าท่านสำรวมตัว ทั้งยังมีสามี จึงสั่งให้พวกมันฆ่าฮั่งเชี่ยเอี้ย แต่เห็นท่านปกป้องผู้แซ่ฮั่งอย่างไม่คิดชีวิต ทั้งยังไม่สิ้นเยื่อใยต่อผู้แซ่คัม ดูท่าหากคิดครอบครองท่านต้องทำให้ท่านใจสลายต่อคนทั้งสองนี้ก่อน ดังนั้นเราขับไล่พวกมันล่าถอย แล้วค่อยนึกหาหนทาง"

ยู้เสี่ยวอี่หวนนึกถึงคัมเยียกฮุยพลัดตกหน้าผา โชคดีที่ไม่ตาย ส่วนตอนที่ฮ่วมได้ซิงแซปรากฏกาย ไม่มีเจตนาช่วยเหลือตนเอง รอจนเห็นโฉมหน้าชัดตา ค่อยยื่นมือช่วยเหลือ เช่นนี้เป็นว่าเศษผ้าที่ริมหน้าผา เป็นมันฉีกกระชากออกมาเมื่อตอนฉุดดึงตัวเองขึ้นมา เพื่อชักนำคัมเยียกฮุยไป รอจนฮั่งเชี่ยเอี้ยมาถึง ค่อยส่งคนมากวาดล้างให้สิ้นซาก

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านนึกถึงรอยแตกนั้นกระมัง? ซึ่งความจริงเบื้องล่างเป็นพื้นราบ ทั้งยังมีทางอุโมงค์ ไม่เช่นนั้นเราคงไม่บอกใบ้ให้ซุนโจ้วและพวกกระโดดลงไปแล้ว"

ยู้เสี่ยวอี่ค่อยได้คิด กล่าวว่า "อย่างนั้นเอี้ยเกา..."

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "โท่วเต่าจื้อหรือ? มันความจริงเป็นงูสองหัว ฆ่าคนของกลุ่มขันทีโฉดให้กับเรา ตอนนี้รับเงินทองก้อนหนึ่งจากไปแล้ว"

ยู้เสี่ยวอี่หัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า "ยากนักที่ท่านใช้สอยมันมากล่าววาจายุแหย่ให้ข้าพเจ้ากับฮั่งเชี่ยเอี้ยแตกแยกกัน"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวอย่างจริงจังว่า "นั่นเป็นความสัตย์จริง มันเป็นน้องชายของเอี้ยเทียมบ๊วย แต่คนเช่นมันไม่ยอมรับนับญาติ จึงไม่โง่เขลาจนคิดล้างแค้นให้กับน้องสาว" มันยิ้มพลางกล่าวอีกว่า "แต่เรายอมรับว่าเรายุแหย่พวกท่านให้แตกแยก และแยกพวกท่านออกจากกัน น่าเสียดายพวกท่านยึดมั่นไม่คลอนแคลน ดังนั้นเพื่อไม่สะกิดความสงสัยของท่านพานให้พวกท่านคลายความระแวงค่อยสร้างเรื่องราวในภายหลัง"

ยู้เสี่ยวอี่โกรธแค้นจนหัวร่อออกมา กล่าวว่า "มิน่าเล่าท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าหลายครา ล้วนรดมาทันเวลา มิหนำซ้ำไม่ว่าข้าพเจ้าถูกควันมอมประสาทหรือลูกดอกพิษทำร้าย ท่านล้วนมียาขจัดได้"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "นั่นเป็นเพราะเราไม่คิดทำร้ายท่าน เพียงทำให้ท่านโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง รอจนถูกสามีและคนรักเก่าทอดทิ้งค่อยบังเกิดความคิดพึ่งพิง เราแสร้งหักห้ามตัวเอง ท่านก็หลงกลติดกับ"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า "ท่านที่แท้เพราะเหตุใด..."

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "ล้วนเพราะเพื่อท่าน" มันกล่าวอีกว่า "เราต้องการสตรีนางหนึ่ง จะไม่ใช้วิธีบังคับแข็งขืนและไม่ใช้ยาปลุกกำหนัด เช่นนี้แม้ได้ครอบครองสตรีนางหนึ่งก็ไร้ความหมาย เราต้องการให้นางโผเข้าอ้อมอกเอง หลังจากที่เราได้ครอบครอง ค่อยสลัดทิ้งไป จึงสาสมใจ ฮาฮา...เช่นเมื่อคืนนี้ค่อยมีรสชาติ"

ยู้เสี่ยวอี่หัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า "ท่านกระทำ...ทุกสิ่งนี้ เพียงเพื่อ..."

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มอย่างชั่วช้า กล่าวว่า "ท่านเห็นว่าเราไร้สาระ ใช่หรือไม่? ซึ่งความจริงในโลกพานมีบุคคลเช่นนี้ ที่พากเพียรวางแผนเพื่อ

กระทำเรื่องเช่นนี้" มันย้อนถามว่า "ใช่แล้ว ท่านเริ่มระแวงสงสัยเราเมื่อใด? เราช่วยเหลือท่านกับผู้แซ่ฮั่งหลายครั้งครา สมควรแลกมาซึ่งความไว้วางใจจากท่านกระมัง?"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ข้าพเจ้าบอกก็ได้ แต่ท่านบอกต่อข้าพเจ้าเรื่องหนึ่ง"

ฮ่วมไต้ซิงแซรับคำ ยู้เสี่ยวอี่จึงกล่าว "ข้าพเจ้าเริ่มระแวงสงสัยด้วยเหตุสองประการ หนึ่ง อึ้งทั้งกับซุนโจ้วกรุยจุดให้กับข้าพเจ้าด้วยพลังลมปราณอันกล้าแข็ง คล้ายกับคนร้ายที่ลงมือต่อพวกเรา สอง หลังจากที่ท่านฆ่าคัมซือเฮีย ก็เรียกซุนโจ้วเข้ามา ในเมื่อซุนโจ้วอยู่ที่เบื้องนอก ก็ไม่มีเหตุผลที่ปล่อยให้คัมซือเฮียล่วงเกินข้าพเจ้า นอกจากท่านต้องการให้เกิดขึ้น"

ฮ่วมไต้ซิงแซรับฟังจนผงกศีรษะรับ

ซึ่งความจริงทั้งสองประการที่ยู้เสี่ยวอี่เอ่ยถึงล้วนเป็นข้อบกพร่องที่พบเห็นในภายหลัง กล่าวถึงที่สุด นางสังเกตเห็นชุดยาวที่สวมใส่ค่อยระแวงสงสัย แต่ไม่ว่าเรื่องราวใด รอ่จนกล่าวเปิดโปงค่อยเห็นพิรุธ หากทว่าผู้คนในเหตุการณ์กลับเลอะเลือนงมงาย เช่นเดียวกับคำกล่าวของยู้เสี่ยวอี่ก็มีข้อบกพร่อง หากนางระแวงสงสัยแต่แรก ไหนเลยปล่อยให้ฮ่วมไต้ซิงแซบรรลุสมความปรารถนา

ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวว่า "ที่แท้มีข้อบกพร่องมากมายถึงเพียงนี้"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ท่านสมควรตอบคำถามข้าพเจ้าแล้ว"

ฮ่วมไต้ซิงแซกล่าวว่า "พวกเราสนิทสนมถึงเพียงนี้ อย่าว่าแต่คำถามข้อหนึ่ง ต่อให้เป็นสิบข้อก็รับปากท่าน"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวถามว่า "ท่านคุมขังฮั่งเชี่ยเอี้ยไว้ที่ใด?"

ฮ่วมไต้ซิงแซตอบว่า "ในห้องขัง"

ยู้เสี่ยวอี่ได้ยินมันตอบตรงกับลิ้มซิ่วหงส์ แสดงว่าฮั่งเชี่ยเอี้ยยังมีชีวิตอยู่ ในใจจึงลอบยินดี กล่าวว่า "ห้องขังอยู่ที่ใด?"

ฮ่วมไต้ซิงแซกลับกล่าวว่า "ท่านบอกว่าเพียงถามคำถามข้อหนึ่ง"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ท่านมิใช่บอกว่าต่อให้เป็นสิบข้อจะตอบคำถามข้าพเจ้าหรอกหรือ?"

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "หากเราถือสัจจะวาจา ไหนเลยหลอกลวงท่านสำเร็จได้?"

ยู้เสี่ยวอี่กัดฟันกล่าวว่า "ท่านตอบคำถามข้อนี้ จากนั้นข้าพเจ้าจะปลดปล่อยนาง"

ฮ่วมได้ซิงแซเห็นลิ้มซิ่วหงส์ซึ่งถูกยู้เสี่ยวอี่สยบไว้มีสีหน้าวิงวอน จึงตอบว่า "ฮั่งเชี่ยเอี้ยถูกขังอยู่ในหอห้องสีเขียวเข้มทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ห่างไปสามช่วงตึก"

ยู้เสี่ยวอี่พลันเสือกกระบี่ออก แทงใส่คอหอยลิ้มซิ่วหงส์ ตวัดเท้าเตะซากศพลิ้มซิ่วหงส์ลอยเข้าหาฮ่วมได้ซิงแซ ตัวเองพุ่งปราดไปยังหน้าต่างด้านทิศใต้ พุ่งทะลวงหน้าต่างออกไป ปากกล่าวว่า "ท่านไม่รักษาสัจจะ ข้าพเจ้าก็ไม่รักษาสัจจะ"

นางเพิ่งทะลวงออกนอกหน้าต่าง มือซ้ายขวาก็ถูกผู้คนคว้าจับไว้ ยังไม่ทันขัดขืนดิ้นรน ที่ทรวงอกท้องน้อยก็ถูกบุคคลที่สามปิดสกัดจุดไว้

คนที่คร่ากุมมือซ้ายขวาของนางคือซุนโจ้วกับอึ้งทั้ง ผู้ที่จี้สกัดจุดนางคือจิกโกว

ได้ยินฮ่วมได้ซิงแซหัวร่อพลางกล่าวว่า "เอ่ยถึงการไม่รักษาสัจจะ ท่านไหนเลยเทียบเปรียบกับเราได้?"

อึ้งทั้ง ซุนโจ้ว และจิกโกวคร่ากุมยู้เสี่ยวอี่กลับเข้าหอ

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวคำต้อนรับ จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า "น่าเสียดายท่านไม่เชื่อฟังวาจา ลงมือฆ่า**ลิ้มจ้อไซ่** *(ทูตซ้ายแซ่ลิ้ม)*"

ยู้เสี่ยวอี่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "ท่านคิดฆ่าก็ฆ่าเถอะ"

ฮ่วมได้ซิงแซส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกล กล่าวว่า "เราเพิ่งครอบครองท่านอย่างยากเย็น ไหนเลยฆ่าทิ้งได้?"

พลันได้ยินที่นอกหอมีคนร้องดังๆ ว่า "ได้ซิงแซ บริวารอึ้งโป๊ยมีเรื่องรายงาน"

ฮ่วมได้ซิงแซขมวดคิ้ว บอกให้เข้ามา อึ้งโป๊ยเข้าหอมา หอบหายใจกล่าวว่า "มีคนขึ้นเขามาขอพบได้ซิงแซ...แม้ขับไล่ก็ไล่ไม่พ้น..."

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ผู้มาเป็นใคร?"

อึ้งโป๊ยก้มศีรษะกล่าวว่า *"เทพพยากรณ์"*

ฮ่วมได้ซิงแซ อึ้งทั้ง ซุนโจ้ว จิกโกวล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก ฮ่วมได้ซิงแซพึมพำว่า "ลี้โป่วอีหรือ? ไฉนรุดมาในตอนนี้?"

ยู้เสี่ยวอี่ความจริงสูญสิ้นหวัง

นางความจริงคิดโถมออกไปช่วยเหลือสามี แต่ความหวังนี้คงเป็นไปไม่ได้ ไม่เพียงแต่เรื่องราวที่แล้วมาไม่อาจชดเชย กระทั่งอนาคตก็ไร้ซึ่ง

ความหวัง

นางเพียงหวังให้สามีปลอดภัย

เพียงหวังให้ตัวเองตกตาย

เพียงแต่เมื่อตกอยู่ในมือฮ่วมได้ซิงแซ แม้กระทั่งคิดใคร่ตายยังลำบากยากเย็น

คิดไม่ถึงในห้วงแห่งความสิ้นหวัง นางพลันได้ยินคำ "เทพพยากรณ์" นามนี้เต็มไปด้วยพลังชีวิตและความหวัง คล้ายดวงดาวที่สุกสกาวปรากฏขึ้นในโลกราตรีอันมืดมิด

ได้ยินฮ่วมได้ซิงแซถามเสียงกระด้างว่า "มันบอกเจตนาการมาหรือไม่?"

อึ้งโป๊ยตะกุกตะกักว่า "มัน...มันบอกว่าขึ้นเขามาตามหาฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยา"

ฮ่วมได้ซิงแซแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "หรือว่าในหกสิบสี่กองธงห้าสิบสองภูเขา สี่สิบถ้ำ สามสิบเก้าค่ายมีคนแพร่งพรายข่าวออกไป?"

อึ้งโป๊ยหมอบร่างลงไม่กล้าตอบคำ

อึ้งทั้งกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ศิษย์หกสิบสี่กองธงล้วนเป็นคนสนิท ไม่แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป ห้าสิบสองภูเขาไม่อยู่ที่นี่ ไหนเลยทราบเรื่องได้? สำหรับสี่สิบถ้ำ สามสิบเก้าค่าย ยี่สิบสี่เส้นทางน้ำ ไม่เพียงอยู่คนละทิศละทาง ทั้งยังแค้นลี้โป๋วอีจับใจ ไหนเลยส่งข่าวออกไป? ในความเห็นบริวาร ลี้โป๋วอีอาจยังไม่ทราบความจริง"

ซุนโจ้วกล่าวเสริมว่า "ต่อให้ลี้โป๋วอีทราบ มันขึ้นผาผนึกมรกต จะให้มันมาได้กลับไปไม่ได้"

ฮ่วมได้ซิงแซสั่นศีรษะกล่าวว่า "ลี้โป๋วอีมีฝีมือไม่ธรรมดา แต่ก่อนที่จะฝ่าด่าน มันคล้ายรับบาดเจ็บบอบช้ำ ครั้งนี้ออกจากหุบเขาหยกเขียว เกรงว่าอาการหนักหนาสาหัสกว่าเดิม...เพียงแต่ลี้โป๋วอีมีเพื่อนพ้องเช่นไหนเอี๊ยะยี้ อุนฮวงเซาะ เกียมั่งได้ซือ* ล้วนยากที่จะจัดการ หากไม่ต้องล่วงเกิน

---

* *หมายเหตุผู้แต่ง...ตอนบันทึกรอยดาบนี้เกิดขึ้นหลังตอนอาณุภาพฟ้า และก่อนแพทย์เหนือแพทย์ ตอนนั้นไหนเอี๊ยะยี้ยังไม่เสียชีวิต*

ก็อย่าได้ล่วงเกิน ไม่เพาะความแค้นก็อย่าได้เพาะเป็นความแค้น" จากนั้นหันไปกล่าวกับยู้เสี่ยวอี่ว่า "ขอเพียงพวกท่านยอมร่วมมือ ลี้โป่วอีต้องไม่ระแวงสงสัยเด็ดขาด"

ยู้เสี่ยวอี่กล่าวว่า "ท่านปล่อยตัวฮั่งเชี่ยเอี้ย ทุกประการสามารถตกลงกัน"

ฮ่วมได้ซิงแซชูนิ้วมือขึ้นแกว่งไปมา กล่าวว่า "ขณะที่ท่านกล่าวคำพูดนี้ คงคิดอ่านในใจว่า ขอเพียงเราปล่อยให้ท่านพบกับลี้โป่วอี ท่านจะหาโอกาสบอกเรื่องนี้ต่อมันอย่างไร แต่ว่าเราจะไม่เปิดโอกาสให้กับท่าน..." มันยิ้มพลางกล่าวว่า "เพราะว่ามีแต่ท่านล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้ สามีท่านหาทราบไม่" หยุดเล็กน้อยจึงออกคำสั่งว่า "คุมตัวนางไปยังห้องขัง ให้ฮั่งเชี่ยเอี้ยพบหน้านางแล้วค่อยคุมตัวมันมา"

ยู้เสี่ยวอี่ร้องอย่างโกรธแค้นว่า "**ฮ่วมคอเลี้ยง** *(น่าเวทนา)* ท่านมิใช่คน ท่านจะต้องเสียใจภายหลัง"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "ครั้งแรกที่เราพบกับท่านเราก็บอกแล้วว่า เราไม่น่าเวทนา ที่น่าสงสารคือท่าน"

มันโบกมือวูบ อึ้งทั้งก็พุ่งปราดออกไปก่อน ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวกับซุนโจ้วว่า "ให้มันสองสามีภรรยาพบหน้ากันที่ทางระเบียง อย่าให้พวกมันมีโอกาสสนทนากัน"

ซุนโจ้วโอบอุ้มยู้เสี่ยวอี่ที่ถูกปิดสกัดจุดไว้วิ่งตะบึงออกไป

ฮ่วมได้ซิงแซหันไปสั่งอึ้งโป๊ย ให้เชื้อเชิญลี้โป่วอีขึ้นเขา อึ้งโป๊ยพอรับคำสั่งออกไป ภายในหอเพียงหลงเหลือฮ่วมได้ซิงแซกับจิกโกว

จิกโกวทอดถอนใจกล่าวว่า "**ซิ่วหงส์ม่วยม่วย** *(น้องสาว)* ตายอย่างน่าเวทนานัก"

ฮ่วมได้ซิงแซยืนมือไพล่หลังอยู่หน้าราวลูกกรง หันหน้าหาต้นไม้ยืนต้นทางทิศตะวันตก จิกโกวไม่อาจเห็นสีหน้ามัน จึงกล่าว "ซิ่วหงส์ม่วยม่วย ข้าพเจ้าต้องฆ่านางแพศยานั้น แก้แค้นให้กับท่าน" กล่าวพลางหลั่ง

น้ำตาออกมา

ฮ่วมได้ซิงแซพลันกล่าวว่า *"ดีมาก"*

จิกโกวงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว "ดีมากที่ใด?"

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า *"เล่นละครได้ดีมาก"* มันยิ้มพลางกล่าวว่า *"เจ้าคิดหลอกผู้อื่นก็แล้วแต่เจ้า แต่คิดหลอกเรายังห่างไกลอีกมากนัก ร่างกายเจ้ายังถูกเราหลอกมา การเล่นละครเช่นนี้ไหนเลยตบตาเราได้?"*

จิกโกวก้มศีรษะกล่าวคำ "ข้าพเจ้า..." ฮ่วมได้ซิงแซแค่นหัวร่อกล่าวว่า "การตายของ**ลิ้มจ้อไซ่** *(ทูตซ้ายแซ่ลิ้ม)* เกิดจากน้ำมือท่าน เราสั่งนางมาถ่ายทอดวาจา แต่ผ่านไปเนิ่นนานยังไม่กลับ ก็คาดเดาว่าเกิดเรื่องขึ้น จึงสั่งอึ้งทั้งกับซุนโจ้วซุ่มอยู่บนหลังคากับนอกหน้าต่างหาทางช่วยเหลือ แต่พวกมันรีรอไม่ลงมือ แสดงว่าหลงเชื่อคำยุยงของเจ้า เพราะเหตุนี้ยู้เสี่ยวอี่จึงมีโอกาสฆ่านาง"

จิกโกวโต้แย้งว่า "แต่ว่า..."

ฮ่วมได้ซิงแซตัดบทว่า *"ไม่ต้องโต้เถียงแล้ว เราล่วงรู้จิตใจเจ้า และรู้ซึ้งถึงนิสัยใจคอเจ้า เจ้ายึดถือนางเป็นหนามตำตา คิดกำจัดนางเพื่อที่ข้างกายเรามีแต่เจ้าคนเดียว เราก็ปล่อยให้พวกเจ้าหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม ขอเพียงไม่ลามถึงตัวเรา พวกเจ้าจะเป็นจะตาย เราล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว เจ้าคอยชักใยให้เราเกิดความสนใจต่อยู้เสี่ยวอี่ เพื่อทำลายชีวิตความรักของฮั่งเชี่ยเอี้ย ยู้เสี่ยวอี่กับคัมเยียกฮุย ตอนนี้เห็นว่านางจะเป็นที่โปรดปรานของเรา ก็บังเกิดความคิดฆ่าฟัน อ้างว่าคิดล้างแค้นให้กับลิ้มจ้อไซ่ เข้าใจว่าเราไม่ทราบหรือ?"*

จิกโกวหน้าแดงก่ำ ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "เจ้าทางที่ดียอมรับเถอะ ไม่เช่นนั้นเรายินยอมอดทนต่อการที่เจ้าฆ่าคนเพื่อชิงรักหักสวาท แต่ไม่สามารถอดทนต่อการที่เจ้าดูแคลนสติปัญญาของเรา"

จิกโกวขบริมฝีปาก สุดท้ายยอมรับคำหนึ่ง ฮ่วมได้ซิงแซยื่นมือตบตะโพกของจิกโกว ยิ้มอย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า "ซึ่งความจริงเจ้าชั่วร้าย

เราอำมหิต นับเป็นคู่ที่สวรรค์สร้างมา"

จิกโกวร้องเสียงแหลมเล็กคำหนึ่ง โผเข้าอ้อมอกของฮ่วมได้ซิงแซ

ฮ่วมได้ซิงแซตวาดคำ **"หลีกไป"** จิกโกวยืนตัวตรง เห็นซุนโจ้วคุมตัวฮั่งเชี่ยเอี้ยซึ่งมีสภาพอ่อนระโหยเข้าหอมา

ฮ่วมได้ซิงแซเดินเข้าไปสวมกอดฮั่งเชี่ยเอี้ย กล่าวว่า "ตั่วกอ ท่านลำบากมากแล้ว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหาได้อาละวาดไม่ เพียงยิ้มอย่างอับจนปัญญาและระโหยโรยแรง กล่าวว่า "ท่านคิดทำอย่างไรก็บอกมาเถอะ"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "ฮูหยินท่านยังอยู่ในมือพวกเรา ตั่วกอคงเห็นแล้วกระมัง?"

สีหน้าฮั่งเชี่ยเอี้ยปรากฏแววเศร้าหดหู่ขึ้น แต่พยายามข่มกลั้นไว้ กล่าวว่า "ท่านปลดปล่อยนางเถอะ"

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "หากตั่วกอรับปากผู้น้องเรื่องหนึ่ง เราสามารถปลดปล่อย**ตั่วซ้อ** *(พี่สะใภ้)* เป็นอิสระ"

ดวงตาฮั่งเชี่ยเอี้ยทอประกายความหวังขึ้น ให้อีกฝ่ายบอกออกมา ฮ่วมได้ซิงแซจึงกล่าว "ลี้โป่วอีขึ้นเขามาหาพวกท่านแล้ว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยร้องโพล่งว่า "มันมาแล้ว?"

ฮ่วมได้ซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า *"มันมาแล้ว เราเพื่อปิดปาก ได้แต่ฆ่าตั่วซ้อทิ้ง..."*

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเบิ่งตาแทบฉีกขาด แผดเสียงร้องว่า **"ท่าน..."**

ฮ่วมได้ซิงแซชิงกล่าวว่า "หากท่านไม่ต้องการให้เราฆ่า ยามอยู่เบื้องหน้าลี้โป่วอี ให้แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด บอกว่าเป็นแขกของเรา พักอยู่หลายวันจะจากไป"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยงงงันวูบหนึ่ง ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวเสียงเนิบนาบว่า "ซึ่งความจริงท่านไม่รับปากก็เป็นเช่นเดียวกัน ลี้โป่วอีขึ้นเขามาเพียงลำพัง ไหนเลยเป็นคู่มือของเหล่ามือดีบนผาผนึกมรกต เราเพียงไม่ต้องการให้เกิดเรื่อง

และคำนึงนึกถึงพวกท่าน ขอเพียงลี้โป่วอียอมจากไป เราจะปล่อยตัวท่านกับตั่วซ้อเป็นอิสระ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า "คำพูดนี้เป็นความจริง?"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "เราลั่นปากต้องปฏิบัติตาม ขอเพียงพวกท่านออกไป ไม่เปิดเผยเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็พอ อีกประการ หากท่านบอกใบ้ต่อลี้โป่วอีว่ามีลับลมคมใน เราจะตวาดสั่งให้อึ้งทั้งลงมือ ต่อให้ลี้โป่วอีเป็นเซียนวิเศษ ก็ได้แต่ช่วยเหลือท่าน ส่วนฮูหยินท่านต้องตายแน่นอน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเชื่อมั่นในไหวพริบตลอดจนสติปัญญาของลี้โป่วอีว่าสามารถรับมือกับวิกฤตการณ์ จนใจที่ตัวมันอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

ยามนั้นที่นอกหอบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งรายงานว่า "เรียนไต้ซิงแซ เทพพยากรณ์ลี้โป่วอีเข้าค่ายมาแล้ว"

ฮ่วมได้ซิงแซออกคำสั่งว่า "เชิญแขกไปยังตึก**เล้งโฮ้วตึ้ง** *(ตึกมังกรพยัคฆ์)*"

คนที่นอกหอรับคำจากไป ฮ่วมได้ซิงแซหันมากล่าวกับฮั่งเชี่ยเอี้ยว่า "ท่านยังใคร่ครวญอันใด? หากยังลังเล เราจะฆ่ายู้เสี่ยวอี่ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยรีบกล่าวว่า "ตกลง เรารับปากท่าน แต่ท่านต้องทำตามคำมั่นสัญญา"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "เราจะปล่อยตัวพวกท่านแน่นอน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวว่า "ท่านปล่อยตัวเราหรือไม่ เราไม่นำพา เพียงขอให้ท่านปล่อยตัวเสี่ยวอี่..."

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "หากท่านไม่เชื่อ พวกเราตบมือเป็นการยืนยัน"

กล่าวพลางยกมือซ้ายขึ้น สัมผัสกับมือซ้ายที่อ่อนล้าของฮั่งเชี่ยเอี้ยคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวกับจิกโกวว่า "เจ้าประคองฮั่งตั่วกอไปยังตึกมังกรพยัคฆ์ บอกว่ามันไม่สบาย ส่วนฮั่งฮูหยินไม่คิดรับแขก เราจะตามไปในบัดดล"

จิกโกวรับคำ ประคองฮั่งเชี่ยเอี้ยออกจากห้อง

ซุนโจ้วกล่าวถามว่า "ต้องการให้แพร่พิษใส่มันเป็นการป้องกัน

หรือไม่..."

ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่ต้องแล้ว ที่มันใส่ใจไม่ใช่ตัวเอง หากแต่เป็นชีวิตของยู้เสี่ยวอี่ ขอเพียงยู้เสี่ยวอี่ยังอยู่ในมือพวกเรา มันไม่กล้าทำอย่างไร..." หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "อย่าว่าแต่คนผู้นี้เป็นชาวยุทธจักร เมื่อรับปากไม่คืนคำ หากแพร่พิษหรือลงมืออย่างหนักหน่วง เทพพยากรณ์มีสายตาเจิดจ้าดั่งคบเพลิง ทั้งรอบคอบหลักแหลม หากถูกมันดูออกกลับไม่เหมาะ"

ซุนโจ้วคล้อยตามคำหนึ่ง ฮ่วมได้ซิงแซยิ้มอย่างภาคภูมิกล่าวว่า "เรานึกหาวิธีต้อนรับลี้โป่วอีได้แล้ว เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราคิดอะไร?"

ซุนโจ้วกล่าวสอพลอว่า "ได้ซิงแซมีปัญญาเทียมฟ้า ลึกล้ำสุดหยั่งคาด"

ฮ่วมได้ซิงแซหยีตาลงจับจ้องมองต้นไม้ยืนต้นใต้แสงอาทิตย์ กล่าวว่า *"ยุทธจักรร่ำลือว่าเทพพยากรณ์ปราดเปรื่องเพียงไหน เราจะฉวยโอกาสนี้ยัดเยียดความผิดฐานฆ่าสหายข่มขืนภรรยาสหายแก่มัน"*

อาทิตย์ปลายฤดูใบไม้ร่วงเยียบเย็น แม้แต่ซุนโจ้วยังอดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้

ฮ่วมได้ซิงแซพลันถามว่า "ฉิ้งไถ่นั้นยังอยู่ในค่ายหรือไม่?"

ซุนโจ้วกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "ยังอยู่ พวกเราถ่วงเวลาไว้ มิให้พบกับฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยา"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "ประเสริฐ บอกให้มันไปตึกมังกรพยัคฆ์ด้วย"

ซุนโจ้วรับคำจากไป

ลี้โป่วอียิ้มแล้ว

หลังจากที่เขาฟังคำบอกกล่าวของฮั่งเชี่ยเอี้ยจบลง สีหน้าที่เคร่งขรึมก็เปลี่ยนเป็นปลอดโปร่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า "เราได้ยินเถ้าแก่แผงน้ำชาที่รอดชีวิตจากคราเคราะห์บอกว่า หลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว ฮั่งเฮียสองสามีภรรยาถูกลอบทำร้าย ภายหลังปรากฏคนสะพายคันธนูสีทองผู้หนึ่งขึ้น...ต่อ

จากนั้นได้ยินผู้คนบอกว่าฮั่งเฮียสองสามีภรรยาถูก *'คุมตัว'* ขึ้นสู่ผาผนึกมรกต จึงรุดมาชมดู ที่แท้เป็นการเข้าใจผิด"

กล่าวพลางประสานมือขออภัย ฮ่วมได้ซิงแซรีบกล่าวว่า "**ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* กล่าววาจาใด นี่เป็นเพราะท่านห่วงใยตั่วกอตั่วซ้อ...เพียงแต่เราสาบานเป็นพี่น้องกับตั่วกอแล้ว ไหนเลยปล่อยให้ผู้อื่นทำร้ายพวกเขาแม้สักขุมขนหนึ่ง?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ได้ซิงแซมีคุณธรรมสูงส่งนัก" จากนั้นหันไปถามฮั่งเซี่ยเอี้ยว่า "ไม่ทราบว่าไฉนไม่เห็นฮั่งฮูหยิน?"

ฮั่งเซี่ยเอี้ยฝืนใจกล่าวว่า "นาง...ไม่สบาย ไม่สามารถออกมาต้อนรับ"

ฉิ้งไถ่ที่ด้านข้างอดกล่าวมิได้ว่า "คุณชายฮั่ง เรากับ**คัมเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่คัม)* มาถึงที่นี้ แต่ไม่มีโอกาสพบกับท่าน ท่านที่แท้ไปยังที่ใด?"

ฮ่วมได้ซิงแซชิงกล่าวว่า "เรากับนายน้อยท่านกำลังค้นคว้าเพลงกระบี่ชุดหนึ่ง ไม่อาจให้คนรบกวน"

ฮั่งเซี่ยเอี้ยกล่าวอย่างเต็มฝืนว่า "**ฉิ้งแป๊ะ** *(ลุงแซ่ฉิ้ง)* ท่านลงจากเขาก่อนเถอะ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ฮั่งเฮียคล้ายไม่สบาย"

ฮั่งเซี่ยเอี้ยสะท้านขึ้นคราหนึ่ง กลัวว่าลี้โป่วอีดูออก เห็นฮ่วมได้ซิงแซหน้าเคร่งเครียดลง กริ่งเกรงลามถึงภรรยารัก รีบกล่าวว่า "อาจบางทีเป็นไข้ แต่ว่าไม่เป็นอะไรมาก"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "สีหน้าฮั่งเฮียไม่สัดี ให้เราเสี่ยงทายแก่ท่านสักครู่ดีหรือไม่?"

ฮั่งเซี่ยเอี้ยรีบปฏิเสธว่า "ไม่ต้องแล้ว เรา...สบายดี"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ฮั่งเฮียไม่เชื่อเรื่องเช่นนี้ ลองเขียนหนังสือสักตัวเป็นอย่างไร?"

ฮั่งเซี่ยเอี้ยถามว่า "เขียนตัวหนังสือ? ทำอะไรหรือ?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า “นี่เรียกว่าทำนายอักษร”

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกลัวลี้โป่วอีดูออก จึงยืนกรานปฏิเสธ ฮ่วมได้ซิงแซพลันส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า “เทพพยากรณ์เสี่ยงทายทำนายอักษร มีค่าพันตำลึงทอง ตั่วกอไยต้องยืนกรานปฏิเสธ?”

ฮั่งเชี่ยเอี้ยงงงันวูบหนึ่ง เห็นฮ่วมได้ซิงแซกะพริบตาให้กับมัน ยามกะทันหันไม่เข้าใจความนัย

ฮ่วมได้ซิงแซใช้ความคิด นึกหาตัวหนังสือที่รวบรัดและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน พลันฉุกคิดว่ายู้เสี่ยวอี่เป็นศิษย์สำนักปาซัว มันความจริงนั่งอยู่ข้างกายฮั่งเชี่ยเอี้ย จึงยื่นมือเขียนคำ “ปา” ที่กลางหลังมัน

ลี้โป่วอีนั่งหันหน้าหาคนทั้งสอง ย่อมมองไม่เห็น ฮั่งเชี่ยเอี้ยพลันเข้าใจเจตนาของฮ่วมได้ซิงแซ ตัวหนังสือนี้เมื่อเป็นคนอื่นเขียน ย่อมมิใช่ความคิดของตนเอง ไม่อาจทำนายทายทักได้ จึงกล่าว “ตกลง เขียนอย่างไรหรือ?”

ลี้โป่วอีกล่าวว่า “ล้วนแล้วแต่ท่าน”

ฮั่งเชี่ยเอี้ยชักกระบี่ ใช้ปลายกระบี่ขีดเขียนคำ “ปา” บนพื้น หลังจากเขียนเสร็จก็ทิ้งกระบี่ ถามลี้โป่วอีว่า “อาการป่วยของเราหนักหนาหรือไม่?”

ลี้โป่วอีเพ่งตามองอักษรคำ *“ปา”* บนพื้น ครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน หาได้เอ่ยปากไม่

ทันใด เสียงโลหะแหวกฝ่าอากาศ จู่โจมใส่ศีรษะด้านหลังของลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีพลันหดตัวลง

ศีรษะของเขาความจริงเอนพิงกับพนักเก้าอี้ การหดตัวครั้งนี้ทำให้ตัวเขากลืนเข้ากับเก้าอี้ มีดบินจึงพุ่งเฉียดผ่านไป ปักฉึกใส่ตัวอักษร “ปา” บนพื้น

ฮ่วมได้ซิงแซตวาดคำ **“ผู้ใด?”** ซุนโจ้วกับจิกโกวพากันลอยตัวขึ้นไล่ติดตามออกไป

ลี้โป่วอีค่อยยืดกายขึ้น ชมเชยว่า "ทูตตรวจการทั้งสองมีตัวเบายอดเยี่ยมนัก"

ฮ่วมได้ซิงแซตวาดด้วยโทสะว่า "โจรสุนัขที่บังอาจ กลับลอบทำร้ายแขกของเราบนผาผนึกมรกต"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ได้ซิงแซโปรดระงับโทสะ เราเพาะศัตรูมากมาย ที่นี้เป็นค่ายมิจฉาชีพ ย่อมมีคนคันไม้คันมือ ลงมือทดลองดู จะอย่างไรฝ่ายตรงข้ามคว้าน้ำเหลว ยังคงแล้วกันไปเถอะ..." หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ "อีกประการ หากสืบสาวต่อไป ฝ่ายมิจฉาชีพจะกล่าวหาได้ซิงแซปกป้องคนนอก ได้ซิงแซเป็นหัวหน้าฝ่ายมิจฉาชีพ ไม่ควรลำบากใจเพราะเรา"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่คลายว่า "สหายบนเส้นทางไม่ยอมให้เกียรติ ลอบทำร้ายเทพพยากรณ์ เท่ากับไม่ไว้หน้าเรา..."

ลี้โป่วอีผุดลุกขึ้น กล่าวว่า "เพื่อไม่สร้างความลำบากแก่ได้ซิงแซ เรายังคงลงจากเขาไป"

ฉิ้งไถ่ถามสอดขึ้น "**เสียวจู้** *(นายน้อย)* ยังไม่ได้ทำนายอักษร..."

ลี้โป่วอีเป็นทายาทของลี้ฮูจื้อ ฉิ้งไถ่จึงเรียกเป็นนายน้อย ลี้โป่วอีกลับกล่าวว่า "การทำนายอักษรต้องผนึกสมาธิ สมองค่อยแล่นปรุโปร่ง เมื่อถูกมีดบินนี้ก่อกวน ก็ไม่อาจทำนายแล้ว"

ฮ่วมได้ซิงแซกระทืบเท้ากล่าวว่า "ล้วนเป็นเราไม่ควบคุมสมุนบริวารให้ดีเช่นนี้เถอะ ทำนายอักษรใหม่อีกครา..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "การทำนายอักษรมีกฎของการทำนายอักษร เมื่อเขียนแล้วห้ามแก้ไข เขียนเสร็จแล้วห้ามแต่งเติม ไม่ว่าเขียนถูกหรือผิด เขียนตรงเขียนบิดเบี้ยวล้วนไม่เป็นไร เพียงมีข้อห้ามที่ไม่ได้เขียนจากใจ เมื่อถูกก่อกวน สวรรค์ก็ปิดลง ไม่อาจทำนายอีก...เรายังคงอำลาจากไป"

ฮ่วมได้ซิงแซส่งลี้โป่วอีกับฉิ้งไถ่ลงจากเขา ค่อยกลับมายังตึกมังกรพยัคฆ์ ปรบมือกล่าวว่า "ฮั่งตั่วกอเป็นคนรักษาสัจจะจริงๆ"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกล่าวเสียงอ่อนระโหยว่า "ท่านปลดปล่อยนางเถอะ"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นสงสัยว่า "ผู้ใดหรือ?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า "ท่านรับปากว่าจะปล่อยตัวยู้เสี่ยวอี่"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านบอกว่าเรารับปาก ผู้ใดเป็นพยาน?"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกระอักโลหิตคำหนึ่ง กล่าวว่า "เสียทีที่ท่านเป็นชาวยุทธจักร กลับไม่รักษาคำพูด..."

ฮ่วมได้ซิงแซมองดูฮั่งเชี่ยเอี้ยราวกับมองดูทารกใหญ่คนหนึ่ง กล่าวว่า "ยามอยู่ต่อหน้าผู้คน เราลั่นปากต้องปฏิบัติตาม แต่เราไยต้องรักษาคำพูดต่อเชลย ไหนเลยมีหน้าที่รักษาสัจจะต่อคนตายผู้หนึ่ง? สำหรับกับคนที่ไม่มีโอกาสออกไปเปิดโปงว่าเราตระบัดสัตย์ เราไม่เคยทำตามคำมั่นสัญญามาก่อน" มันหัวร่อฮิฮะ กล่าวเสริมว่า "นิทานเรื่องนี้สอนว่าอย่าได้ไว้วางใจผู้คนโดยง่ายดาย"

ซุนโจ้วที่ด้านข้างกล่าวว่า "ได้ซิงแซ คนผู้นี้ปล่อยทิ้งไว้รังแต่เป็นชนวนเภทภัย มิสู้ฆ่าทิ้งไป"

ฮ่วมได้ซิงแซกลับกล่าวว่า "ฆ่าไม่ได้ เทพพยากรณ์มิใช่ตัวโง่งม ดูจากลักษณะที่ระโหยโรยแรงของมัน ต้องสะกิดความสงสัยของลี้โป่วอีขึ้น หากพวกเราฆ่ามัน มาตรว่าลี้โป่วอีขึ้นเขามาหาคน แต่ไม่อาจมอบตัวผู้คนออกไป ความพยายามทั้งมวลไยมิใช่สูญเปล่า?"

ซุนโจ้วขบคิดแล้วกล่าว "อย่างนั้นลี้โป่วอีใช่จะย้อนกลับมาหรือไม่?"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "คราครั้งนี้ฮั่งตั่วกอให้ความร่วมมือ ลี้โป่วอีแม้ระแวงสงสัยก็ไม่มีเบาะแสให้สืบสาว...อีกประการ เราสั่งอึ้งโป๊ยสะกดรอยตามพวกมันไป หากมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ให้ปล่อยนกพิราบสื่อสารมา หรือว่าเทพพยากรณ์สามารถโบยบินขึ้นมาได้?"

ซุนโจ้วรีบกล่าวว่า "ได้ซิงแซคำนวณแยบคาย ไม่มีข้อผิดพลาด"

จิกโกวก็หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า "เทพพยากรณ์พอเผชิญหน้ากับได้ซิงแซ ก็กลายเป็นหุ่นไม้ตัวหนึ่ง..."

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "ตอนแรกเราก็กริ่งเกรงต่อวิชาพยากรณ์ของมัน ดีที่อึ้งทั้งซัดมีดบินออก รบกวนสมาธิของมัน ย่อมประเสริฐสุด"

ซุนโจ้วกล่าวคล้อยตามว่า "ที่ว่าทำนายอักษรมีเพียงนี้เอง"

จิกโกวกล่าวว่า "เทพพยากรณ์อันใด ได้แต่หลอกลวงชาวบ้านที่ที่อด้านให้หลงเชื่ออย่างงมงาย"

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวว่า "มิใช่กล่าวเช่นนี้...ลี้โป่วอีสามารถฝ่าค่ายกลห้าธาตุ ฆ่าขงเบ้งอธรรม ต้องมิใช่มือชั้นธรรมดา พวกเราเพียงเป็นคนวางแผนจัดการกับคนไม่ระวังป้องกัน มันค่อยพลาดท่าเสียที..."

ลี้โป่วอีกับฉิ้งไถ่ลงมาถึงเชิงเขา ลี้โป่วอีพลันกล่าวเบาๆ ว่า "มีคนสะกดรอยตามพวกเรา"

ฉิ้งไถ่ขมวดคิ้วกล่าวว่า "ชาวมิจฉาชีพมีพฤติการณ์ลับๆ ล่อๆ ไม่อาจพบพานคนจริงๆ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ไม่รวบรัดเพียงนั้น หากทว่าฮั่งเฮียสองสามีภรรยามีภัย"

ฉิ้งไถ่ร้องคำ "ว่ากระไร?" ลี้โป่วอีรีบกล่าวว่า "สงบสุ้มเสียงไว้ แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด"

ฉิ้งไถ่ค่อยรู้สึกตัว รับคำคราหนึ่ง ลี้โป่วอีกล่าวถามว่า "นับตั้งแต่ท่านขึ้นสู่ผาผนึกมรกต ไม่ได้พบกับฮั้งเฮียสองสามีภรรยาหรือ?"

ฉิ้งไถ่กล่าวว่า "ถูกแล้ว ตอนนั้นเราก็นึกระแวงสงสัย..."

ลี้โป่วอีถามอีกว่า "ท่านมิใช่ขึ้นเขามาพร้อมกับคัมเยียกฮุยหรอกหรือ?"

ฉิ้งไถ่ตอบว่า "ถูกแล้ว แต่วันนี้ไม่เห็นมัน นักศึกษานี้คลุ้มๆ คลั่งๆ ดังนั้นเรากลับไม่ได้ใส่ใจ"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "เกรงว่ามันเกิดเรื่องขึ้นแล้ว"

ฉิ้งไถ่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "นายน้อยทราบได้อย่างไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่าเราได้ยินผู้คนบอกกล่าว ค่อยขึ้นเขามาหาคนหรือ? เรารับบาดเจ็บบอบช้ำ ความจริงคิดกลับเทียนเซี้ยงไปรับการรักษา ที่ขึ้นเขามาเพราะเรื่องราวหนักหนาสาหัส ค่อยเปลี่ยนความตั้งใจ"

ลี้โป่วอีที่ทราบว่าเรื่องราวหนักหนาสาหัส เพราะว่าเขาพบพานโท่วเต่าจื้อ

โท่วเต่าจื้อเป็นงูสองหัว ถูกวางตัวเป็นสายในกลุ่มขันทีโฉด ลงมือฆ่าจักตั่งเท้ากับเนียมฮูจื้อ รับเงินสมนาคุณจากฮ่วมไต้ซิงแซ ตระเตรียมปลีกตัวไปเสพสุขสำราญ

ขณะที่โท่วเต่าจื้อพบกับลี้โป่วอี ประจวบกับมันกระชากร่างพ่อค้าวาณิชออกจากเกี้ยวคนหนึ่ง ตระเตรียมนั่งโดยสารแทน

ตอนนั้นโท่วเต่าจื้อฆ่าคนไปแล้วสามคน ประกอบด้วยภรรยาและบุตรธิดาของพ่อค้า

ลี้โป่วอีเมื่อประสบเหตุเช่นนี้ต้องยุ่งเกี่ยว อย่าว่าแต่ต่อให้เขามีจิตใจดีงามกว่านี้ ก็ไม่คิดปล่อยปละละเว้นคนต่ำช้าเช่นโท่วเต่าจื้อ

โท่วเต่าจื้อทราบว่าตัวเองยากรอดพ้นจากชะตากรรม

วิจารณ์ตามพลังฝีมือ มันไม่แน่ว่าจะรับมือโป่วมึ่งปวยได้

เพียงแต่มันเป็นชนชั้น "รู้จักเอาตัวรอด" ตอนนั้นมันชิงบอกว่า "ท่านปลดปล่อยข้าพเจ้า เท่ากับช่วยชีวิตสหายสนิทของท่านคนหนึ่ง"

มันเห็นอีกฝ่ายรีรอลังเล จึงกล่าวเสริมว่า "พวกมันมีชะตากรรมอเนจอนาถ ขอเพียงท่านปลดปล่อยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกเรื่องราวของพวกมันต่อท่าน"

มันกล่าวย้ำว่า "พวกท่านปลดปล่อยข้าพเจ้า โอกาสหน้ายังสามารถตามล่า แต่สหายที่ตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีพ"

ในที่สุดลี้โป่วอีรับปากมัน

ไม่ว่าอย่างไร การฆ่าคนไม่สำคัญเท่ากับช่วยคน

โท่วเต่าจื้อเห็นลี้โป่วอีรับปาก ก็ทราบว่าตัวเองไม่ตายแล้ว
เนื่องเพราะลี้โป่วอีมิใช่ฮ่วมไต้ซิงแซ
มีบ้างบางคนไม่เคยรักษาคำพูด บางคนมีวาจาเป็นสัจจะ
โท่วเต่าจื้อทราบว่าลี้โป่วอีเป็นบุคคลประเภทใด
ดังนั้นมันบอกเล่าเรื่องราวที่ฮ่วมไต้ซิงแซมอบหมายให้มันเปิดโปงพฤติการณ์ในวัยหนุ่มของฮั่งเชี่ยเอี้ย ถึงแม้มันไม่ล่วงรู้เหตุการณ์หลังจากที่ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาขึ้นเขาไป แต่ก็สามารถคำนวณสถานการณ์อันเลวร้ายออกได้

ลี้โป่วอีไม่ได้ฆ่ามัน และไม่ปลดปล่อยมัน เพียงให้โป่วมึ่งปวยคุมตัวมันกลับแดนเทียนเซี้ยง ส่วนเขาจะไปตรวจสอบยืนยัน หากว่าเป็นความจริงจะปลดปล่อยมันเป็นอิสระ

ลี้โป่วอีสะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำ รุดมายังผาผนึกมรกต

ซึ่งความจริงเขาเพียงพบกับฮั่งเชี่ยเอี้ยสองครั้ง ครั้งแรกช่วยชีวิตมันสองสามีภรรยา ครั้งที่สองเพียงทักทายคำหนึ่ง แต่มีบ้างบางคนยึดถือเรื่องของสหายสำคัญกว่าเรื่องของตัวเอง

ฉิ้งไถ่กลับติดสอยห้อยตามฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาระยะหนึ่ง เกิดความผูกพันต่อฮั่งเชี่ยเอี้ยยิ่งกว่าลี้โป่วอี พอทราบว่าฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยามีภัย ก็กระโดดปราดขึ้น ตระเตรียมบุกขึ้นเขาไป

ลี้โป่วอีฉุดรั้งมันไว้ กล่าวว่า “ทำไม่ได้”

“เพราะเหตุใด?”

“อย่าได้แหวกหญ้าจนงูตื่น”

“แต่ว่า...คุณชายฮั่งกับฮูหยินอาจมีภัย”

ลี้โป่วอีขมวดคิ้วกล่าวว่า “โท่วเต่าจื้ออาจปั้นเรื่องโป้ปด พวกเราบุกขึ้นไปโดยผลีผลามกลับหลงกลของมัน...ยังมี หากว่ามีภัย ฮั่งเฮียไม่ยอมบอกออกมา คงต้องมีลับลมคมใน พวกเราไม่อาจก่อกวนเรื่องราวจนเสียหาย”

ฉิ้งไถ่ค่อยขบคิดใคร่ครวญถึงปัญหาของความจริงหรือความเท็จชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว "คุณชายฮั่งดูไปเป็นปรกติ หามีเรื่องใดไม่"

ลี้โป่วอีนิ่งครุ่นคิด ในที่สุดกล่าวว่า "เกิดเรื่องขึ้นแล้ว"

ฉิ้งไถ่ถามไถ่รายละเอียด ลี้โป่วอีกล่าวว่า "การทำนายอักษรเมื่อครู่บ่งบอกว่าฮั่งเฮียมีภัย"

"เป็นไปได้อย่างไร การทำนายอักษรที่ตึกมังกรพยัคฆ์ยังไม่ทันทำนายก็..."

"ก็ปรากฏมีดบินซัดจู่โจมมา ใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว นี่จะทำนายได้อย่างไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า *"การทำนายอักษรอาศัยสัมผัสพิเศษ มีดบินนั้นซัดพุ่งมา ข้าพเจ้าหลบรอดได้ มีดบินกลับปักอยู่เหนือตัวหนังสือ 'ปา'* เหนือตัวหนังสือ 'ปา' หากเพิ่มมีดเล่มหนึ่ง มิใช่เป็นคำ 'เส็ก'** (ราคะ) หรอกหรือ? สุภาษิตมีว่าไว้ 'เหนือราคะมีมีดดาบเล่มหนึ่ง' มีดบินซัดพุ่งมาปักใส่เหนือคำ 'ปา' ที่ฮั่งเฮียเขียนออกมา บ่งบอกว่าฮั่งเฮียมีภัยจากความงามสตรีที่เกี่ยวข้องกับราคะ"*

ฉิ้งไถ่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกล่าวว่า "เป็นไปไม่ได้กระมัง? ที่แล้วมาคุณชายฮั่งไม่หมกมุ่นสุรานารี..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เกรงว่ามิใช่ฮั่งเฮียก่อเรื่องขึ้น เรามองจากด้านหน้าก่อนที่ฮั่งเฮียจะเขียนตัวหนังสือ ฮ่วมได้ซิงแซขยับไหล่เล็กน้อย เราคาดเดาว่ามันข่มขู่ฮั่งเฮียเขียนตัวหนังสือออกมา อาจบางทีมันฉุกคิดว่าฮั่งฮูหยินเป็นศิษย์สตรีสำนักกระบี่ปาซัว จึงนึกถึงคำ *'ปา'* ต่อจากนั้นปรากฏมีดบินซัดพุ่งมา สมควรเป็นแผนก่อกวนของมัน สรุปแล้วเป็นฮ่วมได้ซิงแซบังเกิดราคะจิต ควบคุมตัวฮั่งฮูหยินไว้ ใช้ให้ฮั่งเฮียทำตามคำสั่ง ดังนั้นฮั่งฮูหยินจึงไม่ได้ปรากฏกาย"

---

* *คำปา* 巴

** *คำเส็ก* 色

ฉิ้งไถ่ยังไม่ปักใจเชื่อ กล่าวว่า "คำกล่าวเช่นนี้...ออกจะเต็มฝืนไปกระมัง? ฮูหยินหาใช่สตรีที่ปล่อยตัวปล่อยใจไม่"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า *"เราทราบว่านางไม่ แต่ในชะตามีส่วนประกอบมากมาย ยากจะหลบหลีกรอดพ้น ฮั่งฮูหยินมีท่วงท่าองอาจ นิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว แต่**ดวงตาทอแววดอกท้อ** (แผลงเป็นเจ้าชู้) เกรงว่า... ยังมี เมื่อครู่เห็นขนคิ้วของฮั่งเฮียแนบติดกัน คล้ายชุบน้ำจนเปียก ลักษณะขนคิ้วเช่นนี้บ่งบอกว่าตัวเองหรือคู่ครองมีเรื่องชู้สาว ผิดประเวณี ขณะที่ฮั่งเฮียเขียนตัวหนังสือ เราสังเกตเห็นเส้นความรักที่ริมฝ่ามือมีรอยแผลจากคมมีดเส้นหนึ่งตัดเส้นความรักขาดไป นี่ไม่เป็นผลดีต่อชีวิตสมรส ส่วนฮ่วมได้ซิงแซมีเส้นสีดำอยู่ระหว่าง**ไบ๊ซิม** (หว่างคิ้ว) กับ**ซัวกึง** (ดั้งจมูก) หลายเส้นซ่อนอยู่ใต้ผิวหนัง หากเป็นบุรุษสตรีที่ประพฤติผิดประเวณี จะเกิดเส้นสีดำเช่นนี้ ฮ่วมได้ซิงแซสาบานเป็นพี่น้องกับฮั่งเฮีย เกรงว่าจุดมุ่งหมายของมันอยู่ที่ฮั่งฮูหยิน..."*

ฉิ้งไถ่ร้องคำ "เจ้าอุบาทว์ชาติชั่ว..." ลี้โป่วอีสะกดมันเอาไว้ กล่าวว่า "คิดช่วยคนต้องสะกดอดกลั้น"

ฉิ้งไถ่อดกล่าวมิได้ว่า "นายน้อย...ท่านเมื่อหยั่งรู้ความลับของฟ้า รู้ซึ้งถึงจิตใจคน สามารถทำนายอนาคต คาดการณ์ราวเห็นกับตา ไยไม่ชักจูงคุณชายฮั่งกับฮูหยินพ้นจากคราเคราะห์?"

ลี้โป่วอีถูกถามจนนิ่งอึ้งไป ชั่วครู่จึงทอดถอนใจกล่าวว่า **"ฉิ้งแป๊ะ** *(ลุงแซ่ฉิ้ง)* อานุภาพฟ้าสุดจะหยั่ง เจตนาของฟ้ายากไต่ถาม ชีวิตไม่อาจแก้ไข ชะตาแปรเปลี่ยนอยู่เสมอ เราเพียงศึกษาวิชาความรู้ อาศัยประสบการณ์ที่มีค้นพบตำแหน่งเครื่องหมายจากใบหน้า ฝ่ามือ ตลอดจนพฤติการณ์ของคน ไหนเลยหยั่งรู้อนาคต สมปรารถนาทุกเรื่องราวได้?" เขาฝืนยิ้มพลางกล่าวต่อว่า "ท่านลองนึกดู หมอดูที่สะเดาะเคราะห์ให้กับผู้คน ส่วนใหญ่เป็นคนยากจนข้นแค้น หากพวกเขาสามารถกลับกลายจากร้ายเป็นดี ตัวเองคงหลุดพ้นจากความยากจนตั้งแต่แรก แต่พวกมันต้องอาศัยฝีปากหาเลี้ยงชีพ

นี่ล้วนเป็นชะตา ไม่นับหมอดูที่หลอกลวงทรัพย์สินเงินทอง ผู้พยากรณ์ที่แท้จริงล้วนไม่อาจหลุดพ้นจากคราเคราะห์ สุดท้ายยังคงกลัวความยากจนยังคงต้องตาย ต่อให้รู้วิธีหลบหลีกคราเคราะห์ สามารถช่วยตัวเองช่วยผู้อื่นก็ต้องแล้วแต่บุญวาสนา แล้วแต่สภาพแวดล้อม คนที่ว่ายน้ำเป็นพลัดตกลงในบึงที่สงบนิ่ง อาจถูกงูน้ำกัดตาย คนที่ว่ายน้ำไม่เป็นร่วงลงสู่กระแสน้ำเชี่ยวกราก อาจเกาะขอนไม้พาตัวถึงฝั่ง"

เห็นฉิ้งไถ่มีสีหน้าท้อแท้ จึงตบไหล่มันกล่าวอีกว่า *"แต่มิใช่หมายความว่าทุกประการกำหนดแน่นอน จะไม่พากเพียรพยายาม เนื่องเพราะความพยายามเปลี่ยนแปลงชีวิต ก็ถือเป็นชะตา ที่ตกน้ำหากงอมือรอความตาย อาจตายจริงๆ คนที่ตกน้ำแต่เกาะท่อนไม้ไว้ อาจรอดชีวิตได้ ตอนนี้ฮั่งเฮียสองสามีภรรยาต้องการท่อนไม้นี้ พวกเราคือท่อนไม้ที่จะช่วยเหลือพวกมัน ที่แท้พวกมันสามารถผ่านห้วงกัลป์หรือไม่ ขึ้นอยู่กับบุญวาสนาของพวกมันแล้ว"*

ฉิ้งไถ่กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "พวกเราควรทำอย่างไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ทางภูเขาเบื้องหน้ามีมุมโค้งแห่งหนึ่ง พวกเรารีบเลี้ยวโค้ง จากนั้นแนบติดกับผนังผา คนผู้นั้นพอตามมา พวกเราจะสยบมันเอาไว้"

ฉิ้งไถ่กล่าวว่า "หากให้ฟาดมันลงจากหน้าผายังง่ายดายกว่า"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "หากไม่ต้องฆ่าคน ทางที่ดีอย่าได้ฆ่า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีสิทธิ์กำหนดความเป็นความตายของผู้อื่น"

เอ่ยถึงตอนนี้ ทั้งสองลดเลี้ยวโค้งไปแล้ว

จากนั้นทั้งสองแนบร่างกับผนังผา รอให้คนที่สะกดรอยเลี้ยวโค้งตามมา จะลงมือโดยพร้อมเพรียง

แต่ว่ารอคอยชั่วขณะ หามีคนเลี้ยวโค้งมาไม่

ลี้โป่วอีหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเบาๆ ว่า "ผิดท่าแล้ว เกรงว่ามันเกิดความตื่นตัว..."

พลันได้ยินที่ด้านหลังของทางโค้งบังเกิดสุ้มเสียงร้องดังๆ ว่า "เทพพยากรณ์ เราเรียกว่าอึ้งโป๊ย เป็นฮ่วมได้ซิงแซใช้ให้เราติดตามมา ขอเพียงท่านมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ เราจะปล่อยพลุสัญญาณ บนค่ายภูเขาจะเตรียมพร้อมเต็มที่..."

มันกล้ำกลืนคำพูดไว้ ไม่กล่าวสืบต่อ ฉิ้งไถ่จึงกล่าวเบาๆ ว่า "มันคิดทดสอบว่าพวกเราจะซุ่มจู่โจมมันตรงทางโค้งหรือไม่"

ได้ยินอึ้งโป๊ยกล่าวอีกว่า "เราทราบว่าพวกท่านซุ่มจู่โจมเราตรงทางโค้ง ขอเพียงเราเลี้ยวโค้งไปต้องตาย แต่ว่าเราจะไม่เลี้ยวโค้งไป"

ฉิ้งไถ่กระซากเสียงว่า "ท่านคิดทำอย่างไร?"

อึ้งโป๊ยกล่าวว่า "เราต้องการให้พวกท่านย้อนกลับมาจี้สกัดจุดเราหรือโค่นเราล้มลง"

ลี้โป่วอีย้อนถามว่า "ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

อึ้งโป๊ยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า *"เพราะว่าเราไม่คิดปล่อยพลุสัญญาณออกไป...เมื่อวานฮ่วมได้ซิงแซใช้ให้เราสวมรอยเป็นน้องชายของอึ้งเก้าที่รับใช้กลุ่มขันทีโฉด ลอบทำร้ายต่อฮั่งไต้เฮียบ จากนั้นลงมือคร่ากุมเราไว้เพื่อแลกกับความไว้วางใจของฮั่งไต้เฮียบ เราล่วงรู้วิธีการของฮ่วมได้ซิงแซเป็นอย่างดี เพื่อบรรลุถึงจุดหมาย มันไม่คำนึงถึงการเสียสละบริวารเช่นเราคนหนึ่ง"*

มันกล่าวต่ออย่างพลุ่งพล่านว่า *"มิคาดฮั่งไต้เฮียบไม่คำนึงถึงข้อกินแหนงแคลงใจเก่าก่อน ยอมปล่อยปละละเว้นเรา ฮั่งไต้เฮียบเมื่อช่วยรักษาชีวิตเราไว้ เราก็มุ่งหวังให้พวกท่านไปช่วยเหลือมัน"*

ลี้โป่วอีปรากฏกายออกไป กล่าวด้วยความละอายว่า "เรากลับดูแคลนท่านไป"

อึ้งโป๊ยหัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า "นั่นไม่นับเป็นอย่างไร เราหวังให้**ลี้ซิ้งเซี่ย** *(พยากรณ์แซ่ลี้)* ทราบว่า ในกลุ่มมิจฉาชีพก็มีชนชั้นลูกผู้ชาย ไม่แน่ว่าทุกคนล้วนสมรู้ร่วมคิดกับฮ่วมได้ซิงแซ เพียงแต่ไม่มีเรี่ยวแรงต่อ

ต้านแข็งขืนเท่านั้น" มันเคลื่อนขวางไป โยนพลุสัญญาณในมือลงยังหุบเหวเบื้องล่าง กล่าวว่า "วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว ตอนนี้ฮั่งได้เฮียบและภรรยาถูกกักอยู่ที่หอดวงโคม ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร ท่านรีบเข้ามาจี้จุดเราเถอะ"

ลี้โป่วอีกล่าวกับฉิ้งไถ่ว่า "ดูท่าเจตนารมณ์ของฟ้า ยังกำหนดไว้อย่างแยบคายกว่าการคิดอ่านวางแผนของคนอีก"

ทั้งสองจี้สกัดจุดอึ้งโป๊ยล้มลง จากนั้นเร้นกายกลับไปยังผาผนึกมรกต ลี้โป่วอีพุ่งปราดพลางกล่าวว่า "หากคราครั้งนี้ฮั่งเฮียปลอดภัย เป็นเพราะมันสร้างกุศลโดยการปล่อยปละละเว้นอึ้งโป๊ย"

ฉิ้งไถ่กล่าวว่า "คราครั้งนี้อึ้งโป๊ยไม่ตาย ก็เป็นผลจากการกระทำความคิดของมัน ไม่เช่นนั้นต่อให้มันสามารถปล่อยพลุสัญญาณออกไป ก็ต้องตายใต้เงื้อมมือพวกเรา"

ลี้โป่วอึ้งงันวูบหนึ่งจึงกล่าวอย่างได้คิดว่า "ใช่แล้ว"

หอดวงโคมจุดโคมไฟ แต่ภายในหอไม่สว่างเพียงพอ

เนื่องเพราะเป็นยามสนธยา แสงสีสายัณห์สีเหลืองทอง ข่มจนภายในหอมืดหม่น

ภายในหอมีฮั่งเชี่ยเอี้ย ยู้เสี่ยวอี่ ยังมีฮ่วมได้ซิงแซ อึ้งทั้งกับจิกโกว

ฮ่วมได้ซิงแซกล่าวด้วยความขุ่นข้องใจว่า "เราไม่ชมชอบสถานการณ์ในตอนนี้"

ยู้เสี่ยวอี่นิ่งเงียบงัน คล้ายกับว่าในโลกไม่มีเรื่องราวสะกิดความกังวลสนใจอีก

ฮ่วมได้ซิงแซไม่พอใจสีหน้าท่าทีของยู้เสี่ยวอี่ จงใจกล่าวว่า "เราไม่ชมชอบที่พอครอบครองสตรีนางหนึ่ง คิดสลัดทิ้งก็ใช่ที่ ไม่สลัดทิ้งก็ใช่ที่"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยร้องว่า *"ท่าน...ไม่ใช่คน"*

นี่เป็นคำด่าทอเท่าที่มันกล่าวจากปากได้ หากมันสามารถกระโดด

ปราดขึ้น คงกระโดดปราดขึ้นแต่แรกแล้ว

ฮ่วมไต้ซิงแซยิ้มออกมา กล่าวว่า "ตั่วกอ ผู้น้องที่มิใช่คนนึกหาวิธีได้แล้ว... หากฆ่าพวกท่าน จะสะกิดความสงสัยของลี้โป่วอี ไม่ฆ่าพวกท่าน พวกท่านต่างกับจิกโกวและลิ้มซิ่วหงส์ที่สามารถรับไว้ใช้สอย ปล่อยทิ้งไว้ต้องเป็นเภทภัย ดังนั้นเราจะกรอกยาที่เคยกรอกใส่คัมเยียกฮุยต่อพวกท่าน ค่อยปล่อยตัวออกไป ให้พวกท่านกระทำเรื่องราวที่ต่ำช้าสามานย์ออกมา เมื่อถึงเวลานั้น..." มันหยีตาลงกล่าวว่า "ต่อให้เราไม่ฆ่าพวกท่าน ชาวยุทธจักรก็ไม่ปล่อยปละละเว้นพวกท่าน ต่อจากนั้นเราจะสร้างสถานการณ์ให้พวกท่านตายใต้เงื้อมมือลี้โป่วอี แล้วยัดเยียดข้อหาฆ่าสหายข่มขืนภรรยาสหายใส่มัน"

ฮั่งเชี่ยเอี้ยหน้าแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นขาวซีดกว่าดอกไม้ขาวอีก

มันไม่กลัวตาย เพียงแต่ไม่อาจตายในลักษณะนี้

อึ้งทั้งยิ้มอย่างชั่วช้าลามกกล่าวว่า "ไต้ซิงแซ ก่อนที่จะดำเนินแผนนี้ มิสู้ให้..."

ฮ่วมไต้ซิงแซหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า "เรายังไม่ล่วงรู้จิตเจตนาของเจ้าหรือ? เราดูออกแต่แรกว่าเจ้าหวั่นไหวต่อความงามของฮั่งฮูหยิน..."

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"เกินเลยไปแล้ว"*

สุ้มเสียงพอดัง สภาพภายในหอพลันแปรเปลี่ยนไป

คนผู้นั้นหนึ่งถือไม้ไผ่ลำหนึ่ง ขวางอยู่เบื้องหน้าฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยา เผชิญหน้ากับฮ่วมไต้ซิงแซ จิกโกว และอึ้งทั้ง

ฮ่วมไต้ซิงแซหน้าแปรเปลี่ยนไป สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง เปล่งเสียงออกมาสามคำว่า "ลี้โป่วอี"

โคมสีขาวเปลี่ยนเป็นสีเหลือง แสงอ่อนจางค่อยๆ บาดตาขึ้น บ่งบอกว่าราตรีกาลมาเยือน

โคมไฟบนหอกลับเรืองรองกว่าเดิม

คนใต้ดวงโคมล้วนไม่ขยับเคลื่อนไหว

ขณะที่ลี้โป่วอีปรากฏกาย อึ้งทั้งคิดลงมือ ฮ่วมได้ซิงแซคิดหลบหนี จิกโกวคิดส่งเสียงร้อง ลี้โป่วอีชิงกล่าววาจาหลายประโยค

เขากล่าวอย่างเชื่องช้าและมีพลังว่า *"อย่าได้หนี อย่าได้ร่ำร้อง อย่าได้เคลื่อนไหว พวกท่านไม่ว่ากระทำเรื่องราวใด เราจะลงมือ"* เขากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า *"เราคาดว่าการลงมือของเราต้องรวดเร็วกว่าท่าร่างและสุ้มเสียงของพวกท่าน ขึ้นอยู่กับว่ารวดเร็วกว่าการลงมือของพวกท่านหรือไม่?"*

หลังจากกล่าวจบก็ไม่เอ่ยปาก เพียงจ่อไม้ไผ่ใส่พื้น

เพลงไม้ไผ่แมวผีเสื้อของลี้โป่วอี ความจริงใช้สงบสยบความเคลื่อนไหว ยามเคลื่อนไหวรวดเร็วถึงที่สุด

ฮ่วมได้ซิงแซ อึ้งทั้งและจิกโกวไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่ได้หลบหนี ยิ่งไม่ร่ำร้อง

เนื่องเพราะพวกมันทราบว่า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถรุดมาอย่างทันท่วงที

พวกมันกรำศึกอย่างโชกโชน ทราบว่าการศึกครั้งสำคัญมักตัดสินผลแพ้ชนะในชั่วพริบตา ไม่ต้องต่อสู้อย่างยืดเยื้อยาวนาน

ยอดฝีมือที่แท้จริงจะผนึกพลัง สมาธิ จิตใจกับการจู่โจมในคราเดียว อย่าว่าแต่ลี้โป่วอีรับบาดเจ็บบอบช้ำ ไม่สมควรต่อสู้ยืดยาว

ดังนั้นพวกมันล้วนไม่เคลื่อนไหว

พวกมันผนึกพลังทั้งมวลเตรียมจู่โจมในคราเดียว

ทันใด สุ้มเสียงผิดปรกติเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีความจริงทุ่มเทสมาธิทั้งมวลที่เบื้องหน้า

ศัตรูเข้มแข็งของเขามีมากกว่าหนึ่งคน มิหนำซ้ำหนึ่งในจำนวนนั้นยังเป็นหัวหน้าฝ่ายมิจฉาชีพ...ฮ่วมคอเลี้ยงฮ่วมได้ซิงแซ

ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยาถูกปิดสกัดจุด ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

ได้แต่พึ่งพาความคุ้มครองของลี้โป่วอี ไม่สามารถช่วยเหลือได้

สุ้มเสียงผิดปรกติครั้งนี้เกิดจากดาบอ่อนเนื้อเหล็กพม่าเล่มหนึ่งถูกบังคับเหยียดตรงฟันใส่ศีรษะด้านหลังของลี้โป่วอี

ขณะเดียวกันอึ้งทั้งดีดกายขึ้น สองมือซัดจานบินเจ็ดแปดใบ จิกโกวก็กระโดดปราดขึ้นหวดแส้อ่อนออก

ลี้โป่วอีขอเพียงถูกอาวุธชนิดหนึ่งชนิดใดทำร้าย จะต้องตายแน่นอน

คนทั้งสามนี้ล้วนเป็นคนชั่วร้าย กระบวนท่าที่ใช้ยิ่งชั่วร้ายอำมหิต

ต่อให้ลี้โป่วอีสามารถปิดป้องดาบที่ด้านหลังก็ไม่อาจหลบรอดจากแส้อ่อนและจานบินที่เบื้องหน้า

หากว่าเขาต้านทานแส้อ่อนกับจานบิน ศีรษะคงถูกดาบฟันลงมา

ลี้โป่วอีไม่ได้หลบเลี่ยง

เขาคล้ายไม่รู้สึกถึงดาบที่ด้านหลัง

เขาตวัดไม้ไผ่ขึ้น แทงทะลุคอหอยอึ้งทั้ง ขยับมือซ้ายรับจานบินทั้งเจ็ดแปดใบไว้ จากนั้นลอยตัวขึ้น แส้อ่อนของจิกโกวเพียงม้วนพันรอบเอวของเขา ยังไม่ทันใช้กำลัง เขาก็ซัดขว้างจานบินทั้งเจ็ดแปดใบปักตรึงใส่ร่างนาง

เมื่อลี้โป่วอีทิ้งตัวลง ซากศพของอึ้งทั้งยังวางอยู่เบื้องหน้า พลันเห็นประกายสีทองสายหนึ่งแลบแปลบ เมื่อรู้สึกตัว ลูกธนูก็ยิงใส่ทรวงอกของเขา

ฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ล้วนไม่สามารถส่งเสียงร้อง ไม่เช่นนั้นคงร้องอุทานออกมา

...ลี้โป่วอีถูกลูกธนูยิงใส่

ผู้ที่ฟันดาบลอบทำร้ายจากด้านหลังคือซุนโจ้ว

ฮ่วมได้ซิงแซคำนวณแน่ว่าซุนโจ้วเห็นฟ้ามืดค่ำ ทั้งหมดยังไม่กลับไปยังตึกมังกรพยัคฆ์จะต้องกลับมาชมดู

ดังนั้นพวกมันรอให้ซุนโจ้วลงมือ เพื่อแบ่งแยกสมาธิของลี้โป่วอี

จริงดังคาดหมาย ซุนโจ้วลงมือแล้ว

แต่ลี้โป่วอีไม่แบ่งแยกสมาธิไป

เนื่องเพราะซุนโจ้วยังลอยอยู่กลางอากาศ จุดสำคัญบนแผ่นหลังก็ถูกผู้คนคว้าจับไว้

มันฟันดาบกลับหลังใส่ผู้มา แต่ผู้มาลงมือบิดคอของมันหักไป

คนผู้นี้คือฉิ้งไถ่

ฉิ้งไถ่ถูกฟันใส่ดาบหลัง โลหิตฉีดพุ่งออกมา แต่มันก็ใช้วิชาเล็บเหยี่ยวทรงพลังสังหารซุนโจ้ว

ชนชั้นยอดฝีมือพิสูจน์ความเป็นตายในกระบวนท่าเดียว ปรากฏว่าหนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บ

ฉิ้งไถ่พอทิ้งตัวลง ก็เห็นผลจากการต่อสู้ดังนี้...อี้ทั้งตกตาย จิกโกวล้มลง ลี้โป่วอีถูกลูกธนูยิงใส่

แต่ฮ่วมได้ซิงแซไม่ได้ลงมืออีก

เมื่อครู่มันถอยปราดไปหนึ่งวา น้าวคันธนูพาดลูกธนู จากนั้นยิงธนูทะลุร่างอี้ทั้งใส่ลี้โป่วอี

ความเคลื่อนไหวทั้งสามประการนี้กระทำสำเร็จในชั่วพริบตา

แต่ว่ามันไม่ได้เคลื่อนไหวเป็นคำรบสี่

เนื่องเพราะขณะที่มันยิงธนูออก ลี้โป่วอีก็งอนิ้วดีดใส่ไม้ไผ่ของเขาคราหนึ่ง

เสียงสวบเมื่อไม้ไผ่ทะลุลำคอของอี้ทั้งออกมา แทงใส่ทรวงอกฮ่วมได้ซิงแซ

ขณะเดียวกัน ลี้โป่วอีก็ถูกธนูยิงใส่

นี่เท่ากับว่าลำคอและกลางหลังของอี้ทั้งถูกไม้ไผ่และลูกธนูทะลวงทะลุไป

ฉิ้งไถ่ชมดูจนตะลึงลาน จากนั้นตบคลายจุดให้กับฮั่งเชี่ยเอี้ยสอง

สามีภรรยา

เสียงฉาดเมื่อซากสพของจิกโกวร่วงลงสู่พื้น นางความจริงกระโดดปราดขึ้นหวดแส้กลางอากาศ จนบัดนี้ซากศพค่อยร่วงหล่นลง

ขณะที่ยู้เสี่ยวอี่ได้รับการตบคลายจุด เห็นลูกธนูสีทองดีดกระดอนจากร่างลี้โป่วอี ตกลงสู่พื้น ที่หัวธนูหามีคราบโลหิตไม่

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล ลี้โป่วอีใช้กล้ามเนื้อหน้าอกรับลูกธนูของฮ่วมไต้ซิงแซ เมื่อหัวธนูยิงเข้ามา เขาบังคับกล้ามเนื้อทรวงอกยุบลงหนีบหัวธนูเอาไว้ ดูไปคล้ายจมลูกไปในเลือดเนื้อ แต่รอจนพลังที่แฝงมากับลูกธนูสลายคลาย ลี้โป่วอีก็แผ่พุ่งพลังกระแทกลูกธนูกระดอนออกมา

เขาหาได้รับบาดเจ็บจากลูกธนูไม่

ฮ่วมไต้ซิงแซก็เห็นชัดตา มันส่งเสียงร้องดังพิกล ลอยตัวไปยังราวลูกกรงของหอดวงโคม

ลี้โป่วอีก็ลอยตัวขึ้น คิดสกัดมันเอาไว้

แต่ว่าฮ่วมไต้ซิงแซไม่คิดหนี มันทราบว่าหนีไม่รอด

มันแสร้งเป็นหลบหนี จากนั้นพุ่งย้อนกลับเข้าหอ

ลี้โป่วอีคำนวณผิดก้าวหนึ่ง จึงไม่ทันสกัดขัดขวางอย่างทันท่วงที

ฮ่วมไต้ซิงแซโถมใส่ฮั่งเชี่ยเอี้ย

มีแต่ตะปบคร่ากุมตัวประกันคนหนึ่ง ค่อยมีโอกาสรอดชีวิต

ฮั่งเชี่ยเอี้ยแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ยังมีสติสัมปชัญญะไม่สับสน

ฉิ้งไถ่ก็กวัดแกว่งกรงเล็บทั้งสองข้าง คิดสกัดฮ่วมไต้ซิงแซไว้

ขณะที่กรงเล็บของมันจะตะปบใส่สองไหล่ของฮ่วมไต้ซิงแซ ฮ่วมไต้ซิงแซชิงหวดคันธนูใส่ท้องน้อยมัน ฉิ้งไถ่แผดร้องพลางผงะหงายออกไป

ฮ่วมไต้ซิงแซสะบัดมือวูบ ใช้คันธนูสีทองคล้องฮั่งเชี่ยเอี้ยเอาไว้ ฮั่งเชี่ยเอี้ยไม่คิดดิ้นหลุด กลับสะอึกเข้าหา ฟาดฝ่ามือใส่ใบหน้าฮ่วมไต้ซิงแซ เป็นกระบวนท่าเสี่ยงชีวิต โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเอง

ฮ่วมไต้ซิงแซก็มีปฏิกิริยารวดเร็ว รั้งคันธนูสีทอง ใช้สายธนูรัด

ฮั่งเชี่ยเอี้ยเอาไว้ ทำให้ฝ่ามือของฮั่งเชี่ยเอี้ยไม่อาจฟาดออก

ฮ่วมได้ซิงแซลงมือประสบผล ค่อยหยุดพักหอบหายใจคำหนึ่ง เห็นลี้โป่วอีหมุนตัวโถมกลับมา ขณะจะตวาดสั่งให้หยุดไว้ ปากแผลที่ทรวงอกซึ่งถูกไม้ไผ่ทิ่มแทงใส่พลันปวดแปลบอย่างรุนแรง จากนั้นรู้สึกว่าภายในหอสว่างจ้า ดวงโคมรอบข้างบินคว้าง ร่างกลับเบาหวิว ไม่อาจใช้กำลังได้ ขณะตื่นเต้นสงสัย พลันเห็นร่างที่ไร้หัวของตัวเองยืนอยู่หน้าดวงโคม มีคันธนูสีทองยังรัดฮั่งเชี่ยเอี้ยเอาไว้ ที่ด้านหลังตนเองยืนไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง คือยู้เสี่ยวอี่เอง ในมือนางถือดาบไว้ ที่กลางอากาศปรากฏรุ้งโลหิตสายหนึ่งพาดผ่านไป

ฮ่วมได้ซิงแซค่อยเข้าใจกระจ่าง ตนเองศีรษะหลุดจากบ่าแล้ว

ยู้เสี่ยวอี่ฟันศีรษะมันปลิวกระเด็นในดาบเดียว

ยู้เสี่ยวอี่วกคมดาบเข้าหาตัวเอง

ดาบอ่อนเล่มนี้ความจริงเป็นของซุนโจ้ว ตีจาก่เหล็กพม่า เนื่องด้วยใช้กำลังรุนแรงเกินไป คมดาบจึงบิ่นไป

นางฟันศีรษะฮ่วมได้ซิงแซลงมาในดาบเดียว

จากนั้นมองดูศีรษะฮ่วมได้ซิงแซปลิวลิ่วไป ส่วนซากศพที่ไร้หัวล้มครืนลง

ดาบนี้ระบายความเคียดแค้นของนาง นางยังคิดชะล้างความอับอายอัปยศ

นางแทงกระบี่ใส่ตำแหน่งหัวใจตัวเอง

ที่น่าประหลาดคือนางไม่รู้สึกเจ็บปวด

นางเพียงรู้สึกปลดเปลื้อง

นางกล่าวกับฮั่งเชี่ยเอี้ยว่า **"อึ้ง...เตี๊ยบ** *(ผีเสื้อเหลือง)..."*

ฮั่งเชี่ยเอี้ยไม่เข้าใจคำพูดของนาง ดวงตามันถูกน้ำตาบดบังจนพร่ามัว มันลืมดิ้นหลุดจากคันธนู เพียงดิ้นรนเข้าใกล้ยู้เสี่ยวอี่ โอบกอดนางเอาไว้

โลหิตของนางย้อมเสื้อผ้าของมันจนแดงฉาน มันฟังเสียงโลหิตไหลหลั่งออกมาคล้ายกับหัวใจมันกำลังสะอื้นไห้

ความอัดอั้น อัปยศ เศร้าเสียใจ และอาการติดขัดเพราะถูกสยบจุดไว้หลายวันมานี้ล้วนประดังขึ้นมา ฮั่งเชี่ยเอี้ยรู้สึกฟ้าดินมืดมัว ปากพร่ำกล่าวว่า "ท่านไม่อาจตาย ท่านไม่อาจตาย" จากนั้นกล่าวอีกว่า "ท่านปวดหรือไม่? ปวดมากหรือไม่?"

แท้ที่จริงที่เจ็บปวดคือหัวใจมัน

ลี้โป่วอีมาสายก้าวหนึ่ง

เขาถูกโลหิตที่ฉีดพุ่งจากคอขาดของฮ่วมไต้ซิงแซสะกดจนตะลึงลานไม่ทันขัดขวางการอัตวินิบาตกรรมของยู้เสี่ยวอี่

จากนั้นเขาเห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยโอบกอดนางไว้ มาตรว่าคนอยู่ในภวังค์กึ่งสลบไสล แต่ยังพร่ำกล่าววาจากับนาง

ยามนั้น เขาเหลือบเห็นฮั่งเชี่ยเอี้ยกับยู้เสี่ยวอี่ที่ล้มลงนอนจมกองเลือดอย่างช้าๆ บนเส้นความรักบริเวณริมฝ่ามือใต้นิ้วนางล้วนมีรอยแผลเป็นเส้นหนึ่ง

เขาไม่ทราบว่ารอยบาดแผลนี้เกิดจากตอนที่ฮั่งเชี่ยเอี้ยสองสามีภรรยารับมีดบินที่ฮ่วมไต้ซิงแซส่งคนไปลอบทำร้าย

เขามองดูรอยบาดแผลเล็กๆ สองเส้นนี้ หวนนึกถึงเหล่าผู้คนที่น่าสงสาร เพราะเสียโฉมมาแต่กำเนิด เป็นเหตุให้ประสบโชคร้าย เช่นบุคคลที่เบื้องหน้าทั้งสองนี้ คนหนึ่งตัวตาย คนหนึ่งหัวใจตายด้าน ยังมีคัมเยียกฮุยคงประสบชะตากรรมเช่นกัน ฉิ้งไถ่ก็รับบาดเจ็บสาหัส มาตรว่าสังหารคนชั่วสี่คน แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชะตาของคนดีงามอื่นได้ ทำให้เขารู้สึกว่าถึงแม้ร่ำเรียนวิชาพยากรณ์ ยังไม่มีปัญญาเปลี่ยนแปลงโชคชะตา นับเป็นเรื่องราวที่น่าเศร้านัก

เขามองดูเดือนเสี้ยวซึ่งเพิ่งลอยขึ้น บังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย

ทันใด ลี้โป่วอีได้ยินเสียงครางเบาๆ คำหนึ่ง

เขาแทบไม่เชื่อหูตัวเอง นั่นเป็นเสียงครางของยู้เสี่ยวอี่

ต่อจากนั้นเขาพิสูจน์ยืนยันว่ามิใช่ความรู้สึกหลอน ยู้เสี่ยวอี่ขยับตัวเบาๆ มือของนางยังสวมกอดฮั่งเซี่ยเอี้ยไว้ เริ่มหายใจอย่างรวยริน

...ยู้เสี่ยวอี่ยังไม่ตาย

ดาบอ่อนที่ตกอยู่บนพื้น เนื่องจากยู้เสี่ยวอี่ฟันใส่ศีรษะฮ่วมได้ซิงแซอย่างสุดกำลัง เป็นเหตุให้บิ่นหักไป เมื่อนางวกดาบแทงใส่ตัวเอง คมดาบเพียงจมลึกไปในเลือดเนื้อไม่กี่หุน มาตรว่าโลหิตไหลหลั่งเนืองนอง แต่ส่วนใหญ่เป็นโลหิตของฮ่วมได้ซิงแซ

ลี้โป่วอีบังเกิดความยินดีสุดระงับ ตื้นตันใจอย่างสุดซึ้ง เรื่องแรกที่กระทำมิใช่ช่วยคน หากแต่คุกเข่าโครมลง กราบสักการะฟ้าสามครั้งครา

มาตรว่าวิถีแห่งฟ้าไร้ญาติ ไม่มีคนใกล้ชิด แต่ว่ากล่าวถึงที่สุดหลักเหตุผลของฟ้าคือน้ำใจผู้คน ขณะที่ลี้โป่วอีหมอบกราบฟ้า ดวงตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา ราวกับว่าท่ามกลางไม้ดอกเหนือราวลูกกรง บนต้นไม้ยืนต้นระหว่างจันทรากอปรด้วยสำนึกแห่งฟ้าที่เอื้ออาทรต่อโลกมนุษย์

ฟ้ายังคงไว้ซึ่งความยุติธรรมตลอดกาล

จบตอนบันทึกรอยดาบ

คำถาม

นวนิยายกำลังภายในยุคแรกของข้าพเจ้า น้อยครั้งจะเน้นที่เรื่องเซ็กซ์กับความรัก แต่ในสภาพความเป็นจริง วัตถุดิบทั้งสองอย่างนี้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ตัวยิ่งกว่าการต่อสู้อีก พยากรณ์ประกาศิต ตอนบันทึกรอยดาบ เขียนถึงเรื่องเซ็กซ์ ตอนคิ้วขนนกเขียว *(หรืออีกนัยหนึ่งเงากระบี่บุปผาร่วง)* เน้นถึงความรัก ซึ่งทั้งสองตอนนี้ บทบาทของลี้โป่วอีไม่สลักสำคัญ เพียงเป็นตัวเชื่อมของเรื่องราว ที่ต้องการแสดงออกคือเรื่องราวความรักสองเรื่อง

เรื่องราวความรักในตอนบันทึกรอยดาบ คือความลวงโลกตั้งแต่ต้นจนจบ ส่วนเรื่องราวความรักในตอนคิ้วขนนกเขียวคือการอยู่ร่วมที่เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นจบลงโดยที่บุรุษเสียชีวิต สตรีก็ลาลับไปจากโลก *(?)* ข้าพเจ้าเห็นว่าในนวนิยายกำลังภายใน การที่เขียนให้ตัวเอกต้องตายหรือว่าออกบวช เป็นการปิดฉากเรื่องราว หรือในนวนิยายรักเขียนให้พระเอกนางเอกเป็นมะเร็งหรือเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ เพื่อยุติปัญหารักอันยุ่งเหยิง คือความเกียจคร้านความไม่รับผิดชอบของผู้แต่ง แต่ในเรื่องสั้นขนาดกลางเช่นนี้ ตัวบุคคลในคิ้วขนนกเขียวกับบันทึกรอยดาบเป็นจุดจบที่ควรจะเป็น นักอ่านบางท่านอาจไม่ชอบตัวละครเหล่านี้ เพราะว่าพวกเขาออกจะโรมานซ์ ถึงกับผิดประเวณีอยู่บ้าง แต่ว่าข้าพเจ้าดูเหมือนปกป้องพวกเขา เนื่องเพราะพวกเรามีเลือดเนื้อ มีความรักและความแค้น ต่างกับลี้โป่วอีที่ยืนอยู่ริมหน้าผาของความรัก กลับรีรอลังเล ทั้งไม่กล้าที่จะกระโดดลงไป และไม่มีความเด็ดเดี่ยวที่จะหันหลังกลับไป

การรวมเล่มของทั้งสองตอนนี้ก็ค่อนข้างพิเศษ กล่าวคือตอนศาลเจ้าลมหิมะกับตอนบันทึกรอยดาบ รวมเป็นเล่มหนึ่ง ตอนนิ้วมือของคนตายกับคิ้วขนนกเขียวรวมเป็นอีกเล่มหนึ่ง ส่วนช่วงเวลาที่เขียน ตอนศาล

เจ้าลมหิมะกับตอนนิ้วมือของคนตาย เขียนขึ้นก่อนเมื่อปี ค.ศ.1981 ระหว่างที่ไปญี่ปุ่นและกลับมาเลย ครั้นถึงปี ค.ศ.1983 ข้าพเจ้าดึงละครในเรื่องสั้นทั้งสองตอนมาเขียนบันทึกรอยดาบกับคิ้วขนนกเขียว โดยส่วนตัวของข้าพเจ้ารักชอบสองตอนหลังมากกว่า

นวนิยายกำลังภายในเป็นหัวข้อที่มีความแปลกพิเศษในห้วงมหรรณพของวรรณกรรมจีน สามารถตักตวงได้ไม่หมด มีปริมาณความจุและความเป็นไปได้ในการปั้นแต่งไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อมาถึงรุ่นของพวกเรา ไม่ควรที่จะขาดช่วง หากขาดช่วงไปก็ยากที่จะสืบทอดต่อเนื่อง มาบัดนี้ผู้แต่งยิ่งมายิ่งน้อย คนที่เขียนออกมายิ่งมายิ่งไม่ตั้งใจ คนที่ตำหนิยิ่งมายิ่งเกรี้ยวกราด ทั้งไม่รู้จักปลูกฝัง ต้นไม้นี้แทนที่จะเป็นต้นไม้วิเศษ กลับจะเหี่ยวเฉาโรยรา ข้าพเจ้าเพียงเป็นหนึ่งในผู้สร้างสรรค์ที่ค่อนข้างจริงจังกับนวนิยายกำลังภายใน ยิ่งหวังว่ามีผู้มีอุดมการณ์ร่วมกันสร้างสรรค์ ไม่จำเป็นต้องเขียนได้ดีกว่ากิมย้ง เนี่ยอู้เซ็ง โก้วเล้ง ค่อยจับปากกาเขียน *(ถ้าหากเป็นเช่นนั้นได้แต่แค่ยืนดูไม่กล้าก้าวเข้ามา)* ขอเพียงมีความคิดสร้างสรรค์ก็ทดลองดู

บันทึกรอยดาบต้องการสื่อความหมายอันใด คาดว่าผู้อ่านบันทึกรอยดาบคงเข้าใจ

อุนสุยอัน

12 ม.ค. 1983

แก้ไข 29 มิ.ย. 1987

แก้ไขซ้ำ ธ.ค. 1997

แก้ไขล่าสุด ม.ค. 2005

พยากรณ์ประกาศิตตอนเงากระบี่บุปผาร่วง

เป็นพฤติการณ์ของลี้ไป่วอี ที่พมแปล-เรียบเรียงขึ้นมาใหม่

ประกอบด้วยเรื่องสั้นสองตอน และเรื่องขนาดกลางอีกสองตอน

ได้แก่ตอนคิ้วขนนกเขียว (หรือเงากระบี่บุปผาร่วง)

กับตอนบันทึกรอยดาบ

เขียนถึงความรักความใคร่

ไฟรักไฟปรารถนาของนักฆ่าและคนโฉดในยุทธจักร

เทพพยากรณ์ลี้ไป่วอีจะรับมือและคลี่คลายสถานการณ์อย่างไร

คงต้องพลิกอ่านด้วยตัวเอง

แพ็คชุด A0509

ชุดละ 640 บาท

ISBN 978-974-05-1183-0

9 789740 511830

02-05-00244-100

0 205002 441008

ราคา 220 บาท

ISBN 978-974-05-1174-8

9 789740 511748

02-05-00243-100

0 205002 431009

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

SIAM INTER Multimedia

<布衣神相> <BU YI SHEN XIANG>

© 1983 by WOON SWEE OAN

All rights reserved. First published in Hong Kong in 1983 by Tung Wan Co.,Ltd.

Thai translation rights arranged with Swan's publishing Co., Ltd.

and SIAM INTER BOOKS, a division of Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

A0508 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th

ออกแบบปก : ดุสิต คุรุจิตโกศล